

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURIE FOREST

LIGHT
MAGE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Eleştirmenlerce beğenilen yazar Laurie Forest'ın Kara Cadı'nın bu heyecan verici önsözünde Erthia'nın büyölü dünyasına yolculuk edin.

Elloren Gardner efsanevi Beyaz Asa'ya sahip olmadan önce, Asa başka bir taşıyıcıya çekilmişti: Sagellyn Gaffney.

Sage'in ışık büyücölüğüne olan yatkınlığı, Gardnerianlar arasında nadir bir yetenektir,

Erthia'ya yayılan gölgelerle mücadele edebilecek tek araç için onu mükemmel bir koruyucu yapar. Ancak Asa'yı, peşindeki karanlık güçlerden korumak için Sage'in her şeyi bir kenara bırakması gerekiyor. Bir zamanlar bildiğı ve kendine yeni bir yol çizdiği... Zafere ya da tamamen yıkıma götürebilecek tehlikeli bir rota.

İŞIK BÜYÜCÜSÜ

Laurie Forest

Adanmışlık

Walter'a. Her şey için.

Sevgili okuyucu,

Light Mage'de bir cinsel saldırı sahnesi var ki, bu sahne benim gençliğimde bir randevuda başıma gelen bir olaya dayanıyor. On yedi. Şu anda yaşadıklarımı anlatmak için kullandığım araçlar fantastik bir romanın sayfaları arasında olabilir, ancak buradaki duygular o zamanki duygularımı yansıtıyor ve sahnede yer alan şiddet de öyle.

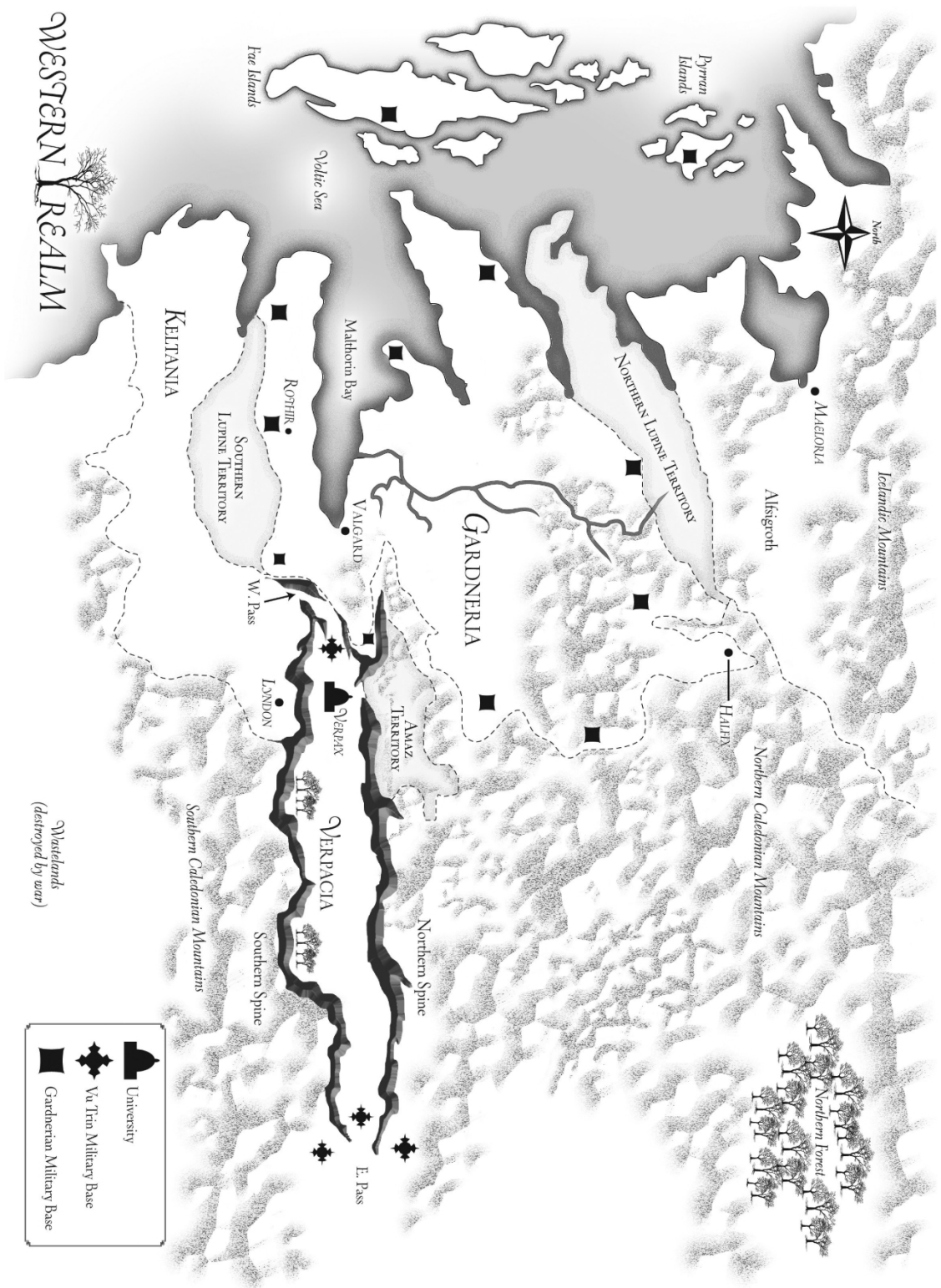
Saldırı, bu hikâyenin İkinci Bölümünün Üçüncü Kısımının sonunda gerçekleşmektedir. Eğer böyle bir şeyi okumak sizin için acı verici olacaksa, lütfen bu bölümü atlayın ve sadece bir saldırının gerçekleştiğini bilin. Ayrıca bir sonraki bölümün başında (İkinci Kısım, Dördüncü Bölüm) ana karakterin inanmadığı ya da desteklenmediği travmatik bir saldırı tartışması yer almaktadır. Anlatının geri kalanında bu olaydan ayrıntılı olarak bahsedilmemekte ve sadece genel olarak tartışıldı, bu yüzden bu iki sahneyi atlamanız gerekiyorsa, benim hala anlayabileceğinize ve umarım anlatıdan keyif alabileceğinize inanıyoruz.

Yaklaşık iki yıl önce bu hikayeyi yazmak için oturana kadar kendi hayatımda yaşadığım bu saldırı olayını hiç tartışmamıştım. Bu konudan neden hiç bahsetmediğimi merak ediyorsanız, belki de Sage'in hikayesi, çok katı bir ortamda yetişmiş biri için sesini çıkarma fikrinin ne kadar beyhude olabileceğini anlamanıza yardımcı olacaktır. kültür genç kadınların güçlendirilmesini desteklememektedir.

Dileğim, her birinizin sesini duyurabilecek ve gerektiğinde baskıdan kaçabilecek güce sahip olmasıdır.

Ve zamanla, karşılık verin.

Laurie

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 1: Askıda Oruç](#)

[Bölüm 2: Valgard Bölüm 3:](#)

[Tobias](#)

[Bölüm 4: Beyaz Asa Bölüm 5:](#)

[Asa İlmi 6: Konsey Elçileri 7:](#)

[Kaçış](#)

[Bölüm 8: Asa İkinci Kısım](#)

[Bölüm 1: Üniversite](#)

[Bölüm 2: Rivyr'el Talonir](#)

[Bölüm 3: Fastmate](#)

[Bölüm 4: Uçurum Bölüm 5:](#)

[Arama Büyüsü 6: Za'y a](#)

[Bölüm 7: Smaragdalfar](#)

Bölüm 8: Zaly'n'or

Bölüm 9: Rune-Blade

Bölüm 10: Sırlar 11:

Orman İni Bölüm Bölüm

Bölüm 14: Koğuşlar12:

Alfsigr 13: Işık Büyücüsü

Bölüm 15: Unwarded

Bölüm 16: Ra'Ven

Bölüm 17: Çizgiler

Bölüm 18: Yangın

Bölüm 19: Vu Trin

Bölüm 20: Kehanet

Bölüm 21: Özgürlük Bölüm

Bölüm 23: Kaçış22: Gözcüler

Bölüm 24: Elloren Gardner

Teşekkür

Laurie Forestkitabından 'Kara ın alıntıCadı

Laurie Forestyazdığı 'Demir ın ten alıntıÇiçek'

Önsöz

Onu görmeme izin vermekten korkuyorlar. İblis çocuğum.

Yaşlı Vu Trin şifacısı Sang Loi, onu hemen koyu renkli bir battaniyeye sararak kanatlarını gözlerden gizliyor. Ona sıkıca sarılır.

göğsünde, bana endişeyle bakıyor. üç siyah cüppeli Vu Trin büyücüsü, elleri kavisli kılıçlarında, beni yakından izliyorlar.

Bir Gardnerlinin bir Icaral çocuğuna ne yapacağını görmek için bekliyorum. Bir Icaral iblisi. Kötü Olanlardan biri.

Ve herhangi bir Icaral değil, bu çocuk Kehanetin Icaral'ı olabilir. Kaderinde Gardnerya Kara Cadısı'yla savaşmak var. Her ırkın Kahinleri bir konuda hemfikir: Dışarıda bir yerlerde Kara Cadı yükseliyor ve dünyanın gölgelerinin derinliklerinde bir Icaral da yükselmek üzere. Bir erkek Icaral, bir gün gücüne kavuşacak ve ona karşı savaş.

Onun zaferi Gardneria için ölüm olur. Benim ülkem için. Ve bu Icaral benim oğlum olabilir.

"Onu bana ver," diyorum, sesim titreyerek. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, zorlu bir doğumun teri sırtımı kaplıyor, saçlarım ıslak dallar halinde başıma yapışmış, doğumun acısı hala vücudumda yankılanıyor. "Ona sarılmak istiyorum."

Sang ve Vu Trin büyücüleri, güçlü rune-büyücüleri Chi Nam'a bakarlar.

Benim bakışlarım da ona kayıyor. "O sadece bir bebek," diye mırıldanıyorum.

beyaz saçlı Chi Nam. "Silah değil. Ve o benim çocuğum. Senin değil." Chi

Nam rune işaretli esasına ağır bir şekilde yaslanıyor ve bana ciddi, düşünceli bir bakış attıktan sonra hızlı bir baş hareketiyle Sang'a işaret ediyor. Şifacı battaniyeyi geri katlıyor ve küçük, sıcak bohçayı Kollarım.

Oğlumun gözleri ateş gibi parlıyor. Kağıt inceliğindeki siyah kanatları sırtından çıkmaya çaballıyor. Minik eli parmağımı sarıyor, dünya baş döndürücü bir hızla etrafımda dönüyor, her şeyin büyüklüğü

Ciğerlerimdeki havayı bastırıyor. Bir zamanlar inandığım her şeyin son parçasını da söküp atıyor.

Hepimizin sonunu getirebilecek bir savaşın piyonu haline geldim. Ve çocuğum da öyle.

Beyaz Asa masanın üzerinde duruyor, bir dal kadar masum, ama beni kavradığını hissedebiliyorum. Beni yaklaştırıyor. A Prizmatik, pırıltılı ışık takımyıldızı ortaya çıkıyor ve zihnimin arkasında yıldızlarla bir ağacın görüntüsü titreşirken Asa'nın etrafında dönüyor.

Asa durmadan beni çağırıyor.

Düşüncelerimin altında fısıltılı bir şarkı gibi mırıldanıyor. Zihnimi kurcalayan ama anlaşılması zor bir şey.

Bebeğimin gözlerinin içine bakıyorum ve bir fırtına şiddetiyle farkındalık çöküyor. Ve sonunda anlıyorum ki Asa'nın bunca zamandır bana söylemeye çalıştığı şey şaşırtıcı bir netlikte.

Birinci Bölüm

Altı yıl önce.

Bölüm 1: Askıda Oruç

Babamın kitaplarına dokunmamam gerekiyor. Özellikle de Büyücü Konseyi kitaplarına.

Ama ıssız oturma odasında oyalanırken, günaha giriyorum. İçimde, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Babamın Büyücülük Konseyi kitabı, en sevdiği koltuğunun koluna yüzüstü uzanmış, sayfalarına bir göz atmam için adeta yalvarıyor.

Altın lümen taşı ışığı kitabın kapağındaki yaldızlı Büyücü Konseyi mührünün üzerinde titriyor. Sıcak, parıldayan renk görüşümde dans ediyor ve içimdeki ışık yakınlığı çizgileri geriliyor, asa elim istekle karıncalanıyor.

Fırtınanın kararttığı gecede dışarıda bir yerlerde gök gürliyor.

Altının cazibesine kapılma, kendimi azarlıyorum. Altın bir Fae rengidir. Kötülerin parlak bir cazibesi.

Yasak rengin çekimini bastırmak için asa elimi sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Görüşümdeki altın rengi yavaş yavaş ve oturma odasının açık penceresine doğru bakıyorum. Ironwood kapısı, gölgeli koridora çıkıyorum, hala yalnız olduğumdan emin oluyorum.

Umutsuz bir merakın verdiği cesaretle ve sinirlerim bozulmadan önce aceleyle hareket ederek babamın kitabını elime alıyorum ve , aradığım şeyi bulana kadar sayfaları nefes nefese çeviriyorum

Gardnerian Muhafızı
Yüksek Seviye Elemental Güçler Defteri (Dördüncü ve Beşinci Seviyeler)

Ateş Büyücülüğü: 603

Büyücü Hava Büyücülüğü:

78 Büyücü Su Büyücülüğü:

321 Büyücü

Toprak Büyücülüğü: 1.290 Büyücü

Hafif Büyücülük: 1 Rün-büyü yeteneklerine sahip büyü

Son satır zihnimde kalın bir kabartmayla öne çıkıyor.

Sadece bir Işık Büyücüsü.

Asa elime bakıyorum, altının etkileri şimdi parmak uçlarımı kaplayan metalik sarı renkte devam ediyor. Derimin hemen altında, altının içinden soluk, mor şimşek damarları parlıyor, şimşek ince bir iplik kadar ince.

Parmaklarımı büküyorum, üzerlerindeki rengi temizlemek için sabırsızlanıyorum.

Sanatsal hobilerim, filizlenmekte olan ışık büyücülüğümü kontrol altına almak için yeterliydi - izin verilen desen ve renklerde resim yapmak, dokumak ve çizmek. Siyah bizim baskımız için; koyu yeşil bizim Fae vahşilerinin boyunduruğu; atalarımızın kanı için kırmızı; ve sadece kutsal Demirçiçekleri tasvir etmek için mavi. Kutsal kitabımızda diyor ki

diğer tüm renklerin Kötü Olanlar tarafından bozulduğuna dair bir kitaptır ve ailem *Kadimlerin Kitabı'nı* harfiyen takip eder.

Ama son zamanlarda ışık büyücülüğüm, prizmatik bir şelale gibi patlamakla tehdit eden şaşırtıcı yeni yetenekler hayat buluyor. Yakın zamanda keşfettim ki, eğer yakınlık çizgilerimi sıkılaştırırsam uzaktaki görüntüleri büyütebiliyorum. ve gerçekten konsantre olursam karanlıkta bile görebiliyorum, ancak bunu yaptığımda her şey kırmızımsı bir parıltıyla aydınlanıyor gibi görünüyor.

İçimde huzursuz bir hayal kırıklığı alevleniyor, bu duygu aylardır artıyor.

Işığa olan ilgimi kontrol etmek neden bu kadar zorlaşıyor? Ve eğer erkek olsaydım ne yapabilirdim? Bir asaya ve ışık büyülerine izin verilseydi?

Bu düşünceleri düşünmenin yanlış olduğunu biliyorum. Kadim Olan'ın benim için tasarladığı şeyin bu olmadığını biliyorum, yoksa beni bir erkek olarak yaratırdı. *Kitap*, kadın büyüü oğullarına aktarması gerektiğini, kendilerinin kullanmaması gerektiğini söylüyor. Sadece kahin Galliana ve Kara Cadı'ya büyü yapma ve Gardneria'yı Kötü Olanlar'dan kurtarma görevi verildi. Yine , bir asayla neler yapabileceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor.

Başımı kaldırdım, korku içime hücum etti. Aceleyle Bulduğum gibi kalın bir cildi yüzüstü sandalyeye bırakıyorum, sonra bir geyik gibi sıçrayarak kalkıp kapıya yöneliyorum. Koridora bakıyorum, nabzım güm güm atıyor.

Hiç kimse.

Oturma odasından çıkarken kütüphaneden gelen ayak sesleri karşısında donup kalıyorum. Gölgelemin arasına karışarak ilerledim ve

Kütüphanenin kapısındaki aralıktan bir anlık hareket. Babamın Büyücü Konseyi üniformasının kenarlarındaki Dördüncü Seviye Büyücü çizgileri parlıyor, gümüş işlemeler şömineden gelen titrek ışığı parlak metalik bir ışıltıyla yakalıyor. Asası yanında kılıfında duruyor.

Blackthorn asasının pürüzsüzce oyulmuş sapını gördüğümde içimi bir özlem kaplıyor. Odanın zengin renkleri aniden parlıyor, sonra yanardöner bir mozağe dönüşerek asayı spiral bir ışık çiçeği gibi çevreliyor.

Gözlerimi kapatıp uzun, ürpertici bir nefes alıyorum ve asanın çekiminden kurtulmak için asa elimi sıkıca yumruk yapıyorum. Sarsılmış bir halde gözlerimi açıyorum, renkler kutsanmış bir şekilde olması gereken yere dönmüş,

Her ne kadar yükselmiş ve çökmekte olan bir canlılıkla titreşiyor olsa da. Gözlerimi dikkatle babamın asasından ayırıyor ve dinliyorum.

Üvey annem Eliss Anne, babama bakıyor, kaşları her daha gergin, yüz ifadesi ciddi. Kaşlarımı çatıyorum ve merak ediyorum. giderek kontrol edilemez hale gelen ışığa olan ilgim hakkında olağan, sıkıntılı bir konuşma yapmak üzereler.

"Sage'in bir an önce kutsanması gerekiyor." Babamın tonu sert, sesi alçak ve amansız.

Wandfated!

Bu kelime içime ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, kafam karışıyor. *Hayır. Henüz değil. On üç yaşında bile değilim!*

Bu konuşmaya neyin sebep olduğunu anladığımda utançtan yanaklarım kızarıyor. Bu benim ışık büyücülüğüm değil, hepsi bu. Çünkü Eliss Anne dün beni Rafe Gardner ile ormanda yalnız buldu.

Bekârlığa veda partisine gerek yok, diye içimden söyleniyorum, içimi sıcak bir utanç kaplıyor. Rafe ve ben hiçbir şey yapmadık.

İğrenç. Arazinin sınırında herkesin önünde konuşuyorduk! Gizli bir suçluluk duygusuyla Rafe'in büyüleyici zümrüt gözlerini düşünmekten çekiniyorum. Sıcak gülümsemesi. Ve benim yeni, sinsi Elini tutmanın ya da dudaklarımı onunkilere değdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum, tüy kadar hafif.

Yüzüm utançtan yanıyor. Bizi birlikte bulduğunda, Eliss Ana sanki doğrudan zihnimin içine bakabiliyor ve Rafe'e karşı olan derin duygularımı okuyabiliyordu. Ona ayak uydurmak için tökezlerken beni neredeyse ondan uzaklaştırıyordu.

Dışarıda gök gürüyor ve ben de Eliss Ana ile birlikte irkiliyorum. Yağmur çatıya vurmaya başlıyor, düşüncelerim bir duygu karmaşası içinde fırtınalar koparırken kütüphanenin kemerli pencerelerinden aşağı süzülüyor.

"Dilek tutmak için çok genç." Eliss Ana'nın yüzüne kasvetli bir endişe gölgesi düşer ve hızlıca damgalanmış ellerini sıkar.

"Çok daha büyük bir kızın endamına sahip," diye ısrar ediyor , sanki bir suç işlemişim gibi. "Vakit geldi, Eliss."

Geriye doğru büzülüyorum ve mütevazı giysilerimin bile gizleyemediği, artık çok belirgin olan kıvrımlarıma bilinçli şekilde bakıyorum.

"Onun için hızlı bir eş buldum," diye kesin bir dille duyurdu babam.

Hızlı bir arkadaş mı? Panik titretiyor. Ne evimi ne de sevgili kardeşlerim Retta ve Clover'ı terk etmeye hazırım.

"Kim o?" Eliss Ana babasına sorgulayıcı bir bakış atar.

"Tobias Vasillis," anons ediyor babam, sanki bir ödülü garantilemiş gibi yavaş bir hassasiyetle. "Clover ve Retta, Tobias'ın genç kardeşlerine de bağlayıcı bir şekilde söz verilecek ve on üç yaşına geldiklerinde onlara oruç tutturulacak."

Eliss Ana keskin bir nefes verir. "Aferin Warren."

mi? Nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Retta sadece yedi yaşında ve Clover da altı yaşına yeni girdi. Neden ailelerimiz bizi göndermek için bu kadar hevesli?

Babası, Eliss Ana'övgülerini elini küçümseyici bir şekilde sallayarak savuşturur. "Sage onun ışığıyla iyi bir eşleşme yakalamak zorundaydı. Yüksek seviyeli büyücü oğulları olacağından eminim. Ve o iyi bir kız, bizim Bilgemiz. İyi oruç tutmayı hak ediyor."

Babamın beklenmedik övgüsü ve Eliss Ana'nın sözsüz onayıyla bir parça sakinleşiyorum.

Bizim Sage'imiz. Yuvada bir yabancı değil, ama kız kardeşlerim kadar ait. İkiz kardeşlerim kadar. Her ne kadar annem Eliss benim öz annem ya da ağabeyim Shane'in annesi değil. Annem ben henüz beş yaşındayken Kızıl Grip'ten öldü ve babam da kısa bir süre sonra Eliss Anne'ye oruç tuttu.

Umutsuzca ikisini de memnun etmek istiyorum. Babamla sürekli tartışan Shane gibi gönderilmekten korkuyorum.

Eliss Ana'ya itaatsizlik etmek.

Onların iyi kızı olmak istiyorum.

Eliss Ana uzun bir süre sessiz kalır, ama sonra iç çeker ve başını sallar, gergin ifadesi yumuşar.

"Eliss," dedi babam, sesi daha , "Sage'e ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Oruç tutacak ve sonra onu eve getireceğiz. Ama geleceği güvence altında olacak."

O kadar da kötü olmayacak, diye kendimi teselli ediyorum. *Anne Eliss mutlu görünüyor.*

Babamın benim için seçimle, oruçtan sonra tekrar eve dönebileceğim. Retta ve Clover'la birlikte.

Gök gürültüsü tekrar duyuluyor ve kulakları yırtan sesin başım geriye düşüyor. Kıvrımlı koridorda küçük ayakların çılginca pıt pıt sesleri duyuluyor ve aniden Retta ve Clover

Eteklerime yapışmışlardı, her birinin yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

Gizlice dinlerken yakalanmaktan korkarak, bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve onları susturmak için aceleyle kütüphaneye doğru işaret ediyorum. Kaldılar

Dikkatli bir şekilde sessizdik, hiçbirimiz ailelerimizi öfkelenlendirmek istemiyorduk. I

İnleyen, vahşi saçlı Clover ve yuvarlak gözlü, ürkek Retta'yı nazikçe ama aceleyle odalarına ve yatak örtülerinin altına geri götürdüm. I Aralarına sokulup, fırtına gümbürdeyerek arazimizi döverken onlara sıkıca sarılıyorum. Retta'nın gözleri sımsıkı kapalı, ellerini kulaklarına bastırmış durumda ve Clover bana sarılmış, her zaman yanında olan kapitone battaniyesini gergin bir şekilde çığnıyor.

"Gitmeni istemiyorum," diyor Clover, keskin bir yalvarışla ve kulaklarını yine duvara dayayarak dinlediklerini fark ettim.

"Oruç tutma," diye araya giriyor Retta, tüm vücudu bir top gibi kıvrılmış ve yanıma yaslanmış. "Neden oruç tutmak zorundasın ki? Oruç tuttun mu?"

Onlara sıkıca sarılıyorum ve süregelen endişemi bastırıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, sizi aptallar. Çok daha yaşlı olana kadar değil. Ve hızlı aileme katıldığımda, siz de geleceksiniz."

Retta gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Yapacak mıyız?"

"Elbette," diye onu rahatlatıyorum, hâlâ babamın ve Eliss Ana'nın övgülerinin ışıltısıyla ısınmış bir halde. "Her zaman birlikte olacağız."

"Tamam," diyor Retta küçük bir sesle, yatışmış görünüyor. Clover'ın yüzünde kuşatma altındaki bir askerin ifadesi var. Kolumu daha da sıkı kavıyor, sanki biri beni kaçırmaya çalışırsa direnmeye hazırlanmış gibi. Gülümseyene kadar onu şakacı bir şekilde dürtüyorum ve çok geçmeden

Üzerimdeki tutuş gevşiyor.

Onlara en sevdikleri şarkıyı söylüyorum, bebekle ilgili bir sayma şarkısı Hayvanlar ve onlar için diktiğim beyaz kuş ceplerine bakıyorlar, tasarımlarım Kadim Olan'ın hepimizi gözetleyen ve bizi zarardan koruyan kutsal kuşlarını hatırlatıyor. Neşeli kuş sürüsü fırtınanın yarattığı hafif cereyanda salınıyor. Gözlerim kayıyor

Kız kardeşlerim için yaptığım bez bebekleri yakındaki bir rafa yerleştirdim. Mandallardan yapılmış daha küçük bebekler daha büyük Bebeklerin kucaklarında, hepsi Gardneryan siyahı giymiş. Bu rafın yanında, sıra sıra dini çocuk kitaplarının bulunduğu bir raf daha var.

Eliss Anne evimizde sadece dini kitaplara, dini şarkılara ve dini sanat eserlerine izin veriyor ve sanat eserleri de sadece izin verilen renklerde olabiliyor. Bana ve kız kardeşlerime karşı her zaman katı olmuştur ve şimdi de sık sık evde bulunmuyor ve ikizimin bakımıyla ilgileniyor.

Kardeşlerim. Ama kurallara uymaya çalıştığımızda bizi sık sık küçük yollarla ödüllendirir - yastıklarımızın üzerine bırakılmış resimli kitaplar ve Geçen hafta yemek masasının üzerinde "Benim İyi Kızlarım İçin" yazan bir notla birlikte çiçekli pres. Şarkı çalmayı ya da söylemeyi sevmez ama Diyar Savaşı'nda yaşadığı için çok kötü şeyler atlattığını biliyorum.

Hiç beklenmedik bir anda, birkaç gün öncesine ait rahatsız edici bir anı yüzeye çıkıyor,
Eliss Ana'yı tuvaletteki ahşap tezgaha yaslanmış bulduğumda

Mutfakta hıçkırma hıçkırma , elinde ölen anne babasının küçük bir resmi vardı.

Donup kalmıştım, kalbim acıma duygusuyla çarpıyordu. "Size yardımcı olabilir miyim, Eliss Ana?"

Başını sertçe salladı, sefalet onu hissedilir dalgalar halinde kapladı.

Onu yatıştırmak için çaresizce bir fincan çay koydum ve en sevdiği şalını getirip nazikçe ince boynuna doladım, şaşırtıcı derecede kırılğan omuzlar.

Kolumu nazikçe sıkmak için uzanmıştı. "Sen benim için bir tesellisin kızım." Sesi boğuktu, gözleri sert bir şekilde tezgâha sabitlenmişti. Gözünden tek bir damla yaş düştü ve şişkin bir yıldız halinde tahtaya sıçradı.

"Onlar şeytan," demişti bana. "Keltler. İkarallar. Ve şu Uriskler de. Saf kötülük. Her biri. Tüm ailemi öldürdüler. Kimsenin canı bağışlanmadı, çocukların bile." Başını kaldırdı ve aniden parlayan gözlerini bana dikti. "Bunu asla unutma, Sage. Asla. Söz ver bana."

Ses tonundan tedirgin ama başımı salladım, Onu memnun etmeyi umuyordum. "Söz veriyorum," diye kabul ettim, gözlerinde yüzen şiddetli kederden korkmuştum.

"Başka bir Kara Cadı geliyor," dedi, beni kavrarken sıkılıyor. "Tüm Kahinler bunu önceden bildirdiler. Hasat Zamanları geliyor, Sagellyn. Ve Kötü Olanlar kül olacak ve paramparça olacak."

İçten içe ondan uzaklaştım ve yakınlık çizgilerimi koruyucu bir şekilde içeri çektim. Kötüler ve hepimiz için gelecek olan gölge zamanlar hakkındaki bu konuşmalardan korktum.

Eliss Ana aniden sessizleşti, kolumu bıraktığında yüzünü pürüzlü bir sefalet kapladı, bir kez daha sessizce ağlamaya başlarken eli gözlerine geldi.

* * *

Eliss Ana'nın amansız kederinin hatırasıyla ürpererek kız kardeşlerime daha sıkı sarılıyorum.

"Seni arıyor, Sage." Clover'ın sesi battaniyesine sarılmış halde küçük ve endişeli. Retta diğer yanıma sokulmuş, ben kendi düşüncelerimde kaybolmuşken huzur içinde uykuya dalmış.

"Beni arayan ne?" Merakla soruyorum. Rüzgâr pencere camlarını tıkırdatıyor.

"Ağaç," diyor küçük, emin bir sesle. "Onunla ilgili bir rüya gördüm. Senin adını söylüyordu. Rüzgâr gibi ses çıkarıyor. Sage. Sage. Saaage."

Ensemde huzursuz bir ürperti hissediyorum. "Bu çok saçma."

"Bir rüyaydı ama rüya değildi," diyor şarkılı bir sesle. "Senden hoşlanıyor, Sage. Sana göstereyim."

Clover yatağın yanındaki rafa uzanıyor ve onun için yaptığım çerçeveli bir tabloyu alıyor; kutsal Kaynak Ağacımızın yıldız ışığıyla sarmalanmış ve her biri koyu yeşil yapraklar ve yemyeşil mavi Demirçiçeklerle süslenmiş koyu kahverengi Demirağaç korusuyla çevrelenmiş bir illüstrasyonu. Gardnerili çocuklar Kaynak Ağacı'nın etrafında bir halka oluşturmuş dans ediyor, kelebekler ve kuşlar uçuşuyor, ayaklarının dibine kır çiçekleri serpilmiş.

"Bu ağaç," diyor Kaynak Ağacımızı göstererek. "Sana bir dal vermek istiyor. Beyaz Asa."

Ah. Hayalperest davranıyor.

"Rüyanda seninle konuştu mu? Ağaç mı?" Yarı şaka, yarı merakla Kadim Olan'Güç Asası hakkında düşündüklerinin Eliss Ana tarafından dine saygısızlık olarak görülüp görülmeceğini soruyorum.

Clover kaşlarını çatarak, "Ağzıyla değil," diye ısrar ediyor. "Ağaçların ağzı yoktur." Göğsüne vuruyor. "Kalbimde. Çok güzel, Sage. Korkmana gerek olmadığını söyledi."

Bu onun için tuhaf bir şey ve beni kısa keserek gülümsememi azaltıyor. İçimdeki tedirginliği bir kenara bırakıp yüzümü alaycı bir ifadeye büründürüyorum. "Şimdi neden bana Asa'yı vermek istesin ki?" Oyun oynar gibi soruyorum. Clover masal anlatmayı sever.

"Yani iblisler bunu anlamıyor."

Şaşkınlık saplanıyor. "Ne? Böyle fikirleri nereden ?" Şimşek çakıyor. "Rüyamdan," diyor, sanki bu çok açıkmiş gibi.

"Şey, sadece bir rüyaydı," diye onu rahatlatıyorum, ani bir ürpertiyle savaşıarak.

"İblislerden korkuyorum." Clover kendini bir topun içine çeker, battaniyesini üzerine gözleri sinsice etrafta gezinir burun. "Büyük gölge boynuzları var! Ve parlayan gözleri! Ve ateşten yapılmışlar!"

"Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," diye ısrar ediyorum. "Sadece kötü bir rüyaydı."

Dallar pencerenin camını pençe gibi sıyrıyor. Sanki içeri girmeye çalışan bir şey gibi.

"Hayır," diyor Clover aceleyle, gözleri kocaman, kelimeleri battaniyesi tarafından hafifçe boğulmuş. "Onlar gerçek. Geliyorlar. *Senin* için geliyorlar. Bunu *istiyorlar*."

"Clove, kes şunu."

"Beyaz Asa'yı istiyorlar," diye bastırıyor, beni görmezden gelerek. "Gölge Olan zaten ellerinde ama onu da istiyorlar. Onu almalarına izin veremezsin, Bilge!"

"*Dur*. Gerçekten mi?" diyorum, kalbim hızlanıyor. Birdenbire Duvarların hemen ötesindeki soğuk karanlığın keskin bir şekilde farkındayım. Pencereye odaklanıyorum ve gözlerimin etrafındaki yakınlık çizgilerini sıkıca çekiyorum, böylece dışarıyı görebiliyor. Karanlık sanki kırmızı bir meşale ışığıyla aydınlanmış gibi anında aydınlanır, pencerenin dışındaki ağaçlar ısı ısı parlar. Işık büyücülüğümün görmeme izin verdiği çeşitli kızıl tonları. Kırmızı ışıklı sahneyi endişeyle tarıyorum.

Hiçbir şey yok. İblis yok. Bekleyen canavarlar yok. Sadece rüzgârla savrulan ağaç ve fırtınalı gece.

Saçmalıyorsun, diye kendimi rahatlatıyorum, yakınlık çizgilerimi gevşetiyorum, görüşüm normale döndükçe kızılık kayboluyor. *Korkacak bir şey yok. O sadece bir kabus gördü*.

"Oynamayı bırak ve uyu," diye nazikçe azarlıyorum Clover'ı, battaniyeleri sıska bedeninin etrafına sıkıca . "Korktuğumuz zaman ne yaparız?"

Ağız dolusu battaniyenin içinden bana cevap veriyor. "Kadim Olan'ın Koruma Duası."

"Bu doğru."

Onu teşvik ederek birlikte dua ediyoruz.

Oh, Kutsanmış Kadim Olan. Zihinlerimizi arındır. Kalplerimizi arındır. Erthia'yı Kötülerin lekesinden arındır.

Kalbinin üzerine Kadim Olan'ın yıldız işaretini yapıyorum. "İşte," vurguluyorum. "Korundu."

Gözlerindeki korkunun bir kısmı yumuşuyor. Tekrar onun yanına sokulduğumda kendi endişelerimden sıyrılıp Clover'ın dağınık saçlarını okşuyorum ve kız kardeşlerime yakın olmanın verdiği rahatlığı hissediyorum. Kendi odam yan ama biz genellikle birbirimizle birlikte olmaya yöneliyoruz, Özellikle de fırtınalı gecelerde.

Ve biz her zaman birlikte olacağız, diye hatırlatıyorum kendime, babamın üçümüz için planlarını hatırladıkça içimden bir rahatlama pırıltısı geçiyor. Belki Tobias Vasillis de Rafe kadar iyi biri olur ve onun gibi güzel, zümrüt gözlere sahip olur. Belki bana da Rafe gibi küçük bir kuş yapar. ve bana komik hikayeler anlatırdı.

Fırtına şiddetleniyor ve karanlık etrafımızı sarıyor, ancak küçük beyaz kuşlar tepemizde salınarak beni hafifçe uyuturken bu destekleyici düşüncelere odaklanıyorum.

Bölüm 2: Valgard

Yanağımı vagonun penceresinin güneşten ısınmış camına dayadığımda beklenti ve korkudan nefesim kesiliyor. Eliss Ana ve babam oturmuş, koyu bir sohbete dalmışlardı.

Oruç tutmam gerektiğinin söylenmesinin üzerinden üç hafta geçti ve kabul edilebilir bir şekilde hareketsiz kalmakta zorlanıyorum. Arabamız Gardneria'nın ısıltılı başkenti Valgard'a yaklaştıkça bacaklarım ağır siyah eteğimin altında gergin bir heyecanla kıpırdanıyor.

Arzuladığım şey için.

Bir tepeye tırmanıyoruz ve Malthorin Körfezi önümüzde uzanıyor ve güneş ışığıyla parılıyor. İmkansız bir şey gibi nefes alıyorum. Serin, buzul tonlarından canlı turkuaza ve gece mavisine kadar çeşitli maviler görkemli bir baraj halinde bana doğru akıyor.

Çılgınca üstesinden , refleks olarak derin nefes alıyorum ve rengi içeri çekiyorum. Sadece benim görebildiğim mavi girdaplar bana ve doğrudan yakınlık çizgilerime doğru spiral çiziyor. Zihnimin gerisinde, büyü hatlarım boyunca şarkı söyleyen muhteşem bir safir enerji akımı ile boğulduğumu hissediyorum.

Asa elim karıncalanmaya başlıyor ve beni renk sersemliğimden kurtarıyor.

Aşağı bakıyorum ve parmak uçlarımda mavi renkte parladığını görüyorum. Kabul edilebilir bir Ironflower mavisi değil, parlak, çökmekte olan bir turkuaz.

Panik içime işliyor ve bakışlarımı körfezden uzaklaştırıyorum, elimi hızla ailemin ellerinden çekerken kalbim hızla çarpıyor.

Gördüm. Gizlice tekrar bakıyorum ve yanardöner mavinin parmaklarımda yarısına kadar yayıldığını görerek telaşlanıyorum. Sertçe yutkunuyorum, elimi kolumun içine doğru çekerken alnımdan terler boşanıyor ve Baba ve Anne Eliss'e endişeyle baktı.

Babam gözüme takılıyor ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğerek beni inceliyor, sonra bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Bugün gergin olmana gerek yok," diyor bana. "Bu orucu hak ettiniz. Biz seninle gurur duyuyorum, Sagellyn."

Eliss Ana memnuniyetle başını sallayarak babasının onayını yineliyor.
"Sen

Bunu hak ediyorsun, Sage. Böylesine iyi bir aileden gelen, güçlü ve başarılı genç bir Büyücü ile oruç tutmayı. Senin adına çok sevindim çocuğum."

"Teşekkür , Eliss Ana. Teşekkür ederim baba," diyorum asa elimi sıkıp açarak, yasak rengin pençesini gevşetmek ve onların sıcak, her zaman özlenen onayını elimde tutmak için çaresizce.

Peder ve Anne Eliss bana başlarını sallıyor, sonra birbirlerine gülümsüyorlar ve kalbim mutluluk ve aidiyetle doluyor.

Parmak uçlarımı görmemeleri için elimi kıvrarak gizlice parmaklarımı kontrol ediyorum. Parmaklarım normal, yeşil parlaklığına geri döndü. Uzun bir rahatlama nefesi alıyorum ve bir daha böyle bir şey yapmayacağıma yemin ediyorum.

Daha iyi. Olabileceğim en iyi büyücü ve kızı olmak için.

* * *

Şehrin renk kakofonisi ve yeni manzaraları sarhoş edici ve kendimi kutsal renklerimizin bolluğuna bırakıyorum. Bu her afişin, her vitray pencerenin, her taşın tasarımı desenli plaza sadece kutsanmış siyahlar, koyu yeşiller, kırmızılar ve mavilerle renklendirilmiştir ve kutsanmış mavi tonu sadece kutsal Demir Çiçeği'ni tasvir etmek için kullanılmıştır.

Her şey çok mükemmel, güvenli ve güzel.

Kırmızı cam fenerler bir mobilya dükkânının önünde sıra sıra asılı duruyor ve yakut rengi ışıklarıyla parlıyor. Çiçekli zümrüt sarmaşıklar çatı bahçeleri. Bir çiçekçi tezgahında kıpkırmızı gül demetleri satılıyor. Gözlerimin etrafındaki yakınlık çizgilerini sıkılaştırıyorum ve bir çiçeğin görüntüsünü o kadar yakınıma çekiyorum ki, sanki gülü elime alabilmişim gibi.

Araba hafifçe öne doğru çekildiğinde sahne değişiyor ve birden şaşırtıcı bir görüntünün yakın plan görüntüsüyle yüz yüze geliyorum.

Genç bir Yılan Elf.

Kulakları hızlıca sivrilir ve gümüş gözleri koyu yeşil, sürüngenimsi pullarla kaplı bir yüze yerleştirilmiştir. Pulların birbirine kenetlenmesi Siyah mürekkeple karmaşık bir şekilde işlenmiş küçük altıgenlerden oluşan desen, anında ilgimi çekiyor ve nefesimi kesiyor.

Çok güzel.

"Warren," diyor Eliss Ana, sesi sarsılmış gibi çıkan babasına. "Şehirde serbest dolaşan bir Yılan Elf var."

Keskin sesi beni tekrar getiriyor. Göz çizgilerimi gevşetiyorum ve Yılan Elf'in görüntüsünü uzaklaştırıyorum, çehresi Geriye doğru uçarak asılı durduğu yere, düzenli bir meyve standının destek kirişine bağlanırken kasılıyor.

Ra'Ven Za'Nor adında kaçak bir Yılan Elfi için aranıyor ilanı.

Aptal, aptal. Zihinsel olarak kendimi suçluyorum. *Yılan Elf derisinin deseni seni çekemez.*

Eliss Ana bize bu sürünge Elfler hakkında bilgi verdi - Alfsigr Elflerinin yeraltında hapsettiği tehlikeli suçlular.

Babası Eliss Ana'ya kasvetli bir şekilde bakıyor. "O Alfsigr'in kaçak bir mahkûmu. Yılan Elfleri'nin kraliyet ailesiyle dalga geçmesinin bir parçası." O

ona güven verici bir ciddiyetle bakar. "Endişelenme, Eliss. Onun günleri sayılı. Büyücü Muhafızlar onu arıyor."

İleriye doğru yalpalıyoruz ve rahatsız edici poster gözden kayboluyor, ancak gözlerim şimdi endişeyle etrafta geziniyor. Gözlerimin etrafındaki çizgileri sıkılaştırıyorum ve görüşümdeki karanlık sokakların ve girintilerin gölgelerini aydınlatıyorum, gizli Yılan Elf'i arıyorum. Ama hiçbir şey yok

hiçbir yerde görülemeyecek kadar rahatsız edici.

Ahşap kutularda Beyaz Değnek oyunları ile dolu bir oyuncakçı dükkânının önünden geçiyoruz. Kanatlı Icaral iblislerinin figürleri Dükkânın tentesinde ipler var. Küçük bir çocuk fildişi asalardan biriyle bir şeytana vurmaya çalışıyor.

Asalar. Sadece oyuncak olsalar da, hafif yakınlığımı ısrarla onlara yöneliyor.

İki genç kadın neşeli kahkahalar atarak, kollarını sallayarak bağlantılı. Dikkatim asalardan çekilince gözlerim açılıyor.

İlk genç kadının siyah kıyafeti şok edici bir şekilde

Ancak ikinci genç kadının kıyafeti daha da çirkindir; siyah tuniği ve uzun eteğinin kenarları

parıldayan mor mücevherlerle.

Mor!

İlgim açlıkla mor renge yöneliyor. Anında üstesinden geliyorum, tüm kutsal emirleri görmezden geliyorum ve manzarayı içime çekiyorum, renk üzerime yikanıyor, tüm sahneyi muhteşem bir menekşe filtresiyle süpürüyor.

Nasıl mor giyebilir? Hayret ediyorum, bu enfes renk tonunun tadını çıkarıyorum. *O Gardnerian.*

"Şu gösteriye bakın!" Eliss Ana delici bir alaycılıkla tükürür. Sözleri bir çekiç gibi, benim kutsal olmayan coşkumu kırıyor. "Kıyafetlerimizin neyi temsil ettiğini unuttular."

Gözlerimi isteksizce kaçırıyorum, ışıltılı morla süslenmiş görkemli kıyafetlere sahip olmak için duyduğum ani ve yoğun özlemle savaşıırken asık suratlı bir hayal kırıklığı çizgilerime batıyor. İçimdeki her şey kendini bu ciddi şekilde yasaklanmış Fae rengine yönlendiriyor.

Yakınlık çizgilerim bazen bir

Etrafımda bu renk olmadığında bile, derimin hemen altında rahatsız edici bir morluk var. Eliss Ana bu konuda birçok kez rahibimize danıştı, Büyücü saflığım için derin endişe duyuyordu.

Peder kısa bir süre kadınlara bakar. "Geç gelen orucun sonucu bu. Kızlarının başıboş dolaşmasına izin veriyorlar." Kaşlarını çatıyor ve tiksintili bir nefesle arkasını dönüyor. "Bir İssani fahişesinden bir adım ötesi."

Gizli asa elimi gererken bu kelimeyle kaskatı kesiliyorum. Bu bir Önemli olanın fahişe olmamak olduğunu biliyorum - tam olarak anlamadığım pis, şekilsiz bir fikir. Ama oruç tutar tutmaz bundan kurtulacağımı biliyorum. Yine de morla süslenmiş bir elbise giyme fikri içimi neredeyse bir özlemle dolduruyor.

bastırmak imkansız.

Arabamız kısa süre sonra sağa dönüyor ve önümüzde devasa bir meydan açılıyor, devasa Valgard Katedrali görünmeye başlıyor. Çok geçmeden

yine pencereye yapışmış, meydanın siyah ve yeşil taşlardan oluşan karmaşık mozaik zemini karşısında büyülenmişti. Ortasında son Kara Cadımız Carnissa Gardner'ın beyaz granitten yontulmuş devasa bir heykeli yükseliyor, esasını ölü yatan bir Icaral iblisin üzerine doğrultmuş ayaklarının altında.

Öylece . *Onun yüzüne.* Komşum Elloren Gardner'ın, Kara Cadi'nin kendi torununun tıpatıp aynısı. Elloren henüz on bir yaşında olmasına rağmen, yüzündeki sert çizgiler şimdiden güçlü büyükannesininkilere benziyor.

Arabamız yüksek katedralin önünde yumuşak bir şekilde duruyor. Devasa Demirağaç gövdelerinden yapılmış geniş sütunlar gökyüzüne doğru yükseliyor. Birbirine dolanan dallar, dünyayı kucaklamak için eğilen devasa bir orman gibi, zirvelerinde gümüş bir Erthia küresi tutuyor. A

Süslü oymalı kapılara bakarken içimde gergin bir endişe yükseliyor.

Tobias Vasillis içerde bir yerde. Yakında hızlı arkadaşım olacak.

İçimi titreten bir beklenti duygusuyla arabadan iniyor ve morarmış elimi saklamaya dikkat ederek Peder ve Anne Eliss'i katedralin merdivenlerinden yukarı kadar takip ediyorum.

* * *

Katedralin ön tarafındaki sıralarda oturan bir dizi Gardnerili bakire var. Babam, Eliss Anne ve ben uzun orta koridorda ilerlerken birkaçı dönüp bize bakıyor. Büyük

Demir ağaçları duvarlara gömülüdür ve ağaçların koyu renkli dalları tepede birbirine dolanarak devasa tavanı destekler. Bu Sanki karanlık, görkemli bir ormanın içindeymişim gibi.

Vitraylı camı gördüğümde içimden bir nefes kaçıyor. pencereler. Her biri *Kadimlerin Kitabı*'ndan farklı bir sahneyi tasvir ediyor ve ben , gerginliğimi bir anlığına unutuyorum, çarpıcı sanat eseri karşısında dikkatim dağılıyor. Görüntüler sadece bizim kutsal renklerimizle işlenmiş olsa da, güneş ışınları camdan akıyor ve katedralin her başka tonlardan oluşan bir kaleydoskop yaratmak için çaprazlama geçiyor, yasak altınlar, turuncular... ve morların bir karışımı.

Mor. Oh, mor.

Katedralin iç kısmının tamamı menekşe rengine bürünürken, parlayan, canlı güzelliği neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Bakma, diye uyarıyorum kendimi, yakınlığımla savaş halindeyim. *Vahşi doğa bu kutsal alanı kirletmeye çalışıyor. Seni kirletmeye çalışıyor.*

Eliss Anne beni nazikçe çekiştirerek rengin çökertici büyü. Kalbim küt küt atarken ve mor renk görüşümden hızla kaybolurken, asa elimi geriyor ve baştan çıkarıcı Fae renklerinden kaçmak ve üvey annemin hızlı temposuna ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Katedralin başındaki kürsünün sağında toplanmış bir yetişkin kalabalığı var, konuşmaları alçak ve mırıltılı, yüz ifadeleri ciddi. Biz yaklaşırken yetişkinlerden bazıları dönüyor ve Birkaç adam kalabalığın arasından sıyrılıp Peder'i selamlıyor, elini sıkıyor.

Buradaki Gardnerianların hepsi bizim gibi sade giyinmiştir; hepsi siyahtır, boyunlarımızdaki gümüş Erthia küresi kolyeleri ve bazı erkeklerin tuniklerindeki gümüş Büyücü Seviyesi şeritleri ve ara sıra takılan Büyücü Konseyi mühür dışında hiçbir süsleme yoktur. Buradaki her aile inancımızın katı, Styvian mezhebinin bir parçasıdır ve saf bir şekilde bağlıdır,

Kadimlerin Kitabı'ndaki her kurala sarsılmaz bir teslimiyet. *Tek gerçek Gardnerianlar. Tek gerçek İlk Çocuklar, Anne Eliss* bunu söylemeyi sever.

Bizi uzak bir ifadeye sahip zayıf bir rahip karşılıyor, koyu renk rahip kıyafetinin ön tarafına Kadim Olan'ın beyaz kuşu işlenmiş. giysiler. Annemle babamı orta koridorun sağındaki sıralara, diğer yetişkinlerin oturduğu yere yönlendiriyor. Sonra da beni koridorun solunda düzgün sıralar halinde oturan genç Gardneryalı bakirelere doğru yönlendiriyor.

İçimde baş döndürücü bir heyecan kabarıyor. Daha önce kendi yaşıtlım ve kendi mezhebimden bu kadar çok kızla bir arada olmamıştım - hepimiz kesinlikle itaatkâr ve kınanmadan kaynaşabilen. Hangi kızın Gwynnifer Croft olduğunu merak ederek hevesle sıraları araştırıyorum. Babalarımız ikimiz de Mage Council'deyiz ve ben Ziyaretimiz süresince Gwynnifer'in ailesi, ailem ise hızlı arkadaşımın ailesiyle birlikte kalacak.

Kızlardan biri dönüp bana bakıyor, sonra bir diğeri. Gergin bir sessizliğe bürünmeden önce bir an için bir fısıltı dalgası yükseliyor ve kızların şaşkın bakışları neredeyse hep birlikte düşmanca bakışlar.

Grubun ortasındaki bir kız ağlamaya başlıyor ve etrafındaki genç kadınlar onu teselli etmek için eğiliyorlar. Canlı yeşil gözleri, muhteşem burnu ve dolgun dudaklarıyla ağlayan kız salkım söğüt gibi ve çok güzel; saçları parlak siyah oluyor. Gözleri kırmızı çerçeveli, sanki bir süredir ara ara ağlıyormuş gibi ve neredeyse elle tutulur bir şekilde Odanın bu tarafındaki odak noktası sefalet. Ama beni geri çekilmeye iten şey bu değil.

Bana öyle bir nefretle bakıyor ki, anında bir şaşkınlık fırtınasının içine sürükleniyorum. Kendimi tedirgin hissederek, beceriksizce rahibin yönlendirmesini takip ediyorum ve ön sıranın en ucundaki koltuğa oturuyorum.

Yanımdaki düğme burunlu kız ben otururken tüm vücudunu geri çekiyor, sonra uzun eteğini keskin bir şekilde kenara çekiyor, böylece kıyafetleri bile bana değmiyor. Güzel yüzüyle çelişen mağrur bir duruşu var, siyah saçları düz ve basit bir şekilde geriye doğru toplanmış,

Alnı geniş ve pürüzsüz bir yumurta kabuğu gibi kıvrıktı.

Burnunu çekip kısa süre bana bakıyor, sonra sanki beni görmek gözlerini yakıyormuş gibi başını başka yöne çeviriyor.

Benden neden bu kadar nefret ettiklerini öğrenmek için çaresizce utanç içinde eğildim.

Beyaz saçlı bir rahip, alçak sesle ve alıştırmış bir tonda ebeveynlerimize kızlık saflığının öneminden bahsediyor. Yetişkinlerin hepsi koridorun bu tarafındaki kargaşayı görmezden gelerek ciddiyetle başlarını sallıyorlar.

Arkamın yan tarafına ürkütücü bir darbe geldi ve dönüp baktım düğme burunlu kızı bana bakarken buldum. Sonra kızgın bir hışımla başını tekrar başka yöne çeviriyor.

Eteğimin kenarının altına hafifçe itilmiş küçük bir kâğıt parçası bulmak için sıraya bakıyorum. Kalbim güm güm atarak kağıdı elime alıyorum, emin olmak için yetişkinlere yan gözle bakıyorum Hâlâ rahibin söyleyeceklerine güvenli bir şekilde dalmış durumdadırlar ve bunu gizlice açarlar.

Aceleyle karalanmış tek bir kelime içeriyor ve onu gördüğümde içimden geri çekiliyorum.

Slat'ern.

Kadim Dil'den bir kelime ama ne anlama geldiğini biliyorum. Ahlaksız bir kız. Pis ve kaba, erkekleri baştan çıkaran bir kız.

Bir fahişe.

Bölüm 3: Tobias

Gözlerimden yaşlar süzülürken acımasız notu elime alıyorum. Kötü niyetli, ağlayan kızın Gwynnifer Croft olmaması için hararetli bir dua, açıklanamaz bir şekilde benden nefret eden biriyle kalmamak için çaresiz.

Düğme burunlu kız beni küçümseyerek yan gözle süzüyor, yüzü kaşlarını çattı. Bana doğru eğildi ve tısladı, "Tobias'a hızlı davranmaya hakkın yok. O *Draven'a* ait."

Bu olayın tüm parçaları bir araya geldikçe midem daralıyor ve sıkışıyor. Korkunç bulmacalar bir araya geliyor, farkına varmak bir değirmen taşı gibi üzerime çöküyor. Adaletsizliğimden yakınarak daha da . gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. *Bunların hiçbirisi benim suçum değildi*, sessizce onlara karşı çıkıyorum. *Tobias benim için ailelerimiz, rahipler ve yukarıdaki Kadim Kişi tarafından seçildi.*

Birkaç sefil dakikadan sonra, ensemdeki tüyler sanki görünmez bir el tarafından fırçalanmış gibi diken diken olmaya başladı ve ben dikkatle, sessizce izlendiğime dair ani, tedirgin edici bir duyguya kapıldım.

Dönüyorum ve arkamdaki sıranın ortasında oturan zayıf bir kıza takılıyor. Baykuşa benzeyen, soluk yeşil gözleri var ve siyah saçları dağınık. Küçük, sivri burnu ve yüzü tamamen narin. Bir tilki gibi keskin. Buradaki çoğu kızın aksine, bakışlarında kötü niyet yok, sadece sinir bozucu olan odaklanmış bir yoğunluk var.

Kürsünün solundaki büyük Demirağaç kapı gıcırdayarak açılıyor ve hep birlikte esas duruşa geçerek kimin geldiğini görmek için boynumuzu büküyoruz. Sadece Draven kamburunu çıkarmış, ağlaması katedralin duvarlarında yankılanıyor.

Genç bir rahip hızlı arkadaşlarımızı içeri götürüyor.

Anında tetikte olan hepimiz, genç adamların beceriksizce ayaklarını sürüyerek içeri girişlerini, sergilenen atlar gibi tam önümüzden geçişlerini, tuniklerindeki gümüş çizgilerin Büyücü seviyelerini göstermesini büyük bir sessizlik içinde izliyoruz. Her yüze bakıyorum, kalp atışlarım göğsümde çırpınıyor.

Hangisi Tobias?

Hepsi bizim gibi on üç ya da on dört yaşlarında, ancak biri yanımdan geçerken biraz daha genç görünüyor, sekiz ya da dokuzu yakın. *Ama oruç tutmak için en az on üç yaşında olmalı, diye düşünüyorum*, şaşkınlıkla. O

Sıska, kulakları bir kulpu gibi dışarı çıkmış, gözleri sinirli bir şekilde bize doğru geliyor. Tüm vücudu bastırılmış enerjiyle adeta titreşiyor.

Lütfen bunun Tobias olmasına izin verme, sessizce dua ediyorum.

Hayal ediyorum

Bu çocuksu genç Tobias ise hayal kırıklığı. Küçük bir çocuk için oruç tutmak istemiyorum.

Ama hayır, kendimi sakinleştiriyorum, *bu Tobias olamaz. Draven böyle sıska bir çocuk için ağlamazdı.*

Gençlerden bazıları yanımdan geçerken bize utangaç ve emin olmayan bakışlar atıyor. Ama bir genç var ki hiç de emin görünmüyor. İçeri adımını attığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Bakışları kısa bir süreliğine göz kamaştırıcı bir şekilde üzerimizde geziniyor ve içimden sıcak bir telaş geçiyor.

Diğerlerinden daha uzun, zaten geniş omuzlu, adımları kendinden emin, diğerleri gibi beceriksiz ve ayaklarını sürüyen biri değil. Rafe Gardner'dan bile daha yakışıklı, dudaklarında muzip bir gülümseme ve

gözlerinde yaramazlık. Ve dört gümüş Büyücü çizgisi tuniğini süslüyor.

İçimde aç bir umut yanıyor. *Lütfen, tatlı Kadim Kişi. Lütfen, bu Tobias olsun.*

Sandalyeler sunağın sağında sıraya dizilir ve genç adamlar teker teker yerlerine oturtulur. Kendine güvenen genç adam ve yanındaki tıknaz gence memnun bir sırıtış atıyor. Katedralin sahibi gibi görünüyor ve rahiplere hiç saygı göstermeden bakıyor.

Onun tarafından anında çekildim ve kendinden emin tavırlarına bayıldım.

Oh, bu o olsun, diye dua ediyorum, içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir arzu ortaya çıkarken; sınırların dışına çıkma arzusu. Bu gençlikle öyle bir özgürlük olacaktı ki, neredeyse ağızımda tadını alabileceğim tatlı bir özgürlük. Ani bir görüntü zihnimi aydınlatıyor - kendim, giyinmiş

parlak mor mücevherlerle süslenmiş kıyafetler giyip onunla dans ediyorum, ikimiz bir balo salonunun etrafında dönerken gülümsüyor ve gülüyoruz.

Uzun boylu genç rahip sunağa doğru yürür ve bize bir gösterişli bir gülümseme. Şahin gibi bir yüzü, sert bakışlı gözleri ve zarif, ince bir burnu vardır.

"Dua edelim, Büyücüler," diyor ve sonra hepimizi bildik duaya yönlendiriyor

Kutsama. *Ah, Kutsanmış Kadim Kişi*, diye mırıldanıyor ve hepimiz katılıyoruz - Draven bile, trajedi dolu titrek, çatlak bir sesle.

Zihinlerimizi arındırın. Kalplerimizi arındır. Erthia'yı Kötülerin lekесinden arındır.

Rahip tekrar gülümsüyor, odayı memnuniyetle gözden geçirirken duruşu dikleşiyor. "Bugün burada toplandık," diyor, "Törenlerin en kutsalını gerçekleştirmek için. Kadim Olan'ın bir araya getirdiği kişileri ömür boyu bağlamak için." Duraklıyor, memnun gülümsemesi sabit ve acımasız. Biz bakirelere bakıyor ve ciddileşiyor, neredeyse onaylamıyormuş gibi, sanki aniden bizi azarlamaya hazır. "Kandil kutlaması kutsal olduğu kadar bağlayıcıdır da. A

Sizi doğruluk yolunda tutmak için kutsanmış bir büyü." Tekrar duraklıyor, kaşlarını çatıyor, yüzündeki ifade artık büyük bir önem taşıyor ve başını sallayarak toplanan ebeveynlere bakıyor. "Başlayalım."

Notlarına bir göz atıyor. "Büyücü Stylla Gosslin ve Büyücü Brin Paskal'ı çağırıyorum," diyor, her kelimeyi kesik kesik telaffuz ederek hassas ve beklenti içinde odayı tarıyor. "Lütfen sunağa yaklaşın, Büyücüler."

Yanımdaki düğme burunlu kız ayağa kalkıyor. Bu ani hareket beni ürkütüyor ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Stylla uzun bir süre olduğu yerde donup kalıyor ve kendini ne kadar katı bir şekilde tuttuğundan şiddetli isteksizliğini hissedebiliyorum. Uzun boylu rahip onu ileri doğru salladığında

Sabırsızlıkla kendini sunağa doğru zorluyor, gözleri avlanmış bir şey gibi kocaman. Hızlı arkadaşı, çocuksu bir yüzü olan şişman bir delikanlı da isteksizce yaklaşarak sunakta Stylla'ya katılıyor. Göz kırıyor Yaşlı bir rahip hem onun hem de Stylla'nın ebeveynlerine çocuklarının arkasında durmaları için rehberlik ederken, o buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi kalabalığa bakıyor.

Stylla'nın dudakları titreyerek yüzünü buruşturuyor, bakışları sürekli anne ve babasına doğru kayıyor. Gözlerinde sert, yalvaran bir bakış var ve bu bakışlar ebeveynlerinin başlarını sertçe sallamalarıyla karşılanıyor. Bu kadar üzgün görünmesi kafamı karıştırdı.

Uzun boylu rahip genç çiftle sessizce konuşuyor ama bu gerginliği azaltmaya yetmiyor. Rahip sessizce ellerini birleştirirken Stylla ve Brin'in yüz ifadeleri son derece rahatsız edici. Stylla'nın kolları kaskatı, başı geriye çekilmiş, sanki her an ellerini Brin'inkilerden ayırıp kaçacakmış gibi.

Rahip sepya bir değnek çıkarıp genç çiftin sert yüzüne tuttuğunda, onların bariz sıkıntısı karşısında içimdeki tedirginlik artıyor. kenetlenmiş eller. Gözlerini kapatır ve Kadim Dilde oruç büyüsunü mırıldanır. Büyünün sözleri tuhaf ve hoştur, keskin kenarları ya da sert sesleri yoktur.

Çift irkildi ve ben de diğer gençlerle birlikte soluk soluğa kaldım. Asanın ucundan yılan gibi siyah çizgiler akıyor. Çizgiler spiral çizerek ve bükülerek çiftin ellerini ince sarmaşıklar gibi sarar. Stylla ve Brin aniden geri adım atmaya çalışıyor gibi görünürler, yüz ifadeleri artık korkudur, sanki ellerini birbirlerinden ayırmaya çalışıyorlar ve başaramıyorlar. Çizgiler aniden içeri çekiliyor ve ikisi de tekrar irkiliyor, oruç desenleri ellerine kaynaşıyor. Stylla usulca ağlamaya başlar.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakıp, Stylla'nın mutsuzluğundan rahatsız olan Eliss Ana ve Babama bakıyorum. Eliss Ana gözümü yakalıyor ve bana güven verici bir bakış atıyor, görünüşe göre Stylla'nın ıstırabından etkilenmemiş. Rahip gözlerini açar, asasını indirir ve önündeki çiftle memnun bir gülümseme verir.

Stylla ellerini koruyucu bir şekilde içeri çeker ve yeni hızlı arkadaşına suçlayıcı gözlerle bakar. Ailesi etrafına toplanır, annesi başını öper ve babası ve rahip onu kucaklarken hoşgörölü bir gülümseme paylaşırlar. Ardından çift ve ebeveynleri katedralin yetişkinler tarafındaki koltuklara doğru yönlendirilir.

Çiftler birbiri ardına çağrılıyor, hepsi sessizce törene katılıyor. Bazıları utangaç. Bazıları aşırı derecede gergin. Bir çift bir an için şaşırılmış gibi birbirlerine göz kırpmıyor, sonra Geniş, utangaç sırtışlar, sanki birbirlerine aşık olduklarına o anda karar vermişler gibi.

Beklentim ateş gibi bir seviyeye ulaştı.

Tobias'ın kim olduğunu öğrenmek için çaresizce sıradaki koltuğa tutunuyorum. Orada

Geriye sadece dört olasılık kalmıştı: saçları dağınık, tombul bir delikanlı ve hatta

daha dağınık giyimli, yanakları kıpkırmızı olmuş, kimseye bakmadan öfkeli öfkeli oturan bir adam; kendini yanlış odada bulmuş gibi kalabalığa göz kırpan, kalın gözlüklü, sıska, uzun boylu bir çocuk; kıpır kıpır küçük bir çocuk; ve güçlü, kendinden emin genç bir adam. Parmaklarını sandalyesinin ahşap koluna vuruyor, yüzündeki çekici sırıtış derinlerde heyecan verici bir sıcaklık uyandırıyor
İçimde.

"Büyücü Gwynnifer Croft ve Büyücü Geoffrey Sykes," diye sesleniyor rahip.

Gwynnifer Croft. Birlikte kalacağım kız.

Dikkatim çekildi, hevesle katedralin etrafına bakıyorum. Baykuş gibi, dağınık saçlı kız ayağa kalkıyor ve sunağa doğru ilerliyor. Yürümekten çok süzülüyor, sanki içinde kırılğan bir sığınak yaratmış gibi vücudunu garip bir şekilde sabit tutuyor. Alaycı kahkahalar yükseliyor ama o çenesini yüksek tutuyor.

Demek bu Gwynnifer.

Ve sonra onu fark ediyorum - Gwynnifer'ın yanında kılıflı oyuncak Beyaz Asa. Işık , küçük prizmatik yıldızlar görüşümün kenarına batıyor.

"Bak, *oyuncağını* almış," diye fısıldıyor arkamdaki çözülmüş kızlardan biri alaycı bir şekilde ve başka bir kıkırdamaya yol açıyor. Gwynnifer'ın asasıyla oynama arzumdan utanarak küçülüyorum ve derinden

bazılarının ona karşı ne kadar kaba davrandığını görüp sinirleniyor.

Geoffrey adındaki küçük çocuk, sanki bir yarıştaymış gibi sunağa atılır ve kürsüye kafa üstü düşer. Genç kadınların çoğu ve Güzel, kendine güvenen genç adam da dahil olmak üzere birkaç çocuk alaycı kahkahalar atıyor.

Küçük çocuk bir tavşan kadar hızlı bir şekilde ayağa fırlar. Alaycı kahkahalara kısa bir süre kaşlarını çatar, sonra döner ve kendinden emin bir şekilde sunağa doğru adım atar. Anne ve babaları onlara katılırken uzanıp kararlı bir şekilde Gwynnifer'ın ellerini kendi ellerinin içine alıyor. Hem erkeklerden hem de kızlardan daha alaycı kıkırdamalar geliyor ve Geoffrey'nin

Beyaz Asa oyuncağı da kemerinde kılıflı. Birlikte biraz gülünç görünseler de Gwynnifer'ın yüzü durgun bir göl kadar dingin

-Sadece oyuncak asaları yok, aynı zamanda Gwynnifer Geoffrey'den bir kafadan daha uzun.

Rahip glen gençleri açıkça onaylamayan gözlerle szer ve kahkahalar hızla azalır. Güzel ve kendinden emin genç, yanındaki tıknaz delikanlıya dönüp ona alaycı bir sırıtış fırlatırken Geoffrey alaylara meydan okurcasına doğrulur.

Rahip اساسını kaldırır ve büyüyü söyler. Oruç çizgileri çiftin ellerinin etrafında oluşur ve hızla yerleşir. Gwynnifer bakar Geoffrey ona bakarken skneti bozulmuyor, sırıtışı geniş ve mutlulukla dolup taşıyor. Her iki ebeveyn grubu da çiftin etrafına çullanıp, yaygara kopararak ve tebrik ederek onları kürsüden indiriyor. Gwynnifer koridorun diğer tarafına doğru ilerlerken, baykuş gözlerini tamamen bana dikti ve ben içten içe onun delici bakışlarından geri çekildi.

"Büyücü Draven Peltin ve Büyücü Granthyn Emory."

Hıkıra hıçkıra ağlayan Draven rahipler tarafından adeta sürüklenirken, ailesi hızla toplanırken nefesimi tutup dönüyorum. Onu sert bir ses tonuyla susturuyorlar ve artık hiçbir bakire kıkırdamıyor. Draven ailesinin açık kınamasının ağırlığı altında eğildi ve gözlerinde kabaran nefretle bana baktı. Sonra gözlerini ve nefreti ezici bir kedere dönüşür.

Genç ve güzel adam hem ona hem de karşı tamamen ilgisiz görünüyor, gözleri sanki çok sıkılmış gibi bakıyor. Yanındaki delikanlıya fısıldıyor, ikisi de kahkahalarını bastırıyor.

İçimde bir miktar rahatlamayla birlikte rahatsız edici bir endişe de belirliyor. Eğer yakışıklı ocuk Tobias'sa, Draven'la onun ilgilendiği gibi ilgilenmediğini görmek içimi rahatlatıyor. onunla ilgileniyor. Başka birini isteyen bir hızlı arkadaşa sahip olmak korkunç olurdu. Ama yine de Draven'ın acısı karşısında garip bir şekilde duygusuz görünüyor.

Sıska, gözlüklü delikanlı isteksizce ayağa kalkıp neredeyse histerik bir hal almış Draven'ın karşısında durdu ve herkes ona teslimiyetle bakarken

yetişkinler onun gösterisini görmezden gelmeye çalışır. Draven'ın annesinin eli

Kolunu bir mengene gibi sarmış, o kadar sıkı tutuyor ki kızı bir taraftan biraz havaya kalkıyor.

Onun bu şekilde zorlanmasını izlemek üzücü ve güvence için bir kez daha Peder ve Anne Eliss'e bakıyorum. Onlar da

Ama birbirlerine bakıyorlar ve Draven'ın dramatik patlamasından dolayı gözlerindeki onaylamama ifadesini algılayabiliyorum. Stylla'nın yaptığı gibi Draven'ın da aşırı tepki veriyor olması gerektiğini anlıyorum ve hemen o anda annemin istediği şekilde davranmaya karar veriyorum. Tobias o yakışıklı çocuk olmasa bile Eliss ve babam onunla gurur duyacak. Çünkü kim olsun, Kadim Olan'ın benim için mükemmel seçimi olacak.

"Hayır. *Lütfen*, hayır. Anne, istemiyorum..." Draven elleri sunağın üzerine doğru zorlanırken çılgınca mırıldanıyor. Granthyn emin olamayarak anne ve babasına bakar. Babası sert bir şekilde Draven'a doğru eliyle işaret ve Granthyn huzursuzca Draven'ın ellerini tutuyor. Rahip büyüü okurken hıçkırıkları histerik bir hal alıyor.

Çizgiler oluşurken Draven çılgınca mücadele ediyor, tüm vücudu Geriye doğru çekiliyor, ancak hem annesi hem de şimdi babası, hızlı çizgiler kurulurken ellerini sabit tutuyor.

Ve sonra bitti.

Draven ellerini çeker ve annesini şiddetle iterek orta koridordan aşağı iner ve katedralin kapılarından dışarı çıkar. Babası ağır adımlarla onun peşinden gidiyor ve katedralin kapısını arkasından sertçe çarpıyor.

Hepimiz beklerken dışarıdan öfkeli sesler yankılanıyor. Draven'ın tutarsız protesto seslerini duyunca endişeyle kapıya doğru baktım. tiz bir çığlığa dönüşüyor. Bağırın derin bir erkek sesi ve irkilmeme neden olan bir gümbürtü duyuyorum, ardından kırık bir çığlık geliyor.

Ve sonra sessizlik.

Kapı itilerek açılıyor ve Draven babası tarafından koridora doğru sürükleniyor, sessizce ağlarken başı öne eğik, sağ yanağı beni şok eden parlak, öfkeli bir kırmızı. Babası onu kabaca çekerek koridorun yetişkinler tarafında, annesiyle kendisi arasında bir yere oturtuyor ve Draven kırık dökük bir çocuk gibi sıranın üzerine yığılıyor. şey.

"Büyücü Sagellyn Gaffney ve Büyücü Tobias Vasillis," diye sesleniyor rahip ve ben neredeyse yerimden sıçrayarak kalkıyorum.

Kalbim küt küt atıyor ve ani bir sersemlikle titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulup mihraptaki yerimi almak için öne çıkıyorum. Ben herkesin dikkatinin sadece benim üzerimde olduğunun ürkütücü bir şekilde farkındayım ve hala

Draven'ın ıstırabından son derece rahatsızım. Ailem de bana katılıyor ve babamın omzuma sıcak bir şekilde vurması ve Eliss Anne'nin cesaretlendirici gülümsemesi beni rahatlatıyor. Görkemli bir çift de sunağa doğru ilerliyor, adam uzun boylu ve etkileyici derecede sert, dördüncü seviye büyücü

Çizgili, nazik görünümlü ve bir zambak kadar güzel bir kadın.

Kendinden emin çocuk oturduğu yerden ağır ağır kalkıyor, acele etmiyor. Bana esrarengiz bir sırıtışla bakarken dizlerimin bağı çözülüyor ve gözleri gözlerime değdiği anda içimde bir sıcaklık beliriyor, endişem hızla azalıyor.

Tobias'ın *gözleri*. Muhteşemler. Yeşilin tüm göz kamaştırıcı spektrumu. Güneşle ıslanmış bahar yeşilleri, derin orman yeşilleriyle değişiyor. Sonsuza dek bakıp içinde kaybolabileceğim gözler.

Rahip bizi yönlendirirken zar zor nefes alabiliyorum, zar zor düşünebiliyorum. Sonra Tobias sunağın üzerinden uzanıp ellerimi tutuyor, güçlü ve sıcak bir şekilde kavırıyor.

Bir erkek tarafından dokunuluyorum. Ellerim Tobias'ın ellerinde titrerken, bu çirkin düşünce içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Rahibin büyüü seslendirdiğinin ve her şey arka planda kaybolurken yakınlık çizgilerimdeki sıkı, anlık çekimin sadece yarısının farkındayım. Sadece Tobias'ın muhteşem gözleri ve heyecan verici Ellerinin benimkilerin etrafındaki hissi.

Kıvılcım saçan enerji çizgileri tenime geliyor ve aşağıya baktığımda büyüünün siyah çizgilerinin kenetlenmiş ellerimizi karanlık, sarmaşıklar gibi sardığını görüyorum. Çizgilerin dallanıp budaklanmasını ve tenimizde aynı, ayrıntılı desenlere dönüşerek bileklerimize yakın bir yerde durmasını hayranlıkla izliyorum.

Yeni hızlı arkadaşım kadar güzel hızlı çizgiler.

Şaşkınlıkla Tobias'a bakıyorum. Bana gülümsüyor ve kendimi bir anda bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum.

Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Ebeveynlerimiz bizi nazıkçe birbirimizden ayırıp yeni koltuklarımıza doğru yönlendirirken sersemlemiş, telaşlı bir şaşkınlık içindeyim. Benim dikkatim

Uzun sıranın diğer ucunda anne ve babasının arasına sıkışmış olan ve oturduğu yerde ritim tutmaya devam eden Tobias'a odaklanmıştı.

Rahip kapanış konuşmasını yapıyor son duayı okuyor; hepimiz sevinçle ayağa kalkıyoruz. Peder ve Anne Eliss beni Tobias ve ailesinin yanına götürüyor, Tobias'ın güçlü babası ve zarif annesiyle kısaca tebriklerini paylaşıyorlar, tüm yetişkinlerin yüzünde gururlu gülümsemeler var. Tobias cesurca bana bakarken yüzümde sıcak bir heyecan ifadesi beliriyor, ağzı çarpık bir şekilde sırtıyor.

Sonra Tobias ailesiyle birlikte ayrılıyor ve ben de onu takip edebilmeyi dileyerek gidişini izliyorum. Katedralden çıkmadan önce dönüyor ve gözlerimiz

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verirken son bir kez, heyecan verici bir şekilde buluşuyoruz.

Bir gün beni öpecek, nefes nefese düşüncelere dalıyorum. Ve gökyüzündeki tüm yıldızlar parlayacak.

Tunik kolumdaki ısrarlı bir çekiştirme romantik bozuyor. Döndüğümde Gwynnifer Croft'un yakınımnda durduğunu ve büyük, soluk yeşil gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Sagellyn Gaffney," diyor uğursuz bir ciddiyetle. "Sana vermem gereken bir şey var."

Bölüm 4: Beyaz Asa

"Beyaz Asa seni ," diyor Gwynnifer büyük bir önemle, odağı tekil, sanki aniden odadaki tek iki kişiymişiz gibi.

Yakınlığım asa elim boyunca vızıltılı bir karıncalanmayla canlanırken, onun yanında duran oyuncak asaya bakıyorum.

"Pardon?"

"Seninle ilgili bir rüya gördüm Sagellyn. Asa sana gitmek istiyor."

Gwynnifer'a uzun bir süre baktım, onun tuhaflığı beni şaşırttı. açıklamasını yaptıktan sonra dikkatle Eliss Ana'ya doğru bakar. Babasının Gwynnifer'in gül ynaklı kızına söylediklerini dikkatle dinlemektedir,

tombul annesi ve gri saçlı, gözlüklü babası, tuniğini işaretleyen dört Mage çizgisine sahip. Gwynnifer'ın babası ordumuz için yetenekli bir asa yapımcısı ve Gardneria'daki en büyük cephanelikten sorumlu.

Ağzına kadar asalarla dolu bir cephanelik.

Gwynnifer'a dönüyorum, içimde kendime ait bir asaya sahip olmak için tanıdık bir özlem yükseliyor, başımızın belaya gireceği endişesiyle birlikte. "Asa oyunları oynamaya iznim yok," diye onu uyarıyorum.

"Eliss Ana kızların asalarla oynamasının kutsallığa saygısızlık olduğunu söylüyor, oyuncak bile olsa."

Gwynnifer'ın sesi neredeyse bir fısıltıya , ifadesi dram dolu. "Bu bir oyun değil, Sagellyn. Valgard tehlikeli hale geldi. Gölge güçleri yükseliyor.

Sokaklarda büyülenmiş iblisleri hayal ettim. Hem de iki . Aranıyor."

Yanıdaki oyuncak asayı okşuyor. "*Bunu arıyorlar*. Asanın kaçmaya ihtiyacı var. Seninle birlikte gitmek istiyor. Halfix'e dönmek istiyor."

Kız kardeşim Clover'ın birkaç hafta önce gördüğü tuhaf rüyayı bir şaşkınlık oluşuyor - kutsal Beyaz Asa'nın iblisler onu ele geçirmeden önce bana ulaşmaya çalıştığı bir rüya. Bir tedirginlik yükseliyor, ama onu silkeliyorum,

Bu tuhaf benzer rüyaların farkına varmak tuhaf bir tesadüf olmalı.

ve daha fazlası değil. Ve Gwynnifer garip bir şekilde teatral olabilir, ancak buradaki birçok kızın aksine kaba veya alaycı görünmüyor.

Ve bana bir asa teklif ediyor.

Annemle babama bakıyorum, onlar da bana hiç aldırış etmiyorlar. bize hiç dikkat etmiyor. Gwynnifer'ın esasına imrenerek bakarken kalbim ritmini artırıyor.

Kendime ait bir asam olması için bir şans. Sadece bir oyuncak bile olsa, bu olasılık karşı konulamayacak kadar heyecan verici.

"Pek   ," diye kabul ediyorum, heyecanımı ve kıvılcımlanan yakınlık çizgilerimi zar zor bastırabiliyorum. Sesimi onun komplocu tonuna uydurmak için alşaltırken ağızımı kaldıran hevesli gülümsemeye karşı koyamıyorum. "Asanı saklayacağım."

* * *

"Sana her şeyi öğretmek için sadece bir akşamım var," diyor Gwynnifer, evinin ferforje demir sarmal merdivenlerini birkaç kat tırmanıp en tepeye çıkarken bana aciliyetle.

Merdivenlerden iniyorum ve şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum. Yatak odası masal kitaplarından fırlamış gibiydi; evlerinin zirvesinde oturuyordu.

büyüleyici şekilde dikey bir ev, bir oda diğerinin üzerine yığılmış, bloklardan oluşan bir kule gibi, sanki her şey boşluğa inşa edilmiş gibi cephanelik ve yandaki mülk arasında sonradan düşünülmüş bir şey.

Etrafıma bakıyorum, Gwynnifer'ın dairesel, panoramik ve nefes kesici şehir manzarası. Yatağı bir kenarda, koyu yeşil kadife bir örtüyle süslenmiş olarak durmaktadır. Kavisli pencereler Orman yeşili örtüleri siyah püsküllü kordonlarla arkadan bağlanmış kulenin etrafını tamamen  vreliyor. Bazı Ironwood ağaşlarının tepeleri görülebiliyor.

Camın arkasından, ağaşların Demir  ekleri içimde hoş dalgalar halinde dalgalanan yumuşak bir safir rengine parlıyor. Kulenin tavanı geometrik bir cam tavan penceresi, üzerinde yıldızlar parılıyor. Zımparalanmış Demirağaş gövdeleri pencerelerin arasına yerleştirilmiş, birbirine dolanmış kolları tavan penceresini çerçevelemek için her taraftan yükseliyor.

Beyaz kuşlardan oluşan mobiller, gümüş Erthia küreleri ve iplere iliştirilmiş işıltılı kutsama yıldızlarıyla birlikte dallardan sarkıyor.

Eğiliyorum

sarkan kuşlardan birinden kaçınmak için aşağı. Resimler ve  izimler

Zımparalanmış ağaç gövdelerinde aşağı yukarı asalar, iblisler, dev kuzgununa binmiş peygamber Galliana, Kadim Olan'ın beyaz kuş sembolü. Pencerelerin altındaki duvarlara kitap rafları yerleştirilmiş, dini kitaplar ve el yazması dergiler gelişigüzel tıktırılmış.

Bizim sade ve düzenli malikanemizden o kadar farklı ki, içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Bu kadar özgür olmak nasıl bir şey olurdu? Duvarlara resimler asmak ve yıldızlardan bir tavana sahip olmak? Retta ve Clover büyülenirdi ve ben aniden onların yokluğunu şiddetle hissediyorum,

Bu büyülü yeri görmek için benimle burada olmalarını dilerdim.

Gwynnifer yatağının altından aceleyle kalın metinler çıkarıyor ve her birini ağır bir *gümbürtüyle* yakındaki bir masanın üzerine yığıyor. Kitapların sırtlarındaki yazıların yabancı dillerin bir karmaşası içinde olduğunu gördüğümde şaşkınlıkla doluyorum. Ayrıca Gwynnifer'in geniş odasının her yerinde, kitap raflarına ve şifonyer üstlerine yerleştirilmiş, buketler gibi vazolarda demetlenmiş oyuncak görüncə şok oldum. Daha fazla oyuncak asa

Yarısı, aletler ve atılmış ahşap kıvrımlarla çevrili bir sanat masasının üzerine oyulmuş.

Tüm asalar Gwynnifer'in yanında kılıflı asa ile aynıdır.

Ailesinin buna izin vermesine hayret ederek onlara bakarken yakınlık çizgilerim vızıldıyor. "Neden bu kadar çok asa yapıyorsun?"

Gwynnifer bir an duraklar. "Tuzaklar. İblisleri uzaklaştırmak için. Kopyaları şehrin her yerine dağıtacağım."

Tatlı Kadim, bu oyunun içine çok fazla düştü.

Rahatsız edici bir şekilde ürkmüş bir halde, pencere pervazına dizilmiş pürüzsüz oniks taşlarına bakıyorum. Her bir taşın üzerine zarif, spiral desenler halinde altın rünler kazınmış. Bir tanesini elime alıp parmağımı tasarım boyunca gezdiriyorum; bir dizi okyanus dalgasına benzeyen bir daire. "Nedir bunlar?"

"Ishkartan karşı ezgileri. Şeytani takip büyülerini zayıflatmak için."

bir endişe kapladı ve hemen rune'u ayarladım.

Eliss Ana'nın kutsal kitabımızdaki öğretilerini hatırlayarak.

"İlk çocukların dinsiz büyücülükle oynamaması gerekir. Bunlar neden sende?" Rünlerle kazınmış taşların odasının her tarafına dağılmış olduğunu fark ettim.

"Asa bana r nleri kazı mamı söyledi." Sesi ürkütücü bir Şekilde belli. "Ve sen de onları ışık b y nle Şarj edeceksin." " mi?" Onun bu tuhaf fikri karşısında Şok oldum. "Nasıl?" Bunu biliyorum. ışık Büyücüleri r n büyüsü yapabilen tek Gardnerililerdir, çünkü tüm r nler ışıktan yapılmıştır, ama ben büyü eēitimi almadım. Yakınlıēım ne kadar nadir olsa da, Eliss Anne ve Babam her zaman kadın olduēum için *Kitap*'ı takip etmenin benim için daha önemli olduēunu söylerler. g   kullanmak. Ve *Kitap*'ın  ēretilerini takip etmek bir asa kullanmayı içermez.

Gwynnifer'in bana bakışı keskinleşiyor. "Bunun için eēitime ihtiya ın olmayacak. Asa sana rehberlik edecek ve gücünü kullanacak. R yalarım da bana öyle söyledi." Gwynnifer avucunu kitap kulesinin üzerine hafifçe indiriyor ve bana dikkatle bakıyor. "Bunları  d n  aldım

Cephanelikten büyü kitapları. Evinize götürmeniz için hepsinin kopyasını çıkardım. Erthia'daki neredeyse tüm runik sistemlerin tasarımılarını içeriyorlar."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Bunların hiçbirini yanımda eve g t remem mümkün deēil. Eliss Anne buna asla izin vermez."

Ama Gwynnifer etkilenmedi. "O hakkında bilmek zorunda deēil onları. Sadece onları sakla." Yıēının en üstüne koyu yeşil bir cilt koyuyor. Kapaēın her tarafına kabartılmış, i  içe geçmiş, geometrik desenlerden oluşan dairesel r nler var. parıldayan zümrüt.

"Daha önce hiç böyle bir Şey görmemiştim," diyorum aniden büyülenmiş bir Şekilde, parmaēımı sırtına dokundurarak. Güzel runik desenler ilgimi çekerken zümrüt ışıltısı elimi kaplıyor, Şekilleri görüş alanımın kenarlarında  oēalıyor.

"Yılan Elf r nleri," diyor Gwynnifer, çekiminde karanlık bir uyarı.

Parmaēımı geri çekiyorum, anında azarlanıyorum. *Yılan Elfler*. Aranalar ilanlarındaki yılan gibi  ocuēun görüntüsü zihnimi dolduruyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve zümrüt rengi r n yankısını görüşümden uzaklaştırmaya çalışıyorum. *bir kitapta ne olabilir? Bir Yılan Elf büyü kitabı...*

Gwynnifer beni inceliyor, ince bir kaşı kalkık, sanki sessizce ölçümü alıyormuş gibi. "Bir kitap daha var. Bu... biraz farklı." Duraksıyor, aniden huzursuz görünüyor. "Kopyalamaya çalıştım ama r nler neredeyse onları oluřturduēum kadar hızlı kayboluyor. Yani sen

orijinalini almak zorundayım." Kitap raflarından birinin altındaki gölgelerden ağır bir büyü kitabı çıkarıyor ve onu yerde kaydırıyor. Ön yüzünde gölgeli gri renkte kabartılmış stilize kıvrık boynuzlar dışında tamamen siyah ve içinden yayılan karanlık bir aura var.

"O da ne?"

Bakışları tereddüt etmiyor ve cevabı rahatsız edici derecede kısa ve öz. "İblis büyücülüğü."

İçimde ciddi bir endişe var ve grimoire'ı ayağımla ona doğru itiyorum. "Hayır, Gwynnifer. *Hayır*. Sen oynuyorsun Burada şeytani bir şey var." Korkuyla boynuzlu kitaba bakıyorum, gölgeler daha da kararmış gibi görünüyor.

Gözleri parlıyor. "Görmüyor musun? Ben *oynamıyorum*. Babam sende hafif büyücülük olduğunu söylüyor, bu da demek oluyor ki Koruyucu rünlü asa. Ama bunu yapabilmek için *tüm rünleri* öğrenmen gerekecek, gölge rünlerini bile. Ve Asa'yı korumalısın, Sagellyn. Yoksa senin için gelirler."

Bir şey cama vuruyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum. Panik içindeki gözlerim camın hemen ötesindeki hareketi yakalıyor.

Geoffrey'nin hevesli yüzü dalların arasında sallanırken görünür, ve korkum yerini şok olmuş bir alarma bıraktı. "Hızlı arkadaşın kendini öldürecek!" diye haykırdım.

Gwynnifer sakince dönüp pencereyi açarken "Bunu her zaman yapıyor," diye karşılık veriyor, elmas camlı cam akşam esintisine ve Demirçiçeklerin güzel kokusuna izin verin.

Uzun, tıkrıtlı bir nefes veriyorum ve pencerede onlara katılıyorum. Cephaneliğin oymalı çatısına ve girişin önünde duran akşam askeri muhafızlarına bakıyorum - iki Beşinci Seviye Büyücü. Ben Şaşkın Geoffrey onları geçmeyi başardı.

Geoffrey dirseklerini pencere pervazına dayayıp bize sırtlıyor. "Onu içeri davet etmeyecek misin?" Gwynnifer'a soruyorum. Onu burada tutmanın ne kadar uygunsuz olacağına bakmaksızın, ağaçtan çıkarmak için bir hamle yapmadı.

"Oh, ho. *Hayır*," diye itiraz ediyor Geoffrey başını sertçe sallayarak. "Onun yatak odasına giremem. Bunu bir kez yaptım ve ailesi sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davrandı."

Gwynnifer ciddiyle başını sallıyor. Ellerindeki aynı hızlı çizgilere bakıyorum.

"Siz ikiniz oruç tutmak mı istediniz?" Şaşkınlıkla onlara göz kırparak kaçırdım.

Birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar, sanki bunu hiç düşünmemişler gibi, sonra da başlarıyla onaylıyorlar.

"Bizi onlar zorladı," diye anlatıyor Geoffrey. "Bir akşam karşı tepeler için taş toplamak üzere gizlice körfeze indik ve yakalandık."

Gece dışarıda bir çocukla yalnız. Neden oruç tutmaya zorlandıklarını hemen anladım.

"Akıllarını kaçırmak üzereler." Geoffrey kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırır.

Gwynnifer huffs. "İstediğim gibi gelip gidemezsem nasıl Beyaz Asa'nın Koruyucusu olabilirim?"

"Ve bizimkiler bizi bulduklarında çılgına dönmüşlerdi." Geoffrey'nin gözleri sahte bir telaşla büyür. "Sanki bütün Valgard patladı." Vurgu yapmak için kollarını iki yana açıyor, bu da bir dala tutunmadan önce tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oluyor.

"Oraya öpüşmek için gittiğimizi sandılar." Gwynnifer'in ses tonu, bu gülünç fikri reddetme konusunda kararlı. "Ama biz taş toplamak. Ve iblisleri arıyorum."

Geoffrey, "Öpüşmek iğrenç," diyor ve Gwynnifer onaylamak için başını sallıyor.

Şaşkınlıkla onlara göz kırpiyorum. Tobias'ı öpmekle kesinlikle , ama bunu kimseye itiraf etmem. Böyle bir şey hakkında konuşmak çok uygunsuz olurdu.

"Biz romantik değiliz," diyor Gwynnifer kesin bir şekilde. "Ve yine de izlerinde iblisler varken kim böyle şeyler düşünür?"

Geoffrey ona gülümsüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Yine de biz iyi arkadaşız. Oruç tuttuğumuz için mutluyum."

"Ben de öyleyim." Gwynnifer ona onaylayarak bakar. "O cesur bir yoldaş." Sonra ifadesi bir şaşkınlığa dönüşür.

"Ve her zaman şekeri var!"

Geoffrey, "Babamın lonca marketi Valgard'daki en büyük şekerci dükkânının yanında," diye . İçinden buruşuk bir parşömen torba çıkarıyor.

cebinden çıkarıp Gwynnifer'a uzatıyor. Çantayı açıyor ve her birimize avuç dolusu renkli, şeker tozlu nimet yıldızı şekerleri dağıtıyor.

Elimdeki şekere bakıyorum, tereddüt ediyorum. Eliss Anne evimize şeker girmesine izin vermez. Bizim mezhebimize mensup büyücüler

Eskiler Kitabı'nda adı geçmeyen herhangi bir yiyeceği yememeliydim.

Ama benim de oyuncak bir değneğim olmaması gerekiyor ve ben kesinlikle onlardan birine sahip olmayı planlıyorum.

Geoffrey ve Gwynnifer'a sırtıyorum, cesur hissediyorum ve ağzıma parlak kırmızı bir şeker atıyorum. Tatlı devedikenin aroması dilimin üzerinde patlıyor ve ezici lezzetiyle beni heyecanlandırıyor.

Geoffrey neredeyse bir avuç dolusu yıldız şekerini ağzına atıyor ve ben gülüyorum. O ağaçta, yanakları tıka basa dolu, memnun bir yosun sincabına benziyor. Gwynnifer'a doğru hareket eder, sözleri şeker tarafından boğulur. "İkimiz de on sekiz yaşına geldiğimizde ve Mühürlü, istediği zaman körfeze inmesine izin vereceğim." "İstediğim

her şeyi yapabileceğim," diyor Gwynnifer büyük bir onurlu bir şekilde çiğniyor. "Artık kural yok."

Geoffrey başını sallıyor. "İnsanlara patronluk sevmiyorum."

Bu ikisi çok tuhaf. Ama burada gerçek yıldızların ve Gwynnifer'ın ışıltılı sahte yıldızlarının altında otururken, asalar, çizimler ve cep telefonlarıyla çevriliyken, ağzım yasak şekerle doluyken, benim Gwynnifer'ın hikâyeleriyle dolu zihnimde, Gwynnifer ve Geoffrey için şeyin o kadar da kötü gitmediğini düşünmeden edemiyorum.

Çünkü oruç partnerleri yukarıdaki Kadim Olan tarafından bir araya getirilir, diye mutlulukla düşünüyorum, bir an için *oruç* arkadaşımın güzel gözlerinin ve göz kamaştırıcı gülümsemesinin anısında kayboluyorum.

Göz ucuyla bir parıltı yakalıyorum ve yere doğru bakıyorum. İblis Grimoire'un boynuzları titreyen feneri yakalıyor- ve kısa bir an için, kitabın etrafındaki gölgeler derinleşirken hava titreşiyor gibi görünüyor.

İçimde bir huzursuzluk dalgası dalgalanıyor ve bir an için, oynadığımız şeyin bir oyundan çok fazlası olduğuna dair uğursuz bir hisse kapılıyorum.

Bölüm 5: Asa İlmî

Merdivenlerden ağır adım sesleri gelir ve Geoffrey'nin gözleri büyür. Odaya ustalıkla iki torba daha şeker atar ve fısıldar, "İyi geceler, Gwynnie!" ve yaprakların hışırtısıyla kaybolur. Gwynnifer, iblis grimoire'ı kitap rafının altına ustalıkla tekmeliyor, bir Pelerinini diğer büyü kitaplarının üzerine örter ve pencereyi kapatır. Dönüp pencere kenarındaki minderli koltuğa ağırbaşlı bir şekilde oturur ve aniden bir kuzu kadar masum görünür.

Gwynnifer'in annesi merdivenlerin ulaşip kule odasına girerken bize neşeyle gülümsüyor. Bir tabak lcaral kanadı kurabiyesi ve bir sürahi sürahi içeren ahşap bir tepsi taşıyor.

Süt, buraya kadar tırmanmanın verdiği efor yüzünden yüzü kıpkırmızı. Biri çizgili kızıl, diğeri kabarık siyah iki kedi onun arkasından odaya giriyor.

Gwynnifer'in annesi yerdeki şeker torbalarına bakıyor. O da Kısaca dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor, sonra bana sıcak bir gülümseme atıyor. "Yerleştin mi o zaman, aşkım?"

Zoraki bir hevesle başımı sallıyorum, başımız belaya girecek diye korkuyorum.

şeker-anne Eliss kesinlikle buna asla izin vermezdi. Yüzünü endişeyle arıyorum, ama Gwynnifer'in küçük isyanlar.

Elindeki tepsiyi yatağın yanındaki küçük masaya bırakıyor. "Çok geç saatlere kadar ayakta kalmayın genç büyücüler. İkiniz için de büyük bir gün oldu. Artık oruçlusunuz hanımlar!" Gwynnifer'a bir hoşgörölü bir bakış atıyor, gözleri bir an için kamaşıyor, sonra iyi huylu bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeden önce ikimize de sarılıp öpmek için ısrar ediyor ve onu takip eden kızıl kediyle neşeli bir şekilde sohbet ediyor.

Gwynnifer bana ciddiyetle bir bardak süt doldurup küçük bir tabak kurabiye verirken onun rahat yatağına tırmanıyorum. Bir tane alıyorum kurabiye ve lcaral kanatlarını ikiye ayırarak, her zamanki gibi mırıldanarak Kötülerin kanatlı gücüne karşı koruma kutsaması. Gwynnifer

Bir ısırık aldığımda kalın bir günlük çıkarıyor, kurabiyenin sıcak, tereyağlı iyiliği dilimde eriyor.

"Asa hakkında bulabildiğim her şey burada," diyor bana el dikimi cildi uzatarak. Ön yüzüne abartılı bir şekilde ilmekli harflerle *Beyaz Asa* yazmış. Kutsayan yıldızlar, asalar ve dev bir kuzguna binmiş kahin Galliana'nın karalamaları kitabın başlığını çevreliyor. Kitabı çeviriyorum ve bölümlere ayırdığını görüyorum - her ırktan Beyaz Asa'nın hikâyeleri, Ishkart ve Yılan Elfleri bile.

Korkularım alevlendi. Diğer dinlerin hikâyelerini okumak kesinlikle yasaktır. Eliss Ana kesinlikle bu kitabın yakılmasını isterdi.

"Bu hikayelerden bazılarının ne kadar tuhaf olduğuna inanamayacaksınız."

Gwynnifer nefes nefese bana anlatıyor. "Noi, Asa'nın bir ejderha tanrıçasının *dişi* olduğunu düşünüyor!"

"*Diş* mi?" Haykırıyorum.

Gwynnifer başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ve Amazlar tanrıçalarının Beyaz Asa'yı elini sallayarak bir ağaçtan çıkardığına inanırlar." Örnek vermek için kendi elini sallıyor.

Çatışmadan neredeyse başım dönüyor. Bu fantastik hikâyeler tehlikeli, yasak bir şey ama çok merak ediyorum.

"Devam et ve oku," diye teklif ediyor. "Ben nöbet tutacağım."

Gwynnifer bana küçük bir lümen taşı fener verdi, sonra tüm pencerelerin üzerindeki perdeleri kapattı ve daha büyük fenerleri söndürerek odanın çoğunu karanlığa gömdü. Cephaneliğin girişine bakan pencerenin yanında durur, perdesini küçük bir parça geri çeker ve pencereyi biraz açar. Dışarıya bakıyor, eli belindeki kılıflı asayı koruyucu bir şekilde kavıyor.

Asaya imrenerek bakıyorum, onu elime almama ne zaman izin vereceğini merak ettiğim için yakınlık renkleri parlıyor. Dizlerimi yukarı çekiyorum, Gwynnifer'in annesi yukarı gelirse yasak kitabı saklamaya hazırım tekrar baktı, sonra da lümen taşının altın ışıltısını okuyarak içeriye bir göz atmaya cesaret etti.

Gwynnifer kitabına Asa'nın gerçek hikâyesiyle başlıyor. Metne eşlik edecek büyük, kapsamlı illüstrasyonlar çizmiş, çizimler mürekkep ve suluboya ile güzelce işlenmiş. Kadim Kişi'yi kutsal Beyaz Asa'yı çekerken gösteren bir dizi çizim var

Yıldızlarla aydınlatılmış Kaynak Ağacımızdan alıp İlk Çocuklara, yani Gardnerya Büyücülerine hediye ediyoruz. İki sayfalık bir bölümde Galliana'nın Zamanın başlangıcındaki İblis Savaşları sırasında Beyaz Asa'yı kullanan dev kuzgun.

Yanımda kıvrılıp yatan tüylü siyah kediye okşarken, aşağıdan gelen at arabalarının sesinden ve cephaneliğin önünde nöbet tutan büyücülerin boğuk, rahat konuşmalarından yalnızca yarı yarıya haberdarım. Ay ışığı loş, gümüşü ışıltısını geometrik cam tavandan odanın üzerine düşürüyor.

Gwynn'in kitabının Alfsigr Elf bölümü bir peygamber elfini anlatıyor, Syll'en, ilkel zamanlarda bir orman deresinde yüzen Beyaz Asa ile karşılaştı. Syll'en Asa'yı bir rune-stylus olarak kullandı ve Gölge 'nın şeytani canavarlarından oluşan bir güruhla savaşarak Işık Elflerini tamamen yok olmaktan kurtardı.

Noi hikâyeleri, kutsal ejderha tanrıçalarının ağzından Beyaz Asa dişini çıkaran Vu Trin savaşçısı Chy Tan'ı anlatır. İçinde Hikayede, Chy Tan, Vu Trin ordusunu, hepsi wyvern şekil değiştiricilerine binmiş olarak, Gölge Asa'nın iblis ordusunu yenmek için bir rune-stylus olarak kullanılan dişin gücü. Chy Tan daha sonra dişi kutsal ejderhaya geri verdi ve o da dişi ağır bir şekilde korunan Yeraltı sığınağı.

Sayfayı çeviriyorum ve bir Noi metninden dikkatlice kesilmiş ve Gwynnifer'in günlüğüne yapıştırılmış bir resim buluyorum - bir yıldız ışığının oluşturduğu bir daire Beyaz Asa'yı tutan bir ejderha ve Gölge Asa'yı tutan koyu gri bir ejderha. Gözlerim görüntüde donup kalıyor, perçinleniyor. İki ejderha kusursuz bir şekilde birbirine akıyor, kıvrılan griye karşı kıvrılan beyaz, Gölge Asa'ya karşı Beyaz Asa. Görüntü beni içine çekti. güzellik ve karmaşık sembolün bir araya geliş şekli, ejderha üzerine ejderha.

Mükemmel.

Kendimi bir büyüden kurtarmak istercesine başımı hızlıca sallayıp geri çekiliyorum. Görüntünün hipnotik çekiciliğine kapılmadan kitabı sıkıca kapatıp bir kenara koyuyorum.

Pencerenin kenarında nöbet tutmaya devam eden Gwynnifer'a bakıyorum, bir heykel gibi hareketsiz, gözleri aşağıdaki sokağa sabitlenmiş. Uzun bir iç çekiyorum, bu da geniş bir esnemeyi tetikliyor, sonra arkama yaslanıyorum

arkamdaki yastıklar. Uykulu kedi ben onu severken mırıldanıyor, beni daha derin bir rahatlamaya sürüklüyor ve ben de asa elimi uzatıpilmekilmek işlenmiş oruç çizgilerine hayranlıkla bakıyorum.

Bugün çok şey oldu.

Tobias'ın büyüleyici zümrüt gözlerini, büyüleyici gülümsemesini düşündükçe içimi hoş, özel bir sıcaklık kaplıyor. Kısa süre sonra vagon trafiği ve askerlerin konuşmaları alçak ve yatıştırıcı oluyor. Yorgunluktan ağırlaşan gözlerim titriyor ve sonunda pes edip kapanmalarına izin veriyorum.

Rüyamda beyaz asalar görüyorum. Ve beyaz kuşlar. Ve gölge ejderhalarla savaşan beyaz ejderhalar. Ve iki boynuzlu iblis Beyaz 'yı arıyor, arıyor, arıyor.

* * *

", Sagellyn."

Gwynnifer aciliyetle kolumu itiyor ve ben hızla Bilinç. diz çökmüş, korkudan gözleri kocaman olmuştu. "Buradalar."

Gölge odanın çizgileri keskinleşirken uykulu bir şekilde göz kırpmıyorum. "Ne... kim var burada?"

Cephaneliğin girişine bakan pencereye doğru hızlı ve dehşet dolu bir bakış atıyor. Aşağıdaki erkeklerin seslerinin yankısını seçebiliyorum, konuşmaları tuhaf bir şekilde resmi geliyor.

"İblisler," diyor bana, kelimeleri korkudan kabaca dikilmiş. "Asa için geldiler."

Bölüm 6: Konsey Elçileri

"Bunlar onlar!" Gwynnifer pencereye doğru ilerleyerek fısıldıyor.

"Rüyamdaki büyülü iblisler."

Yanında diz çöküp camdan dışarı bakıyorum. Cephaneliğin iki askeri muhafızı, Konsey elçisi kıyafeti giyen bir çift genç adamla karşı karşıya.

üniformalar, hepsi fener ışığında altın rengine bürünmüş. Konsey elçileri Büyücü seviyesinde şerit taşıyor, sadece kalplerinin üzerine işlenmiş altın Büyücü Konseyi *M*'si var.

Vücudum rahatlayarak çöküyor. Konsey elçileri kare çeneli, zarif yüz hatlarına sahip, biri diğerinden daha uzun, yüz ifadeleri Resmi ama hoş. Kesinlikle sembolik değil.

Gwynnifer adamların görüş alanının dışına düşer. "Beni görmelerine izin veremem," diye nefes alıyor, kaşları aciliyetle düğümleniyor. "Gözlerimiz buluşursa, Asa'nın bende olduğunu bilecekler."

"Tamamen normal görünüyorlar-"

"*Büyülendiler.* Asa rüyamda bana *her şeyi* gösterdi. Bana neyin gelmekte olduğunu gösterdi; gölgeli, kanatlı şey. Ateşten bir nehir. İblisler. Önce bu ikisi, sonra da onlardan oluşan bir ordu. Hayal edebileceğiniz en büyük ordudan bile daha büyük."

Pencereden dışarı bakıp genç adamları inceliyorum. Daha uzun boylu olan elçi konuşuyor, tanışma faslı yapılırken sesi derin ve yankılı. Diğer adam sakın ve dikkatli bir şekilde bakıyor, duruşu Sanki burada bulunma sebepleri büyük bir aciliyet gerektirmiyormuş gibi . Uzun boylu adamın ağzı bir sırtışa dönüşüyor ve alçak sesle tüm adamları güldüren bir şey söylüyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Her şey oldukça sakın, şeytanların başımıza üşüşmek üzere olduğu ya da dünyanın kaderinin bu karşılaşmaya bağlı olduğu hissi yok.

"Gölge Asa ile ligdeler." Gwynn'in sesi panikledi, eli kolumu tutuyor. "Sadece göremiyorsun."

"Neyi gördün?" Gündelik sohbete ve Konsey evraklarını göstermeye dalmış olan adamlara dönüp bakıyorum.

"Parlayan kırmızı gözleri var," diye ısrar ediyor. "Ve gerçek formlarında sarmal gölge boynuzları." Asayı kemerindeki kılıfından çıkarıyor, yumruğu asayı sıkıca kavlıyor. "Bunu bulurlarsa *herkesi* öldürürler. Gölge Asa'nın gücünü durduracak *hiçbir şey* olmayacak."

Gwynnifer asaya bakar, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Ben... Ben ondan vazgeçmek istemiyorum." Uzun, titreyen bir nefes veriyor ve asanın spiral sapını parmaklarıyla okşuyor, bana acımasız bir bakış atarken başını sıkıca sallıyor. Sonra yutkunuyor, örtüyü çekip kapatıyor ve sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi asayı bana doğru itiyor. "Al onu, Sagellyn. Al onu, ben onu

Fikrimi değiştir. Karşı korumaları *hemen* ayarlamalısın."

Telaşla geri çekildim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"ihtiyacın yok! Sen bir Işık Büyücüsüsün. Asa senin aracılığınla rune-sorcery'e erişebilir. Sadece *al!*"

Asa sanki ay ışığında yapılmış gibi parıltıyor. Bütün Yakınlık çizgileri geriliyor ve ona doğru geriliyor, his tüm ihtiyatı geçersiz kılıyor. Üstesinden geldim, uzandım ve elimi asanın etrafında kenetledim.

Etrafımızı saran her rune-taşının üzerindeki her rune parlak bir ışıltıyla yanıp sönerken, çok renkli yıldızlar görüş alanımda patlıyor. Yerden yukarı, bacaklarımdan ve vücudumdan geçerek asa koluma ve asanın üzerinden dışarı çıkan karıncalı bir enerji hattıyla nefesim kesiliyor. Asa kısa süreliğine kör edici bir beyaz renkte yanıp sönüyor ve enerji elimin etrafına yerleşirken aniden kayboluyor ve sıcak bir doğruluk hissi dallarında kaymaktaşı kuşların tünediği yıldız ışıkları bir ağacın geçici görüntüsüyle birlikte üzerime akıyor.

Derin, titreyen bir nefes alıyorum ve şaşkınlıkla Gwynnifer'a bakıyorum. "Bu asayı nereden buldun?"

Gwynnifer sorumu duymazdan geliyor, dudakları titriyor. "Ne yaparsan yap Sagellyn," diyor, parmaklarıyla kendi gözlerini işaret ederek, "o adamların gözlerinin içine bakma. Işık yakınlığı olsun ya da olmasın, eğer

Direkt onlara bakarsan, Asa'nın sende olduğunu anlarlar."

Sokak seviyesinden bir kapının açılma sesi duyulurken içimde korku dalgalanıyor.

"Sizi buraya getiren nedir?"

Dikkatim anında tanıdık, derin ses tarafından perçinlendi. Gwynnifer ile birlikte pencereye geri dönüyorum, o da örtüyü bir Kalbim dörtlüğe atıyor.

Gwynnifer'ın babası Mage Croft dışarı çıktı ve iki elçiyle yüzleşiyor, cephaneliğin Beşinci Seviye muhafızları onu çevreliyor.

Elçilerin bakışları kulemize doğru bir nebze bile kaysa kendimi görüş alanından çıkmaya hazırlarken vücudumdaki her kas geriliyor.

"İzniniz var mı?" Mage Croft soruyor.

"Bir asa arıyoruz," diyor uzun boylu elçi. "Beyaz bir asa."

Kelimeler beni sarsıyor ve Gwynnifer ve ben dehşete düşmüş bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Elim Beyaz Asa'nın etrafında sıkışıyor

güç topluyormuş gibi, neredeyse algılanamaz bir tınlamaya başladı.

Asayı aceleyle tuniğimin cebine sokuyorum, tam o sırada üstümden gelen yumuşak bir hissetti çekiyor. Yukarıdaki dal kırımlarına tünemiş beyaz kuşlara kısa bir anlığına gözüm takılıyor ama hemen gözden kayboluyorlar.

Çabucak, onları hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Bakışlarım tekrar adamlara doğru kayıyor.

Uzun boylu elçi, Mage Croft'a bir parşömen uzatır ve Croft da dikkatle inceledikten sonra memnun olmuş gibi başını sallayarak parşömeni geri verir.

"Burada soluk ağaçtan yapılmış iki asa var," diyor Mage Croft, cephaneliğin envanterini iyi bildiği belli. "Biri Kar Meşesi'nden yapılmış." Ses tonu coşkulu bir hal alıyor. "Çok güzel bir asa. Yakınlık gücünü *yirmi kat* artırıyor. Otuz iki kat ahşap. Donanmamız tarafından talep edildi, ancak büyüü güçlendirme yeteneğinin güvenilmez olduğu kanıtlandı. Çok fazla

patlamalar. Diğer asa..." Büyücü Croft elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "O işe yaramaz."

"Bu iki asa," diyor uzun boylu elçi , "cephanelikteki tek beyaz asalar bunlar mı? Başkaları da var mı

El konulmuş mu? Ya da muhtemelen... çalındı mı?"

Büyücü Croft'un duruşu suçlulukla sertleşir. "Ben ve Konsey dışında kimsede anahtar yok." Cephaneliğe doğru eliyle işaret eder.

Muhafızlar yanlarında. "Gördüğünüz gibi beşinci seviye büyüü var. Burası Gardneria'daki en güvenli cephanelik. Hem de Rune-warded."

Elçi, "Buradan başka geçen var mı?" diye . "Hiç kimse. Sadece ben."

Uzun elçinin başı yukarı doğru eğilmeye başladı ve Gwynnifer ve ben görüş alanından çekildik, nefesimiz düzensiz, kalbim yarışıyor.

"Ve şuradaki bina," diye soruyor elçi. "Orası sizin konutunuz mu?"

"Evet," diye onaylıyor Mage Croft. "Gece gündüz burayı gözetliyorum. Muhafızlarla birlikte cephanelikte. Ben de dördüncü seviye bir büyücüyüm. Burada sadece genç kızım ve karım benimle birlikte. Elbette cephaneliğe erişimleri yok."

Gwynnifer ve ben tekrar aşağıya bakarken adam "Beyaz asalara bakabilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette." Büyücü Croft Beşinci Seviye Büyücülerden birine işaret eder ve muhafız cephaneliğın kapısında kaybolur.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve normal nefes almak için mücadele ediyorum.

Birkaç dakika sonra Seviye Beş muhafızı elinde iki beyaz asayla geri dönüyor ve birinin cebimdeki asayla aynı olduğunu fark ediyorum.

Büyücü Croft asaları eline alır ve uzun boylu elçiye uzatır. Genç adam asaları kabul ediyor, sanki onları hissetmeyi deniyormuş gibi her seferinde bir tane olmak üzere hafifçe zıplatıyor.

İblis olamazlar, diyorum kendime inatla, panik arttıkça kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Evet, beyaz bir asa aramaları garip ve daha da garip olanı cebimdeki asanın sihirli bir şekilde ateşleniyorlar, ama en ufak bir şeytani görünmüyorlar ve Gwynn'in cazibe hikayesi çok zor görünüyor.

"Tam olarak ne ?" Mage Croft soruyor.

Elçi parmaklarındaki asalarla ilgileniyor. "Bir Güç Asası. Diyar Savaşı sırasında Vale Gardner'ın hızlı arkadaşı tarafından Urisk'ten alındı."

Büyücü Croft başını sallar ve asaları işaret eder. "Bu, spiral saplı uzun olan. O asayı test ettim

kendim, yıllar boyunca birkaç kez. sihir tamamen çekilmiş." "Büyücü

Konseyi'nde kendi asa testçimiz var," dedi genç adam diyor.

"Ona şans diliyorum," diyor Mage Croft sert bir sesle. "Ondan hiçbir şey çıkaramayacağım kesin. Hangi güçlere sahipti?"

"Sorun yaratır. Tamamen öngörülemez. Bir grup Urisk fahişesini serbest bıraktığı söylenir, onlar da hemen kaçıp

Amaz."

Elçi spiral asayı ve daha kısa olan asayı arkadaşına verir, o da her ikisini de önünde Mage Council *M* kabartması olan deri bir çantaya yerleştirir.

Her iki elçi de Gwynnifer'in babasına başlarını eğiyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Mage Croft," der uzun boylu olan.

Elçiler daha sonra iki cephanelik muhafızını yumruklarını kalplerine götürerek selamlarlar, İki muhafız da onları selamlar. Ardından genç elçiler gecenin karanlığına doğru yürürler ve giderken dostça sohbet ederler.

Normal adamlar, normal bir gece. Her şey .

Gwynnifer'in hikayesi, onların huzurlu ardından kısmen söner, ancak ölümlle yüz yüze gibi solgun ve görünür.

Gecenin dramı ben de biraz sönüyorum, gerginliğin bir kısmı omuzlarımdan ayrılıyor.

Asadan çıkan parıltıyı hayal etmiş miydim? Rünlerin yanıp sönen ışığını?

Cebime uzanıp elimi asanın üzerine kaydırıyorum, parmaklarım pürüzsüz, spiral şeklindeki sapının etrafında sıkıca kıvrılıyor. Derin bir nefes alıyorum ve asadan ince bir ısı titreşimi yayılıyor. cevap veren okşama. Endişeliydim, bunun sadece benim Burada hafif bir yakınlık söz konusu, ancak bu asayı elimde tutmak çok iyi ve doğru hissettiriyor.

Fildişi kuşlarla dolu yıldızlarla aydınlatılmış ağacın görüntüsü bir kez daha zihnimin arkasında beliriyor.

Bölüm 7: Kaçış

"Asayı düzgün bir şekilde koruyacaksınız onları almalısınız."

Gwynnifer elinde rün işaretli taşlardan oluşan bir torba tutuyor. Kuledeki odasının dışındaki gece kararmış gökyüzünün bir tarafı koyu maviye dönmüş, şafağın yaklaştığını müjdeliyor.

"İblislerin sizi takip etmesini önlemek için onları evinizin her tarafına yerleştirmeniz gerekiyor," diye ısrar ediyor, sesi emredici. "Onları gömün, böylece bulunamayacaklar."

Yün kesenin yeşil saten ipini açıyorum ve içine bakıyorum, rune işaretli oniks taşlarının çantasını sallıyorum. Gwynnifer, savaş için bir askeri donatan askeri bir komutan gibi, benimle birlikte gönderdiği grimoire kopyalarını karıştırıyor.

Yorgunluktan başım dönüyor. Gece boyunca ayaktaydık, oruçlarımızın heyecanı Asa'nın tehlikeli ve kapsamlı macerasıyla bir kenara itildi.

Ya hikayesi doğruysa? Ya Beyaz Asa'yı gerçekten kurtarmam gerekiyorsa?

"Sana söylediklerimi hatırla," diyor Gwynnifer, büyük bir çantaya bir tane daha kopyalanmış grimoire kaydırırken.

"İblislerin gözünün içine bakma," diye cevap veriyorum kasvetli bir şekilde, kaçışım için hazırlanıyorum.

Gwynnifer başını sallar. "Valgard'dan çıkmak için gerçek bir şansın var, Sagellyn. Onlar peşinde olmadan şehir hatlarını temizleyebilirsen, Asa güvende olacak. Aslında sen Galliana olacaksın."

Kahraman Galliana'yla kıyaslandığım için içimde heyecan yükselirken bile ince bir korku çizgisi geriliyor. Elimi pelerinin iç cebine sokuyorum ve Asa'nın spiral şeklindeki tahtasını buluyorum. sapı. Cebimdeki asanın garip hissi beni hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyor - güç, bu asanın içinde belli belirsiz bir şekilde titreşiyor gibi görünüyor

Asa, kalçamda zar zor algılanabilen bir titreşim yaratıyor.

Yumruğumu Asa'nın etrafına kapatıyorum. "Ben hazırım," diyorum ona. "Onu güvenli bir şekilde Halfix'e götüreceğim."

* * *

Güneş tam olarak doğmadan kahvaltımızı bitiriyoruz ve kısa bir süre sonra Tobias'ın ailesiyle yaptıkları ziyaretten yeni dönmüş olan ailem geliyor.

Ailemle birlikte transit vagona binmeye hazırlanırken, Gwynnifer'in annesi bana sıcak bir şekilde sarılıyor ve parşömene sarılı fındıklı keklerden uzatıyor. Baba ve Anne Eliss babasıyla tebrik alışverişinde bulunurken Gwynnifer bana acımasızca bakıyor.

"Yazacağım," diyor Gwynnifer, sesi kararlı, sanki hayatta kalmamı ve gelecekteki mektupları almamı istiyormuş gibi.

Birden onu özleyeceğimi fark ettim - Gardner'ların çocuklarının aksine, gerçekten yakın olmama ve maceralarımı paylaşmama izin verilen bir arkadaş.

Ona sarılıp vedalaşırken gözlerim doluyor ve arabanın kapısı kapanıp ailemle birlikte yola koyulduğumuzda, zaten hareketli olan sokaklar şafak öncesi mavisikle yıkanırken onları uzak tutmaya çalışıyorum. Biz yayılan bir lonca pazarının yanından geçerken, Geoffrey'in bir ağaç dalından sarktığını, sırttığını ve bana el salladığını görüyorum. Gwynnifer'in hızlı arkadaşının yosun sincabına gülümsüyorum ve geri el sallıyorum.

Sokaklar şaşırtıcı bir şekilde tüccar trafiği ve çiftçilerle dolup taşıyor. Pazar için sebze, meyhaneler için elma şarabı, fırınlar için un çuvalları getiriyorlardı. Güneş doğarken her şey gül rengine bürünüyor ve gökyüzünün bir kısmı şaşırtıcı derecede parlak bir kırmızıya dönüşüyor.

Gece kızıl gökyüzü, denizcinin keyfi. Sabah kızıl gökyüzü, denizcinin uyarısı.

Yüzümü cama dayayıp genç bir adamın açık hava meyve tezgahından kırmızı bir elma seçmesini izlerken, denizcinin uğursuz tekerlemesi zihnimde çınlıyor. Elmanın içine birkaç bozuk para atıyor.

tüccarın elini tutuyor, gülümsüyor ve elmadan bir ısırık alıyor. Sonra başını bana doğru çeviriyor.

Gözlerimiz buluştu ve yoğun bir tanıma parıltısı geçti.

. Korku patlıyor ve vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Uzun Konsey elçisi. Dün gecedен.

Ve gözleri kırmızı parlıyor.

Yüzüm ve arabanın kenarına tutunuyorum. Gülümsemesini kaybediyor, elmayı düşürüyor ve tam araba yalpalamaya başlarken

hızlı bir şekilde ilerliyor. Kalabalığın içinde onu hızla gözden kaybediyorum ama yine de içimi bir bulantı dalgası ve bir korku kaplıyor. *Asa'nın bende olduğunu biliyor. Ve şimdi hepimizi öldürecek.*

"Sage, iyi misin?"

Başımı Eliss Ana'ya doğru salladım.

"Sorun nedir, Sagellyn?" Babam soruyor, ses tonunda bir kafa karışıklığı var.

Bu arabadan çıkmalıyız. Bizim için geliyorlar. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Kalçamda alçak, rahatsız edici bir titreşim başlatan Asa'da hissedebiliyorum. *Gözlerinin içine bakma.*

Gwynnifer'in uyarısını çok geç hatırladığım için dehşete kapılıyorum. "Ben... Ben hasta olacağım," diyorum aileme çaresizce

Aciliyet. "Dışarı çıkmam lazım! *Şimdi!*"

Daha önce aileme karşı hiç bu kadar sert olmamıştım ve bu onları bir an için sersemletip beni ciddiye almalarını sağlamış gibi görünüyor. Babam kordonu çekti ve transit vagon kısa süre sonra bir sonraki durakta durdu.

Taşıma istasyonu.

Bacaklarım titreyerek arabadan fırladım, gözlerim avlanmış bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu. Vagon istasyonu, Gardner'lı aileler ve arkadaşlarla dolu kalabalık bir hareketlilik içindeydi. dostça sohbet ediyorlar. Sırtları eğik ve soluk gül renkli Urisk kadınları, gözleri kapalı bir şekilde at çöplerini süpürüyor.

Panik içinde Eliss Ana'nın elini tuttum ve onu İstasyon. Çoğunlukla gözden ırak, kemerli, elmas camlı bir pencerenin kenarında kendimi konumlandırırken içimde kel bir dehşet dolaşıyor.

Camdan bakıyorum.

Orada değiller. Yolda değiller. Kalabalığın içinde değiller.

Asayı pelerininin iç cebindeki kumaşın arasından tutuyorum, ve baş dönmem azalmaya başlıyor. *Bu gerçek olamaz,* umutsuzca kendimle mantık yürütmeye çalışıyorum. *Gerçek Beyaz Asa'ya sahip olamam. Peşimde gerçekten iblisler olamaz....*

İçinde bulunduğumuz vagonun yeni bir grup insanla dolmasını izliyorum. Yolcular. Görünürde şeytan yok. Alev patlaması yok. *Hiçbir şey yok.*

Uzun, keskin bir rahatlama nefesi alıyorum.

Eliss Ana kısa bir süre uzaklaşıyor, sonra elinde bir bardak suyla geri dönüyor, yüzü gergin. Onun etkilenecek yere yığılıyorum. Babam program yöneticisiyle konuşuyor, yumrukları kalçalarında başka bir araba ayarlıyor.

"İşte oldu," diyor Eliss Ana, soğuk bardağı bana uzatırken. Şakağıma bastırıyorum, kalp atışlarım şakağımda zonkluyor ve hızla şiddetli bir baş ağrısına dönüşüyor.

"Kendini çok ." Dudaklarını büzüyor. "Sen Gwynnifer Croft'un etrafında çok fazla zaman geçirdim - o kız çok hayalperest." Eliss Ana kollarını göğsünün önünde kavuşturur ve başını sallıyor, sonra babamın yanına doğru ilerliyor.

Kendimi aynı anda hem küçük, hem korkmuş hem de aptal hissederek az önce bindiğimiz arabaya doğru geri dönüyorum. Ciğerlerim daralıyor.

İki elçi at sırtında arabanın arkasına yanaştı.

Pencereden geri çekiliyorum, elçileri göz ucuyla izlerken kalp atışlarım göğsüme çarpıyor, sadece Yüzümün bir kısmı cama yapıştı, nefesim elmas birini buğulandırdı.

Araba istasyondan uzaklaşır ve elçiler de onu takip eder. Kısa süre sonra yol ayrımından sağa döner ve elçiler de sağa döner onunla birlikte.

Pencereye yapışıp kalıyorum, içimde bir korku sarmalı dönüyor. Hem araba hem de onu inatla takip eden elçiler gözden kaybolana kadar arabayı görüş alanımda tutmaya çalışıyorum.

Sonra dönüp yere kusuyorum.

Eliss Ana bana doğru koşarken şaşkın mırıltılar yükseliyor. Babamın yüzü tiksintiyle geriliyor ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim pelerinimin içinde saklı olan Asa.

Ve saran karanlık.

Bölüm 8: Asa

İzole Halfix'e döndükten sonra Gwynnifer'ın tüm günlüklerini okudum.

Her rünik sistemi hafızama kazıyorum ve koruyucu koğuşları, mülkün her yerine gömdüğüm ve döşeme tahtalarının altına, kemerlerin üzerine yerleştirdiğim taşlara oyuyorum. Saklanabileceğim her yere.

Onlar.

Kadimlerin Kitabı'nı gittiğim yere götürüyorum, her gün okuyorum ve her kuralına uymaya karar veriyorum, duaları tılsım gibi tekrar tekrar okuyorum.

Eliss Ana, oruç tutmamın hemen ardından yeni ve hararetili bağlılığımı not ediyor.

"O oruç büyüğü bir lütuftu," diyor bir gece babama. "Kadim Olan'ın ışığını o çocuğun üzerine düşürdü. O lütufla doldu."

Ama bu değil. Bu korku.

Lütfen, Kadim Olan, bana yardım et.

Dua ediyorum, kutsal kitabımızı okuyorum ve yön bulmayı bekliyorum. Güneşin ışınlarında, bulutların şeklinde bir işaret bekliyorum. Rüyalarımda.

Galliana 'ya sahipken, onun kendisinden ne yapmasını istediğini nereden biliyordu?

Yıllar , her gün düzenli ve sıradan. Mevsimler döner. Ekinler büyür, sonra harmanlanır ve sonra tarlalar çoraklaşır. Işığa olan yakınlığımı, başarılı bir insan olmaya yönlendiriyorum.

dokumacı, sadece izin verilen renkleri ve desenleri kullanarak, küçük kız kardeşlerim ve bebek kardeşlerim her yıl daha da büyürken.

Ama Beyaz Asa taş gibi sessiz kalır.

İblisler yok. Asadan akan sihir hissi yok. Kahramanca ya da rahatsız edici rüyalar yok. İşaret yok. Ve benim ışığım Asayı elimde sıkıca tuttuğumda yakınlık çizgileri artık belli belirsiz bile parıldamıyor.

Bazen garip bir şekilde sessiz olduğunu hissediyorum.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

On altı yaşıma geldiğimde, Gwynnifer'ın bana yazdığı mektuplarda yansıttığı yeni düşünceler ortaya çıkıyor. hayal etmiş olmalıyız.

Valgard'ın telaşına ve heyecanına o kadar kapılmıştık ki, oruç tutmanın heyecanına kapılmıştık. Gwynnifer'in hayallerine kapıldık.

Ayrıntıları zihnimde tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Canlı kırmızı gün doğumu. Genç adamın gözlerindeki yansıması şeytani görünüyor.

Elçi beni görür gibi oldu ve bizimkinin peşine düştü.

Taşıyıcı. Hepsi, önemli bir günün ardından uykusuzlukla birleşen aşırı aktif hayal gücümüzün eseri. Ve saftı.

Elçilerin o sabah arabanın kuyruğunda gitmeleri bir tesadüftü.

İki yıl daha geçti ve asa bu yeni düşünceleri çürütmek için hiçbir şey yapmadı. Zihnimin derinliklerine mesajlar fısıldamıyor.

Sadece ölü odun.

Bir çocuk oyuncağı gibi sessiz ve boş.

İkinci Bölüm

Günümüz

Bölüm 1: Üniversite

Ironflower Inn'in lüks arazisini çevreleyen kalça hizasındaki ferforje demir çitin tam karşısındaki iki kişilik masada oturuyorum. Etrafımı saran Ironwood ağaçlarında kuşlar cıvıldıyor, gökyüzü keskin, göz kamaştırıcı mavilik, neredeyse kabul edilemeyecek kadar canlı. Sabahın erken saatlerinde güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzülüp

Siyah ve yeşil cilalı taşlardan oluşan avlu, birbirine kenetlenmiş kutsama yıldızlarından oluşan bir desen oluşturacak şekilde kesilmiştir.

"Sage?"

Kadınısı sesin geldiği yöne döndüğümde iri baykuş gözlü genç bir kadının hanın açık hava yemek masalarının etrafından dolanarak bana doğru yaklaştığını görüyorum. Duruşu o kadar zarif ve dik ki sanki bana doğru süzülüyor, narin dudaklarında ince bir gülümseme var.

Kalbim göğsümde sıçırıyor. "Gwynnie!" Hevesle ayağa kalkıyorum ve beş yıl boyunca sadık muhabirim olan arkadaşımı kucaklıyorum, ancak o zamandan beri birbirimizi görmedik.

Wandfasting.

Sevinç içimde kanatlar gibi atıyor ve Gwynn bana sarılıp inanmayan bir sevinçle gülerken gözlerimde mutlu gözyaşları oluşuyor, sertliğimiz ipekler birbirlerine doğru kayıyor. İkimiz de Mezhebimizin izin verdiği ölçüde görkemli, simsiyah tuniklerimiz ve eteklerimiz en ince ipekten ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş, güneş ışığının değdiği yerlerde parlıyor.

Gwynn geri çekiliyor, ışıldıyor ve nasıl değiştiğine hayret ediyorum. Küçük, tilki gibi özelliklerinin ince bir kayması onu ürkütücü bir şekilde zayıf bir kızıdan narin bir güzelliğe dönüştürdü ve büyüdü. Neredeyse bir baş daha uzun. Ama dalgalı, uçuşan siyah saçları aynı kaotik bulut ve bu beni tuhaf bir şekilde büyülüyor. Onu çok uzun zamandır görmedim, ama bazı yönlerden hiç ayrılmamışız gibi geliyor. Uzun zamandır neredeyse her hafta birbirimize yazıyoruz, Gwynn bana sadece mektuplar değil, aynı zamanda hayali hikayelerinin hacmini de gönderiyor.

"Verpax'a ne zaman girdin?" Sakin bir şekilde gülümsüyor, eteklerini düzgünce düzenliyor ve ikimiz de otururken küçük ellerini masanın üzerinde katlıyor, hevesli bir dikkatle öne doğru eğiliyor.

"Sadece dün gece," diyorum, heyecanla dolup taşıyorum. "Oh, Gwynn. Burada olduğum için çok mutluyum."

Ailem ve benim uzak Halfix'ten Verpax Üniversitesi'ne ulaşmamız tam bir hafta sürdü ve dün gece geç saatlerde şehre girerken yüzüm arabanın camına yapışmıştı. Ne kadar yorgun olsam da, Üniversite şehrinin soluk Omurga taşı binalarını görmek Temiz hatları, fildişi beyazı kuleleri, devasa kubbeleri ve Gardner mimarisinden çok farklı olan çapraz yürüyüş yollarıyla beni .

Sonunda Ironflower Inn'e vardığımızda hava tamamen kararmıştı. Sadece Gardnerliler için bir han. Arabadan inmiştim, uykulu kız kardeşlerimin peşindeydim, yolculuk yorgunluğundan neredeyse titriyordum ve

Eliss Anne ikiz kardeşlerime ağaçlarla çevrili patikada rehberlik ederken heyecanla bekliyordum.

Rahatlatıcı bir şekilde tanıdık Gardner tarzında, koyu renkli ahşaptan inşa edilmiş, taşan bir çatı bahçesine sahip ve tam bir Demirağaç korusuyla çevrili bir han bulmak rahatlatıcıydı.

çiçek açtı. Sevimli hancı Büyücü Edyth Gyll'i hanın girişine doğru giden patikada takip etmiştik.

Demir çiçeği çiçekleri yakınlık çizgilerimden aşağıya doğru titreşti ve beni heyecan verici bir coşkuya boğdu.

Nihayet. On sekiz yaşımdayım ve burada, Verpacia'dayım. Hayatım kanatlanmak üzere.

"Çay alır mısınız, Büyücüler?"

Hatıralarımdan sıyrılıp gülümsüyorum ve Mage Gyll'e başımı sallıyorum. Karşılığında sıcak bir gülümsemeyle onurlandırılıyorum, o da hanın imzası olan Demirçiçek motifiyle süslenmiş hoş siyah porselen demlikten dumanı tüten çayı dolduruyor.

Gwynn ile böyle güzel bir yerde kahvaltı yapmak, yetişkin Büyücüler olduğumuz gibi baş döndürücü bir duygu. Aniden oldum Daha önce hiç sahip olmadığım kadar özgürlük verildi, önümde yepyeni bir dünya açılmak üzere. Birkaç gün içinde, yeni bir Üniversite oldum, çıraklık eğitimime başlamaya hazırım.

Gardneria'nın önde gelen tekstil zanaatkârı ve usta bir dokumacı olma yolunda ilerliyor.

Ve sonunda Tobias'a mühürleneceğim, tıpkı Gwynn'in Geoffrey'e mühürleneceği gibi, sadece birkaç gün içinde.

Hızlıca işaretilenmiş ellerime bakıyorum, hem heyecanlıyım hem de Sonsuza kadar Sagellyn Vasillis olacağım için inanılmaz gerginim. Düşüncesi bile yanaklarımı ve boynumu ısıtıyor. Mühürlememiz o gece tamamlanmak zorunda ve bu tamamlanma hızlı çizgilerimizin sihirli bir şekilde bileklerimizden aşağı akmasına neden olur - tüm dünyanın görmesi için birlikteliğimizin kanıtı. Ama Tobias ve ben daha önce hiç

konuştular. Ya da el ele tutuştuk. Ya da öpüştük. Ve benden beklenen... Yanaklarım yanıyor ve düşüncemi tamamlayamıyorum bile.

Mage Gyll masamıza bir tabak frenk üzümlü çörek ve Demirçiçek şeklinde kalıplanmış daha küçük bir tabak tereyağı koyuyor. Çöreklerin Sabahın serin havasında bana doğru yayılan sıcak koku endişelerimi gideriyor.

"Henüz... Tobias'ı gördün mü?" Gwynn sıcak bir çörek ve biraz tereyağı alırken soruyor. Tereddütlü tonu beni yukarı bakmaya teşvik ediyor ve bana baykuşla bakarken gülümsemesinin gittiğini görünce şaşırdım. gözlerini kırpmadan baktığını çok iyi hatırlıyorum.

İçimde gergin bir ürperti dalgalanıyor. "Bu gece," diyorum. "Tobias ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğiz. Al." O tanıdık Tobias'ın adını söylediğimde her zaman sahip olduğum mide sıkılaştırıcı, endişeli heyecan. "Çok gerginim, Gwynn. O zamandan beri onu görmedim

oruç tutuyorum." Çay fincanımın tabağındaki Demir Çiçeği desenini parmağımın ucuyla çiziyorum. "Ben... Benden hoşlanacağını umuyorum." Gerçekten ne demek istediğimin yarısı bile değil, ama biliyorum ki, Gwynn'in bakışından

gözleri, anladığını. Oruç tuttuğumuzdan beri her gün onu düşündüm - güzel, kendine güvenen, güçlü Tobias'ı. Hayal ettim.

Onun hakkında ayrıntılı romantik fanteziler kurdum. Acaba ayrı kaldığımız süre boyunca o da aynısını yaptı mı, mezhebimizin en katı geleneğine göre ikimizin herhangi bir temasta bulunması yasaktı. Eliss Ana, büyük üzüntümden dolayı, mektuplaşmaya bile izin vermedi.

Gwynn elini yavaşça koluma koyar, narin yüzü nazik ve ciddidir. "Senin tarafından büyüleneceğinden emin."

Kızarıklığım derinleşiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Çok hoşsun. Ve olması gerekiyordu." Gwynn bana cesaret verici bir gülümseme veriyor.

Ona doğru eğildim, şimdi fısıldıyorum. "Gergin değil misin?" Ağaçta sallanan sıska, küçük Geoffrey'i hatırlıyorum. Ağaçtan sallanıyordu. Hoş tabii, ama o da bu konuda benim kadar endişeli olmalı.

Gwynn kızarır, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa bakar ve küçük bir kahkaha verir. "Biraz."

Koyu gri Gardnerya askeri çırak üniforması giymiş uzun boylu genç bir adam, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi demir çitin hemen ötesinde beliriyor ve ben irkiliyorum. Çitin üzerinden eğildi ve şakacı bir şekilde ellerini Gwynn'in yanındaki masaya indirdi. "Seni buldum," diye neşeyle duyuruyor, gülümsemesi geniş ve parlak, gözleri Gwynn'e kilitlendi.

Gwynn'in yüzü sevinçle aydınlanıyor. "Geoffrey!"

Ona bakıyorum. *Geoffrey mi?*

Gwynn ayağa fırlayıp çitin üzerinden kucaklaştıklarında onu geniş gözlerle inceliyorum. Bir an için, sanki duman içinde kaybolmuş gibiyim, ikisi birbirlerine çok sarılmışlar. Geoffrey heyecanla Gwynn'e Valgard'dan buraya yaptığı yolculuğu ve aileleri için gelen aile üyelerini anlatırken çay fincanımı bilinçli bir şekilde tutuyorum.

Sızdırmazlık. Onlar mutlu baloncuklarının içinde mutlulukla süzülürken, hatırladığım Geoffrey'den bir şeyler arıyorum ve onun Siyah saçlarının arasından çıkan kulaklarında aşırı enerji var. Uzun bir fasulye sırtığı gibi genç bir adam.

Eskiden olduğu gibi kısa, sıska bir çocuk. Ve... oldukça çekici.

Birbirlerine aşık olduklarını fark ediyorum, hem şaşkınlık ve eğlence hem de biraz kıskançlıkla.

Onlar birlikte çok zaman geçirdiler, oysa benim Tobias'la hiç zamanım olmadı.

"Sage'i görmezden geliyoruz," Gwynn hızlı arkadaşını hafifçe azarlıyor.

Geoffrey bana bakıyor ve sanki beni ilk kez fark ediyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Bana sırtıyor, gülümsemesi hatırladığım kadar geniş ve davetkâr. "Merhaba, Sage. Uzun oldu."

Bu yetersiz ifadeye küçük, garip bir kahkaha attım ve ellerimdeki sıcak çayı avuçladım. Hepimiz tamamen değiştik.

"Seni tekrar görmek güzel Geoffrey," diyorum ve o da beni bir başka ısıltılı gülümsemeyle ödüllendiriyor.

Gwynn'in proddinginde Geoffrey ustaca çitin üzerinden atlar, bir sandalye çeker ve sandalyesini geriye doğru çekerek bize katılır.

"Bizimle oynadığın oyunu hatırlıyor musun?" Geoffrey alaycı bir şekilde Gwynn'e omzuna çarparak sorar. "Oyuncak asa ile mi? Bizi Beyaz Değnek olduğuna ve bizi tamamen yemek üzere olan şeytanlar olduğuna ikna ettin."

Gwynn elini gözlerine getiriyor, dudaklarında hafif bir utanç gülümsemesi var. "Geoffie, dur..."

Geoffie?

Geoffrey, Gwynn'in elini nazikçe tutarken ve avucuna şefkatli bir öpücük yerleştirirken gülüyor. Isı dolu, özel bir paylaşıyorlar. Sonra bana dönüyorlar, ikisi de kocaman gülümsüyorlar, mutlulukları gözlerinden okunuyor ve ne kadar özgür olduklarına hayret ediyorum. birbirleriyle birlikte olmalarına izin verilir.

Ensemde bir sıcaklık hissediyorum. *Bir şeyler biliyorlar*, ürkütücü bir kesinlikle fark ediyorum. *Muhtemelen öpüşmüşlerdir. Hem epeyce. Ve muhtemelen bundan daha fazlası.* Gwynn'e sormak istediğim sorular içimde yanıyor. Erkekler ve mühürleme gecesi hakkında sorular.

"Efsanevi Beyaz Asa hâlâ sende mi?" Geoffrey bana soruyor, sesi dramatik bir şekilde alçak çıkıyor, alaycılığı da bir o kadar iyi huylu biz gençken.

"Olabilir," diye karşılık veriyorum, onun dost canlısı doğasından cesaret alarak. Ona küstahça bakıyorum. "Hâlâ öpüşmenin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" Cesur patlamamdan hemen şaşkına döndüm, yüzüm ısınıyor. Gwynn'in gözleri normalden daha da genişledi.

Geoffrey'nin yanaklarına renk gelir. "Um... hayır." Gwynn'i vuruyor utangaç bir gülümseme, sonra kendi utancına güler gibi oldu, yüzü aydınlandı. "Şimdi oldukça seviyoruz." Gwynn ona bakıyor, sanki tüm dünya için bunu söylediğine inanmıyor gibi. Tekrar gülüyor, sonra elini kaldırıyor ve parmak eklemleri boyunca bir sıra öpücük yerleştiriyor. Gwynn utanç verici ifadesini kaybeder ve kıkırdar, onu uzaklaştırır. Şimdi birbirlerine tüm Erthia'daki en büyük ödülü kazanmış gibi bakıyorlar ve hem onlar için çok mutluyum hem de aynı zamanda inanılmaz derecede dehşete düştüm.

Tobias ile nasıl bu kadar özgür ve rahat olabilirim ki?

Mage Gyll üst üste yığılmış kahvaltılık tabaklarıyla geldi, doyurucu yiyeceklerin cennet kokusu midemin guruldamasına neden oldu -Tereyağlı altın mantarlı frittata, çıtır sosisler, otlu kırmızı patatesler ve kağıt inceliğinde dilimlenmiş jambon, kahverengi şeker sosu.

"Büyücü Geoffrey Sykes." Büyücü Gyll gözlerinde sevinçli bir parıltıyla ışıltıyor. Geoffrey ayağa kalkıp onu kucaklıyor ve iki yanağından öpüyor. "Sevgili hızlı arkadaşınla birlikte otur," diyor ona ve yemeğe doğru işaret ediyor. Ona sevgi dolu bir kınama bakışı fırlatır. "Ve medeni bir insan gibi sandalyeye doğru şekilde otur."

Geoffrey sırtarak sandalyeyi törensel bir şekilde doğru yöne doğru yerleştirirken, Mage Gyll dudaklarını büzerek ona bakıyor, gözleri parlıyor eğlenerek. Adam tekrar oturuyor ve kadın ona çay koyuyor. Geoffrey bizi kendi hikayesiyle eğlendirirken ben de zengin ve lezzetli yemeklerin tadını çıkarıyorum.

Gardner ordusunda arabacı çırağı olarak geçirdiği maceralar ve Mage Gyll'in Geoffrey'nin sonsuz gibi görünen geniş ailesinin her bir üyesi hakkında sorular sorması üzerine ikisi Belli ki birbirlerini iyi tanıyorlardı.

Dikkatim caddeye ve sürekli geçen sarışın Verpacialılar ile siyah giyimli Gardnerialılara kaymaya başlıyor, bakışlarım kısa süre sonra beklenmedik bir manzaraya takılıyor.

Üç Alfsigr Elfi sessizce bize doğru ilerliyor, kamıştan yapılmış düz ve balıkçıl kuşları gibi zarif.

Hayatım boyunca daha önce hiç Elf görmediğim için anında büyüleniyorum. Bembeyaz saçları arkalarında ay ışığından flamalar gibi uzanıyor, giysileri lekesiz bir kaymaktaşı. Ağır bir şekilde Karmaşık oymalı fildişi yayları, sırtlarına bağlanmış ok dolu sadakları vardı. Ve gözleri. *Gözleri*. Parıldayan gümüş, kar üzerindeki parlak güneş gibi.

Yakınlık çizgilerim gergin, mest olmuş.

Elfler geçip gidiyor, sessiz ve , o kadar yakınlar ki uzanıp en yakındaki Elf'in tuniğindeki girift, sarmal beyaz işlemeye dokunabilirim.

Aniden parlayan altın rengi bir ışık gözlerimi caddenin karşısına çekiyor. Ateşle tutuşturulmuş gibi parlak altın renginde yanan üç rünle süslenmiş altın bir kafa bandı takan bir adam var. Adam koyu kahverengi tenli, siyah sakallı, uzun siyah saçları ilmekli, örgülü sarmallar halinde arkadan bağlanmış ve parlak sarı renkte süslenmiş giysiler giyiyor

Büyüleyici mor yıldız desenli. Kenarlarında garip bir parıltı var, sanki bir gün sonu güneşinin önünde duruyormuş gibi, hareket ettikçe ışık ondan yayılıyor. Yakınlığım bir patlama gönderiyor

Altın rengi ve onun şaşırtıcı aurasına karşılık olarak görüşümün kenarlarında köpüren safran rengi yıldızlar.

Altın kireçli adam bir demirci atölyesinin hemen dışında duruyor ve İki büyük ahşap kapısı ardına açılıyor. Demirhanenin üzerinde çok sayıda Omurga taşı kubbe bulunur ve Ishkartalı Demirciler Loncası bayrağı dalgalanır

Üç kubbeden en büyüğünün tepesindeki tasarım, altın zemin üzerine siyah rune işaretli bir çekiç ve örs.

Demirci dükkânının kapıları pırıl pırıl kılıçlar ve baltalarla kaplı, hepsi de düzgün sıralar halinde asılı.

Taş ocağının içinden genç bir kadın çıkar ve Adamın soluk teni kum renginde, saçları parlak sarı ve adamla aynı altın auraya sahip.

Ve kıyafeti kesinlikle utanç verici.

Bir erkek gibi post pantolon -pantolon!- ve çizme giyer ve vücuda oturan, kolsuz sarı tuniği erimiş altından yapılmış gibi görünen rünlerle işaretlenmiştir. Kollarına ve kalçalarına bağlanmış rün kılıçları ve iki silahı ile ağır silahlara da sahip.

Sırtında çaprazlama rün kılıçları var. Parlayan altın rünler yüzünün ve kollarının derisini .

Sarışın kadın önce bir tanesini, sonra da mücevherli rün bıçaklarıyla kaplı bir diğer büyük teşhir masasını demirci dükkânının kapısının önüne itiyor. Sonra doğrulur ve kafa bantlı adama bakar, Ona duymadığım bir şeyler söylüyor, elleri yüzsüzce kalçalarında, duruşu korkusuz.

Bir kadın. Bir sürü silahı olan.

Onunla ilgili her şey çok tuhaf ve bana kabul edilebilir olduğu öğretilen şeylerin tamamen dışında. Merak ediyorum.

Verpacia'da herhangi birinin görünüşünün ondan daha şaşırtıcı olması mümkün değil.

Sonra demirci dükkanının gölgelerinden genç bir Kelt adamı çıkar.

Uzun boylu, zayıf ve kaslı, açık hava gösterisine eklemek için birkaç kılıflı rün-kılıcı kaldırırken hareketleri hızlı ve güçlü ve vücudunda geniş, kontrollü bir güç hissediyorum.

Sert bir zarafeti var, yüz hatları uzun ve yontulmuş, ifadesi dikkatli ve ölçülü, sanki kontrolünü elinde tutuyormuş gibi

Kendisi. Bir demirci çırağının deri, lonca işaretli önlüğünü giyiyor.

Eliss Ana'nın Keltler hakkında yaptığı her korkunç uyarı kulağıma bangır bangır geliyor ama o kadar çekici ki bakışlarımı kaçıramıyorum.

Ve saçları.

Daha önce hiç kızıl saçlı birini görmemiştim. Ve onun saçları Gördüğüm en lüks, kalp durduran koyu kırmızı. Gece bastırmadan hemen önce, kanlı bir gün batımı gibi kırmızı.

Yakınlık çizgilerim ezici bir güçle ona doğru çekiliyor ve görüşüm bir anlığına zengin, koyu bir kıızıla boyanırken asa elim karıncalanmaya başlıyor. Telaşla gözlerimi kırıştırıyorum ve elimi parmak uçlarımda oluşan lal rengine bir göz attım.

Uzak dur, kendimi acilen uyarıyorum. Renk koluna yayılmadan önce!

Ama kırmızı o kadar büyüleyici ki, onu çekmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ve bu sadece saçlarından ; sadece hareket ettiğinde belli olan ince bir yeşil ışıltı var. Ama bizim baygınlığımız gibi değil, Gardnerian zümrüt ışıltısı - sanki parlak yeşilin her süslenmiş gibi.

Yeşil aurası geliyor? Ne anlama geliyor olabilir?

Yukarı bakıyor ve gözlerimiz çarpışıyor.

Bakışları bana bir şimşek gibi çarpıyor, gözleri sanki içten yeşil bir meşale ışığıyla aydınlanmış gibi zümrüt rengi bir parıltıya bürünüyor. Parlak yeşil kıvılcımlar görüş alanımda patlıyor ve çizgilerimin arasından geçiyor ve ben geri çekiliyorum

Aynı anda o da şaşırdı, bakışları bir

Şaşkınlığı neredeyse öfkeli bir yoğunlukta, dudakları ayrık, yüzünde

Tüm vücudum dondu. sokağın öbür ucundan bile hissedilebilen ani bir gerilim var.

Kalbim göğsümde sıcak bir şekilde çarparken gözlerimi ondan ayırıyorum, onun bariz gücü ve verdiğimiz açıklanamaz yoğun tepki beni derinden etkiliyor. Ve onu ve demirhanede çalışan diğer herkesi çevreleyen garip auradan.

Ona bir daha bakma! Kendimi uyarıyorum. *Burada bir çeşit büyü var.*

Çaresizce bakışlarımı masaya, dönüp duran gizli kızıl ve zümrüt elimi işaretleyen hızlı çizgiler. Gözlerimi saçlarının ürkütücü kırmızısından başka her şeye dikmişken Vücudunun akkor halindeki ışıltısı ya da acımasız, yemyeşil bakışları.

Kendimi derin nefes almaya zorluyorum.

Geoffrey ve Gwynn ve Mage Gyll arasındaki konuşma. Ne zaman Sonunda demirci dükkanına dönüp bakmaya cesaret ediyorum, kızıl saçlı çırak gitmiş. Rahat bir nefes aldım.

"Demirci dükkanındaki insanlar kim?" Sabahki dostane şakalaşmalarını bölerek gergin bir şekilde ağızımdan kaçırdım.

Mage Gyll, Gwynn ve Geoffrey hep birlikte bana dönüyorlar, sanki sonunda konuşmaya katıldığım için şaşırılmış gibi.

"Dinsizler mi?" Büyücü Gyll belirgin bir şaşkınlıkla açıklıyor.

Titrek bir nefes alırken başımı sallıyorum. "Onlarda bir tuhaflık var." *Hepsinin renkleri parılıyor, onlara söylemek için can atıyorum. Ve genç demircinin bakışlarında zümrüt büyüğü var. Ama sesimi çıkarmıyorum.*

Düşüncelerim, uzun süre dindarca kontrol altında tutmayı başardığım hafif eğiliminin tekrar kontrolden çıkmasından korkuyor.

Mage Gyll demirci dükkanına bakıyor, gözleri kısılmış, dudakları derin bir hoşnutsuzlukla . Bana ihtiyatlı bir bakış attı.

"çok iğrenç. Ve Verpacia'ya girmelerine *asla* izin verilmemeliydi."

"Altın elbiseli adam kim?" Soruyorum, kalp atışlarım hala trip atıyor. *Ve altın auralı kadın, sanırım, ama sesini çıkarmıyor. Ve rahatsız edici derecede çarpıcı Kelt. Gardnerya gülleri kızıl saçları ve yeşil şimşek çakan gözleriyle.*

Büyücü Gyll demirciliğe isteksizce kaşlarını çatıyor. "Rün işaretli kafa bandı olan mı? O bir Ishkart. Soylu bir rune-

büyücü ailesi." Kaşları . "Bütün Ishkart soyluları altın takar. Adı Zeymir Nyvor."

Zeymir Nyvor'u, Kelt bir müşteriye göstermek için kapıdan bir kılıç çıkarırken izliyorum.

Koşu büyüünün güneş benzeri aurasıyla bir ilgisi var mı?
Merak ediyorum.

Ağır silahlı, altın saçlı genç kadın şimdi bir bileme çarkının başında oturuyor. Bir kılıcın ağzını bileyiyor.

Beyaz kıvılcımlar havada uçuşurken dönüyor. Bıçağın taş üzerinde çıkardığı metalik gıcirtıyı buradan duyabiliyorum.

"O soylu bir Ishkart'tı," diyor Mage Gyll alaycı bir ifadeyle biz demircileri incelerken dudaklarını sıkıyor. "Kendi halkı onu kovdu."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Kadınlar yüzünden. Şuradaki de onlardan biri." Bileme çarkının başındaki genç kadını işaret ediyor. "İssani."

"İssani hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyorum.

"Kuzey Ishkart halkı kendilerini böyle adlandırıyor." Büyücü Gyll yaklaşıyor ve sesini alçaltarak gizli bir fısıltıya dönüştürüyor. "Onu satın aldı. Bir çuval tahıl gibi." Geoffrey'nin bu sözleri beni şoka soktu. iğrenme sesi çıkarır ve Gwynn smithery yönünde bakar.

Mage Gyll genç kadına dehşetle bakıyor. "Diğeri daha da kötü."

Sanki bir işaretmiş gibi, demirhanenin içinden sivri kulaklı, yeşil tenli bir kadın çıkıyor ve ben şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

Pulları var. Parlak yeşil pullar, etrafını saran ışıltılı yeşil aura ile karışan yemyeşil bir takımyıldızı gibi etrafına parlak bir ışıltı yayıyor.

Gözleri göz kamaştırıcı bir gümüş, saçları pullarından daha koyu bir yeşil, sivri kulakları altın halkalarla çevrili. Bir erkek gibi giyinmiş, koyu yeşil bir tunik ve üzerinde parlayan yeşil Yılan Elf rünleri. Uzun, zümrüt rengi saçları altın Ishkartan rünleriyle işaretlenmiş geniş bir sarı kumaşla toplanmış.

"Bir Yılan Elfi," diye hayret ediyorum. Büyücü Gyll'e dönüyorum, Baba ve Anne Eliss'in anlattığı tüyler ürpertici şeyleri hatırladıkça yeni bir telaşa

bana suçlu yeraltı elflerinden bahsetti. "Burada nasıl yaşıyor olabilir?"

Geoffrey elini koruyucu bir şekilde uzatarak, "Burada birkaç tane başıboş var," .

Gwynn'inkini örtüyor. Omuz silkiyor. "Verpacia, doğru kağıtlara sahip oldukları sürece buna izin veriyor."

"Ishkart'ın Ishkartaan'dan kovulmasının sebebi o," diyor Mage Gyll uğursuzca. "Şu Yılan Elf kadını. Onun halkı Issani fahişesini kabul etti, ama Yılan Elf'i de elinde tutmakta ısrar etti." Demirciye karanlık bir bakış atıyor. "Ben Verpacian Konseyi'ne bu konuda birden fazla kez şikayette bulundum. Bu kadar düşük ahlaklı insanların Verpacia'ya girmesine izin verilmemeli."

Küçük bir çocuk demirci dükkanından çıkıp Yılan Elf kadının yanına koşar. Kadının tuniğini çekiştiriyor ve yabancı bir dilde heyecanla konuşuyor

dili. Kulakları onunki gibi sivri ve derisi yeşil pullarla kaplı ama gözleri ve saçları siyah. Ishkart adamınıninkine çok benzeyen sarı işlemeli bir tunik giyiyor ve diğerleri gibi onun da muhteşem bir aurası var - sanki kendi küçük güneşymiş gibi etrafa yayılan altın ve yeşil ışıktan oluşan soluk ışınlar.

Mage Gyll sanki deliliğe teslim olmuş gibi, "İşte yumurtladıkları küçük engerek," diyor hoşnutsuzlukla.

Sözleri o kadar beklenmedik derecede sert ki beni ürkütüyor. Çocuğun görünüşü şaşırtıcı elbette, ama tavırları belirgin bir şekilde çocuksu. Yılan Elf kadın ona sıcak bir şekilde gülümseyip yanağını okşayınca kafam karışıyor.

Tavırları çok nazik görünüyor. Hiç de suçlu değil.

Hem kadına hem de çocuğa bakmamak elde değil. Yılan pulları parıldayan zümrütler gibi. Ve hepsinin sahip olduğu garip, eşsiz ışık auraları...

Çok güzel.

"Daha çok küçük," diyorum sesli düşünerek. Belki yedi ya da sekiz yaşında.

"Evet, *şimdi* bir çocuk," diye uyarıyor Mage Gyll, "ama büyüyecek bir tehlike haline geldi." Çaydanlığını geri alır ve ağzını sıkarak demircilik işine yüzünü buruşturur. "Bir sonraki yumurtladıklarında kızıl saçlı ve yeşil pullu. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Alevler demirhanenin üzerine sıçrayıp binanın gölgeli iç kısmını dalgalanarak aydınlatırken demirhaneye doğru dönüp bakıyorum, turuncu ışık. İçimde sıcak bir şaşkınlık beliriyor.

İşte orada. Kelt. Demir ocağının yanında duruyor, ateş koyu renk, dağınık saçlarını kızıl parıltılarla boyuyor.

Anında onun karşısında donup kalıyorum ve onu daha net görme isteğiyle dolup taşıyorum. Ona yan gözle bakıyorum, hayranlığımı gizlemek için başımı eğiyorum, gözlerimin etrafındaki çizgileri gizlice sıkılaştırıyorum ve onun görüntüsünü yakınıma çekiyorum.

Elindeki kılıcı alevlerin içine doğru iterken ve bir yırtıcının bakışlarını akla getiren hareketsiz bir odaklanmayla kılıca bakarken yakışıklı bedeni yakın plana çekiliyor. Merakla eldivenlerini çıkarmadan kavradığı kızaran metali incelerken onu gizlice izliyorum.

eli, duruşu bir yaz gölünün yüzeyi kadar durgun. Parlayan kılıcı bir örsün üzerine koyar, demir bir çekiç alır ve

Ani bir şiddetle, çekiçle kılıca saldırıyor, aurası parıldayan yeşil çizgiler izliyor. Kılıçtan kırmızı kıvılcımlar saçılıyor ve darbelerinin gücünü omurgamda hissedebiliyorum. Sonra parlayan kılıcı yakındaki bir su fıçısına daldırıyor ve büyük, tıslayan bir buhar bulutu gönderiyor.

Buhar sisi dağılmaya başlıyor ve şaşkınlık içimi sarıyor.

Direkt bana bakıyor.

Bakışları rahatsız edici derecede cüretkâr ve yakınlık çizgilerimi doğrudan doğru itiyor. Ama bu sefer başka tarafa bakmıyorum. Askıya alınmış bir an için dünya uzaklaşıyor ve ben bakışlarını tutuyorum, gözlerinin rengi canlı yeşil yaprakların arasından geçen güçlü bir öğle güneşi gibi. İçime çekiyorum

Yemyeşil renk iç içe geçerek bana doğru uzanırken ve yeşil bir yakınlık çizgilerimden aşağı doğru cızırdarken keskin bir şekilde. Görüş alanımın arkasında yeşil rünler canlanıyor...

"Sage."

Gwynn'in ölçülü, onaylamayan tonu beni çökmekte olan, şok edici köleliğimden sarsıyor. Hemen göz çizgilerimi gevşetiyorum ve bakışlarımı genç demirciden ayırıyorum. Görüşümde kalan rün imgeleri cam kırıkları gibi kırılıyor, kalp durduran yeşil aniden temizleniyor.

Gwynn, Geoffrey ve Mage Gyll hepsi bana derin bir endiŖe ile bakıyorlar.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, bir yandan da normal bir Ŗekilde nefes almaya ve boyalı asa elimi dikkatlice saklamaya çalışıyorum. "O bana bakıyordu Ben."

Az önce ne oldu? Neden ona baktım ve rünleri gördüm?

Mage Gyll alaycı bir ses çıkardı. "Eminim öyledir."

Bir bakmaya cesaret edemediğim demirci dükkanına doğru kızgın bir bakış fırlatıyor. "Kadınlarımızı tuzağa düşürmeye çalışıyorlar." Bize dönüyor, gözlerinde ciddi bir kararlılık var. "Siz genç büyücüler burada bizim türümüze yakın durursanız güvende kalırsınız." Elini koruyucu bir Ŗekilde

Gözlerimi militanca masaya sabitlerken, asa elim yasak renkle karıncalanırken kalbim göğsümde çarpıyor.

Bölüm 2: Rivyr'el Talonir

Büyücü Gyll'in türümümüze yakın durmamız konusundaki uyarısından birkaç dakika sonra kalbim hâlâ küt küt atıyor. Yan gözle bakma riskini göze alıyorum.

Kızıl saçlı demirciyi yine gitmiş buldum.

yoğun bir şekilde rahatlamış ve sanki büyüünün bir anlık görüntüsü içimde sönmeyi reddeden bir mum yakmış gibi, onun yokluğunun rahatsız edici bir şekilde farkında.

Kes şunu, diye kendimi azarlıyorum, Gardner'ın katından bu kadar kolay uzaklaştığım için dehşete düşüyorum. *Onlar tarafından bu kadar çekilmeyi bırak.*

Onun tarafından çekilmeyi bırak.

Gwynn çöreğini yağlarken duraklar. Şimdi masada yalnızız, Geoffrey ailesiyle tanışmak için ayrıldı ve Mage Gyll bizden birkaç masa ötede, gri saçlı ve dindar bir şekilde süslenmemiş siyah giysileri olan iki zarif Gardnerian kadın için çay döküyor.

"Sage, kendini endişelendirme." Gwynn smithery'ye huzursuzca bakıyor. "Kelt'in sana oldukça garip baktığını fark ettim."

Sıkıntılı görünerek bana döndü. "Yakında Tobias'la birlikte olacaksın. Bunu sakın unutma. Ve yanında Dördüncü Seviye bir Büyücü varken kimse seni rahatsız *etmeye cesaret edemez.*"

O an içimi bir korku kapladı.

Tobias'ın isminden bahsetti ve bunun Gwynn'e aklımda çok ağır olan soruları sorma şansım olduğunu fark ettim - Geoffrey ile birbirleriyle olan ilişkilerini görene kadar cevabını asla hayal etmediğim sorular.

"Gwynn," diye durmadan başlıyorum, yanaklarıma ısı sürünüyor, "Mühürleme gecesi hakkında gerginim."

Mühür gecesi hakkında dindar genç kadınlar için yazılmış tüm hikayeleri okudum, tam olarak ne olacağına dair bir ipucu aradım. törenden sonra olacak. O gece birlikteliğimizi tamamlayacağız ama. Halkın içinde ayak bileğimi bile göstermemiştim.

Hikâyeler iffetli öpücüklerle dolu ve bunlar bile hayal gücümü harekete geçirmeye ve içime bir sıcaklık yaymaya ,

ama... sonra ne olacak? Çift olduğumuzda tamamen soyunmamız beklenemez. Gardneryalı bakireler böyle şeyler yapmaz.

Yoksa öyle mi?

Gwynn çayını bırakır ve bana ayık bir şekilde bakar. Daha fazla ayrıntıya girmeme gerek kalmadan ne sorduğumu hemen tahmin ettiğini biliyorum.

Yanakları kızardı. "Birlikte gideceksiniz..." Nefes alıyor, konuşmaya başlarken kaşları geriliyor ama duraksıyor. Sonra sanki hatırladığı bir bilgiyle gözleri parlıyor ve ben de bilgi almak için çaresizce öne eğiliyorum. "Ve sonra," diye sesini alçaltıyor, "o Kadim Olan sizi bir araya getirecek. *Kusursuzca*." Ezberlediği bir şeyi mükemmel bir şekilde tekrarladığı için kendisinden tamamen memnunmuş gibi sevinçle gülümsüyor.

İçimden iç çekiyorum. Bunun kesinlikle hiçbir faydası yok. "Ama... birbirimizi hiç tanımıyoruz," diye bastırıyorum, endişeli bir hayal kırıklığı yükseliyor.

"Bana yazmasına bile izin verilmedi. Nasıl bu kadar *çabuk* bu kadar yakın olabiliyoruz?"

Gwynn endişelerimi sallıyormuş gibi başını sallıyor. "Kadim Olan sizi bir araya getirdi. Bu, bunun olduğu anlamına gelir İkiniz için de mükemmel bir eşleşme."

Tedirginliğim yerinden çıkmayı reddediyor; büyük, karanlık bir çapak gibi derinlere saplanmış. "Peki ya oruç tutan çiftler? gerçekten mutsuz görünüyor ?"

"O yıllar önceydi," diyor, bu endişeyi geçiştirirken sesi yumuşak ve güler yüzlü. "Sağlıklı düşünmek için çok gençtiler. Kadim Olan'ın iradesine güvenmelisin." Bana gülümsüyor, bakışları kesinlik dolu. "Sen ve Tobias, Kadim Olan tarafından

Kadim Olan'ın kendi eli. Birleşmeniz yıldızlarda yazılı."

Bir an için onun çiçekli diline kapılıyorum ve bu, korkularımın tırtıklı kenarlarını yumuşatıyor, içimde tatlı bir umut şeridi açıyor.

O haklı. Kadim Olan'a güvenmeliyim. Tobias ve ben birlikte mükemmel , yoksa rahip bizi oruç tutturmazdı.

Ama sonra, Gwynn sakın gülümsemesini kaybeder ve parmak ucunu kakma ahşap masanın bir dikişi boyunca dikkatlice ovuştururken koyunlaşır.

ağaç tasarımı. "Sage," soruyor duraksayarak, "Geoffrey'nin bahsettiği asa hâlâ sende değil, değil mi?"

Çocukluk oyunlarımızla ilgili utangaçlığına gülümsüyorum, sonra eteğimin hemen altına uzanıyorum ve oyuncak asayı botumun yan tarafına sakladım. Sık sık orada taşıyım, benim küçük, Yüreklendirici bir sır. Kahraman olmaya çalıştığım bir zamanın hatırası. Güç sahibi olduğum. Ve oyuncak bile olsa elimde bir asa olması çok iyi hissettiriyor.

Asayı tutuyorum ve Gwynn'e eğlenceli bir gülümseme gösteriyorum. "Tekrar görmekten hoşlanabileceğini düşündüm."

Havayı içine çekiyor ve donup kalıyor. "Lütfen," diye nefes alıyor, "şunu." Anında şaşkınlığa kapıldım. "Neden?"

Gwynn asaya aşırı ihtiyatla bakıyor. "Bu... şey, oynadığımız gibi Beyaz Asa olmayabilir... ama bu gerçek bir asa."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Asayı hızlıca botuma geri kaydırıyorum ve eteğimin eteklerini çekiyorum. "Büyük Kadim Olan, Gwynn!"

"Sesini alçalt, Sage," diye yalvarıyor Gwynn.

"Gerçek bir asaya sahip *olamam*," diye fısıldıyorum ısrarla.

"Konsey'den izin almadım. Nereden aldın onu?"

Gwynn bana suçlulukla bakıyor. "Lütfen bu kadar sinirlenme. Onu zırhlıdan çaldım-"

"Sen mi *çaldın*?"

Gwynn, "Oyulmuş bir kopya ile değiştirdim" diyor, kızarıyor. "Ve sonra o Konsey elçileri benim yaptığımı aldılar. Kimsenin olmadığı açık. Bir daha kimse bundan bahsetmediği için hiç umursamadım." İfadesi savunmacı tavrını kaybediyor ve özür dilemeye dönüşüyor. "Beni bu kadar pervasız olmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Kendimi tüm bu olanlara kaptırmıştım.

fantezi." Bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, Sage. Sadece bir yere sakla. Ya da yok et. Gerçekten, o cephanelikten geçen yüzlerce asadan biriydi. Bu da zaten işe yaramaza yakındı. Babam bunun bir oyuncak kadar iyi olduğunu söylemişti. aldı."

Ama bu bir oyuncak değil. Bu gerçek bir asa. Ve onun etrafında ördüğü korkunç hikayeyi hatırlıyorum; asanın peşine düşmüş, onu ele geçirmeye hazır iblisler.

Yollarına çıkan herkesi öldüren Asa, Valgard'dan kaçıp Halfix'te saklanmak istiyor.

Gwynn'in ifadesi gerçek bir endişe ile geriliyor, ancak alarmımın bir kısmı akıl aldıkça geri çekiliyor. Eğer işe yaramaz, güçsüz bir asaysa, bunca zaman sonra kimse onu aramaya gelmeyecektir. "Ben yapmayacağım Kimseye bundan bahsetme." Keşke bana gerçeği uzun zaman önce söyleseydi diye içimden geçiriyorum.

Gwynn'in alnındaki gerginliğin bir kısmı akıyor. "Teşekkür ." Bana içten bir minnettarlık bakışı veriyor.

Atların nal sesleri dikkatimizi yola doğru çekiyor. Burası kalabalık bir yer, Verpax Şehri, ve kendimi zihinsel olarak Sakinlerinin ne kadarının Gardnerya'lı olduğunu hesaplıyorum. Siyah cüppeli Büyücülerini seçiyorum, bugün dışarıdaki insanların yaklaşık yarısı, ve işte o zaman onları görüyorum.

Yıkıcı derecede yakışıklı genç bir Gardnerili adam, kolunda Gardnerili bir kızla caddenin diğer tarafında yürüyor, ikisi de aşık aşıklar gibi gülüyor ve gülümsüyor. Kız güzel, siyah tuniği vücuda oturan ve skandal bir şekilde Parlayan mor taşlar, yakınlık çizgilerimi anında alevlendiriyor. Çift yaklaşıyor ve bakışlarım genç adamın yüzüne kilitleniyor. Göz kamaştırıcı yeşil gözler.

Vahşi bir inançsızlık içime çökerken tüm nefesim ciğerlerimden boşalıyor.

Tobias.

Korkunç farkındalık boğazımı tırmalıyor. Hızlı arkadaşım. Draven ile. Onu mide bulandırıcı bir kesinlikle tanıyorum. Draven'dan Oruç tutarken, salkım söğüt gözlü güzelliği zamanla daha da parladı ve güzelleşti. Tobias'a aşık olan aynı nefret dolu kız. Onun yerine bana oruç tuttuğunda perişan olan.

Tobias'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve Draven'a dönüp genişçe gülümseme gösterisi yapmadan önce bana aşağılayıcı bir bakış fırlatıyor.

Draven gülerek kirpiklerini kırıştırıyor ve çapkınca *bana* dokunuyor. hızlı arkadaşının elini.

Gözlerim harap olmuş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor.

"Oh, Sage." Gwynn elini hafifçe koluma yaslamak için eğilir.

"Neredeyse sana bunu yazacaktım." Mutlu, flört eden çifte bakıyor,

sonra bana bakıyor, elik gibi gözlerle. "Sen zaten kazandın, Sage. Bunu sakın unutma. Tobias *senin* için oruç tutuyor."

Acı içime işliyor. "Ne zamandır tanıyorsun?" Kelimeleri zar zor . "Bana nasıl söylemezsin?"

"Yüreğim el vermedi..." Dudağın  ısırtıyor, sonra kızgınlıkla Tobias ve Draven'a bakıyor. "Nasıl olduğu önemli değil davranıyor, görmüyor musun? Ona sahip olamaz. O *senin*." Eli kolumu sıkıca kavradı, iri gözleri kaskatı kesildi.

kararlılık. "Ona sahip çıkacaksın. Yapacağın şey bu. Sen ondan çok daha güzelsin."

"Kimse daha güzel olamaz!"

Gwynn yılmadı. "Sadece onu yalnız başına almalısın... ve onu kazanmalısın."

Tobias ve Draven, demirci dükkânının bitişiğindeki kuyumcu dükkânının önünde bazı biblolara bakmak için duraklar. Bir gözyaşı dökülür

yanağımdan aşağı süzülüyor, ben de kabaca siliyorum. Tobias tüm ailemin burada olduğunu biliyor olmalı, küçük kardeşlerim ve Kız kardeşler. M h rlememiz için.

"*Kendi* hızlı arkadaşımı kazanmak zorunda kalmamalıyım," diye karşı çıkıyorum, sesim onları izlerken kırılıyor. Gwynn'e geri dönüyorum ve gözlerini arıyorum, umutsuzca aniden dönen bir dünyada umut için kavradım tamamen kafasında. "Ve onu nasıl kazanabilirim ki *onu*?"

Gwynn bana "Akşam yemeğinde yanına otur," dedi, narin çenesi ayarlandı

meydan okurcasına sıkı. Daha yakına eğiliyor ve alçak bir fısıltıyla konuşuyor. "Kalasına dokun."

İçimde şok dalgaları dolaşıyor. "*Kalçası!*"

"Güven bana," diyor Gwynn, yanakları bir kızarma ile yanıyor. "Elini uyluğundan yukarı doğru koş. Draven hakkında her şeyi unutacak. Sonra onu yalnız bırak."

"Ama... Gardnerianların..." Sesim dar bir fısıltıya dönüşüyor. "Böyle şeyler yapmamamız gerekiyor..."

"Peki, yapacaksın," Gwynn kesin olarak belirtiyor. "Eğer Draven'in var olduğunu unutmasını istiyorsan."

Yüzüm ve boynum sefalet ve utançtan rahatsız edici bir şekilde ısındı. Gwynn'in kararlı ifadesini alıyorum. O çok emin,

Erkekler hakkında gizli, saklı bilgilerle doluydu. Hatırlıyorum da Geoffrey ile aralarında geçen ateşli bakışmalar. Ne kadar da aşık görünüyordu.

"Ne kadar yüksek?" Boğuk bir fısıltıyla soruyorum, güzel Draven sokağın karşısından bir kahkaha atıyor. Çaresizlik içime işliyor. "Kalçasının ne kadar yukarısında?" *Kesinlikle o kadar yüksek değil...*

Gwynn bana kararlı gözler koyar. "Onu geri kazanmak için ne kadar yüksek olursa olsun."

Açık alanda hiçkılmamak için kendimi zor tutuyorum. Tobias'ı geri kazanmak zorunda olmamalıydım! Bu çirkin şeyi yapmak zorunda kalmamalıydım. O benim *hızlı arkadaşım*. Beni sevmesi gerekiyordu.

Draven bana öyle sinsi bir sırıtış fırlatıyor ki içim içimi . Sonra dönüyor ve Tobias'ımla birlikte geldikleri yöne doğru yürüyor, dünyam tamamen parçalanma tehdidi altındayken ikisi de sokak trafiği tarafından hızla yutuluyor.

"Neden bu kadar asık suratlısın?"

Erkek sesini duyunca irkildim.

Bizim yaşlarımızda bir Elf genci demir çitin üzerinden hoyratça eğiliyor. Ona göz kırpyorum, ani varlığıyla kafam karışıyor. Tüm Alfsigr'ler gibi ince ve bir buzul kadar soğukkanlı bir güzelliğe sahip. Ama aynı zamanda çığlık atacak kadar farklı. Gökkuşağı metalik tozundan oluşan ışıltılı bir bulut Elf gözlerinin parıltısını vurguluyor ve kesinlikle *Elflere benzemeyen* rahat bir duruşu var. Yakuttan bir takımyıldızı var

Saç örgüleri ve uzun kulaklarını çevreleyen rengârenk halkalar mücevherlerle süslüdür ve göz kamaştırıcı beyazlıktaki Elf tünığının kenarları kırmızı ilmeklerle süslüdür, mor ve altın dikişli.

Ve nefesimi kesen prizmatik, gümüş bir aurası var.

"Seni neşelendirebilirim," diye teklif ediyor, Alfsigr aksanı akıcı ve yumuşak, gümüş gözleri dans ediyor.

Gwynn ya da ben tepki vermek için zamanımız olmadan, başını eğiyor ve bana sırıtıyor ve aniden dünyanın tüm rengi bakışlarına doğru daralıyor. Anında ona cıvatalanıyorm, ağzım aptalca açık asılı duruyor, çünkü gözlerindeki yansıyan rengin isyanı neredeyse ışığımı yağmalıyor

ve onu rehin alır. Güneş ışığıyla dolu bir göle düşmek gibi kırık camlarla. Bir an için Tobias'ın reddedilişinin acısı azalır.

ve prizmatik g zelliikte bir dünyada asılı kalıyorum, menek e rengi  im ek damarları geçiyor.

Gözleri tanıma ile parlıyor. "Yüce tanrılar, sen bir Işık Büyücüsüsün. Ne kadar inanılmaz."

Etrafımdaki prizmatik renkler yo unla ıyor, her bir parçanın içinde karmaşık gümüş r nler oluşuyor, canlanıyor ve karmaşık dişliler gibi dönüyor. Büyüleyici. Çok güzel.

Hanın yönünden beni  a ıran sert bir sesin farkına bile varmıyorum.

"Oh, seni savunmasız , değil mi?" Elf'in sözleri bo ucu bir ok ayı . "Muhtemelen eline bir asa bile vermemişlerdir." I  geçiriyor ve bunun içimde dalgalandı ını hissedebiliyorum. "Bana odaklan, *ti'a'lin*. Koruyucu bir ko u  kuraca ım."

Zihnimin gerisinde belli belirsiz bir uyarı fısıltısı dolaşıyor ama görmezden geliyorum. Baştan  ıkarıcı bir şekilde sükunet içindeyim, o gözlerini yakla tırdık a g m  n içinde yüzüyorum. *Onun gözleri*. O güzel gözleri. Bana doğru dönen ve g r   m  aydınlatan spiral gümüş rünlerle dolu. R nleri hissedebiliyorum Bakı larında süzülürken, asa elimin avucuna bastıran bir şeyin hayal meyal farkındayken, yakınlık  izgilerim yuvarlanan, e merkezli desenlerle cızırdıyor.

"Sende rune büyüsü var, bunu biliyor muydun *ti'a*?" Sesi prizmatik g l n her yerinden geliyor. "Tüm Işık Büyücüleri'nde vardır. Ama sana bunu nasıl kullanacağını hiç   retmediler, değil mi? Yoksa kendini korurdun."

Görüş alanımın ortasında yeni r nler oluşmaya ba lıyor, havada asılı çizilmiş ve gümüş ateş gibi parlıyorlar.

Bir kapı çarpıyor ve prizmatik g lden koparıyorum, gerçek dünya görüş alanıma girerken gerçeklik   k yor. Sandalyeme doğru geri çekiliyorum, ba ım , korku i liyor. Elf bana bir rune-stylus olması gereken bir şey do rultuyor.

Çok beni ele geçirdi. *Bir Elf rune büyücüsü.*

"Ondan uzak durun! * imdi!*"

Edyth Gyll'in Seviye Dört kocası, Mage Korin Gyll, bize doğru , hemen arkasında iki genç Seviye    Büyücü. Gwynn ve Edyth Büyücüleri takip ediyor, ifadeleri   ke dolu ve Gwynn'in yardımlarını  a ırmaya gitmiş olması gerektiğini anlıyorum.

Ne zamandır Elf'in esareti altındaydım?

Üç Büyücü asalarını ışıltılı Elf'e doğrultuyor ve ben de kahvaltı etmekte olan diğer tüm Gardneryalıların Büyücülerin arkasına çekildiğini ya da kaçtığını fark ediyorum. Şaşkınlıkla hepsine göz , kendimi sabit tutmaya çalışıyorum, düşmemek için koltuğumun kenarına tutunurken başım dönüyor.

Elf bana gülümsüyor ve yavaşça doğruluyor. Gümüş gözleri, elindeki kalemi boş boş çevirirken sanki onları inanılmaz derecede eğlenceli buluyormuş gibi tüm sivri asalara doğru kayıyor.

"Bana ne yaptın?" Korkuyla savaştan bir öfkeyle mırıldanıyorum. Elf kısa bir kahkaha atıyor ve mükemmel dişlerini bana doğru gösteriyor.

"Sen bir Işık Büyücüsüsün. Ben bir rün büyücüsüyüm. Bu kombinasyon senin için tehlikeli olabilecek bir köleliği tetikleyebilir ve tüm gücünü senden alıp bana çekebilir. Bunun olmasını engellemek için uygun şekilde korunman gerekiyordu, bu yüzden-"

"Ondan uzak durun dedim!" Korrin Gyll gürlüyor.

Elf bir kahkaha atar ve Korrin'le diğer büyücülere dar bir bakış atarak onları değerlendirir. "Siz Gardnerililer ne kadar da neşelisiniz." O pansiyona şöyle bir göz atar. " *bu* yüzden burayı seviyorum. Hoş bir hava." Onlara sırtlıyor ve

Masamdan küçük çörek alıp arsızca ısıyor. Kasvetli bir takdirle başını sallarken gözleri kısa süreliğine açılıyor. "Mmm.

Harika bir yemek. Kuş üzümüne bayılırım." Ona öfkeyle bakan Edyth Gyll'e bakıyor. "Bunu sen mi pişirdin?" Kelimeler çörek yüzünden hafifçe boğuklaşıyor. "Oldukça iyi-"

"Burası *Gardnerililer* için," diye hırıltıyor Korrin Gyll. "Kafirler için değil *pislik*."

Korrin'e bakarken Elf'ten bir kahkaha daha yükseldi. küçümseme. "Bütün bu siyahlardan hiç bıkmadın mı? Shining One'ın sidiği, tüm bu beyazlardan bıktım." Gözleri birden irileşiyor ve elindeki çöreği havada çevirerek dudağını kaldırıyor. "Özel bir yemek yapmalıyız.

Tatıl! Alfsigr tamamen siyah giyinebilir ve sizinkiler de gümüş ve beyaz giyinebilir. Çok görkemli ve kafa karıştırıcı." Döndü ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Gümüş brokarın içinde muhteşem görünürdün."

Doğrudan ona bakmaya korkuyorum, bu yüzden ona yan gözle bakıyorum, hala korkunç derecede başım dönüyor. "Büyünü bir daha üzerimde kullanma."

"İstesem de yapamazdım," diye kayıtsızca cevap veriyor.

"Seni korudum." "Bu ne anlama geliyor?" Ondan korkarak soruyorum.

"Sana ne anlama geldiğini *söyledim*," diye küçümseyerek karşılık veriyor.

Yürüme yolunun ilerisinde bir şey gözüne çarpıyor ve ağzı yüzünü buruşturuyor. Gümüş gözlerini devirir ve nefes verir

Alfsigr'de alçakça bir yemin gibi geliyor.

Beş Alfsigr Elfi geçitten aşağı fırtına gibi iniyor, beyaz bir kar fırtınası gibi geliyorlar. Elllerinde kılıçlar, sırtlarında yaylar ve sadaklar var ve gümüş kaplama zırhlar giyiyorlar. İçlerinden biri diğerlerinden daha uzun ve benim işkencecimle aynı yontulmuş yüz hatlarına sahip.

İşıltılı Elf, uzun Elf'e fazla geniş bir gülümseme fırlatır. "Ah, Yllyndor. Benim mizahsız kardeşim." Gözleri ayakta duran Elf'e kayıyor Yllyndor'un yanında. "Ve Kryl'lin. Onun aynı derecede mizahsız ikincisi." Bana derin bir hoşgörüyle bakıyor, gümüş rengi gözleri Bakışlar artık çok daha soluk. Zar zor orada. Ve bana gülümserken etrafındaki gümüş aura kayboldu. "Bu sabah giderek daha da aydınlanıyor, benim tatlı kargam. Sence de öyle değil mi?"

Ben daha bu hakarete bir yanıt veremeden, Yllyndor öfkeli bir şekilde Yüksek Alfsigr söylemeye başladı ve biz Gardnerlilere doğru sert bir şekilde eliyle işaret ederken, ışıltılı Elf de hayal kırıklığı içinde kafasının arkasını kaşıyarak bir şeyler söylemeye çalıştı yapamıyor. Kryl'lin kılıcının kabzasını sıkıca kavriyor, sanki en ufak bir kışkırtmada ışıltılı Elf'i öldürmeye hazırmış gibi.

"Sizi gözaltına alıyoruz," diye sert bir şekilde Ortak Dilde anons eden Yllyndor, sanki kendisini dinleyen herkese niyetler.

"Ha!" diye öksürdü ışıltılı Elf inanamayarak, bir eli ince kalçasında. "Alfsigr topraklarına geri götürülüp hapse atılmak için mi? Sanmıyorum."

Hapishane mi?!

Uzun boylu Elf bir başka acımasız Alfsigr'i serbest bırakıyor.

"Kendi mirasımı çalamam," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor ışıltılı Elf. "Ve burada hiçbir yetkiniz yok, Yllyndor. Ucu açık bir oturma iznim var ve *bunu* iptal ettirme konusunda sana bol şans.

Güçlü olabilirsiniz ama Verpacia'nın bürokratik kâbusu ile boy ölçüşemezsiniz."

Yllyndor soğuk bir şekilde kardeşine bakar.

"Burada istenmediğime dair belirgin bir izlenim ediniyorum," diye söyleniyor ışıltılı Elf, küçük çöreğini parlatırken ve ellerini hızlıca kırıntılardan arındırır. Doğrulur ve sesi bir çan kadar berrak bir şekilde tüm kalabalığa hitap eder. "Bunu duymak hepimizi üzecek olsa da, artık gitmeliyim. İyi günler, siz inanılmaz şenlikli insanlar."

Sonra topuklarının üzerinde döner ve bir anlığına boşalan yola doğru yürür, giderken de kendi kendine ısıklık çalar.

Yllyndor hiçbir uyarıda bulunmadan, üzerinde gümüş bir rün bulunan fildişi bir taş çıkarır. Kolunu uzatıp taşı kardeşine doğru tutuyor ve başparmağını taşın ortasından geçiriyor.

Taştan gümüş bir ışık akımı fışkırıyor ve ışık ışıltılı Elf'in sırtına doğru ilerlerken geri çek. Beyaz bir ışık patlamasıyla ona çarpıyor, Elf'in giysisi parlayan bir ışıkla aydınlanıyor.

gümüş rünler. Beyaz ışık ikinci kez gümüş kıvılcımlara dönüşerek patladığında nefesim kesiliyor ve yoldan geçenlerin çığlık atarak kaçışmasına neden oluyor.

Atlar ürküyor, Kelt sürücüsü dizginleri sertçe çekerken biri şaha kalkıyor.

İşıltılı Elf yavaşça dönerek diğer yüzleşir.

Arsız alaycı havası gitmiş. Artık çelik gibi soğuk gözlerinde sert bir meydan okuma, fildişi dudaklarında neşesiz bir gülümseme var.

"Ben iyi ödüllendirildim, sizi dar kafalı, sıkıcı, hoşgörüsüz *aptallar*." Alfsigr'in acımasız bir akışına başladı, sonra durdu, döndü ve doğrudan bana baktı, parmağını vurgulayarak işaret etti. "Olduğun yerde *harcanıyorsun*." Kardeşine bir kez daha ateş ederken burun delikleri alevlendi.

Bana dönmeden önce saf bir öfkeyle baktı, gözlerinde sert bir isyan parıltısı vardı. "Menekşe rengi bir elbise denemelisin, *Işık Büyücüsü*." Ses tonunda acı bir ton var. "Gerçekten, *ti'a'lin*, siyah senin rengin *değil*."

Kardeşine nefret dolu son bir bakış fırlatıyor, sonra dönüp demirci dükkanına doğru adım atıyor. Öfkesinin havada titreştiğini hissedebiliyorum.

Gwynn ağlıyor ve bana koşuyor. Edyth Gyll takip ediyor ikisi de telaşla beni rahatlatmaya çalışıyorlardı.

dengem yavaş yavaş yerine geliyor. Elfler Korrin Gyll'den özür diliyor, uzun boylu Elf ona Alfsigr kraliyetini bilgilendireceğini söylüyor. Konsey. Gergin konuşmalarını zar zor takip edebiliyorum, genç Elf'in kafa karıştırıcı sözleri ve rahatsız edici güç seviyesi beni çok etkiliyor. Sonunda Elfler Korrin'le konuşmayı bitiriyor, demirci dükkanına doğru sert bakışlar fırlatıyor ve oradan ayrılıyorlar.

"Neden onu tutuklayamıyorlar?" Gwynn yalvarıyor. "Kim o?"

Büyücü Gyll başını sallar. "O asırlardır gelen en güçlü Alfsigr rune büyücüsü. Adı Rivyr'el Talonir. Alfsigr kraliyet ailesinin oğlu ve ailesinin yüz karası." Demirciye ters ters bakar. "Onun gibi davranan bir Elf hiç tanımadım. Mirasa kondu, Alfsigr topraklarını terk etti ve hemen delirdi."

"Beni koruduğunu söyledi," diyorum Mage Gyll'e, sesim titreyerek.

Büyücü Gyll bana küçümseyen bir bakış attı. "Seni korumaya gerek yok, çocuk. İçinde bir korumanın tutabileceği kadar büyü olması mümkün değil."

, hiçbir anlamıyorum.

Yine de o Elf bana bir şey yaptı, kendi kendime endişeyle düşünüyorum.

Ve bunu yaptıktan sonra, aurası ve gümüş gözlerinin vahşi çekiciliği de kayboldu.

Edyth Gyll demirci dükkanına doğru nefret dolu bir bakış fırlatıyor ve omzumu sıkıyor. "Gel, aşkım. Artık güvendesin. Hepsi bu kadar. önemli."

Bu korkutucu, öngörülemez yabancılardan ve onların tehlikeli büyücülüklerinden güvende. Kendi halkımla güvendeyim.

Tobias'ın ihaneti düşüncelerimi kesiyor, ama Edyth ve Gwynn beni titrek bacaklarda yukarı doğru yönlendirirken ve beni hana doğru yönlendirirken korkunç hatırayı zorluyorum.

Tobias ve ben mühürlendiğimizde, *her şey yoluna girecek*, diyorum kendi kendime, kendimi hissederek. *Draven'ı unutacak ve beni dünyanın tüm tehditlerinden koruyacak.*

"*Karga Prenses*," diye çınlıyor Rivyr'el'in küstah sesi sokağın karşısından.

Titriyorum, nabzım daha da yükseliyor ve Edyth ve Gwynn'in ikisi de ona bakmamam için beni teşvik ederken bile dönüyorum.

Rivyr'el Talonir, gümüş rengi bakışları isyanla kararmış bir halde, demirci dükkanının kapısının hemen önünde durduğu yerden muzipçe gülümsüyor. Zarif elini fildişi dudaklarına götürüyor ve bana bir öpücük konduruyor.

Bölüm 3: Fastmate

"burada olacak," diyor Tobias'ın babası, sesi sert, sanki bu sorgulanmaması gereken tartışılmaz bir gerçekmiş gibi. Tobias'ın boş sandalyesi ve dokunulmamış yemeği bir tokat gibi tertemiz çorba kâsesi, açık hava restoranının akşam havasına buhar gönderiyor.

Kendimi sıkıca içeri çekiyorum, zengin pırasa çorbasını yiyemiyorum, yanaklarım ve boynum sefil bir bilgiyle yanıyor. Ve daha da acınası bir merakla, acaba Büyücü Vasillis oğlunun neden akşam yemeğinde bizimle olmadığını biliyor mu? ton.

Babası, Büyücü Vasillis ile Verpacia'daki "dinsizlik sorunu" hakkında konuşurken Tobias'ın annesi başını dikkatlice eğmiş, çorbasından ölçülü yudumlar alıyordu.

Gwynn ve ben bir Elf tarafından accosted edildi. Normalde, Eliss Ana bu konuyla yakından ilgilenirdi, ama bu gece dikkati dağıldı, kaşları gerginleşti, gözleri açık yemek alanının etrafında dolaşıyor, giderek artan lamba sokağında yukarı ve aşağı - şüphesiz Tobias'ı arıyor.

Uzun süre aramasına gerek yok.

Tobias aniden bir fırtına gibi iniyor, karanlık pelerini arkasından akarak masaların etrafında dolaşıyor. Güzel, sert ve öfkeli bir ihtişamla dolu ama bana bakmıyor bile.

Beni görmezden geldiği için içim daralıyor. *O Draven'ın. Hepsi onun, düzensiz kalp atışlarım dışarı vuruyor. O seni istemiyor.*

"Ah, Tobias. Sonunda varlığıyla bizi şereflelendirdin." Tobias'ın babası, siyah bez peçetesiyle dudaklarını silerek bu durumu hafifçe izliyor, ancak rahat tonunun altında çelik var.

Tobias yanımdaki sandalyeyi olabildiğince büyük bir güçle geri çekiyor. ve sert kazıma sesiyle irkildim. Ağır bir şekilde koltuğa çöküyor ve bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor.

Kulaklarım yanıyor, başım hastalıklı bir çaresizlikle doluyor. Gözlerim Eliss Ana'nın sert bakışlarıyla buluştuğunda, çaresizlik ezici bir sıkıntıya dönüşüyor. Gözleri dikkatle Tobias'a ve tekrar bana kayıyor. Ne demek istediği çok açık: *Buna bir çare bul, hem de hemen. Yoksa bu senin ve bizim utancımız olur.*

Büyücü Vasillis ve Babam içimi çalkalayan gerilimi görmezden gelirken konuşulan tüm incelikleri zar zor duyabiliyorum Tobias sızlanırken. Annesi masanın karşısında çorbasını mekanik bir şekilde yudumlamaya devam .

Onu kazanmalıyım, nefes nefese fark ettim. Kazanmak zorundayım. Ve kazanacağım. Onu kazanacağım ve her şey olması gerektiği gibi yerine oturacak. Her zaman istediğim sadık hızlı arkadaş olacak.

Tobias bana yan gözle bir bakış fırlattı ve sert Durumun gerçekliği kısa süreli umutlu olma çabamı yok ediyor.

Kadim Olan bu korkunç şeyi düzeltecek. zorunda.

Babalarımız boş boş konuşurken içim daha da sıkılıyor. Üniversite. Eliss Ana, sanki buna bir şekilde ben sebep olmuşum gibi bana aşırı derecede kınayan bir bakış attı.

Öyle mi ? Güzel Draven gibi agresif bir şekilde onu aramalı mıydım? Ama bana bunu öğretmediler. Tobias beni utangaç ve ağırbaşlı sevmesi gerekiyordu. Ama bu dünyada hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığını çabucak öğreniyorum.

Tobias'ın öfkesini hissedebiliyorum. Ürkütmekten korktuğum bir panter gibi, kadar sıkı sarılmış.

Draven'in varlığını unutturmak istiyorsan elini kalçasında gezdir.

Gwynn'in şok edici tavsiyesi aklımda titreşiyor.

Çaresizce Tobias'a bakıyorum ama o inatla beni tanımayı reddediyor.

Ebeveynlerimiz hararetli bir sohbe dalana kadar bekliyorum, Eliss Ana bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu birkaç dakikalığına unutup

"Yılan Elfler ve sapkın Alfsigr Elfleri

serbestçe dolaşmasına, kızlarımıza sarkıntılık etmesine izin verildi."

Tobias'a yan gözle bakıyorum, kalbim güm güm atıyor, ya şimdi ya hiç diye düşünüyorum.

Titreyerek elimi dizine koyuyorum.

Tobias'ın başı belli belirsiz, şaşkın bir sarsıntı geçiriyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Kalbim çılgınca atıyor ama elimi hafifçe yerinde tutuyorum, bu kadar yüzsüz olmaktan korkuyorum. Dizleri elimin altında sıcacık ve kaslarının kasıldığını hissedebiliyorum. Bu yasak şeyi yapmak aynı anda hem heyecan verici hem korkutucu hem de utanç verici.

Elim titreyerek elimi hafifçe kalçasından yukarı kaydırıyorum ve Tobias keskin bir nefes alıyor.

Nerede duracağım? Durmak zorundayım. Draven nerede ?

Kalçası tekrar geriliyor, taş gibi sertleşiyor, dümdüz ileriye bakarken yanaklarına kırmızı bir kızarıklık doluyor, nefesi derinleşiyor. Gözlerini tamamen bana çevirdi ve bir başlangıçla fark ettim ki... işe yaramıştı.

Bakışlarındaki tüm öfke gitmiş. Sanki beni ilk kez gerçekten fark ediyormuş gibi sadece bulanık bir şaşkınlık kalıyor.

Göğsümde kırılgan bir umut yükseliyor. Ona doğru eğildim, boğazım kurudu, kalbim pır pır etti, ona kararsızca fısıldadım, pürüzlerin üstesinden geldim

sinirler. "Yemekten sonra benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? Ve... belki biraz konuşabiliriz?"

Yutkunuyor, tüm dikkati bana odaklanmış. Sadece bana. Hızlı arkadaşı.

Ben yaptım. Sadece elimi kalçasına koydum.

Başını sallıyor, büyülenmiş gibi.

Bu büyüü bozmamak için çaresizce elimi ondan dikkatlice çekiyorum ve ona titreyen bir gülümseme veriyorum. "Henüz üniversiteyi görmedim," diyorum ona.

Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor, güzel gözlerinde şimdi baştan çıkarıcı bir parıltı var. "Peki, sana bir tur attırmam gerekecek, değil mi?"

Daha geniş bir gülümsemeyle cesaretlendim. "Bu hoşuma gider. Hem de çok."

Konuşacağız ve birbirimizi tanıyacağız, kendimi rahatlatıyorum. Ve Draven'la ilgili her şeyi unutacak.

Eliss Ana'ya bakıyorum ve onaylayan bakışından dostça alışverişimizi fark ettiğini anlıyorum.

Tobias ve ben, ebeveynlerimiz Büyücü Konseyi'nin işlerini ciddiyle tartışırken sessizce yemek yiyoruz ama aramızda yeni, hissedilir bir gerilim var, birbirimize odaklanmamız artık havada hararetle bir şekilde titreşiyor.

Sonunda tatlı geliyor ve ben bir kaşık dolusu baharatlı krem şantinin tadını çıkarırken Tobias'ın eli kalçamın üzerinde kayıyor.

Donup kalıyorum, kaşığım havada asılı kalıyor. Eli bacağımın oldukça yukarısında ve içimde keskin bir tedirginlikle karışık heyecan verici bir sıcaklık uyandırıyor. Eli sıkılaşıyor, çok sıkılaşıyor. Sert Sıkıştıracak kadar. Ama yine de ona bakıp utangaç bir gülümsemeye zorluyorum, onun gözüne girmek istiyorum. Herkesin içinde kalmak istiyorum. iyi niyet.

Bana yan gözle bakıyor ve karşılığında çapkın bir gülümseme gönderiyor, eli gevşiyor ve kalçamdan kayıyor.

"Baba," diye anons ediyor Tobias tüm yetişkinler dönüp onun aniden sohbe katılması karşısında gözlerini kocaman açıp kırıştırtıyor. Tobias babasına parlak bir gülümseme fırlatır. "Sagellyn'e etrafı gezdirmek istiyorum. Üniversite."

Annesi başını kaldırıyor ama yemek boyunca olduğu gibi sessizliğini koruyor. Tobias'ın babası kaşlarını kaldırarak onu inceliyor, sonra babama bakıyorum, o da hoşgörüyüyle başını sallayarak izin veriyor. Eliss Anne bana sert ve dikkatli bir bakış fırlatıyor, gözleri Tobias'a kayıyor. Ne demek istediği açık. *bu yeni nezaketi koruyun.*

",," diyor Tobias'ın babası, dikkatini tekrar yemeğine vermeden önce Tobias'a hızlı ve küçümseyici bir bakış atıyor. "Ana caddede kal. Ve yirmi birinci saatten önce geri dön."

Tobias ayağa kalkıyor ve bana düşüncelerimi karıştıran ve talihimdeki ani, kutsanmış dolayı beni sersemleten göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. Kalkmama yardım etmek için sıcak elini uzatıyor, sonra da gösterişli bir şekilde bana kolunu uzatıyor.

Koluna girdiğimde ve beni sessizce götürdüğünde hararetli, şaşkın bir sersemlik içindeyim.

Ailelerimizden ve restorandan uzaklaşır uzaklaşmaz, Tobias'ın agresif ve kibar tavrı değişiyor. Artık dikkati dağılmış gibi görünüyor, sessiz ve beni sinirlendiren yoğun bir enerji yayıyor.

Zihnim acı dolu bir belirsizlikle uğulduyor. *Bir şey söylemeli miyim? Ona bir şekilde dokunmak mı? Draven ne yapardı?*

Onun uzun ve güçlü adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Üniversitenin demir kapıları ve Arnavut kaldırımlı Spine taşlı yürüyüş yolları.

Gökyüzü kararıyor ve Urisk işçileri tarafından fenerler yakılıyor, kaymaktaşı Spine-stone binaları ölmekte olan ışıktaki koyu mavi renkte yıkanıyor.

Tobias beni görkemli Gardnerian Atheneum'a götürüyor. Demirağaç bina alacakaranlıkta siyaha büründü; yapının zengin ahşabı, etrafını saran soluk Omurga taşı binalarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Oh, çok güzel!" İçeri girdiğimizde heyecanlandım. Duvarların içine yerleştirilmiş olan ve bir ağaç gibi hareket eden güzel, zımparalanmış ağaçlar beni anında aydınlattı.

destekleyici sütunlar, Atheneum'un çatısına dolanan karanlık dallar. Gizemli bir bilgi ormanı gibi.

Her yerde kitap rafları var. cam fenerler duvarlara asılmış ve geniş Demirağaç masaların üzerine yerleştirilmiştir ve salonun ortasında Geniş bir alana yayılan ferforje spiral merdiven birkaç kat yükselerek büyük binanın kubbeli cam tepe noktasındaki beyaz bir kuşun vitray görüntüsüne daha da yaklaşıyor.

Tobias'a bakıyorum, böylesine harika yeni bir yerde olmaktan heyecan duyuyorum. Yürürken bana esrarengiz bir gülümseme atıyor ve yüzündeki sıcaklık

Güzel yeşil gözler, yakınlık çizgilerimde baştan çıkarıcı bir sıcaklık yaratıyor.

Beni burada mı öpecek? Rafların arasında mı? Kalbim gergin bir beklentiyle uçuşa geçiyor. Kolunun sıcaklığını hissedebiliyorum Ona yapışıp peşinden tüneliğin kumaşını okşuyorum. "Daha önce hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim," diyorum ona. parlak bir şekilde. "Ve... burası çok güzel."

Raflardan oluşan labirentin içinden geçerken Tobias cevap vermiyor, ama gözleri bana kayıyor, sıcaklıkla yoğunlaşmış, dudaklarında şifreli bir gülümseme var, sanki hem benimle yoğun bir şekilde ilgileniyor hem de sözlerimi kaydetmiyor bile. Korku zihnimin kenarlarında geziniyor, ama onu itiyorum

sıkıca uzakta. *O benim hızlı arkadaşım. Ona tamamen güvenebilirim. Yoksa Kadim Olan onu benim için seçmezdi.*

"Nereye gidiyoruz?" Umutla soruyorum.

Sırıttırıyor ve gözlerinde bir küçümseme parıltısıyla tamamen bana bakıyor. *"Hepsinden olabildiğince uzağa."*

Ses tonundaki sert isyandan kimi kastettiği anlaşılıyor: Ebeveynlerimiz.

Cesareti beni cezbediyor, aniden ben de cesur olmak istiyorum.
"Uzaklaşmak iyi gelecek," diyorum ona.

Büyüleyici bir gülümsemeyle ödüllendirildim ve sevincim içime sıçradı. Ani dostluğumuzdan dolayı göğsüm kabarıyor. Tobias beni bir yan kapıdan geçirip ahşap bir merdivenden indirerek yeraltındaki Omurga Taşı'na oyulmuş, kitaplıklarla kaplı uzun bir tünele götürüyor. Hava burada çok daha serin, neredeyse soğuk ve babasının ana caddede kalmamız yönündeki emrine bu kadar aleni bir şekilde karşı geldiğimiz için içimdeki tedirginliği bastırıyorum.

Yalnız gitmemizin bir önemi var mı? Hafta sonunda mühürlenmiş olacağız. Ve belki sonunda birbirimizle konuşma şansımız olur.

"Bu yol nereye çıkıyor?" Sesim taş duvarlarda hafifçe yankılanarak soruyorum.

"Her ," diye kaçamak bir cevap veriyor başka bir merdivenden inip tek bir altın ışığın aydınlattığı boş, dairesel bir odaya girdiğimizde. Lümen taşı fener. Tobias beni uzak duvara doğru yönlendiriyor ve ben de etrafıma bakıp başka bir yere açılan bir kapı ya da koridor arıyorum. Ama hiçbir şey yok.

Dönüp ona endişeyle gülümsüyorum. "Bu da ne?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı benimkine sertçe iniyor ve başımı acı verici bir şekilde çarparak soğuk taş duvara geri düşüyorum. sert öpücüğü şaşkınlık çıgıllıklarımı bastırdı.

O kadar sersemlemiş durumdayım ki, bir an için ağzını ağzıma dayayıp dişlerini dudağıma öyle acımasızca bastırıyor ki şoktan başka bir şey hissetmiyorum.

Öfkeli bir şaşkınlık içimde kükrüyor. *Ne oluyor? Bunu neden yapıyor? Böyle gerekiyordu!*

Başımı kabaca yana salladım. Islak ağzı dudaklarımdan uzaklaşıyor ve bir parça geri çekiliyor, nefes alması zorlaşıyor, yüzü kızarıyor.

"Tobias... bekle..."

Ağzı tekrar benimkine çarpıyor ve dudaklarına karşı haykırıyorum. Göğsümü tutuyor, parmakları küçük acı darbeleriyle etime saplanıyor.

İçimi bir şok kaplıyor, utanç da peşinden geliyor. *Böyle bir olamaz. Bir hata olmuş.* Hatta Oluyor, inanamıyorum.

Onu sertçe itiyorum, ağzımı onunkinden uzaklaştırıyorum ve umutsuzca elini göğsümden çekmeye çalışıyorum. "Dur... bekle!" Ona yalvarıyorum, perişan halde. "Bundan *hoşlanmıyorum.*"

Ben onu iterken gülüyor, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmış, gözleri sert ve parlak. Bileğimi kavırıyor ve kolumu duvara yaslıyor, diğer eli göğsümde sıkılaşıyor, kendini bana karşı acımasızca zorluyor, diğer kolum dirseğinin altında sıkışıyor.

İçimdeki her şey şaşkın ve öfkeli bir kaosa dönüşüyor. Elimi onun elinden çekip alıyorum ve onu benden olabildiğince sert bir şekilde uzaklaştırıyorum.

Tobias geriye düşüyor ve neredeyse tökezliyor. Dengesini yakalıyor ve öfkeli bir şaşkınlıkla bana bakıyor, gözleri kısılmış, ağır nefes alıyor. Yüz ifadesi kararıyor ve dudakları öfkeli bir hırıltıyla geriye kıvrılıyor.

Kolu geriye doğru kalkıyor ve yüzüme öyle sert vuruyor ki neredeyse dengemi kaybediyorum.

Elim acıyan yanağıma gidiyor, içimi bir korku kaplıyor. Tobias öne atılıyor ve kollarımı siper gibi kavrayarak beni duvara yaslıyor, tüm dünyam başıma yıkılıyor.

"Artık benimsin," diye hırılıyor. "'Dur' diyemezsin." Bu kelimeyi benim sesimle alay edercesine tiz bir şekilde söylüyor. "Seninle ne istersem yapabilirim. *Oruçluyuz.*" Bana bakıyor şehvetle. "İstesem seni burada soyabilirim."

Ellerini tekrar vücuduma koymak için hareket ediyor ve içimden bir şey kopuyor.

"Hayır!" Ağlıyorum, tükürüklerim ona doğru uçuşuyor. Yumruklara, tırnaklara ve çırpınan uzuvlara dönüşüyorum, tırmalıyorum, vuruyorum ve onunla savaşıyorum.

O bana tutunmaya çalışırken, tırnaklarım yüzünün yan tarafında kanlı bir çizgi oluşturuyor. "Yardım edin!" Bağırıyorum ama biliyorum ki burada, üniversitenin derinliklerinde kimse beni duyamaz.

Kendimi ondan kurtarıyorum, kolumu parmakları kolumu zedeliyor ve merdivenlere doğru koşuyorum, kaçarken neredeyse tökezliyorum. Trabzana tutunuyorum, tıpkı siyah, kementli Mageline'lar gibi.

Tüm vücudumu acı verici bir şekilde sıkıyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve kollarımı sertçe yanlarıma doğru çekiyor. Tobias'a doğru geriye doğru kayıyorum, büyüsü tenimi ısıyor. Beyaz asa vızıldıyor çılgınca baldırıma vuruyor.

Dehşete düşmüş bir öfkeyle haykırıyorum, büyülü sarmaşıklara karşı zorlanıyorum. *Ondan kaçamıyorum. O dördüncü seviye bir büyücü ve ben asa kullanmayı bilmiyorum.*

Ona ulaştığımda eli koluma kenetleniyor ve siyah sarmaşıklar çözülüyor. Bir fırsat yakaladığımı düşünerek arkamı dönüyorum ve elindeki asaya öyle bir vuruyorum ki, asa odanın diğer ucuna uçuyor.

Ve sonra koşarım.

Bölüm 4: Uçurum

"Artık ona karşı oruç tutamam." Annemle babamın ve Tobias'ın anne babasının gözleri hararetle üzerime çevrilirken sesim gözyaşlarımdan boğuluyor.

Ironflower Inn'in küçük, özel kütüphanesinde otururken kendimi küçük, korkunç derecede yalnız ve ezici bir şekilde aşağılanmış hissediyorum, ellerimi sıkıca birbirine kenetlemiş, başımı öne eğmiş durumdayım. Gözyaşlarım ıslak, koyu lekeler halinde ellerime ve kucağıma dökülüyor.

"Oruç *sonsuz*a dek sürer," diye hatırlatıyor bana Eliss Ana, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında afallamış görünüyor.

Başımı salladım. "Fark etmez. Onun için oruç tutamam." "Oğlumun size saldırdığını iddia ediyorsunuz." Büyücü Vasillis soğuk bir şekilde Emredici sesi alçak ve tehditkâr.

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum, aşağılanmışlık içimde kaynıyor. *Bu gerçek olamaz. olmaması gerekiyordu.*

"Yine de hızlı çizgileriniz değişmedi," diye buzbir yanıt verdi.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ve gözlerimi kaldırıyorum, soğuk bakışları altında soluyorum. Konuşamıyorum. Tobias'ın tam olarak ne yaptığını onlara nasıl anlatabilirim? Göğsümü nasıl kavradığını ve dudaklarını dudaklarıma nasıl dayadığını? Bu yasak şeylerden nasıl bahsedebilirim?

Ama yanağımdaki çürüğü görmüyorlar mı? Hissedebiliyorum, kırmızı ve çiğ.

Tobias'ın babası tiksintiyle iç geçirir. "Yani, hızlı çizgileriniz değişmemiş. Bileklerinizden aşağıya doğru yayılan birleşme çizgisi yok. Yine de birkaç gün içinde mühürleneceğiniz hızlı arkadaşınızın size *saldırdığını* mı iddia ediyorsunuz?"

Donmuş bir şekilde otururken boğazım saman gibi kurudu.

Büyücü Vasillis'in ağzı küçümseyici bir alaycı ifadeyle kıvrıldı. "Oğlum bana yemek sırasında uygunsuz davrandığınızı söyledi.

Sen-" demeden önce aileme suçlayıcı bir bakış attı.

Gözlerini tekrar bana dikerek "-masanın altında ellerini onun üzerinde tuttun."

Eliss Ana irkilerek bir nefes verdi, sonra başını eğdi ve beni reddedercesine iki yana salladı. Babamın yüzü soldu ve bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor.

Utanç, içimi oyan bir güçle sarsılıyor. Kendimi sabitlemek için sandalyemin kenarına tutunuyorum.

"Ve sonra," diye devam ediyor Tobias'ın babası, "ikinize de ana güzergâhta kalmanızı söylediğim halde, onu sizinle birlikte herkesten uzaklaşmaya ikna ettiniz. Mühürlenmeden önce. *Herhangi bir* refakatçi olmadan."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, dudaklarım titriyor ama yapamıyorum. kelimeler. Büyücü Vasillis aileme dönüyor, bakışları alev alev yanıyor. "Bu Kızınıza böyle mi davranmayı öğrettiniz?"

"Hayır. *Hayır*," diye ısrar babam, başını sallıyor, alnı aşağılanmışlıkla gerilmiş. Bana bakamıyor bile.

Tam orada ölmek istiyorum. Erthia tarafından bütünüyle yutulmak. "Diğer kızlarınız da böyle mi davranacak?" Mage Vasillis, Eliss Ana'ya meydan okuyor.

"Sizi temin ederim *ki benim* çocuklarım asla böyle utanç verici bir davranışta bulunmazlar." Eliss Ana bu sözleri söylerken yüzü acımasız bir surat ifadesine bürünmüştü.

Sözlerinin tam anlamı içime işliyor, ben bir üvey çocuktan başka bir şey değilim. Kolayca atılır, bağımız parşömen kadar ince.

"Ee," diye devam ediyor Mage Vasillis, çakmak çakmak gözlerini bana dikerek.

"Oğlum sen onu hallettikten sonra seni takip ediyor. Kafir bir fahişe gibi. Ve şimdi onun yüzü

pençe izlerinle kana bulandı. Aslında kendini kendi hızlı arkadaşına karşı *savunmak* zorunda kaldı. Ve yine de sen onun Sana saldırdı mı?" Gözleri öfkeyle kısıldı. "Ailemin adına böyle bir utanç getirmeye nasıl cüret edersin?"

Kan kulaklarımda sağır edici bir kükreme ile çarparken, şeyi boğarken, batırırken, sözlerini artık net bir şekilde duyamıyorum. Tüm dünya aniden dengesiz ve şaşırtıcı derecede acımasız. Boynumdan aşağı sıcak bir utanç akıyor. Dünya paramparça olmuş, sahip olduğumu sandığım güvenli, sevgi dolu ve emniyetli hayat bir anda yerle bir olmuştu.

Fahişe. Kafir fahişe.

Ağlamaya başladığımda korkunç sözler utanç sisini delip geçiyor, hızlı işaretli ellerim kucağımda gevşiyor ve gözyaşları ve sümüklerle kayganlaşıyor. Hızlı çizgilerimin görüntüsü şişen bir mide bulantısını tetikliyor.

Sonra Tobias'ın ailesi gitti ve ben Eliss Ana ile bir odada tek başıma hıçkırığa hıçkırığa ağlarken . Kirli, hor görülmüş ve tamamen yanlış.

Eliss Ana ayağa kalkıp dikiliyor, yumrukları kalçalarında sertleşiyor.

"*Böyle mi davranıyorsun?*" diye soruyor, sesi titreyerek
Öfke. "Bir Kelt *sürtüğü* gibi mi? Seni ben aldım." Sesi duygusallıktan çatlıyor. "Seni ben büyüttüm. Kendimden biri gibi."

Ağlamaya devam ederken onu zar zor duyabiliyorum. Neden ona böyle utanç verici bir şekilde dokundum? Bunu nasıl yapabildim?

Fahişe. Kafir fahişe.

Kelimelerin içinde boğulana kadar geliyorlar.

"Hızlı arkadaşından özür dileyeceksin," diye hırladı Eliss Ana dişlerini sıkarak. "Yarın sabah. Anladın mı?"

Sızlanırken aptalca sallıyorum.

Anne Eliss taleplerini bir çırpıda sıralıyor. "Sadece hızlı arkadaşından özür dilemekle kalmayacaksın, babasından ve annesinden de özür dileyeceksin ve ondan sonra..."

Kelimeler incitici bir vızıltıya dönüşüyor ve zihnimi doldurmak için acele eden siyah sisin kenarını kaplıyor.

Eliss Ana kolumu öyle sert tutuyor ki canım yanıyor, Tobias'ın korkunç tutuşundan kalan morlukların üzerine bastırıyor. "Beni anlıyor musun?"

"Evet." Kelimeyi gözyaşlarımdan arasından zorla çıkarıyorum, başım öne eğik, neyi kabul bile bilmiyorum.

Fahişe. Sürtük.

neden yaptım?

"...ve bundan sonra hızlı arkadaşına *uygun* şekilde davranacaksın."

Başımı salladım, ağlıyordum.

Eliss Ana bir an için sustu ve ben yalvarırcasına gözlerimi onunkilere diktim, ama o sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi bana ters ters bakıyordu.

Beni görünce. "Sen bir yüz karasisin," diye tükürdü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Defol. Benden uzak dur. Odana git ve orada kal."

Ayağa kalkarken gözyaşlarımdan etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, Kambur durmuş, kaybolmak istiyordum. Ağır ahşap kapıyı itip açıyorum ve kütüphaneden çıkıyorum.

Odama gitmiyorum.

Uzun koridorda yürüyorum, gözyaşlarım hala soğumuş yanaklarımdan aşağı akıyor. Onları silmeye etmiyorum.

Uyuşmuş bir sis içinde dışarı çıkıyorum. Ironwood ağaçlarıyla kaplı patikadan kapıya doğru yürürken gece havası ılık ve nemli, parlayan Ironflowers'ın nazik güzelliği sadece acıyı arttırıyordu.

Eğer hayatımı mahvedeceğim. Ama
ona geri dönemem.

Bu son düşünce dünyamda kalan tek kesin, sağlam şey. Bu yüzden demir kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan demirin korkunç, kararlı bir şekilde vuruşuyla kilitliyorum.

Vücudumdan garip bir şekilde kopmuş hissederek, Verpax Şehri'nin sokaklarında ilerlerken bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Bu geç saatte sokaklar bomboş, sokak fenerleri yanmıyor. Yeni dünyamın üzerinde uzun gölgeler. Artık benim için bir yeri olmayan bir dünya, çünkü ailemi çok iyi tanıyorum.

Sadece iki seçeneğim var; hızlı arkadaşşıma geri dönmek ya da ayrılmak.

Eğer kalırsam, beni kesinlikle ona geri dönmeye zorlayacaklar. Ve ben bunu yapamam. Asla yapamam.

Ayaklarımı kayıtsızca sürüklüyorum, birkaç dağınık, meraklı bakış çekiyorum.

Şehrin merkezinden amaçsızca uzaklaştığımdan beri etrafımda kafirler var.

Dükkânların ve içinde gürültülü müzik çalan Kelt tavernalarının önünden yavaşça geçiyorum. Ara sıra park etmiş ya da ağır ağır ilerleyen arabaların yanından geçiyorum. Verpacian tüccarları dükkanlarını kapatıyor. Bir hayalet gibiyim. bir hedef hariç.

Dışarıda.

Karanlık bir sokaktan bir kadının kısık iniltisi geliyor. Döndüm ve genç bir Alfsigr Elf'in sarışın bir Verpacian bakiresini Omurga-taşı duvarına bastırdığını görür. Ateşli bir şekilde onu öpüyor.

Rivyr'el Talonir.

Elf tünığının kenarlarındaki renkli desenlerden ve fildişı saçlarında parıldayan mücevherlerden onun olduğunu anlıyorum. Genç kadını doyumsuzca öpüyor, eli eteğinin altına gömülmüş, kalçasının arkasına dolanmış, kalçası ve jartiyeri skandal bir şekilde parlıyor. Kadın adamın ağzına karşı gırtlaktan gülüyor ve onu vücuduna daha çok çekiyor, Dudaklarını boynunda gezdirirken gözleri kapalı, başı kendinden geçmiş bir şekilde geriye atılmış.

Onların yanından hızla geçerken içimde hızla umutsuzluğa dönüşen ılık bir şok hissi uyanıyor.

Amaçsızca geniş bir caddeden aşağı dönüyorum ve kısa süre sonra gürültülü bir toplantının yanından geçiyorum. Partiye katılanlar büyük bir hana doluşmuş, kalabalık ikinci kattaki balkona taşmış ve birinci kattan yola doğru akıyor, her yer kıpkırmızı fenerlerle aydınlatılmış. Çoğu genç erkek olan genç Verpacialılar ve Keltler agresif bir şekilde yüksek sesle gülüyorlar.

İki sarışın Verpacialı adam balkon korkuluklarından sarkıyor, kehribar şişelerden içiyor ve gelip geçenleri izliyorlardı. Adamlardan birinin gözleri benimkilerle buluşuyor ve ani bir odaklanmayla parlıyor, fener ışığında kırmızıya dönüyor ve Valgard'da gözleri kırmızıya dönen elçiyi belli belirsiz hatırlıyorum.

Genç Verpacian doğrulur ve dikkatini çekmek için yanındaki adama elinin tersiyle vurur, elini hiç çekmeden parıldayan kırmızı gözleri üzerimde. Dikkatini çekmekten korktuğum için, üç genç adamdan oluşan bir grup yanımdan geçip balkonu görmemi engellerken adımlarımı hızlandırıyorum. Balkon tekrar görüldüğünde, kırmızı gözlü Verpacian ve arkadaşı gitmişti.

"Hey, Karga kız!"

Kelimeler içime işliyor ve geri çekiliyorum. Bakışlarımı indirdiğimde kırmızı yüzlü ve boncuk gözlü bir Kelt'in taverna duvarının dışında, bana bakıyordu. "Sen küçük güzel bir Roach'sın, değil mi?"

Korkuyla kaskatı kesiliyorum ve tavernadan uzaklaşarak hızlanıyorum.

"Onu rahat bırak, Mordin," diye azarlıyor bir başka Kelt. "Delirdin mi sen?"

Büyücülerle sorun mu istiyorsun?"

Omzumun üzerinden endişeyle baktığımda Mordin'in gözlerinin hem öfke hem de sıcaklıkla bana dikilmiş olduğunu görüyorum. "Hey, ben

Sen, Crow!" Bana doğru geliyor.

Onun kontrolsüz takibi içime bir panik dalgası gönderiyor. Tek düşünebildiğim Tobias'ın beni duvara doğru itmesi ve kendini bana zorla dayatması.

Korku içimi kemirirken bir tavşan kadar hızlı bir şekilde ara sokakta koşmaya başlıyorum. Bir yan sokağa keskin bir dönüş yapıyorum, önce sola, sonra sağa zikzaklar çiziyorum, çılgınca omzumun üzerinden kontrol ediyorum, nefesim acı verici bir şekilde sert ve hızlı.

Sonunda yavaşlayarak duruyorum, ıssız bir sokakta dururken kalbim güm güm atıyor ve ıstırabım artıyor, elimi soğuk taş duvara bastırıyorum.

Ne yapacağım ben?

Dünyam iki imkansız yarıya bölündü -Gardnerli olan ve olmayan- ve ben her ikisinde de hor görülen bir yabancıyım.

Kız kardeşlerimin yüzleri gözümün önüne geliyor ve keder boğazımı parçalıyor. Retta ve Clover'ı yataklarına sıkışmış halde hayal ediyorum, Birbirlerine fısıldıyorlar ve ben bir kez ağlamaya başlarken içimde onlarla birlikte olmak için şiddetli bir özlem kamçılanıyor.

Hayır, fark ettim, keder beni boğuyor. Benim bir ailem yok. artık. Diğer her şeyle birlikte onlar da benden koparıldı çünkü hızlı arkadaşşıma geri dönmeyeceğim.

Artık yapayalnızım.

Ara sokaklar giderek ıssızlaşırken sessizce hıçkırarak yürümeye devam ediyorum. Hiçlişe daha yakın görünen herhangi bir yolu seçerek. Sonunda, karanlık ormanı dolduran cırcır böceklerinin kesik kesik karanlık orman tarafından sarılıyorum.

İleride su sesi duyuyorum ve ucsuz bucaksız bir boşluk hissediyorum. Ağaçlar seyredikçe suyun sesi de güçleniyor. Derken orman açılıyor ve ben bir su birikintisi üzerinde yay çizen uzun, taş bir köprüye doğru yürüyorum.

geçit. Köprünün kenarında duraklıyorum, yıkıcı yüksekliği kaydeden bir bakış atıyorum. Ay ışığı çalkantılı akıntıdan ve çok çok aşağıdaki siyah kayalardan parıldıyor.

Tek bir mavi cam fenerle aydınlatılan köprünün parke taşları gri ve . Taş korkuluklar derinlemesine yıpranmış, birçoğu parçalanıyor.

Tehlikeli.

Bu kelime bu sabah önemli olabilirdi. Dünyam elimden alınmadan önce.

Hafif bir vertigo hissinin yarı farkında olarak köprüye doğru yürüyorum. Çok yüksekteyim ve vadi inanılmaz derecede derin. Köprünün ortasındaki en yüksek noktaya kadar yürümeye devam ediyorum.

Duruyorum, donuklaşıyorum, sonra dönüyorum, parmaklıklara doğru eğiliyorum ve altımdan akıp giden suya bakıyorum.

Geçit inanılmaz derecede derin. Kara akıntı hızla ilerliyor, dalgalı ve köpüklü. Koyu renkli toprak, vadinin her iki yanında dikey uçurumlar oluşturacak şekilde yükseliyor, kökler topraktan dışarı doğru kıvrılıyor. Bazı ağaçlar sanki kendilerini vadiye atıp atmamayı düşünüyormuş gibi eğilmiş. yok edici uçurum.

Öne doğru eğilip durmaksızın tek bir yöne doğru ilerleyen suyun şırıltısını dinlerken ray ellerimin altında serinliyor.

Dışarıda.

Su soğuk ve temiz. Tüm dünyada kalan tek temiz, saf şey. Eğilip suyun içime çekiyorum, taze bir koku.

Soğuk ve tatlı. Sis, gecenin bunaltıcı sıcaklığına karşı serin.

Ve merak ediyorum - kara suyla birleşmek nasıl bir his olurdu? Çözölmek için mi?

Suyun soğuk güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde daha da yaklaştım. Keskin, acı verici bir kucaklaşma olacaktı ama beni soyacak, eritecekti.

Sil beni. Beni içine ve onunla birlikte taşı.

Sonsuza kadar.

Kazayla bir çakıl taşıyı raydan fırlatıyorum ve aşağı, aşağı, aşağı uçmasını izliyorum. Kara akıntıya kapıldığı için sesini bile duymuyorum.

Suyu daha iyi duymak için daha da yaklaşmak isteyerek kendimi hafifçe iterken karnımı korkuluklara dayayarak daha da eğildim. kapandığını hayal etmek için.

Zihnimin arkasında belli belirsiz bir düşünce parıldıyor.

Kız kardeşlerim. Oruç tutacak kız kardeşlerime. Kardeşlerine.

Suya doğru sallanıyorum ve içime keskin bir korku saplandığında neredeyse düşüyordum.

Kız kardeşlerim. Bana ihtiyaçları var.

Ve sonra başka bir düşünce, diğerlerini bastırdı.

Onları kurtarmalıyım.

Ayaklarım kaygan taşın üzerinde kayıyor ve haince öne doğru kayıyorum. Ellerim kaygan korkulukta tutunmaya çalışırken nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyor. Panik içime işlerken haykırıyorum ve

Çizme topukları taşta ses çıkarır.

"Dur!" diye emrediyor derin bir ses, sert ellerimi tutarken Kollarımdan tutup beni hızla geriye çekti. Dengemi kaybediyorum ve köprünün sert kaldırım taşlarına düşüyorum, dirseğim soğuk zemine çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle dirseğime bir acı saplanıyor ve her korkunç şey tek bir büyük, ezici dalgayla üzerime yıkılıyor. Keder içime çöküyor ve vahşice parçalanıyorum

Gözyaşları, sanki içimdeki her şey kırılmış ve bir anda dışarı fırlamış gibi ağılıyorum.

Sonunda kendime geldiğimde, gözlerimi açtığımda parlak zümrüt gözlerin bana dikildiğini görüyorum.

Genç, iri yarı bir Kelt yanıma çömelmiş, yüzünde derin bir endişe ifadesi var. Sinir bozucu bir yoğunluk yayıyor, Neredeyse gözlerinin canlı yeşili kadar sinir bozucuydu.

Demirci dükkanındaki kızıl saçlı Kelt.

Bölüm 5: Arama Büyüsü

Kelt'in kaşları arasında gergin bir çizgi var ve an için onun hararetli bakışlarını üzerimde tutuyorum. Köprüde benimle birlikte çömelmiş ve üst kolumu kavramış, doğal olmayan parlak yeşil gözleri benimkilere dikilmiş. "Yapma bunu," diyor, sesi alçak perdeden amansız bir şiddetle. "Seni buraya her ne getirdiyse... yine de bunu yapma. Bir zamanlar ben de tam senin olduğun yerdeydim. Kendimi aynı köprüden aşağı atmaya hazırdım. *Sakin* bunu yapma."

Dudaklarım dayanılmaz bir ıstırapla titriyor ve onun güçlü varlığı gözyaşlarımın arasında dalgalanıyor. İçimin küçük bir köşesinde Bu Kelt'ten uzaklaşmam gerektiğini fark ettim. Kolumu sıkıca tutan iri, güçlü eli ve gizemli büyücülüğünün hatırası beni telaşlandırmalıydı. Ama öfkem, incinmişliğim ve kederim tüm ihtiyatı yok etti.

"Yapmadığına memnun musun?" Neredeyse öfkeyle ona meydan okuyorum, sesim o kadar güçlü bir umutsuzlukla kabalaşıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bakışlarının yoğunluğu hiç . "Evet," diyor ısrarla.

Sessiz ve sert bir meydan okumayla onun inatçı bakışlarını üzerimde tutuyorum.

onaylama. da sessizce, acımasızca bakışlarımı tutuyor, eli kolumun etrafında inatla sabit kalıyor.

Gözlerinde zümrüt rengi bir kıvılcım parladığında yakınlık çizgilerimde ani bir çekim oluyor ve aniden baş döndürücü

İkimiz de doğru düşünüyoruz.

tamamen hareketsiz. O da bunu hissediyor gibi, dudakları aralanıyor ve bakışları belirgin bir şaşkınlıkla geriliyor.

Koşar adımlar sağımda gümbürdüyor, başka bir dilde küfür gibi bir sesle birlikte.

"Aman Tanrım, Ciaran! Çek ellerini onun üzerinden!"

Kelt-Ciaran-kolumdaki tutuşunu gevşetiyor, bizi birbirimize doğru çeken büyü benzeri güç aniden kırılıyor. Sarsılmış bir halde döndüğümde genç, sarı saçlı bir kadının bize doğru koştuğunu görüyorum.

Issani. Demircilikten. Onun çirkin rune işaretli kıyafetleri, sırtında çapraz kılıçlar ve kollarına ve kalçasına rün bıçakları. Kulaklarının her birinden iki büyük altın halka sarkıyor ve o hareket ettikçe birbirlerine *çarpmıyor*.

Birdenbire, eskiden her birinden yayılan renkli auraların kaybolduğunu fark ediyorum.

Ciaran ayağa kalkıyor, zayıf, güçlü gövdesi şimdi ikimizin de üzerinde yükseliyor, onunla yüzleşirken çenesi geriliyor.

"Ciaran," diye tükürüyor Ciaran'ın önünde durduğunda, gözleri alev alev yanıyor, ağır aksanlı sözcükleri saldırganlaşıyor. "Tanrılar aşkına ne yapıyorsun sen?"

"Wyla," diye cevap veriyor sert bir vurguyla. "Kendini vadiye atmaya çalıştı."

"Ona izin vermeliydin!" Silahlarının metalik kabzaları safir fener ışığında parlıyor ve soluk mavi gözleri ateşle dolu. Altın Ishkardan rünleri yanaklarını işaretliyor ve yüzünü sıcak bir ışıltıya boğuyor. Hiddetli gözlerini Ciaran'dan ayırmadan acımasızca beni işaret ediyor. "Onu rahat bırak Ciaran! O Styvian Kargalarından biri.

İçlerinde en katı kargalar! Bu kızla birlikte görülürseniz Büyücülerin gazabını üzerinize çekersiniz!"

Kargalar. Bu acımasız hakaretten içten içe geri çekiliyorum. Umutsuzluk yeni bir güçle üzerime çöküyor. *Yapayalnızım. Kesinlikle hiçbir yerim yok. gidebilirim. Kabul edileceğim hiçbir yer yok.*

Yanımdaki soğuk taş parmaklığı kavriyorum, yüzüm ezici bir ıstırapla geriliyor. Ciaran olduğu yerde sabit duruyor.

Gözleri Wyla'ya dikilmiş, meydan okumayla parlıyordu.

"Ciaran, *hayır*." Wyla kolunu tekrar bana doğru savurdu. "Kendi halkına geri dönmesi gerekiyor!"

İstirabım patlıyor. "*Ben. İnsan yok!*" Onlara karşı sert bir şekilde hırıliyorum.

Wyla'nın gözleri benimkilerle buluşmak için uçuyor, sanki patlamamdan yeterince şaşmış gibi sonunda bana bakıyor. Bakışları daha da odaklanıyor ve

Sonra gözlerini sıkıca bana dikti. Bir duvarın yıkılması gibi, morarmış yüzümü ve hızlı bir şekilde işaretlenmiş ellerimi tek bir bakışta görürken ifadesindeki tüm öfke düşüyor, şok olmuş öfke şimdi gözlerinde parlıyor.

Koşarak gelip önünde diz çöktüğünde irkildim. bana bakıyor. Elimi tutuyor ve hızlı çizgilerime bakarken içgüdüsel olarak dokunuşundan geri çekiliyorum. "Ne zaman bağladılar Sen?" soruyor, ama acımasız ses tonunda açık bir dayanışma var.

"On üç yaşındaydım," diye , içimde öfkeli bir duygu girdabı fırtınası kopuyor.

Wyla bir daha elimi inceliyor, sonra gözlerini kaldırıp derin derin benimkilere bakıyor, ateşli bakışlarının kenarında acı dolu bir anlayış var. Uzanıp hafifçe morarmış yanağıma dokundu ve ben Beklenmedik temas karşısında irkildi. Elini hemen geri çekerken yüzü endişeyle geriliyor.

Gözlerinde öfke kıvılcımları. "Bunu sana o mu yaptı?" Wyla suçlayıcı bir şekilde dişlerini göstererek yüzüme doğru eliyle işaret ediyor. "Bağlı olduğun kişi mi?"

Sarsılarak başımı salladım.

Aniden ayağa kalkıyor, ellerinden biri beline sardığı rün kılıcının kabzasına dolanıyor. Sonra gözünü kırpmadan karar vermiş gibi Ciaran'a bakıyor. "Bu kızı saklayacağız."

Şaşkınlık beni sarsıyor ve duygularımın Ciaran'ın yüzüne yansıdığını görüyorum.

"Adın ne senin?" Wyla bana sert bir şekilde soruyor, ama emredici ses tonunun altında şiddetli bir nezaket var.

"Sage," diye zorluyorum, elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum, figürleri bir anlığına bulanıklaşıyor. "Sagellyn Gaffney."

Ciaran, yabancı bir dilde alçak sesle edilen bir yemine benzeyen Dilini. Zoraki bir sakinlikle bana döndü. "Baban," diye soruyor bana, sesi dikkatle ölçülü. "O, Büyücü Warren Gaffney mi? Büyücü Konseyi mi?"

Başımla onayladığımda, Wyla sert bir alıyor, gözlerini kapatıyor ve başını sallayarak kendi kendine mırıldanıyor.

Ciaran ona, "Büyücü Konseyi'ni bu işe dahil edecekler," diyor, Zihninde binlerce düşünce çalkalanıyormuş gibi görünüyor. "Arama büyüleri gönderecekler."

Wyla tekrar önüme düşüyor, bakışlarında artan bir aciliyet var. "Kayıp olduğunu ne zaman öğrenecekler?"

Anne Eliss, sanırım. *Son bir derse daha dayanması mümkün değil.*

"Zaten biliyorlar," diyorum ona, ses tonumda umutsuzluk hakim.

Wyla yüzünü buruşturuyor ve daha fazla küfre benzeyen bir ses çıkarıyor. Ciaran'a bakar. "Onu saklayacağız. Senin odanda."

Onun odası mı?!

Ciaran sert bir nefes veriyor ve ona inanamayarak bakıp başını sallıyor. "Sadece saldırıya uğradığı açık, Wyla. Beni tanımıyor-"

"Ben de kalacağım," diye , bu endişeyi, alevleri yırtıp attı.

Gözlerindeki ifade, başıma gelecek felaketin ne kadar korkunç olacağını açıkça ortaya koyuyor. "Yatak odanız sıkı bir şekilde korunuyor," diye ısrar ediyor, ona dikkatle bakarak. "Bu onun *tek* kaçış umudu."

Gardiyan mı? Sefil zihnimin gerilerinde bir yerlerde, Erthia'da bu Kelt'in neden ağır korumalı bir yatak odası olduğunu merak ediyorum.

Ciaran Wyla'ya bakar, bakışları birbirine sıkıca kenetlenmiştir, sanki Sessiz, gergin bir iletişime dalmış. Gardnerian elbisemi işaret ediyor. "Farklı kıyafetlere ihtiyacı var. Ve onu bir *shyrol* ile korumam gerekecek."

"O da ne?" Korkum artarak soruyorum.

Ciaran bana döndü ve gözlerimiz o tuhaf yoğunlukla birleşti.

Sanki aynı anda hem birbirimize bakıyor hem de birbirimizi kendimize çekiyormuşuz gibi. Büyülü akıntısına kapılıyorum, onun her rengi yoğunlaşıyor, yeşil aurası bir anlığına yeniden ortaya çıkıyor.

Ciaran sertçe yutkunuyor, bir anlığına savrulmuş ve akıntıya kapılmış gibi görünüyor.

"Bir tespit rünü," diye açıklıyor, kelimeleri zorlayarak

Ani esaret. "Eğer bir büyüyle korunmuyorsanız, takip büyüleri sizin için görünmez olacaktır. Kaçınmak için onları görebilmeniz gerekir onlara dokunmak."

Wyla kemerinin yan tarafındaki kılıftan parlayan bir rune-stylus çıkarırken, "Kolunu sıva Sagellyn," diye emrediyor.

Onların büyülerine karşı temkinliyim, ama çaresizce

Tobias'a geri döndüm, bu yüzden aceleyle itaat ettim. Wyla bileğimi kavıyor ve rune-stylus'unun ucunu çıplak ön koluma getiriyor. Çatırdayan bir enerji

çevik, pratik vuruşlarla altın bir desen çizerken tenimde kıvılcımlar çıkarıyor. Bitirdiğinde geri çekiliyor ve ben bakıyorum, büyülenmiş bir şekilde parlayan işarete bakıyorum. Hemen fark ettim. Gwynn'in bana yıllar önce verdiği grimoires'den Ishkartan rünleri - *tespit* çevreleyen *arama*. Tasarımlar birbirinin etrafında kıvrılıyor ve kolumda hafif bir acı bırakan yavaş bir dönüş başlatıyor
Cildim boyunca.

Wyla Ciaran'a, "Onu gözden uzak bir yere götür," diyor. Köprünün diğer tarafındaki ormana doğru başını sallıyor. "Ben gidip ona kıyafet getireyim." Başka bir şey söylemeden, hızlı bir koşuyla köprüyü geçip şehre doğru yola koyulur.

Ciaran elini bana doğru uzatıyor, bakışlarında emredici bir güç var ama aynı zamanda gözlerinde nezaket de var ve bu beni kendine çekiyor.

büyüsü kadar güçlü. "Bu köprüden çıkmamız gerek," diyor nazikçe.

Beni kapana kısırmak için yaygara koparan korkuyu geri püskürtüyorum.

Uzanıp uzattığı elini tutuyorum, güçlü ve emin bir şekilde kavlıyor. Beni ayağa kaldırdı ve ikimiz bir an durakladık.

Ellerim sıkıca kenetlenmiş, büyüm ona doğru sert bir çekim sağlarken aramızdan cüretkâr bir bakış geçiyor.

Sonra aceleyle köprüden geçip ormana gidiyoruz.

Ciaran beni küçük bir setten aşağıya doğru yönlendiriyor, pürüzsüz botlarım toprakta ve kaygan yapraklarda kayıyor. Kaymaya başladığımda kolunu kavıyorum, için çabalıyorum. Ciaran hemen beni yakalıyor, kolu belime dolanıyor ve beni ustalıkla aşağıya doğru yönlendiriyor.

setin dibinde. Kalbim, korku ve elinin garip bir şekilde hoşuma giden hissinin karışımından dolayı göğsümde gümbürdüyor

Alçak bir çalının arkasına çömeldiğimizde benimkinin etrafına koruyucu bir şekilde kapanıyor.

Yaprakların ve dalların arasından ıssız köprüyü ve mavi fenerini seçebiliyorum. Vadiden serin, tül gibi bir sis yükseliyor ve ışıkla yumuşak bir cerulean rengi alıyor.

Ciaran'ın tutuşu sıkılaşıyor ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmam için beni uyarıyor, gözleri uyarı dolu. Aşağıya saklanıyoruz Bir süre sette kaldım, tüm duyularım hazırды, havadaki balçıklı, ıslak toprak ve taze yeşillik kokusu ağırdı.

*Ya beni bulurlarsa? Acı çekiyorum. Ona geri dönemem.
Dönmeyeceğim.*

Ciaran'a bakıyorum, korku içimde hızla ilerliyor, çaresizce güvence istiyorum. Bakışlarımı ve elimi öyle bir sertlikle tutuyor ki Beni sabitliyor, ben ona sarıldıkça uzun, yüz hatları derin bir şekilde gölgeleniyor. Gözlerinin yeşili karanlıkta aniden parlıyor ve aniden tekrar o yemyeşil rengin içine düşüyorum, tıpkı çekilen bir gelgit gibi Ay'a, yakınlık çizgilerim parlıyor ve büyüleyici bir telaşla ona doğru çekiliyor. O da bunu hissediyor gibi görünüyor, bu tekrarlayan esaret , bakışları gözünü kırpmadan ateşlendi, sanki onun için hipnotize olmuşum gibi.

"Sagellyn," diyor sesi şaşkınlıkla, "sen bir Işık Büyücüsü müsün?"

Köprüye giden toprak yolda donuk ayak sesleri duyuluyor, Hem bizim esaretimizi hem de Ciaran'ın düşünce çizgisini kırdı. İkimiz de karşılıklı bir şaşkınlık ifadesiyle birbirimizden hafifçe geri çekildik. Sese doğru döndüğümüzde elim benimkinden ayrılıyor.

Köprüden koşarak geçen bir figür .

ve onun Wyla olduğunu anladığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Hızla yerimizi tespit ediyor ve setten aşağı kayarak bohçayı bana doğru uzatıyor. "Çabuk ol," diyor. "Bunları giy. Karga kıyafetlerinden lazım."

Toplanmış giysileri kabul ediyorum ve çeşitli dokuma renklerinde bir lshkardan tunik ve pantolon açıyorum. Loş, mavi ıııkta renkleri tam olarak seçmek zor, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve gözlerimin etrafındaki hafif yakınlık çizgilerini çekiyorum, renkler anlık olarak sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyor - yemyeşil, birbirine kenetlenmiş bir yıldız

Yasak altın ve morların tasarımı. Bu renkler hakkında bana öğretilen her şey zihnimi doldururken ve içimi bir isteksizlik kaplarken parlak mor, görüşümün kenarlarına doğru kıvılcımlar saçıyor.

Fae renkleri. Kadim Olan'ın nefret ettiği.

Bu kıyafeti giymek Kadim Olan'ın hoşnutsuzluğunu kazanmak demektir. Muhtemelen sonsuza dek kovulmaktır.

İçimde paniklemiş bir meydan okuma yükseliyor. *Geri dönmeyeceğim. Bu da Gardernerian siyahlarımdan kurtulmam gerektiği anlamına geliyor.*

Ama pantolon! İçimden bir ses öfkeleniyor. Böyle yasak bir kıyafeti nasıl giyebilirim?

Kadim Olan zaten benden nefret ediyor, diye karşı çıkıyorum acı bir şekilde, kendimle ve bana söylenen her şeyle tam anlamıyla savaş halindeyim. Kutsal bir oruçtan kaçtığım için zaten dışlanmış durumdayım. Artık ne önemi var ki?

Ciaran'a yan gözle bakıyorum, nasıl yapacağımı merak ediyorum. Burada onunla değişmek. Ciaran düşüncelerimi sezmiş gibi dönüp Wyla'ya sesleniyor. "Ben nöbet tutacağım." Bana anlamlı bir bakış attı. "Sırtım sana dönük olacak."

Sertçe başımı sallıyorum ve o da çömelerek köprüye yaklaşıyor. Wyla soyunmama ve pantolonumu hızla çekmeme yardım ederken titriyorum.

ve parlak renkli tunik. Sonra Wyla başıma ve yüzümün alt kısmına büyük altın bir eşarp sarıyor. Gardnerian'ımı tutuyor giysileriyle çalırların arasından geçip köprüye koşar ve onları korkuluklardan aşağı fırlatır.

Gölgeli demetin vadiye düşüşünü izliyorum ve hissediyorum Eski hayatım, kutsal siyah giysilerimle birlikte geri dönülmez bir şekilde süpürülürken anlık bir baş dönmesi yaşıyorum.

Ama asa. Uzandığımda hala botumun yan tarafına sıkışmış olduğunu gördüm. Asa hâlâ bende. Ve o bir oyuncak değil.

Wyla dönüyor ve önümde eğiliyor. Cebinden koyu renkli bir çubuk çıkarıyor ve bana kıpırdamadan durmamı söylüyor, sonra gözlerime kendisinininki gibi kalın sürmeler çekiyor. Zarif Ironflower mineli küpelerimi aceleyle kulak memelerimden çekip çıkarıyor, başparmağıyla toprağın içine itiyor ve yerlerine ağır altın halkalar takıyor. Son olarak Wyla rune-stylus'unu kınından çıkarıyor ve yanaklarıma runik semboller çiziyor.

Arkasına yaslanıp beni dikkatle inceliyor, soluk gözleri kısılmış. "Güzel," diyor Wyla memnuniyetle başını sallayarak. Ayağa kalkıyor ve kılıçlarından birinin kabzasını avuçluyor. "Şimdi sen bizi takip et. Yakın durun."

Ayağa kalkıyorum ve setten yukarı tırmanıp köprüye doğru ilerliyoruz, Wyla ve Ciaran önden gidiyor. Tam tepeye ulaştığımızda, koyu yeşil ışıktan oluşan çok sayıda ince çizgi gökyüzünden ve bize doğru akıyor.

Hem Wyla hem de Ciaran kayarak durdular ve döndüler, gözlerindeki alarmla bana doğru fırladılar.

"yat!" Beni kabaca yere çekerlerken Ciaran ağlıyor. Ciaran uzun bedenini benimkinin üzerine atarken Wyla

ışık çizgileri açıkta kalan omzumun ve kolumun üzerinden geçerken Aşağı doğru eğiliyor ve yere çarptıklarında ışık patlamalarına dönüşüyorlar. Bir tanesi sadece birkaç el aralığı soluma düşüyor. Işık patlamaları çoklu ışık ışınları yayıyor.

Bir anlığına vahşi bir paniğe kapıldım. Ciaran'ın nefesi kulağıma sıcak ve ağır geliyor, kalp atışları benimkine karşı ısrarcı, Vücudu ağırlaşıyor. Wyla'nın keskin çenesi omzuma çarpıyor ve kendimi öyle kapana kısılmış hissediyorum ki neredeyse çılgınca bir direnişe geçeceğim.

Ciaran kolumu kavlıyor, alnını şakağıma bastırıyor. "Sagellyn, yerde kal. Seni korumaya çalışıyoruz."

Üzerimizden bir başka koyu yeşil ışık çizgisi geçip yeryüzüne doğru yaylanarak birden fazla çizgiye dönüşürken korkuyla nefes alıyorum geniş vadiye ve onu çevreleyen ormana yayılıyor. "Seni takip ediyorlar," diye tıslıyor Wyla. Ciaran'a bakıyor, vahşice bakışlarındaki aciliyet. Ona bakmak için alnını benimkinin üzerinde döndürüyor. "Işık bana dokunursa ne olur?" Perili bir sesle soruyorum Fısıltı.

Wyla'nın çenesi gerilir. "Nerede olduğunu bilecekler." İsyan solgun gözlerini aydınlatıyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Kökler başımın arkasına, omzuma batıyor. Ciaran'ın burnunun kenarı benimkine değiyor, göğsü düzenli ve güçlü nefeslerle inip kalkıyor. Bir başka ışık mızrağı tam üstümüzden geçiyor ve Ciaran'ın saçları bir anlığına koyu yeşil bir haleyle aydınlatılmış.

Çizgiler gökyüzünden geçmeyi bıraktığında uzun bir süre gibi gelen bir süre bekliyoruz, nefes alış verişlerimiz kulaklarıma tehlikeli bir şekilde yüksek geliyor. Ciaran ve Wyla yavaşça ve dikkatlice kalkıp üzerimden iniyor, sonra ben tereddütlerle otururken çömelip kalkıyor, içim korkudan sıkılıyor.

Ciaran şehre doğru bakarken gözleri kısılıyor ama elini sallayarak bizi kaldırıyor ve temkinli bir şekilde ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim." Bana elini uzatıyor, sonra beni hızla ayağa kaldırıyor, Wyla'ya bakıyor ve köprünün karşısındaki uzak ormanı işaret ediyor. "Biz vadinin kenarını takip et ve onu arkadan getir."

Ciaran'ın elini sımsıkı tutuyorum ve köprüden geçip kıvrılan ormana doğru koşarken korkuyla gökyüzüne bakıyorum.

geçit. Ağaçların etrafından dolanıyoruz, ormanda hızla ilerliyoruz ve neredeyse ayaklarımın altındaki kalın köklere takılıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra Verpax'ın dış mahallelerine yaklaştık, ay ışığıyla aydınlanmış şehir binalarının arkası sağımdaki ağaçların arasından görünüyordu, solumda ise akan sular ve vadinin karanlık vahşiliği vardı. Gece geç saatlerde seslerin ve atların yankıları duyulabiliyor.

Spine-stone binalarının yanından geçerken, sesler içimde bir panik yaratıyor.

Kaçmaya çalıştığım her şeye doğru geri koşuyoruz.

Ciaran'a sarıldığımda kalbim hızla çarpıyor ve o da kısa bir süreliğine bakışlarımla buluşuyor. Sanki korkumu okumuş ve artan paniğimi yatıştırmak istiyormuş gibi beni daha sıkı kavlıyor.

Orman daralan vadiyi çevreleyen ince bir ağaç sırasına dönüşürken yavaşlıyoruz, uçümüz de etrafta dolanıyoruz. Evlerin ve dükkânların arka taraflarında duran bağlanmamış arabalar, fiçılar ve diğer döküntüler. Ironflower Inn'e doğru ilerlerken başımı dikkatlice eğiyorum, gerçeküstü bir durumdayım.

Çok geçmeden, tepesinde Ishkartan Demirci Loncası bayrağı olan çok kubbeli bir Omurga taşı yapısının arkasına geliyoruz. hemen onların olduğunu anlıyor. Wyla önce ağaçların korunağından kurtulur. Issız açıklığa doğru koşuyor.

Her iki yöne de bakıyor ve bizi takip etmemiz için el sallıyor.

Wyla kapıyı açtığında Ciaran ve ben demirhanenin arka kapısına doğru koşuyoruz, hepimiz hızla karanlık içeriye giriyoruz.

Havada metalik, küllü bir tang var ve alan başka bir dünyaya ait, runik bir parıltıya sahip. Siyah runik işaretli disklerin sıraları bir Geniş masanın üzerine kazınmış rünler Yılan Elfi yeşili ve Ishkartalı altınıyla parlıyor, demirhanenin içini ürkütücü ışıklarıyla aydınlatıyordu.

Ciaran arka kapıyı sürgülüyor. Rune-taşlarının bulunduğu masadan bir rune-stylus alıyor, sonra duraklıyor ve bana yan gözle, okunamayan bir bakış. Wyla'ya bakıyor ve çenesiyle perdeli bir kapıya doğru sert bir hareket yapıyor, siyah kumaş farklı hızlarda ve farklı yönlerde yavaşça dönen sıra sıra zümrüt Yılan Elf rünleriyle parlıyor, bu etki biraz

baş döndürücü. Gwynn'in grimoires'lerinden bazı rünleri tanıyorum-
bariyer, görünmez, güçlendirmek.

Wyla dönen rünlere sanki içlerinde endişe verici bir şeyler okuyormuş gibi sinir bozucu bir ciddiyetle bakıyor.

Ciaran bakışlarında sert bir acelecilikle, "Onu oraya getirin," diye emrediyor.

Wyla kolumdan tutuyor ve beni perdeye doğru yönlendiriyor. Perdeyi kenara çekiyor ve dar, dolap benzeri bir oda ortaya çıkınca nefesim kesiliyor. Sanki Erthia'dan yıldızlara düşmüş gibiyim.

Her yerde rünler var. Zümrüt renginde parlayan Yılan Elf rünleri ve altın renginde parıldayan birkaç dağınık Ishkartan rünü. Rünler Tavani, duvarları ve zemini kaplayan koyu yeşil duvar halılarına işlenmiştir ve sayısız yeşil ve altın dairesel rünler yüzer, havada asılı, iç tasarımları karmaşık desenlerde yavaşça dönüyor.

İki dar karyola, aralarında yürümeye ancak yetecek kadar boşluk goblenli duvarlara yaslanmış. Altın yıldız deseniyle dokunmuş koyu renkli battaniyeler her iki karyolayı da kaplıyor ve bazıları duvarlardan sarkan rün silahları odanın her tarafına dağılmış durumda.

Karyolalardan birinin üzerine yayılmış birkaç açık dergi var.

Sayfalarında karmaşık rün çizimlerinin yanı sıra çok sayıda rünik büyü kitabı ve Doğu Diyarı'nın tarihi gibi görünen şeyler var.

Karyolanın bitişiğindeki panjurlu pencere, çerçevesine kazınmış rünlerin yanı sıra etrafında yüzen bir yığın küçük asılı rünle yoğun bir şekilde korunuyor.

Ironflower Inn caddenin tam karşısında, bunu düşününce afalladım. Muhtemelen o pencereden görebiliyordum. Bütün dünyamı.

Kız kardeşlerim.

Keskin bir kalp ağrısı saplanıyor içime. Sonra panjurların etrafında koyu yeşil bir ışık parlıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum

Geri. Odadaki tüm rünler kısa süreliğine beyaz renkte yanıp söner ve pencerenin etrafında küçük zümrüt rünlerden oluşan ek bir çizgi canlanır.

Çizmeler perdenin hemen ötesindeki taş zemine sürtünür ve Ciaran küçük odaya girer. Bakışları hemen pencereye yönelir, Sonra Wyla'ya dönüyor ve ikisi de rahatlamış bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlar.

"Bunlar iyi dayandı," diyor Wyla sıkıca ve pencereye doğru etkileyici bir baş selamı veriyor.

Derin yeşil parıltı aniden panjurların etrafında bir kez daha titreşiyor ve ben de tepki olarak kaskatı kesiliyorum. Wyla ve Ciaran beni iki karyola arasındaki boşluğa çekiyorlar, tüm rünler yankılanan bir şekilde titreşiyor koyu yeşilin tonu. Gölge dalları aniden rünlerden kıvrılan duman gibi dalgalanıyor ve rünler o kadar hızlı dönmeye başlıyor ki koyu yeşil ışıktan katı tekerlekler gibi görünüyorlar.

Ciaran lanet okuyor ve Wyla'ya bakıyor. "Bu Kargalar hangi kara büyüye bulaşmış?"

"Ne demek 'kara büyü'?" Sesim panikle titreyerek kararsızlaşırken soruyorum.

Ciaran bana "İz sürme büyüsünün içinde gölge büyüğü var," diyor. Pencereyi çevreleyen ve gümüşi siyah dumanlar çıkaran rünleri işaret ediyor. "Şu kara duman. Gölge büyüğü koğuşlara bunu yapan tek şeydir."

Gwynn'in sarmal gölgeden yapılmış boynuzları olan şeytanların anlattığı hikayeleri hatırlıyorum ve omurgamda sert bir ürperti var.

Wyla uzun bir süre Ciaran'bakıyor, yeşil ışık ikisinin de yüzünde titreşiyor. Sesi geldiğinde, endişeli bir dehşetle doluydu. "Koğuşlar dayanacak mı?"

"Dayanacaklar," diye mırıldanıyor Ciaran. Sesinde daha önce olmayan belli belirsiz bir aksan var. Sesler derinleşiyor. *Will* yerine *vill* diyor ve *hold*'daki *h harfini* atıyor.

Rünler tekrar koyu yeşil renkte titreşiyor ve vücudumu soğuk bir ter kaplıyor. Beklerken arkamdaki yataktan sarkan yıldız battaniyeye yapışıyorum. Ve beklerken. Sarmal bir sessizlik içinde gergin.

Yeşil ışık darbesi sönene ve tüm rünler hareketsizleşene kadar.

* * *

Saatler sonra, yeni bir arama büyüğü gelmedi ve pencerenin etrafındaki savunma rünleri asık suratlı koyu yeşil bir parıltıya dönüştü ve dönüşlerini yavaşlattı. Diğer rünler ise

Orijinal zümrüt yeşili renkleri ve asılı duran rünler havada hareketsizce asduruyor.

"Eğil Sagellyn," diye uyarıyor Ciaran. Ayağa kalkıyor, panjurla pencere arasındaki bir aralıktan bakıyor, sonra memnun görünerek doğruluyor. Onun sarsılmaz sakinliğine hayret ediyorum ve nasıl Bu küçük alanda onun fiziksel varlığını empoze ediyor.

Ciaran küçük bir vitray feneri yakıyor. Çok renkli yıldızlar ve bir gökkuşağı ışığı odayı aydınlatıyor, renkler yakınlık çizgilerimde yanıp sönüyor. Derin nefes alıyorum ve Refleks olarak rengi çekiyorum, yumuşak tonlar korkumu bastırıyor. Karıncalanan asa elime bakıyorum ve parmak uçlarımin her birinin farklı bir tonda parlıyor. Rengi bastırmak için elimi germek üzere hareket ediyorum ama kendimi durduruyorum.

Neden bastıralım ki? Acıyla düşünüyorum. Şimdi ne önemi var ki?

Başımı kaldırdığımda Ciaran ve Wyla'nın asama baktığını gördüm. El. Wyla'nın kaşları havaya kalkıyor ama Ciaran hiç şaşırılmış görünmüyor. Bakışlarını sözsüz bir tanıma ile karşılıyorum.

"Sen bir Işık Büyücüsüsün," diye nefes alıyor Wyla, ağzı bir karış açık, afallamış bir halde. Ciaran'a dönüyor ve hızlı bir konuşmaya dalıyor onunla başka bir dilde. Ishkart, sanırım. Wyla ellerini sallayıp bana işaretler yaparken Ciaran onun bariz endişelerini kendi tarzı olduğunu anlamaya başladığım sert bir ciddiyetle sakince karşılıyor.

Kendimi boşlukta hissederek gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. Ishkartan ve Yılan Elf rünlerinden bazılarını seçebiliyorum. *Yok et. Kaçın. Bariyer. Görünmez. Güçlendir. Koruyun. Sök.* Gergin bir kafa karışıklığı alevleniyor. Bunlar sadece rünler değil, yüksek dereceli, savunma amaçlı savaş işçiliği. Korumalı askeri teçhizat.

Bir şey onu avlıyor. Güçlü bir şey.

Perdenin hemen arkasından bir kadın hafifçe "Wyla," diye sesleniyor, bu ismi başka bir dilde bir dizi kelime takip ediyor.

Donup kaldım, kalbim hızlandı.

Wyla ve Ciaran sanki sessizce bir eylem planı hazırlıyormuş gibi hızlı ve yoğun bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Ben gidip onu ," diye fısıldıyor Wyla Ciaran'a, zar zor duyuluyor. Bana döndü, sesi hâlâ kısıktı. "Sen burada kalacaksın,

Sagellyn." Bana cesaretlendirici bir bakış attı. "Şafak, sadece karanlıkta işe yaradıkları için Gardnerya arama büyülerini ortadan kaldıracak."

"Bekle, hayır." Kolunu tutmak için uzanıyorum, çaresizliğim artıyor.

Wyla'nın bakışları sanki beni dinlememi istermiş gibi yoğunlaşıyor. Gözleri Ciaran'inkilere kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sana zarar vermeyecek. Ve ben geri döneceğim.

kısa zamanda." Wyla perdeyi bir parça geriye çekip odadan sivişmadan önce bana son bir kez hiddetli ve sıkıntılı bir bakış atıyor.

Beni ele geçiren kırılganlık duygusuyla boğuşurken karyolaların arasındaki dar alanda çömelmiş halde kalıyorum.

Ciaran karyolaya oturmuş, sessiz ve tetikte Wyla ve diğer kadının konuşmalarını dinliyor

Perdenin hemen arkasında başka bir dilde dostça konuşuyorlar. Onlar konuşurken ayak sesleri uzaklaşmaya başlar. Bir kapı açılır ve kapanır.

Sesleri artık kısıktı ve hızla kayboluyordu.

Sonra sessizlik.

Ciaran derin bir nefes veriyor ve ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğiliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve yakınlık çizgilerim ona doğru kayıyor. Ben

Birdenbire bakışlarının derinliklerinde saklı olan baştan çıkarıcı, zümrüt esaretin farkına vardı. Çenesinin erkeksi çizgisi. Sert zarafeti. Fiziksel güç yayıyor, geniş omuzlu fiziği usta bir demircininkine benziyor. Ama ağzı, şehvetli hatları

Tobias'ın zalim şehvetini, Rivyr'el Talonir'in elinin Kelt kızının eteklerinin altına kayışını panikle hatırladı.

Ciaran'ın bana zarar vermeyeceğini hissediyorum ama bu anlamsız. Tobias'ın bana saldıracağını hiç düşünmemiştim, ta ki saldırana kadar. Pürüzlü bir

İçimdeki endişe, yardımları için duyduğum minnettarlığın önüne geçiyor.

"Beni... sakladığın için teşekkür ederim," diyorum ona duraksayarak, biraz daha mesafe koymak isteyerek, kendimi karyolanın üzerine çekip ona bakarken.

. "Ama... bu gece beni yalnız bırakacaksın." Parmağım titreyerek karyolasını gösteriyorum. "O yatakta kal ve bana yaklaşma."

Ciaran'ın yeşil gözleri sanki içimde karmaşık ve rahatsız edici bir şeyler okuyormuş gibi kısılıyor. "Ben olsam yapmazdım," diyor.

"Bana Kelt erkeklerinin ne yaptığı söylendi," diye meydan okuyorum, ona karşı artan korkumdan dolayı tedirginim. Onun gücünden. Bariz gizli büyücülüğü.

Ciaran bakışlarımı tutuyor, sesi sakın ve mantıklı. geliyor, ama açık şekilde. "Öyle görünüyor ki halkınızın yaptığı gibi."

Onun mantığıyla ne yapacağımı bilemiyorum. Bir anda kaptırıyorum, çünkü o haklı. Ellerimin altındaki battaniyeyi kavrarken öfke dolu gözyaşlarımın aniden kabarmasına karşı koyuyorum.

Beni, halkımı korumaları gerekiyordu. Beni uyardılar ve dinsiz insanlar ve onların zalim, dizginsiz tutkular. Ama saldırı geldiğinde, bana en çok güvenebileceğimi söyledikleri kişiden geldi.

Bana *yalan* söylediler. *Yalan* üstüne *yalan* söylediler.

"Sagellyn," diyor Ciaran, yeşil gözleri şimdi endişe dolu. "Korktuğun bu şeyi yapmayacağım. Sana *söz veriyorum*." Yine o aksan, sesinin kenarlarına dokunuyor.

"Bana *yalan* söylediler," diyorum ona, dişlerimi sıkarak, çiğ bir öfke ona karşı duyduğum korkuyu bastırarak.

Ciaran bunu düşünüyor ve uzun bir süre beni inceliyor. "Evet, Sagellyn. Onlar yaptı."

Bu yeni farkındalık, acımasız Tobias'ın anısı tarafından saldırıya uğradığımda içimden geçiyor. Ailemin beni reddetmesini. Vadinin düşünceleri aniden zihnimi dolduruyor ve güçlü siyah su uçuruma doğru koşuyor.

"Atlamadığın zaman," diyorum Ciaran'a, sesim derin bir acıyla kalınlaşarak, "seni durduran neydi?"

Ciaran bana araştırarak bakıyor, gözlerinin yoğunluğu daha da artıyor. rune-ışığında telaffuz edildi. "Zeymir," diyor kısa ve öz bir ciddiyetle. "Bu demirci dükkanının sahibi."

Zeymir. Altın rün işaretli kafa bandına sahip Ishkart demircisi.

"Neden atlamayı düşündün?" Duraksayarak sordum.

Ciaran irkiliyor, ağzı sert bir çizgi halinde geriliyor. Arkasını dönüp rune işaretli duvara bakıyor, sanki kendisiyle boğuşuyormuş gibi

Düşünceler. Uzun bir süre sonra nihayet konuşur, sesi tırtıklı bir fısıltıdır. "Herkesi kaybettim."

Gözlerimi yakan yaşlar yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve dudaklarımın üzerinden kayıyor, tuzlu ve ılık. "Özür dilerim," diyorum ona, kelimeleri zar zor çıkararak

Birkaç dakika sonra Ciaran derin, ürpertici bir nefes veriyor. "Sagellyn," diyor, yine o tuhaf aksanıyla. "Uyumaya çalışmalısın. Hatırlıyorum..." Duraklıyor ve bakışları bir an için Odaklanmamış, sanki bana değil de bir anıya bakıyormuş gibi. Sonra yüzü geriliyor, sanki anıya bakmak çok zorlaşmış gibi.

"Zeymir'in beni yanına aldığı zamanı hatırlıyorum." Tekrar duraklıyor. "İki gün boyunca uyumadım. Ama sonunda... Bayılmışım." Bana bakarken yüzündeki sert ifade yumuşuyor. "Uyumaya çalış, Sagellyn."

salıyorum ve Ciaran oturduğum karyolanın üzerindeki kitap yığınlarını temizlemek için hareket ederken bana sürtünmemek için olağanüstü dikkatli davrandığını fark ediyorum. Kayıtsızca karanlık yıldızların altına kayıyorum.

desenli battaniyenin altında toplanır, kendini kaybolmuş ve kederli hisseder.

Ciaran karyolasına, battaniyenin üstüne uzanıyor, botlarını da çıkarma zahmetine katlanmıyor. Uzun bir süre sabit bir şekilde tavana baktı.

Bir elinin parmaklarını koyu kıvılcı saçlarında gezdirirken yüzü tedirginlikle , sanki derinden sarsılmış gibi. Sonra dönüyor ve gözlerimiz çarpışıyor, bakışlarındaki hüznün ağır kenarı göğsümdeki sefalet düğümünün ikizi.

"Kız kardeşlerimi istiyorum," diyorum ona, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Eve gitmek ve onlarla birlikte olmak istiyorum."

Ciaran'ın gözleri derin bir anlayışla açılıyor ve bana doğru şiddetli, canlandırıcı bir dalgayla koşuyor. "Üzgünüm, Sagellyn. Biliyorum. Ne-" Sesi kesiliyor ve tekrar konuştuğunda duygusallaşılıyor. "Bu şeyin ne kadar korkunç olduğunu biliyorum."

"Kız kardeşlerim," diyorum kısık sesle. "Onları bir daha asla göremeyeceğim." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Dışlanacağım. Eğer gitmezsem sürgün edileceğim.

Geri. Ama geri dönemem. *Asla* geri dönemem." Ham öfke, kederin önüne geçiyor ve sesim onunla birlikte sertleşiyor. "Gitmeyeceğim ona geri döneceğim. Ona *asla* geri dönmeyeceğim."

Bir an için öfke içinde kıvranıyorum, içimde karanlık bir fırtınanın kopmasına izin veriyorum. Ama sonra Retta ve Clover'ın canlı bir görüntüsü

Zihnimde, beni bulamadıklarında yaşadıkları yıkımı hayal ediyorum. Fırtına, gözlerim yaşlarla dolup boğulurken kalbi kırık bir kedere dönüşüyor.

"Sagellyn," diyor Ciaran, kendi gözleri de artık yaşlarla parlıyor. Elini bana uzatıyor ve avuç içini yukarı çeviriyor.

"Eve gitmek istiyorum," diye ağlıyorum, savunmasız ve bir şekilde, tüm sefaletimi görmesine izin vererek.

"Biliyorum," diyor bana, gözlerinde kalbi kırık bir anlayış, eli hala uzatılmış.

Eline bakıyorum. Şu anda bulunduğum yerle ilgili her şey yasak ve sözde korkunç bir tehdit. Saldırı istemek. Elini tutmak, özellikle de burada, yatak odasında, kesinlikle yasak ve tarifsiz bir tehlikeye davetiye çıkarıyor.

Bir an kendimle savaştım. *Kim tarafından yasaklanmış? Senin halkın mı? Kim seni bir canavara oruç tutturdu? Kim seni yalanlarla besledi?* İçimde yükselen isyanla uzanıp Ciaran'ın elini tutuyorum.

Parmaklarımız birbirinin etrafında kenetleniyor, eli sıcak ve sabit, kavrayışı cesurca sıkı.

"Beni bırakma," diyorum, onu sıkıca kavrarken neredeyse bir talep gibi.

"Yapmayacağım," diye söz veriyor bir yemin gücüyle.

İçimde fırtınalar koparken ve çalkalanırken ona sıkıca tutunuyorum, onun kararlı varlığı başımı suyun üstünde tutuyor.

Ciaran yattığı yerden hiç kıpırdamıyor. Bana hiç dokunmuyor, sadece elini koyuyor. Gözlerimi gecenin derinliklerine kadar o nazik bakışlarıyla tutuyor, sonunda uyku beni ele geçirip altına çekiyor.

Bölüm 6: Za'ya

Ertesi sabah uyandığımda, tavanda ve duvarlarda işlemeli yeşil halılar ve havadaki sıcak, yabancı baharat kokuları kafamı karıştırıyor. Sert bir yağmur çatıyı dövüyor ve loş bir sabah ışığı panjurların etrafında geziniyor, uzaktan bir gök gürültüsü sesi geliyor.

Her şey su gibi geri gelirken şok beni sarsıyor-Tobias. Saldırı. Korkunç takip büyüü.

Birden dik oturdum, kalbim güm güm atıyor, panik beni sararken bir an nefesimi tutamadım. Terli olduğumu görmek için aşağı baktım, Bir tunik ve pantolon giymiş buruşuk benliğin kumaşı mor ve altın renginde iç içe geçmiş yıldız desenlerinden oluşuyor. Tuniğin kenarları boyunca küçük, çok renkli yıldızlar muhteşem bir gökkuşağı şeklinde işlenmiştir.

tonları, bir Yule ağacı gibi yakınlık çizgilerimi aydınlatan yasak bir renk cümbüşü.

Hiçbir şey doğru değil. Yabancı duvar halıları ve runik desenler değil. Kıyafetlerim değil. *Hiçbir şey doğru değil.*

Ve bu oda askeri bir kuşatmaya hazırmış gibi korunuyor.

Küçük bir masa, altın yıldızlarla işlenmiş siyah lake bir tepsinin üzerinde altın bir demlik çay ile yanımda duruyor. Zarif demlik ince ve kıvrımlı, filigran desenlerle kazınmış, ince ağzından buhar kıvrılıyor. Narin camdan yapılmış bir çay fincanı yaldızlı bir tutucunun içine yerleştirilmiş. Yassı yeşil bisküvilerin bulunduğu tabağın üzerinde Tuhaf kahverengi bir macunla birlikte alışılmadık siyah tohumlar. Onun yanında da küçük bir Demirçiçek buketi duruyor, loş odanın loş ışığında hafif bir parıltı saçıyorlar.

Buketi elime alıyorum, aniden kendimden geçiyorum, gözlerim yaşıyor.

Ciaran. Onları benim için bırakmış olmalı.

Çiçekleri sokağın karşısından çalmış olmalı. Hanın ağaçlarından.

Bu o kadar hoş bir jest ki, kalbim ona tutunmak için mücadele ediyor ve bir anlığına büyük, örtücü kederimi yumuşatıyor. Demirçiçekler bizim kutsal . Baskıdan kaçışı temsil eden bir çiçek. Ve özgürlüğü.

Bütün bunları biliyor mu?

Onun armağanı çevremdeki yabancılığı yumuşatmaya yardımcı oluyor ve kendimi tamamen yabancı, kayıp ve istenmeyen biri gibi hissetmemi engelliyor.

Narin çiçekleri içime çekiyorum, canlı mavilerinin kıvılcımları görüşümü kaplıyor. Demir çiçeği mavisi parmak uçlarımda , ama ben rengi uzaklaştırmak. Rengi bir daha asla uzaklaştırmayacağıma yemin ediyorum. Asa elimin mavi, altın ya da mor olmasının ne önemi var? Bu dünyanın öteki, terk edilmiş tarafına geçtim.

Buketi burnuma götürüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çiçeklerin tatlı, neredeyse balmumu kokusu, geldiğim bu garip yeni dünyada rahatlatıcı derecede tanıdık bir şey.

Buketi tutarak pencere panjuru ile pencere çerçevesi arasındaki aralıktan bakıyorum, sabah fırtına yüzünden kasvetli bir şekilde karanlık.

Gök gürültüsü sesleri ve şimşekler çakıyor, sokağın karşısındaki Ironflower Inn'in görüntüsünü kısa süreliğine aydınlatıyor, yağmurdan ıslanmış pencereden şekli dalgalı. Demir ağaçları sert rüzgârda hafifçe eğiliyor ve kalbim sert bir şekilde çarpıyor.

Retta ve Clover muhtemelen oradadır. Yağmurla kayganlaşan, Arnavut kaldırımlı sokakta sadece birkaç adım . Ama başka bir yerde de olabilirler.

tehlikeli bir denizin ötesinde. Uçurum da bir o kadar geniş olacaktı.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve boğazım yanıyor. ıssızlık çöküyor. Alnımı sert ahşap panjura dayayıp pencereden dışarı bakıyorum, yoldan geçenler ve atlar Sürücüleriyle birlikte çekilen arabalar, yağan yağmura karşı periyodik olarak gözyaşlarımla ıslanmış han manzaramı engelliyordu.

Ailem hala burada beni mi arıyor? Beni Tobias'a dönmeye zorlamak için mi? Babam ve annem Eliss kız kardeşlerime ne söyledi? Artık onların kız kardeşi olmadığımı mı söylediler?

Retta ve Clover'ı bir daha asla göremeyeceğim.

Bu korkunç düşünce kalbimi paramparça etti ve sırt üstü yere yığıldım. küçük buketi göğsümde tutarak yatağa uzandım. Sırtımı döndüm

yemek ve çay, kendimi kalp hastası bir top haline getiriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ağlıyorum.

* * *

"En azından kim olduğunu öğrendin mi?"

Perdenin hemen arkasından gür, aksanlı bir erkek sesi geliyor. Hâlâ kederli halimle yattığım yerden dikkatimi çekiyor. İçimde bir korku ipliği geriliyor.

"Sagellyn Gaffney." Ciaran'ın sesi, alçak ve yatıştırıcı.

İçimdeki her şey uzanmak ve o sesin sığınağına sıkıca tutunmak istiyor.

Gerilim dolu bir sessizlik oldu ve sonra, "Ciaran. Büyücüler Konseyi'nde." Kelimeler yavaş ve ağırdı.

"Biliyorum."

"Büyücülerini kışkırtamazsınız." Adamın ses tonu korkunç bir uyarıyla doludur.

"Onları kışkırtmaya niyetim yok Zeymir," diye karşılık veriyor Ciaran. Derin sesi içimin derinliklerinde huzursuz edici bir duygu karmaşasına yol açıyor ve elinin benimkine sımsıkı sarılışının yankısını duyuyorum. *Bütün gece boyunca. Benimle kaldı. Beni güvende tutuyor.*

"Yatak odanızda onların oruç tutan hizmetçilerinden biri var," diyor Zeymir. "Bir Büyücü Konseyi üyesinin kızı. Kendisi *dördüncü seviye* bir *büyücü* Ciaran. Onu seninle bulurlarsa sana ne yapacaklarını biliyor musun? Irksal saflık yasalarını sınırların ötesinde uyguluyorlar. O kızın orucu bir *savaş alanıdır*."

"Onu on üç yaşında oruç tutturdular!" Wyla'nın sert sesi yükseliyor. "Hızlı arkadaşı onu yendi! Ve Tanrı bilir daha neler! Eğer ona barınak, onu hemen ona geri atacaklar!"

Başka bir kadının aksanlı sesi duyuluyor, melodik tonu acımasız. "Ve eğer onu barındırırsak, Wyla, bizim için gelecekler. Ve kimseyi esirgemezler. Bu kızını bulmak için gölge büyüü yapıyorlar. İblis büyüü! Onun durumunun korkunç olduğuna eminim ama hepimizi tehlikeye atamayız-"

"Yani," diye sözünü kesiyor Wyla'nın tiksiniş sesi, "sadece *kendi* halkın için hepimizi tehlikeye atabilirsin?"

"Bu kız da sizin halkınızdan değil!" diye bağıyor kadın. "O bir *Mage!*"

"Hayır," diye Wyla, sesi vahşetle kırılıyor. "O benim halkım. Unutuyorsun, Za'ya. Bu şeyi anlıyorum... ona yapılan bu şeyi."

Tobias'ın yaptıklarını hatırladıkça ve Wyla'nın da böyle bir şeye maruz kaldığını korkunç bir şekilde fark ettikçe herkes bir an için sessizleşiyor.

"Ciaran," diyor Zeymir sonunda, sesi alçak ve kararlı, "ortaya . Bu kız önce Gardnerianları sonra da Alfsigr'i doğruca sana çekecek."

Kafa karışıklığım artıyor. *Gardnerianlar ve Alfsigr neden Ciaran'ı arasın ki?*

"Buraya kadar gelebildim," diyor Ciaran soğukkanlılıkla. "Ve yakında Noi topraklarında olacağım."

"Buraya kadar gelebildiniz," diye karşı çıkıyor Zeymir, "çünkü Büyücü Konsey en iyi iz sürücülerini sizin peşinize takmıyor - ki bu kızı bulmak için bunu yapacaklar."

"Zeymir," diyor Ciaran, sesi sert, "o kalıyor." "O bir tehlike!"

"Ben de öyleyim!" Ciaran alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırlıyor. Geri çekildim, ani zehir kapasitesi karşısında şaşırdım.

"Seni bulurlarsa *öldürecekler*," diye ısrar ediyor Zeymir acımasızca.

"Onu öldürmeyecekler."

"Ölmüş kadar olur!" Wyla homurdanıyor. Hepsi birden fazla dildeymiş gibi görünen bir tartışmaya giriyor.

Üzerime örtülen battaniyeye tutunuyorum, bir denizin içinde adalaşmışım.

kafa karışıklığı ve umutsuz sorular. *Beni dışarı atarlarsa nereye gidebilirim? Ve Ciaran neden avlanıyor?*

Perde aniden geri çekiliyor ve ben irkiliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Yeşil pullu Yılan Elf kadını parlak gümüş gözlerini bana diyor. Zümrüt rengi ihtişamı o kadar güzel ki, neredeyse yüzleştirci. Uzun, yeşil saçları altın, mücevherli bir Ishkartan eşarbiyle arkadan bağlanmış ve tunik ve pantolonu kenarları boyunca ilmekli siyah runik işlemelerle zengin bir yeşil. Ciaran, Wyla ve Zeymir onun arkasında duruyor.

Bir Ishkart soylusunun r n işaretli altın bandı Zeymir'in başının etrafına sarılmıştı.

Zeymir'in altın tuniğine bir  ocuk yapışıyor; d n handa gördüğüm siyah saçlı, sivri kulaklı, yeşil pullu  ocuk. Babası gibi altın Ishkartan giysileri giymiş ve şaşkın bir endişeyle bana bakıyor.

Küçük engerek. K  fir yumurtası. Edyth Gyll'in bu  ocuk hakkındaki sert tasviri aklımdan geçiyor.

Yılan Elf kadınının kararlı ifadesi donuyor, sonra morarmış yüzüme bakarken bir şoka dönüşüyor. Zeymir de aynı şekilde afallamış görünüyor. Arkasını dönüyor, yüzü geriliyor ve başını sallıyor. Elim istemsizce kalkıp morarmış yanağımı avu luyor ve bir an için Erthia'nın beni yutmasını istiyorum

Bütün olarak.

Gözlerim Ciaran'inkilerle buluşuyor ve yakınlık  izgilerim parlayarak onun zümrüt bakışlarına doğru geriliyor. Biraz doğruluyorum ve üzerimdeki battaniye

Üzerimi  rten yarısı bir parça aşağı kayıyor. Gözleri aşağıya kayan Ciaran'ın bakışları şaşkınlıkla aydınlanıyor. Bakışlarını takip ettiğimde asalı elimin hâlâ Demir  ek buketini tuttuğunu ve bileğime kadar parlayan bir safirle yıkandığını görüyorum.

"O bir Işık Büyücüsü," diye nefes alıyor Zeymir, mavi elime bakarak. Tavana bakıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor, başını hafifçe sallıyor, sanki bir alarm dalgasını temizliyormuş gibi. Sonra Ciaran'a yüklü bir bakış atıyor, bakışı hepimizin az önce uçurumun altındaki uçuruma atladığımızı ifade ediyor.

Za'ya, Yılan Elf, beni yakından inceliyor.

Yılan Elfler. Tehlikeli Elfler. şeytani, zehirli yılanlar. Onlar yeraltına kilitlenmeli ve orada tutulmalı. Sahip olduğum her şey Bu kadının halkı hakkında anlatılanlar içimde uyarı zilleri  alıyor ve çılgınca bir kafa karışıklığı yaratıyor.

Ve sonra Za'ya'nın sert bakışı değişir ve aynı kalbi kırık Dün gece Ciaran'ın bakışlarında hissettiğim anlayış kırılıyor. O kadar beklenmedik ki, boğazımda bir sızı birikiyor ve beni sıkıyor.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum ona, umutsuzluk beni dibe çekiyor. "Sadece eve gitmek istiyorum ve... Bir daha asla eve gidemeyeceğim." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bir kez ağlamaya başlıyorum.

Herkes uzun bir süre sessiz kalıyor ve sonra karyolanın Za'ya'nın ağırlığının altında kalmasından hemen önce ayak seslerini duyuyorum. Elini hafifçe koluma koyuyor ve ben de onun gümüş bakışlarına bakıyorum, kaşları sertçe çatılıyor.

"Buradaki herkes," diyor bana, duygu yüklü hafif sesiyle. "Gördüğün herkes, çocuğum. Hepimiz eve gidebilmeyi diliyoruz."

Ishkart demircisine, Kelt Ciaran'a ve Issani Wyla'ya bakıyorum. Zümrüt pullu çocuk. Ve bu Yılan Elf kadını beni rahatlatıyor. Ve ilk kez, gruplarının ne kadar karışık olduğunu fark ediyorum.

"Bazen," diyor bana, sesi kırılarak, "eve gidemezsin." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve kolumu sıkıyor, Gözlerini benimkilere dikti. "Bazen yeni bir yuva kurmanız gerekir." Kendi kendine gülümsüyor ve gözyaşlarının arasından gülerek Bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra onları açıyor, kapıda bekleyen insanlara bakıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ve... bu olabilir iyi, hm? Bunun inancına tutunmalısınız."

Yeni bir ev. Ama ben yeni bir ev istemiyorum! Umutsuzluğum daha da artıyor.

"Kız kardeşlerim," diye boğuk bir hıçkırıkla mırıldanıyorum. Sesim Gözyaşlarımla boğulurken boğuk boğuk ve karmakarışık konuşuyorum. "On üç yaşına geldiklerinde. Onları hızlıca *onun* kardeşlerine götürecekler. Onlara *söz verildi*. *Canavarlardan* oluşan bir aileye..."

Daha fazlasını söyleyemediğim için .

Za'ya mavi elimi avucunun içine alıyor ve yüzünü buruşturarak hafifçe oruç çizgilerimi izliyor. "Ah, evet. Evet. Bu ciddi bir mesele. Ve şu anda çözülemeyecek bir mesele." Sanki teslim olmuş gibi derin bir iç çekiyor. "Belki bunu birkaç gün sonra düşünürüz, hmm?"

Saçımı okşuyor. Bunalmış bir halde başımı salladım. Onun iyiliğini kabul etmekten yoruldum. Ona bakmak benim için neredeyse çok fazla, ışıltılı pulları parlak renklerle ve yansıyan lamba ışığı yıldızlarıyla patlıyor, yıldızlar görüşümün kenarlarında kafa karıştırıcı bir telaşla çoğalıyor.

Za'ya başını bana doğru eğiyor. "Şimdi, Sagellyn...sen ye. Ve yıkan, hm?"

Küçük çocuk küçük bir geyik kadar sessiz, zümrüt rengi pulları annesininki gibi parıldayarak odaya süzülüyor. Za'ya'nın koluna yapışıp bir süre bana bakıyor, annesine döndüğünde kaşları şaşkınlıkla düğümleniyor. "Ona ne oldu, *Ma'mya*?"

Za'ya derin bir nefes alır ve saçlarını okşar. "O evini kaybetti, Na'bee."

Na'bee'nin kaşları daha da geriliyor. "Elfhollen gibi mi, *Ma'mya*? Ve bizim gibi mi?"

Bir an için bunu düşünür. "Evet, *Al'mya*."

Na'bee'nin dudakları sanki hangi kelimeleri kuracağını bilemiyormuş gibi bir o yana bir bu yana çekiştiriyor. Sonunda bana yaklaşıyor ve küçük elini saçıma koyup hafifçe okşuyor.

"Ağlama," diyor Na'bee. Anne ve babasının aksine aksanı olmadığını fark ediyorum. Yılan gibi görünüşü bana çok garip geliyor, ama kara gözleri masum, geniş ve nazik. Tekrar annesine bakıyor onun iyiliği için daha çok ağladığımda şaşkınlık içinde.

"Senin için güzel bir rune çizmemi ister misin?" Na'bee bana gülümseyerek umutla soruyor. Gülümsemesi pullu yüzünde derin gamzeler , yanakları şişiyor. Ne teklif ettiğini anlamıyorum, Ama aklıma ezici, kafa karıştırıcı bir düşünce geldi. O ve Retta'nın gülümsemeleri birbirine çok benziyor; yuvarlak yanaklı ve yürek parçalayıcı derecede nazik.

O anda, büyük, kör edici bir parıltıyla, bu çocuğun sonsuz nazik gözlerine bakarken, bana öğretilen her şeyin bu insanlar hakkında tamamen, inanılmaz ve korkunç derecede yanlış.

Çocuğa başımı sallıyorum, kelimelerim tıkanıyor. "Teşekkür ederim.

Çok isterim." Na'bee'nin eli omzuma gidiyor ve bana ciddi bir niyetle

bakıyor. "Sana bir *Sornith'yl* rünü çizeceğim." Sanki bu Gizemli rün hayatımdaki her şeyi iyileştirecek bir ilaç. Ama niyeti o kadar içten ki, bir kahkaha ve bir benden küçük, titrek bir gülümseme.

"Gel," diyor annesi, ayağa kalkıp elini bana uzatarak. Kendimi kaskatı ve fırtınadan bitap düşmüş hissederken, Za'ya'nın beni yukarı çekmesine izin verdim. Terliyorum-

Sırılsıklam olmuştum ve ekşi koktuğumu biliyordum ama Za'ya bunları fark ettiyse bile yorum yapmadı. Uyuşmuş bir halde, beni taş ocağına ve başka bir kapıya doğru götürmesine izin verdim. Zeymir, Ciaran ve Wyla geride kalıyor,

Ishkart'ta birbirlerine ciddi ciddi mırıldanıyor, kapıları kilitliyor, kepenkleri kapatıyorlardı.

Ciaran dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, onun tedirgin edici çekimi bir kez daha yakınlık çizgilerimi ani, kafa karıştırıcı bir telaşla dolduruyor. Hâlâ elimde tuttuğum Demirçiçekler'e bakıyor, sonra gözlerini tekrar benimkilere dikeyor, ateşli bakışları birbirimizin ellerini sıktığımız ve konuşulmamış, derin bir anlayış paylaştığımız bir gecenin ardından aramızda oluşan samimiyetle dolu.

Zeymir altın rengi, parlayan bir rune-stylus çıkarıp sokağa bakan duvara yeni rûnler işaretlerken içimden ürkütücü bir ürperti geçiyor.

Bunlar altın Ishkartan savaş rûnleri. Arama yok edici rûnler. Beni korumak için yaratıldılar.

Bölüm 7: Smaragdalfar

Za'ya beni demirhaneden çıkan kapıdan geçirip, ortasında tünel şeklinde bir Omurga taşı merdiven bulunan küçük, dairesel bir kütüphaneye götürüyor. Merdivenlerden inerken onu takip ediyorum, adımlarım yorgunluk ve kederden ağırlaşıyor.

Merdivenin dibinde küçük, seyrek bir fuaye vardır.

Önümüzde beyaz taşlar ve kireçli bir koridor. Koridor boyunca onu takip ediyorum, havadaki baharatlı tütsü kokusunu içime çekiyorum. İleride yerde, duvarlarda ve tavanda duvar halılarıyla dokunmuş bir renk kaleydoskopu var. Bütün, yasak bir renk bahçesi.

Zümrüt, altın... mor...

Kubbeli bir ortak odanın eşiğinde duraksıyorum ve önümde uzanan şeye göz kırpiyorum.

Bir an için, renk bolluğunun üstesinden geldim, yakınlık çizgilerim kenarlarım boyunca kaotik patlamalarla aydınlandı.

Görüş. Kavernöz oda titreyen altın rünlerle aydınlanıyor.

Ferforje ayaklara asılı çok renkli cam kürelerin içinde asılı duruyor.

Gözlerim bir an için kürelerin ametist, safran ve kırmızı tonlarının yankısıyla parlıyor. Zümrüt halılar taş duvarları süslüyor ve tavan boyunca uzanıyor, karmaşık rünik desenlerle dokunmuş tasarımlar. Altın yıldızlarla desenli mor halılar ayaklarımın altında üst üste biniyor.

Bu taş mağarada soğuk ve klostrofobik olmalı.

Toprağın altında, ama bir rune sobası, vücudumdaki kırılganlığın bir parçasını gevşeten bir sıcaklık okşayışıyla renk açısından zengin cenneti boğuyor.

Büyükçe dairesel ahşap bir masa kavisli duvarlardan birinin yanında duruyor, abanoz yüzeyi kakma ahşap bir yıldızla işaretlenmiş. Yere alçak bir şekilde oturur, etrafına yeşil kadife minderler yerleştirilmiştir. Sandalyeler ve bir duvara yapıştırılmış, taşta oyulmuş çatı katındaki bir yatak odasına çıkan bir merdiven var.

Odanın diğerk tarafına doğru bakıyorum ve içimden sert bir şok cızırtısı geçiyor. Sunağın küçük bir tanrıça heykeli, önüne konmuş çiçek ve yiyecek sunularının yanı sıra, havaya tütsü dumanı saçan pırıl pırıl bir duruyor.

Putlar. Kadim Olan tarafından hor görülmüş ve kutsal kitabımızda yerilmiştir. Tüm bu türlerin başına lanet getireceğinden eminim. İnsanlar. Putperestlik hakkında bana öğretilen tüm korkunç uyarıları ve katı kuralları düşündüğümde hem korku hem de dehşetle nefesim kesiliyor.

Ama şimdi buradayım. Onlarla birlikteyim. Fae rengine kıyafetler giydim ve kutsal orucumdan kaçıyorum.

Ve geri dönmeyeceğim.

Benim de lanetlendiğimi fark ediyorum, içimi burkan, sarmal bir iniş hissiyle.

Kafam karışmış bir halde Za'ya'yı takip ederek odadan çıkıyorum ve kaymaktaşı taşa oyulmuş, sade bir şekilde düzenlenmiş bir tuvalete açılan başka bir tünel geçitten geçiyorum.

Za'ya sakinleştirici bir melodi mırıldanıyor ve şefkatle soyunmama yardım ediyor.

Kayıtsızca tuniğimi başımdan yukarı çekmesine izin veriyorum ve kollarımı indirip onları gördüğünde aniden mırıldanmayı kesiyor. Aşağıya bakıyorum ve kollarımda Tobias'ın zalim ellerinin ve kötü büyüünün beni zapt ettiği bir dizi morlukla yüzleştüğimde içim kabarıyor. Gözlerim yaşarken nefesim ciğerlerimde titreyerek hızla başka tarafa bakıyorum. Bakışlarımı tekrar Za'ya'ya çevirdiğimde yüzünde ciddi bir sempati ifadesi belirliyor.

Za'ya benim için yeni kıyafetler alıyor - koyu yeşil tunik ve pantolon siyah nakışlarla süslenmiş, tıpkı onun giydiği gibi. Ben soyunmayı bitirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra yeni kıyafetlerimi giyerken o tuvaletten çıkıyor.

Tanıdık olmayan kıyafetlerime bakıyorum, her şey o kadar gerçeküstü ki kendimi belli belirsiz bir şekilde ondan kopmuş hissediyorum. Uzanıyorum ve Pantolonumun paçasını yukarı çekip beyaz asamı botumun yan tarafına geri soktum.

Za'ya beni ortak odalarındakine benzer duvar halıları ve kilimlerle kaplı bir yatak odasına götürüyor. Zarif bir şekilde Saçlarımı tararken ve özenle örerken bana nazik ,

kendi kendine mırıldanıyor. Pantolon giymek rahatsız edici derecede garip, hareket ettikçe kumaş kalçalarımın üzerinden kayıyor, şeklimi bu kadar çok göstermesi skandal. Kesimi Wyla'nın bana daha önce verdiği bol lshkartan pantolonundan çok daha yakın ve ağır eteklerim olmadan garip bir şekilde ağırlıksız ve neredeyse yarı çıplak hissediyorum.

Üzerimizdeki demirci atölyesinin sesleri yükseliyor ve örslere vuran çekiçlerin donuk gümbürtüsünü duyabiliyorum.

kubbeli tavan. Za'ya'ya bariz bir korkuyla bakıyorum, geniş demirci kapılarının açıldığını, herkese açık olduğunu hayal ediyorum.

Gardnerianlara açık.

"Sagellyn," diyor Za'ya, önümüzde duran mücevher çerçeveli aynadan yansıması bana bakarken ince ellerini omuzlarıma koyarak duraksıyor.

"Korkma. Devam etmeliler. Yoksa

dikkatleri üzerine çekersiniz." Sefilce başımı sallıyorum, içim üzüntü ve yorgunluktan sıkılıyor.

Za'ya beni inceliyor, ne kadar yıprandığımı edince kaşları düğümleniyor. Yatağına doğru işaret ediyor. "Dinlen çocuğum. Birazdan senin için geri geleceğim." Omuzlarımı sıkıyor ve bana bir

O gitmeden önce bana destekleyici bir gülümseme verdi ve ben günün büyük bir kısmını Za'ya'nın yatağında kıvrılmış, çalkantılı bir acı verici sorular.

Asla geri dönemem ama bundan sonra nereye gidebilirim ki? Ne yapacağım?

başka bir yerim ve kimsem yok. Param yok. Eşyam yok. Sihrimi nasıl kullanacağıma dair hiçbir bilgim yok.

Hiçbir şey.

* * *

O akşam Za'ya beni ortak alana geri götürüyor, havada tanıdık olmayan yiyeceklerin kokusu dolaşüyor. Demirci dükkânı bugünlük kapalı ve herkes akşam yemeği için toplanıyor.

Za'ya, evlerinin eşiğindeki perdeyi geri çekerken ortak alanın gölgesinde bilinçsizce yığılıp kalıyorum.

dar koridorda, dar pantolonum ve dar tuniğim içinde kendimi çılgınca az giyinmiş hissediyor ve Ciaran'ın kıyafetimden ne çıkaracağını merak ediyorum.

Erkekler asla kışkırtılmamalıdır. Anne Eliss'in sık sık tekrarladığı Mütevazı olma ve her zaman mütevazı kıyafetler giyme uyarısı aklımın bir köşesinde çınlıyor, ama aynı zamanda sivri bir öfke de yükseliyor. düşündüm.

Bana söylediğin her şeyi neden dinleyeyim ki Eliss Ana? Beni yalanlarla besledikten ve bu kadar zalim birine aç bıraktıktan sonra.

Za'ya'ya bakıyorum ve perdeyi tutarken bana cesaret verici bir şekilde gülümsüyor.

O da pantolon giyiyor, hatırlıyorum. Wyla da öyle. Bu onlar için normal, skandal değil.

Ortak salona doğru adım atıyorum ve Ciaran'ı gördüğümde yakınlık çizgilerim sert ve parlak bir şekilde parlıyor. Yıldız desenli masada oturuyordu.

Na'bee' yanındaki masada, bir dizi yukarıda, kaslı kolu üzerine dayanmış.

Ve mor giyinmiş. Canlı mor. Renk içimi ürpertiyor, yakışıklı Ciaran'ın böylesine şok edici bir kıyafet giymiş olması karşısında asa elimden kıvılcımlar saçılıyor, kışkırtıcı renk.

Ciaran dönüyor ve göz göze geliyoruz; yeşil gözleri şaşkınlıkla açılıyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, zümrüt rengi giysilerim dikkatini . Gözlerini kaçırıyor ve yutkunuyor, sanki ilgisinin yoğunluğundan ve büyü çizgilerimin ona ve mor kıyafetine doğru acımasızca çekilmesinden dolayı yüzüm ısınıyor.

Wyla, yatak odasının çatı katının kenarında bir kuş gibi tüneyerek oturduğu yerden şaşkın bir neşeyle bana bakarken sırtıyor. "Smaragdalfar kıyafeti giymiş bir Gardnerli." Başını sallıyor ve inanmaz bir ses çıkarıyor. "Şimdi kesinlikle gördüm her şey."

Za'ya, Wyla'ya keskin bir bakış attıktan sonra bana kendi dilinde hafifçe ve büyük bir demiri karıştıran Zeymir'le konuşmaya gitmeden önce beni dairesel yıldız masasına doğru davet ediyor tencere ocakta, kalın, hoş kokulu buhar yükseliyor.

"Gel otur Sagellyn!" diyor küçük Na'bee neşeyle, minderinin üzerinde biraz zıplayarak.

Mor giysili Ciaran'ın hararetle farkında olarak, onun karşısındaki koltuğa oturdum.

Na'bee ve Ciaran'ın yanında. Ciaran bana baktı ve gülümsedi, onun

Bakışlarım masanın kenarının hemen altından aşağıya dalıyor ve bir başka şaşkınlıkla asa elime takılıyor. Aşağıya baktığımda Karıncalanan elim mor renge bürünüyor ve yanaklarım daha da yanıyor, Yasak renk takıntımın bu kadar açık bir şekilde sergilenmesinden utandım. "Ben... Mor beni çok cezbediyor," diye kekeleyerek söyledim.

garip bir fısıltı. "Tuniğin..."

"Saklamak zorunda değilsiniz," diyor.

"Anlamıyorsunuz. Bizim dinimizde renklerin en yasak olanıdır," diye açıklıyorum, hayatımda hiç bu kadar dürüstçe konuşmadığım bir şeyi, aramızdaki akrabalık bağından cesaret alarak dile getiriyorum. "Ama... benim büyücü çizgilerim moru sever. Hayatım boyunca onun çekimine karşı savaştım..."

"Onunla savaşmayı bırakabilirsin." Sözleri nazik bir davet, hafifçe söylenmiş ama potansiyel sonuçları bakımından patlayıcı.

Yıkıcı olasılığı düşünürken bakışlarını tutuyorum. *Neden geri durayım? Zaten lanetlendim ve . Neden daha fazla direneyim?*

Bu asi fikirden ve aramızdaki açıklanamaz büyülü bağdan cesaret alarak gözlerimin Ciaran'ın mor tuniğinin üzerinde kaymasına izin verdim ve

Renk üzerimden akıp giderken derin bir nefes alıyorum sonra coşkulu bir telaşla içime akıyor, görüşümü çökmekte olan ihtişamıyla renklendiriyor, çizgilerim boyunca bir zevk titremesi yarışıyor. Başımı kaldırıp Ciaran'a bakıyorum, görüşüm tamamen sarhoş edici renge gömülmüş.

Ani bir endişe titremesi beni ele ve aniden kendimi bir uçurumdan atlamış gibi hissediyorum. Asa elimin kolunu hafifçe yukarı çekerken nefesim düğümleniyor, asa elimin ve ön kolumun tamamının koyu, zengin bir menekşe rengine büründüğünü görünce şok geçiriyorum.

"Hiç bırakmamıştım..." Diyorum ki, aynı anda hem canlanmış, hem aydınlanmış, hem de dehşete düşmüş bir haldeyim, altımda sağlam bir zemin yok.

Ciaran'ın eli benimkinin üzerinde kayıyor ve mor elime, yakınlık çizgilerime sıcaklık gönderen destekleyici bir sıkışma veriyor.

"Eğer bir Işık Büyücüsü olsaydım," diyor sessizce, kendimi onun büyüleyici bakışlarına bıraktığımda, "şu anda asa elimin yeşil olacağını hayal ediyorum." Zümrüt rengi kıyafetime bakıyor, benden etkilenmiş gibi görünüyor

benim de onun yanında olduğum gibi. "Bu renk sana yakışmış," diyor nazik ve vurgulu bir şekilde. "Menekşe de öyle."

İfadesinde, alttan alta gizlenmemiş bir duygudan bahseden bir ciddiyet var ve bu beni tedirgin ediyor.

O benim içime düşerken benim de onun içine düştüğüm hissi, ışık büyümün ona ve onun gizemli, güçlü çekimine doğru yönelmesi.

Ciaran bana hızlı, mahcup bir gülümseme veriyor, elini ve bakışlarını benimkilerden çekerken biraz telaşlanmış görünüyor, büyülü ilişkiyi bozuyor

Bağlantı. Ben de gözlerimi kaçıınca görüşümdeki mor renk hızla dağılıyor.

Ciaran Na'bee'yle başka bir dilde sessizce konuşmak için eğiliyor ve parmağıyla çocuğu dürtüyormuş gibi havayı işaret ediyor. Na'bee ona gülümsüyor, alnını Ciaran'ın koluna çarpıyor ve sanki ikisi keyifli bir komplonun içindeymiş gibi kıkırdıyor. Na'bee

Çocuk altın bir kalem çıkarıyor ve havaya iki rün çiziyor, biri Ishkartan altın rengi, diğeri Smaragdalfar yeşili, Ciaran bana bir hızlı bir yarım gülümseme. Fantastik bir şekilde, rünler ve sonra Na'bee'nin kalemi ile onları birbirine vurmasıyla birleşiyor, iki deseni ustalıklı noktasal girdaplarla birbirine bağlıyor.

kalemin ucu. Parıldayan renklere bakarken gözlerim açılıyor. "İşte,

Sagellyn," diyor Na'bee parlak bir sesle. İç içe geçmiş ve bana doğru süzülüyorlar. Dönen rünler beni büyüledi.

mor elimi kaldırıyorum ve onu yakalıyorum. Rünler küçük yeşil ve altın kıvılcımlara dönüşerek elime bir sıcaklık patlaması gönderiyor ve kolumu temizliyor, renkleri görüşümde parlıyor.

"Rünleri birbirine bağlayabiliyorsun," diye hayret ediyorum, Na'bee'nin açıkça

Bu kadar genç yaşta rune-büyücülüğünde ustalaştı ve sadece bir runik sistemde değil, iki sistemde de.

Na'bee'nin gülümsemesi genişliyor, gurur gözlerini aydınlatıyor. "Ben Ishkart ve

Smaragdalfar, Sagellyn. Her iki gücü de birleştirebilirim."

Bu ifade çok önemli. Her runik sistemin güçlü ve zayıf yanları vardır. Smaragdalfar rünleri en çok yeraltında güçlüdür ve savaş rünleri ile aydınlatmaya yöneliktir. İçinde

Onlarla keskin bir tezat oluşturan Ishkartan rünleri, güneş ışığıyla tam güçlerine kavuşur ve daha çok kalkan oluşturmaya, tarıma ve iyileşme.

İkisini birleştirek nasıl yeni bir sihir yaratılabilir? Zeymir masamıza eğiliyor ve ortasına bir çay servis tepsisi koyuyor. "Amber baharatlı çay," diye resmiyetle anons ediyor.

sesi derin bir gümbürtü. Tepsideki tüm fincanlara dumanı tüten çayı doldurmaya devam ediyor.

Masaya bakıyorum, Zeymir'in ne düşündüğünü merak ettiğim için aniden huzursuz oluyorum, içimi bir kırılğanlık kaplıyor. Benim burada olmam konusundaki isteksizliğini hatırlıyorum ve hâlâ burada olup ailesini tehlikeye atmak yerine gitmiş olmamı endişeleniyorum.

"Bu çok iyi. Dene, Sagellyn."

Başımı kaldırdığımda Zeymir'in bana bir fincan uzattığını görüyorum, sıcak bir şekilde gülümsüyor, sanki artık kafasında benimle ilgili hiçbir soru işareti kalmamış gibi onlarla birlikte hoş geldin yeri.

Beklenmedik, sıradan nezaketi göğsümü ağrıtıyor ve konuşursam patlayacağımdan korkarak sözsüz bir şekilde çay fincanını alıyorum Ani gözyaşları. Titrek bir nefes alıyorum ve dumanı tüten çayı kucaklıyorum. Narin kokulu ve kristal turuncu renkli. Yudumluyorum ve vanilyaya benzeyen baharatın zenginliği karşısında şaşırıyorum. Lezzetli ve dilimi ısıtıyor.

"Çok iyi," diyorum Zeymir'e, sesim duygusallıktan çatlıyor. I Başımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum ve karanlık gözlerindeki ciddi merhamet içimdeki çatışma denizinin daha da dalgalanmasına neden oluyor.

Za'ya dilini şaklatıyor ve Zeymir'le bilmiş bir bakış alışverişinde bulunurken bana kendi dilinde nazikçe mırıldanıyor. Zeymir sonra başlıyor Za'ya'nın her birimize uzattığı yemek kaselerini dolduruyor. Ellerime sıcak, dolu bir kâse tutuşturuyor ve tuhaf, V şeklinde bir kap itiyor. Etrafımdaki herkes dillerde konuşuyor ve yemek için dairesel masanın etrafına yerleşiyor-

Çatı katında mutlu bir şekilde tüneyip yemeğini yiyen Wyla hariç herkes.

Ciaran sessizce beni izliyor ve gözlerimiz birleştiğinde Bana öyle bir gülümseme veriyor ki, kabullenme ve onun çekici büyüyle dolu, sadece beni desteklemekle kalmıyor, aynı zamanda çizgilerime doğru bir kızarıklık gönderiyor, görüşümün kenarlarında zümrüt kıvılcımları parlıyor.

Yemeğe bakıyorum ve sıcak duygularım hızla silinip yerini mide bulandırıcı bir tiksintiye bırakıyor. Za'ya bana siyah solucanlarla dolu bir kaseye benziyor. Et suyunun dibinde kıvrılmışlar, üzerlerinde çeşitli bilinmeyen sebzeler yüzüyor. Sürüngen Yılan Elflerin böcekleri nasıl yediğine dair hikayeler duymuştum.

"Ye," diye neşeyle beni dürtüyor Za'ya, elindeki ve solucan benzeri yiyeceği garip bir aletle tutarak höpürdetmeye başlar.

Yiyecekleri için kullanmam gereken V şeklindeki çubuklarla onları dürtüyorum, gözlerim yaşıyor. "Özür dilerim, Za'ya," diyorum. Sonunda onun iyiliğini kaybetmemek için çaresizce ona söyledim. "Bunlar... bunlar solucan olamaz, değil mi?"

Ciaran başını kaldırıyor ve Za'ya'nın gözlerinde bir suç parıltısı belirince herkes donup kalıyor.

İstemediğim kötü bir şey söylediğimi hemen fark ediyorum.

"Onlar solucan değil, Sagellyn," diyor Za'ya bana nazikçe, ama dehşet hala bakışlarını sıkıyor. "Onlar *nu'duls*. Pirinç ve mağaradan yapılmışlar. mürekkep balığı mürekkebi. Ve ben bir sürüngen değilim, *ti'a'lin*."

Yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim," diyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Za'ya ayağa kalkıyor, geliyor ve yanıma oturuyor. Zar zor Ona bakıyorum, yüzüm utançtan yanıyor. Elini nazikçe koluma koyuyor ve kolunu yukarı çekiyor. "Koluma bak, Sagellyn. Ne görüyorsun?"

"Yeşil pullar," dedim duraksayarak.

"Tekrar bak," diyor büyük bir sabırla. "Koluma dokun. Söylediklerinin doğru olup olmadığını gör."

Koluna yakından bakıyorum. Göz kamaştırıcı, pullar küçük gibi, Birbirine kenetlenmiş taşlar, fener ışığını yansıtıyor ve yakınlık çizgilerimi aydınlatan hem yeşil hem de altın rengi bir ışık saçıyor. Gerçekten her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Za'ya'ya bakıyorum ve sonra koluna dokunuyorum. Hemen şaşkınlıkla doluyorum. Cildi pürüzsüz. Tamamen Pürüzsüz. Sadece desenli.

"Tıpkı senin karga ya da hamamböceği olmadığı gibi," diyor bana, "biz de yılan değiliz, *ti'a'lin*. Biz Smaragdalfar'ız. Zümrüt Elfler. Yılanlarla yer değiştirmeyiz ya da toprak yuvalarda uyumayız. Kaseler dolusu böcekler. Ya da gizli kuyruklarıyla insanları sokarlar."

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, teninin yanıp sönen yeşilleri ve bu rengin yakınlığıma yaptığı etki karşısında büyülenmiş bir halde. Geri çekiliyorum,

Ani patlamamdan dolayı hemen utandım.

Za'ya sırtıyor. "Bu doğru, *ti'a'lin*." Kolunu bana doladı. "Sen de öylesin." Alaycı bir sırtıyla yemeğimi işaret ediyor. "Şimdi ye iyi bir çocuk gibi tüm solucanlarını."

Onun saygısız alayları mutsuzluğumu yarıp geçiyor ve ben de ona titrek bir gülümseme verip elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Özür dilerim," diyorum ona tekrar, sesim kırılırken gülümsemem de kayboluyor

kelimelerin etrafında. Bana "karga" ya da "hamamböceği" denmesinden ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum ve aynı türden incitici şeyleri cahilce ona yaptığım için utanıyorum.

"Ye," diyor bana, uzaklaşırken bir an ciddileşiyor ama gözlerinde bağışlayıcılık var ve bunun için minnettarım.

Başımı kaldırdığımda Ciaran'ın bakışlarını üzerimde buluyorum, kaşları belirgin bir endişeyle düğümlenmiş.

"Bu kadar kötü bir şey söylemek istememiştim," diyorum ona. "Bilmiyordum..." Düşüncemi tamamlayamadan başka tarafa bakıyorum.

Eli kısa bir süreliğine benimkinin üzerinde kayıyor ve ben de bakışlarını belli belirsiz karşılıyorum. "Anlıyoruz," diyor Za'ya ile hızlı ve kasvetli bir bakış alışverişinde bulunurken.

"Gerçekten Sagellyn," diyor Za'ya, yemeğimi işaret ederken yüz ifadesi aydınlanıyor, "yemek yemelisin."

Za'ya'nın ısrarlı dürtüklemeleriyle nihayet *nu'dullardan* bir ısırik almaya cesaret ediyorum ve lezzetlerinin zenginliği karşısında hemen afallıyorum. *Nu'dullar* kaygan ama lezzetli ve tuzlu et suyuyla kaplanmış, dokuları daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Onları seviyor musun?" Ciaran soruyor, dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Heyecanla başımı sallıyorum, birden ne kadar aç olduğumun ve bir şey yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunun farkına varıyorum. Bir ısırik daha alıyorum

Nu'dul'ları getirdim, tek tük kaplarla biraz boğuştum, sonra ağzım harika yemeklerle dolu Ciaran'a bilinçli bir şekilde gülümsedim.

Ciaran bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama sonra ifadesi değişiyor, gözleri benimkileri arıyor ve görünmez çekim alevlenirken sorularla dolu. Sessizliğimiz derinleşiyor ve sanki gizli bir güçle çatırdayarak şarj oluyor. Ciaran'ın gözleri zümrüt gibi parlıyor ve ben Birdenbire onun elini tekrar tutma isteğiyle dolup taşıyorum. İkimiz de renklenirken onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlıyorum.

ve başka tarafa bakıyorum, bu hareket bariz bir çaba gerektiriyor, ikimiz de bağlantıyı koparmaya isteksiz görünüyoruz.

* * *

Yemekten sonra Za'ya bir fincan çay eşliğinde minderlere yerleşmem için ısrar ediyor ve Na'bee odasına gidiyor. Diğer herkes uzaklaşıyor. tabaklar, hareketli ve sevecen bir şekilde sohbet ediyorlar ve ben de Ishkart dilini Smaragdalfar'dan ayırmaya çalışıyorum. Diller çok farklı ve kısa sürede en azından hangisinin hangisi olduğunu anlayabiliyorum.

Ciaran bir tencereyi ovuyor, sırtı bana dönük, omuzlarındaki kaslar esniyor ve ben hepsinin böyle bir iş yapmasına hayret ediyorum Urisk hizmetçileri olmadan. Hayatımda hiç masa temizlememiştim. Birbirlerine yardım edişlerini hayranlıkla izliyorum. Za'ya çalışırken Zeymir'e çapkınca gülümsüyor, o da karşılığında sevgiyle gülümsüyor. Birbirlerinin yanından geçerken defalarca koluna ya da omzuna dokunuyor ve bir keresinde Zeymir onu nazikçe kucaklayıp öpüyor.

Bu kadar özgürce ve açıkça verilen tüm bu fiziksel şefkat içime ılık bir karmaşa gönderiyor. Anne Eliss ve baba hiç dokunmadılar. ve Gardneryalı erkekler *asla* temizlik ya da yemek işlerine yardım *etmezler*. Etrafımı saran yasak renklere ve desenlere bakıyorum ve tüm bunların Kadim Olan tarafından neden bu kadar hor görüldüğünü anlamaya çalışıyorum.

Beni boğmakla tehdit eden küfrü bastırmak için mücadele ediyorum. Her şey çok farklı. Çılgınca farklı. Ama bu *İyi* görünüyor.

Aniden üst kattan adım sesleri geliyor ve anında korkuya kapılıyorum.

Za'ya, Zeymir, Ciaran ve Wyla neredeyse hep birlikte r n kılıçlarını çekiyorlar ve hepsinin ne kadar sinsice silahlanmış ve ne kadar ölümcül olduklarını görünce hayrete d   yorum.

Birleşik hareketleri pürüzsüz d r, bunda korkulacak ya da beceriksizce bir şey yoktur.

Hepsi tavana bakıyor ve sakın bir şekilde merdivene doğru ayak seslerini takip ediyorlar. Nefesimi tutuyorum, her adımın omurgamda yankılandığını hissediyorum.

Koridordan gelen adım sesleri yaklaşıyor ve asi, suçlu Rivyr'el Talonir'in kalbim bo azımda d   mleniyor, parıltılı bir büyücü Elf, odaya giriyor.

Bölüm 8: Zaly'n'or

Rivyr'el önümüzde duruyor, sırtıyor, fildişi pelerini hoyratça omzuna atılmış, elinde pırıl pırıl bir matara. Gözlerinin etrafındaki prizmatik ışıltı fener ışığında parıldıyor.

takımyıldızları.

Toplanan kalabalığa bir şeyler söylemek için ağzını açıyor, sonra bakışları bana çevrilince duruyor. Gözleri genişliyor, sonra ağzı alaycı bir gülümsemeyle kalkarken daralıyor.

"Seni hatırlıyorum," diye mırıldandı başını eğerek, ifadesi muziplikle canlanmıştı. "Karga Prenses." Kelimeleri telaffuz ederken, *r*'lerini Alfsigr'e özgü bir şekilde yuvarlıyor. Bana dikkatle bakıyor ve gözleri tüm rün kılıçlarının üzerinde gezinerek odadaki diğer herkese parlak bir şekilde bakıyor. "Sanırım Gardnerianlar her an gelebilir.

hepimizi öldürmek için." Matarasından uzun bir yudum alıyor ve herkes ona Ishkartça mırıldanırken bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor, Öfkeli bir sesle silahlarını kınına sokar. Elf mataranın tıpasını yerine fırlatıyor, yayını ve sadağını omzundan silkeleyip en yakındaki duvara yaslıyor. Sonra tek bir akıcı hareketle süzülerek yanıma oturuyor.

Onun yakınlığından tedirgin olarak Ciaran'a doğru uzaklaşıyorum, Elf'in prizmatik, rün büyülü bakışlarının esareti altına girmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

Benim bariz endişemi görünce iç geçiriyor. "Seni *korudum*," diyor sabırsızca. "Sana *söylemiştim*."

"Bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlamış değilim," diye karşı çıkıyorum, sinirli bir şekilde,

Bir yanımda bu çirkin Elf'le konuştuğum için bile hayrete düşmüş .

Sanki cehaletim karşısında şaşırmış gibi bana göz kırpmıyor. "Seni korudum," diyor tekrar, biraz küçümseyerek, "rune-büyücülerinin birbirleri üzerindeki büyülü çekimine direnmene yardımcı olmak için.

Çünkü sen, küçük Işık Büyücüsü, bir rün büyücüsüsün. Yani şimdi, senin ışık büyüsü doğrudan bana doğru uçmaz, bu da esasen

seni gönüllü kölelerime dönüştüreceğim." Sırıttırıyor, gözleri şehvetle üzerimde geziniyor. "Elbette, eğer benim gönüllü kölem olmak *istiyorsan...*"

"Bırak onu Rivyr." Wyla'nın sesi sinirli ve keskin. Haddini aşarsa çatı katından atlayıp onu boğacakmış gibi görünüyor.

"Beni nasıl korudun?" Tüm bu yeni büyülü bilgilerden etkilenmiş bir şekilde bastırıyorum.

Rivyr'in gümüş bakışları daralıyor, ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. "Rune-stylus'umu avucunuza bastırdım ve çizgilerinize bir Alfsigr bariyer runeu gönderdim. İstersen şu anda çıkarabilirim ama bunu yapmam. tavsiye ederim."

Daha geniş bir farkındalık oluşurken ona hayretle bakıyorum. Rivyr'in etrafında parıltıya giren garip aurayı hatırlıyorum ve Onları ilk gördüğümde buradaki diğer herkes - Rivyr beni koruduktan sonra hepsi gitti. Ve birbirimizi ilk gördüğümüzde Ciaran'ın bakışlarının yoğun çekimi - hala çok güçlü olan ama şimdi etrafında tutarlı bir düşünceye izin veren büyülü bir çekim.

"Beni korumaya almadan önce," diyorum Rivyr'e, parçalar bir araya gelmeye başlıyor, "bir ışık aurası vardı..."

Rivyr'in sinsi gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Çünkü hepimiz rune büyücüleriyiz, *ti'a*."

İnanılmaz. Rün büyücülüğü yapabilme yeteneği her Ama nasıl oluyorsa, burada bir oda dolusu runik büyücünün içinde oturuyorum.

İçimdeki şaşkınlık artıyor ve Ciaran'a bakıyorum, yüz ifadesi bir hal almış. *Bir Kelt nasıl rune-büyücüsü olabilir ki? Keltler genellikle büyüye sahip değildir...*

"Ve şimdi," diyor Rivyr sırıtarak ve eğilerek, "bizim mutlu dışlanmışlar grubumuzun bir parçası olacaksın." Garip koktuğunu fark ediyorum, sanki

Acı bir ilaç gibi. Matarasının tıpasını parmağıyla tekrar kapatıyor, bir yudum daha alıyor ve sırıttırıyor. "Gel bakalım," diyor Elf azarlar, bakışları sıvı ve . "Karanlık taraf o kadar da kötü değil. Silahların olacak." Bana bakıyor. "Ve senin zaten çok daha iyi giysiler." Rivyr muzip bir gülümsemeye matarasını bana uzatıyor. "Al, *ti'a*. Bunu seveceksin."

Ciaran, içinde hiçbir şey barındırmayan kuşkulu bir kahkaha attı. Neşe. "Rivyr, *gerçekten* mi? Eminim neyden tahmin edebiliyorsundur. Tam olarak ne yapıyorsun?"

Rivyr'in gülümsemesi sert ve kırılğan. "Onu kabul ediyoruz."

"O zaman bunu yapmanın başka bir yolunu bul." Ciaran her kelimeyi ısırarak söylüyor, ses tonu ağır. Bana bakıyor. "Bunlar güçlü ruhlar, Sagellyn." Rivyr'e bir bakış daha attı. "Bunu es geçmek isteyebilirsin."

"Ve muhtemelen hiç sahip olmamıştır," diye sertçe araya giriyor Wyla. "*Gardneryan* olmak."

Rivyr Wyla'yı görmezden geliyor ve Ciaran'a şüpheyile bakıyor, sanki bir şeylerin farkına varmış gibi. Sonra gümüş bakışları tekrar bana yöneliyor, fildişi kaşlarından biri yukarı kalkıyor. Aşağıya bakıyor, parmak uçları hâlâ mor olan asalı elimi görüyor. Toplarım elimi bilinçli bir şekilde yanıma dayadım.

"Ciaran sana karşı biraz korumacı, değil mi *tí'a*?" Rivyr mırıldanıyor.

Bu ima karşısında yüzüm kızardı. Hepsi güçlü büyüü hissedebilir mi? Ciaran ve benim aramda oluşan bu çekişme? "Çok nazik davrandı," diyorum Rivyr'e, araştıran bakışlarından rahatsız olarak.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diyor gülerek. "Güzel bir Karga kızı. Burada yaşıyor." Başını Ciaran'a doğru çeviriyor, gözleri sevinçten kocaman açılıyor. "Senin odanda mı kalıyor?"

"Evet Rivyr," diyor Ciaran, ses tonu uzun süredir acı çekiyor. "Çünkü bu *korundu*."

Rivyr bir kahkaha atıyor ve tekrar mor elime bakıyor.

"Oh, bu yüzden mi? Bu iş her geçen dakika daha da ilginçleşiyor." Gözleri önce Ciaran'a, sonra da gizlemediği bir muziplikle bana kayıyor. "Sana Direniş'in içinde olduğunu söyledi mi? Devrimcilerin yuvasına düşmüşsün, tatlı Bilge."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, böylesine tehlikeli bir ifadeyi bu kadar pervasızca dile getirmesi beni şaşırtıyor.

Kısık bir kahkaha atıyor. "Ciaran bunlardan hiç bahsetmedi, değil mi? Sence neden o kadar yüksek dereceli korumaya ihtiyacı var? Tahminimce bir ya da iki Gardnerya ordusunu havaya uçurmaya çalıştı. ileri karakollar. Ama bunu benden duymadınız."

Rivyr'e bakıyorum, davranışları ve umursamazlığı beni şaşırtıyor. Suçlamalar. Kesinlikle tuhaf biri. Elfler zarif ve ruhani. Varlıklar. Her zaman bastırılmış ve sakın. Ve bir Alfsigr Elfinin içki içtiğini hiç duymadım. Ya da fildişi veya gümüş dışında bir renk giydiğini. Ya da uygunsuz veya kışkırtıcı yorumlar yaptığını.

Edyth Gyll'in Rivyr hakkında söylediklerini hatırlıyorum.
Alfsigr topraklarından sürgün edildim ve pervasız merakım korkumun önüne geçti. "Sen diğer Elflerden biraz farklısın."

İçtenlikle gülüyor ve bana ince, küçümseyici bir gülümseme veriyor. "Oh, bunu fark ettin, değil mi?" Dudağı kıvrılır. "Sen hiç bir Gerçek Elf. Bir *serapla* karşılaştınız. Ben hariç." İğrenç sırıtışını korumaya çalışıyor ama sırıtışı kayboluyor ve yerini hızla küçümseyen bir bakışa bırakıyor.

İç çekip matarasını yere bırakıyor, ardından tuniğinin cebini karıştırıyor ve ince, şerit bir zincire asılı bir kolye ucu çıkarıyor. Pırıl pırıl parlayan kolyenin etrafını özenle işlenmiş gümüş düğümler çevreliyor, oval disk birden fazla Alfsigr rünü ile işaretlenmiş.

"Ben bunu takmam," diyor Elf bana küçümseyerek. Almam için bana uzatıyor ama tereddüt ediyorum. Gümüş gözlerini bıkkınlıkla devirerek, "et," diye azarlıyor. "Isırmaz." Bakışları müstehcenleşiyor. "Yine de ısırabilirim."

Ciaran Ishkart'ta Rivyr'e sert bir şeyler söylüyor ve Elf elini kaldırıyor. "Şaka yapıyorum. *Şaka* yapıyorum, Ah Mizahsız Olan." Kolyeyi bana geri uzatıyor, uzun süredir varmış gibi görünen yüz ifadesini gölgeleyen bir acı. "Al bunu, *ti'a*. Alfsigr topraklarından sürgün edilme nedenime bir bak."

Ciaran'a bakıyorum.

Başını uzlaştırıcı bir şekilde eğerek, "Sadece takma," diye uyarıyor.

Rivyr'den kolyeyi alıyorum. Gümüş disk avucumda serinliyor, zincir başparmağıma dolanıyor. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Bu bir *Zalyn'or*." Rivyr'el kelimeyi alaycı bir şekilde tükürürken parıldayan kolye. "Her iyi küçük Alfsigr erkek ve kız çocuğuna on ikinci yaşlarına geldiklerinde verilir."

Anlamsızca ona bakıyorum.

Bana yarı kapalı bir küçümsemeyle bakıyor. "Alfsigr Elflerinin neden bu kadar görkemli, tek tip ve ruhani olduklarını hiç merak etmedin mi? Ay ışığından yapılmış yüce yaratıklar gibi salınarak mı?" Komplocu bir tavırla eğilip fısıldıyor. "*Zalyn'or* arzuyu bastırır.

Kullanıcıyı sakın ve dingin kılar ve *tüm* isyankarlıklardan arındırır.

düşünceler. *Büyük Beyaz Sürü'nün* bir parçası." Hınzırca sırıtıyor ve dişlerini gösteriyor. "Ama isyankâr düşüncelerden hoşlanıyorum, bu yüzden

giy." Soluk kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak bana bakıyor. "*Bu biraz heyecan yarattı.*"

Doğruldu ve sanki tüm Alfsigr ırkı artık onun altındaymış gibi sert bir burnunu çekti. "Derhal sürgün edildim. Alfsigr topraklarında yaşayıp da o boğucu şeyi takmadan duramazsın."

"Demek kapımızı kararttınız," diye söze giriyor Zeymir, çay için bir demlik su daha koyarken dudaklarında hafif bir gülümseme.

Rivyr, Zeymir'e alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak, "Yani, sizi göz *kamaştırıcı* varlığımla *onurlandırıyorum*," diye düzeltiyor. Elini Zeymir'e uzatıyor.

Kolye. Ona geri veriyorum ve o da cebine sokuyor. "Bunu takmadığım için hapse atılmam gerekiyor" diye atılıyor, önemsiz bir ayrıntı gibi. Alaycı bir kahkaha attı. "Ama ben Verpacian topraklarındayım, o yüzden iyi şanslar."

Ona bakakaldım. "Kardeşin bu yüzden mi peşinden geliyordu? Kolye takmadığın için mi?"

"Biraz abartılı görünüyor, değil mi? Halkım oldukça mizahsızdır." Sırıttıyor. "Tıpkı Za'ya gibi."

Za'ya İşkart dilinde iğneleyici bir şeyler söyleyerek karşılık veriyor, üçgen, fındıklı keklerden oluşan bir tabak koyarken ağzı sırıttıyor ve Rivyr gülüyor. Teatral bir fısıltıyla bana doğru eğiliyor.

"Hapishane yeraltında. *Yılan Elfleriyle* birlikte." Bu çok korkutucuymuş gibi titriyor ve şimdi inatla görmezden gelen Za'ya'ya bakıyor ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Ama yine de muhtemelen Yılan Elf Za'ya ile burada olmaktan daha eğlenceli bir yer."

"O zaman neden buraya geliyorsun?" Ona sertçe meydan okuyorum, aniden nazik Za'ya'ya karşı korumacı davranıyorum. "Yılan Elf" olarak anılmaktan benim "Karga" olarak anılmaktan hoşlandığım kadar hoşlanmadığı açık. Ciaran'ın gözleri ve ani kıvılcımına şaşırdığını hissedebiliyorum.

Rivyr bana yan yan sırıttıyor. "Çocuklara bayılıyorum. Onlar *mahvoldu*. En azından henüz değil. Za'ya ve Zeymir de Erthia'daki en harika çocuklardan birine sahipler." Keklere bir göz atıyor ve bana gülümsüyor. "Ve Za'ya *olağanüstü* bir aşçı."

Za'ya ona kurnazca bakıyor, taze çay tepsisini hazırlarken duraklıyor, dudaklarında bir gülümseme. "Geldin çünkü *Oo'na'nın* çekimini hissediyorsun. mümkün olmayan bir kaşıntı gibi." Bana bakıyor, ama ben

hâlâ Rivyr'le konuştuğunu hissediyorum. "Yüce Ana, *Oo'na*, onun bencil hayatını geride bırakmasını ve kahramanın yolunu seçmesini istiyor."

Rivyr alaycı bir kahkaha atıyor ve bana dönüyor. "Bunu bulacaksın Za'ya dini bir fanatik. Hayatın amacının asık suratlı olmak ve kazanılamayacak savaşlar vermek olduğunu düşünüyor."

"Kazanılabilirler." Za'ya'nın dudaklarında dingin bir gülümseme oluşuyor.

Rivyr'in gözleri alaycı bir şekilde genişliyor. "Alfsigr Elfleri ve onların Gardnerya Müttefiklerinin tüm gücüne karşı mı? Durun, küçük tanrıça heykeliniz var! O zaman hepimiz kurtulduk. Ne olursa olsun Gardnerianların bir sonraki Kara Cadılarını nasıl bulduklarından bahsedeceğim. Ah, neredeyse Gardnerianların *tüm Erthia'daki en büyük ejderha ordusuna* sahip olduğunu unutuyordum." Başını sallıyor ve iğrenç bir şekilde sırtıyor.

"Ama rune işaretli silahların ve küçük tanrıça heykelin var, bu yüzden beni aydınlattığın için *teşekkür ederim* Za'ya. Tabii ki Kazan. Tamamen kandırılmış olduğunuzu düşündüğüm için çok özür dilerim." "Bekleyeceğiz," diye ısrar ediyor Za'ya, yaprakları kaşıkla Çaydanlık. "Ve hazırlanıyoruz. Ra'Ve'nin Doğu'daki vatanımıza sahip çıkmamız için bize önderlik edeceği gün için."

"Ra'Ve'n kim?" Soruyu Ciaran'a yönelttim, isim garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Herkes sessizliğe bürünmüş, sanki nefes alış verişleri durmuş gibi. Etrafa karanlık, kaçamak bakışlar atıyorlar. Gözlerini deviren Rivyr hariç herkes.

"Onların Kutsal Kurtarıcısı," diye alay eder Elf.

"O halkımın kraliyet soyunun hayatta kalan son üyesi," diyor Za'ya bana, çenesi , sözleri tutkuyla parlıyor. "Ve o büyük bir rune-sorcerer. *Gelmiş* geçmiş en büyük ve *Oo'na* tarafından kutsanmış. Halkımı özgürlüğe götürecek ve atalarımızın topraklarını geri alacak." Rivyr'e dokunaklı bir bakış fırlatıyor. "Ve o sadece Smaragdalfar'a değil, *her yerde* istenmeyenlere sığınak sağlayacak."

Dilek tuttuğum gün Valgard'da gördüğüm araniyor ilanının bir görüntüsü aklıma geliyor. Ra'Ve'n adında bir Yılan Elfinin adını orada duymuştum. İlanlar şu anda Verpacia'da bile mevcut ve muhtemelen hala Valgard'da.

Gönderideki Yılan Elf kızgın, ince bir çocuktan göz korkutucu genç bir adama .

"Yaptığı silahları hiçbir şey durduramaz," diye Za'ya.

Rivyr yine gözlerini deviriyor ve bana doğru eğiliyor. "Bu grupla fazla zaman geçirmeyin. Seni bir umutsuzluğun içine çekecekler. birbirini ardına."

"Sen de bize katılmalısın Rivyr'el Talonir," diyor Za'ya. tartışılmaz bir kesinlik. "Kahraman olmak senin gerçek amacın, yine de bununla çok güçlü bir şekilde savaşıyorsun."

Rivyr'in sesi kadifeye dönüyor, kolu bana dolanıyor. "Tatlı Za'ya," diye mırıldanıyor, "hayatımın amacı rastladığım tüm çiçekleri toplamak."

"Rivyr," diyor Ciaran uyararak.

Rivyr'i ara sokakta gördüğümü hatırlıyorum, o kadına karşı çok ahlaksızca bastırılmıştı. İçimdeki çelik yükseliyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Çek kolunu üzerimden."

Rivyr'in gülümsemesi dalgalanıyor. Gözlerinde hızla azarlanmış bir incinmişliğe dönüşen bir acı parlıyor. Başını sallıyor ve sertçe itaat ediyor,

Kolunu omzumdan çekip aramıza saygılı bir mesafe koyuyor. Bana yan gözle özür dileyen bir bakış attı ve bir an için

O an, ışıltılı bir acıyla dolu gözlere bir anlığına bakıyorum. Tanıdığım bir acı, bu da beni onunla bu kadar sert konuştuğum için pişman ediyor.

O da benim gibi dışlanmış biri.

Tam o sırada Na'bee koşarak içeri giriyor ve Ishkart dilinde sevinç çığlıkları atıyor. Yabancı kelimelerin telaşı içinde sadece "Rivyr'el!" ismini anlayabiliyorum.

Rivyr'in yüzü güneş gibi parlıyor. Na'bee ayağa kalkarken keskin yüz hatları kayboluyor, kolları ardına kadar açılıyor ve Na'bee neredeyse kendini ona doğru fırlatıyor.

Elf, neredeyse onu itiyordu, ikisi gülüyor ve sarılıyorlardı.

"Senin için bir şeyim var, genç prens," Rivyr mutlulukla.

Na'bee'nin gözleri beklentiyle ıslıl ıslıl parlarken bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve nefes nefese bir Ishkart dizisi çıkarıyor. Rivyr pelerininin cebinden oyma ahşaptan, eklemli bir oyuncak çıkarır.

işlenmiş beyaz bir aygır ve sırtında kaymaktaşı askeri giysiler içinde bir Alfsigr Elfi. Na'bee oyunağı eline alır ve ona sarılır.

göğsüne bastırarak, mutluluğunu hem Ishkartça hem de Ortak Dilde haykırdı ve Rivyr'e bir kez daha sarıldı.

"Hayır Rivyr'el," diyor Za'ya başını sallayarak, ifadesi gergin ve acılı. "Nazik olmaya çalıştığını biliyorum ama o bu şeye sahip olamaz."

Bir oyuncağı reddetmesine şaşırarak Za'ya'ya bakıyorum. Rivyr'in gözleri kızgınlıkla kısılıyor. "Artık çok geç Za'ya, çünkü bu bir hediye ve ben zaten ona verdim."

Za'ya'nın gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim Rivyr, ama *hayır* dedim."

Na'bee oyuncağı göğsüne bastırarak endişeyle izlerken Rivyr ve Za'ya Alfsigr'e benzeyen bir dilde tartışmaya başlayınca gerginlik odaya çöküyor. Sonunda Za'ya ayağa kalkıp onlara doğru yürüyor ve oyuncağı almak için Na'bee'ye elini uzatıyor.

Na'bee kaşlarını çatıyor, dudakları titriyor ve oyuncağı annesine uzatıyor, o da hemen ocağa gidip ateşin kapağını açıyor ve oyuncağı içine atıyor, gözleri Rivyr'in üzerinde şimşek gibi çakıyor.

Rivyr bir an için ateşe , çenesi sanki öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. Kendini toparlıyor ve Na'bee'ye gülümsemeye zorluyor. "Önemli değil," diyor Rivyr, yüz ifadesi boş gibi görünse de gülümseyerek. "Sana iki şey aldım ve bu En iyisini bile. Diğerini yarın sana getiririm. Buna ne dersin?"

Za'ya onu çağırınca Na'bee biraz toparlanır. Emin olamayan Na'bee ailesinin yanına gider ve Zeymir onun seviyesine inerek onunla Ishkart dilinde alçak sesle konuşur ve onu sıcak bir şekilde okşar.

omzuna. Na'bee başını sallıyor ve sıkıntılı ifadesi yavaşça kayboluyor.

Zeymir ayağa kalkarken onu nazikçe dürterek, "Herkese iyi geceler dile," diyor,

eli Za'ya'nın sırtına geliyor.

Na'bee Rivyr'e koşar ve Elf onu sıcak bir şekilde kucaklar, gözleri bir anlığına kapanır.

Soğuk bir hatıra parmağı omurgamda iz bırakıyor. *Akşam karanlığı. Arama büyüü.* Ciaran'a dönüyorum. "Yakında hava kararmayacak mı?"

Ciaran bana, zümrüt gözlerindeki koruyucu bakış ve her zamanki kararlılığıyla güven vererek, "Gün ışığının üç saat kadar daha var," diyor. "İzliyorum, merak etme."

Dönüyorum ve birden Na'bee karşımda duruyor, sarılmak için kollarını uzatıyor. Uzandım ve sınımsız kucaklaştık.

"İyi geceler Sagellyn," diyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"İyi geceler, Na'bee." kederli bir sızı kaplıyor. *Benim Kardeşlerim. Şu anda ne yapıyorlar? Benim hakkımda ne söylediler?*

Na'bee gider ve Rivyr'in gülümsemesi de onunla birlikte gider. Gözleri parlayarak Za'ya'ya bakar. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Za'ya'nın öfkesi anında . "Çocuğuma oyuncak olarak bir Alfsigr Elf askeri mi getirdin? Bizi *köleleştiriyorlar* Rivyr'el."

"O bir oyuncak, Za'ya," diye alay ediyor Rivyr. "Ona oynaması için bir Smaragdalfar oyuncağı getirirdim ama *onlar böyle oyuncaklar yapmıyor.*"

Gözleri alıyor. "Peki neden? *Tam olarak* neden Rivyr'el?"

Ishkart dilinde şiddetli bir tartışmaya giriyorlar ve zaman zaman Ortak Dil'e geçiyorlar. Bunun daha büyük bir olayın sadece bir parçası olduğunu hissediyorum, devam eden irade çatışması.

"Oyuncağın dükkanına savaş açalım mı?" Rivyr'el ellerini havaya kaldırarak haykırıyor. "Zamanınızı iyi kullanın!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde matarasını tekrar çıkarır.

"Kendini ne kadar asi sanıyorsun." Za'ya göz açıp kapayıncaya kadar şişesini kapar, açar, odun sobasını açar ve ruhları alevlerin içine atar, ateş dışarı doğru patlar. "Bu değil İsyan ediyor," diye fevran eden Za'ya, şişenin yere çarpmasına izin verdi.

Rivyr'in gümüş gözleri öfkeyle parlıyor. "Onlar on yaşındaki Kelt ruhlarıydı."

Za'ya onu görmezden gelip tuniğini işaret ediyor, gümüş gözleri meydan okumayla . "Bu renkli kıyafetleri giymenin İsyan mı? Sen gerçek bir asi değilsin Rivyr'el Talonir."

Rivyr'in yüz ifadesi kibirli bir hal alıyor, ses tonu artık soğuk ve küçümseyici. "Çok acımasısın. Hepsi benim rune-büyücülüğüm seninkinden daha iyi olduğu için. Seni üç kısa hamleyle yere serebilirim, Za'ya Nyvor. Ve bunu sen de biliyorsun."

Za'ya onun yüzüne doğru yaklaşıyor, boyundan etkilenmiyor ve korkmuyor. "Yani beni yere mi sereceksin? *Gerçeği* duymaktansa? Kendin hakkındaki gerçeği mi?"

Küçümsemesi geri döndü. "Gerçek mi? . İşte gerçek, Za'ya. Yemeklerinizden hoşlanıyorum. Ve şenlik ateşlerinden. Ve basit Yılan Elf yöntemlerinden."

Za'ya sessizleşiyor, gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. "Ben gidiyorum Sonsuza dek bunu söylememişsin gibi davran, Rivyr'el Talonir." Zeymir'e doğru yürüyor, Rivyr'i işaret ediyor ve tutkulu bir Smaragdalfar'a dönüşüyor.

"Elbette," diye homurdanıyor Rivyr bana. "Son tartışmamızı ben kazanıyorum, o da Düşük Alfsigr'e geçiyor, böylece ne dediğini anlayamıyorum. diyor."

Toplu bir nefes alma sesi duyulur. Za'ya yavaşça dönüyor, savaş ateşi gözlerini aydınlatıyor.

"LOW Alfsigr?" Sesinde bir öfke dalgası var. "*Düşük* Alfsigr değil. Bu *Smaragdalfar*. Seninkinden çok daha eski bir dil, seni güneşte ağarmış aptal!"

Rivyr ona bakıyor, alaycı bir kahkaha kısa sürede kaybolan bir şokla gözleri irileşiyor. "*Güneşte ağarmış aptal* mı?"

"Çık dışarı," diye tıslıyor Za'ya Rivyr'e. "Sana bir rün bıçağı saplamadan önce gözümün önünden kaybol."

Rivyr'in yüzü inanmaz bir yüz ifadesiyle geriliyor. "Yani sen Şimdi de beni kovuyor musun?" Sefalet, soğuk ve yakışıklı yüzüne yayılıyor.

Şaşırdım. Kibirli Rivyr bir anda kırılmanın resmi oldu.

Za'ya derin ve titrek bir nefes alıp ona dik dik bakıyor. "Seni *bu* gece için kovuyorum Rivyr'el. Kalıcı olarak değil, çünkü sen benim *arkadaşımsın*. Ve senin içinde henüz göremediğin asil bir şeyin var inandığım için. Ama şu anda sana çok *öfkeliyim*, Rivyr'el Talonir. Gitmelisin."

Elf, Za'ya'ya sertçe başını sallıyor. Bana bakıyor, tüm neşesi gitmiş, yüzündeki sert acı geri gelmiş. "Düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var, Gardneryalı." Sesi duygusalıktan kırılıyor. "Beni hor görsen bile, kaderimiz aynı."

Kısa bir an için acısı açığa çıktı. Gözlerindeki şiddetli yalnızlığı ettim.

"Seni hor görmüyorum," diyorum ona ve Za'ya'ya olan davranışından dolayı ne kadar üzgün olsam da ciddi olduğumu görünce şaşıyorum.

Bana göz kırpmıyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor, sonra Za'ya'ya incinmiş bir bakış fırlatıyor, yayını ve sadağını alıp gidiyor, Üst katın kapısını çarparak.

Odadaki gerginlik onunla birlikte gider.

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden ona katlanıyorsun?" Zeymir çayı doldururken Za'ya'ya soruyor.

Za'ya gözlerini kapatır ve kendini sakinleştirmek istercesine uzun, titrek bir nefes alır. Gözlerini açar ve Zeymir'e bakar. "O sadece on dokuz. Ve o sandığından çok daha fazlası."

Zeymir başını sallar. "O ayrıcalıklı bir çocuk. Asla değişmeyecek."

Ona dokunaklı bir bakış fırlatıyor. "Hiç değişmemişsin gibi mi?"

Aralarında şöyle bir konuşma geçer

Ishkart ve Smaragdalfar. Dilleri nasıl değiştirip birleştirebildikleri baş döndürücü.

Birden kendimi burada çok yalnız hissettim. Birbirleriyle olan geçmişlerinden koparılmış bir yabancı.

Ciaran'a dönüyorum. Bir bacağını yukarı kaldırmış, kolunu dizine dayamış, dikkatle beni izliyor. Bana olan koruyucu odağı Rahatlatıcı ve Rivyr'el ile Za'ya'nın bu kadar yoğun bir şekilde tartışmasına tanık olmaktan dolayı içimde oluşan gerginliğin bir kısmını hızla dağıtıyor. Birden Ciaran'ın sessiz tavrını ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi fark ediyorum.

"Rivyr'el ile arkadaş mısınız?" Ona sordum.

Masaya bakıyor, odağı bir an için içe kayıyor. "Öyleyim. Herkesin onunla arkadaş olmasına izin verdiği kadar." Bakıyor bana geri döndü. "Zor zamanlar geçirdi. Kabadayılığının sizi kandırmasına izin vermeyin."

Rivyr'el'in gümüş gözlerindeki acılı kırılganlığı düşünüyorum. Anlık bir kırıлма yaşadım ve anlayışla başımı salladım. Sonra bir an Ciaran'ın zümrüt bakışlarını üzerimde tutuyorum, büyüsü beni içine çekiyor. "Bu gece yine senin odanda kalabilir miyim?"

Başını salladı ve bana araştıran bir bakış attı. "Şimdilik en güvenli yer burası."

Tüm o runik korumalarla birlikte. Bu konuttaki diğer her yerden daha fazla koruyucu koğuş. "Senin bir rün büyücüsü olduğun doğru mu?" Ona sordum.

Açık ifadesi esrarengiz bir hal alıyor. "Evet."

Bunu merak ediyorum. Rün-büyücülüğü olan bir Kelt hiç duymadım, ama belki de karışık bir soyu vardır. Ama Noi, Alfsigr, Ishkart ya da Smaragdalfar'a benzemiyor ve sadece Fae'ler büyü yapabilir. Öyleyse... nasıl oluyor da içinde bu kadar çok rün-büyüsü var? Ve neden beni bu kadar içine çekiyor?

"Benim ışık büyücülüğüm senin gücüne çekiliyor," diye itiraf ediyorum, onun büyüleri çekimine kendimi bırakırken biraz kızarıyorum. Yakınlık çizgilerim boyunca bir okşama gibi hissettiriyor, beni ona doğru çekiyor ve rengimi yükseltiyor duyarlılık, odadaki her şeyin tonları parlıyor.

"Biliyorum," diyor, sesi gırtlaktan geliyor, sanki bir an için o da çekime teslim olmuş gibi. "Ben de hissediyorum. *Çok güçlü.*"

Kızarıklığı derinleşiyor. O kadar güçlü ki ona yaklaşma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. "Rune büyüün korunuyor mu? Kendi içinde mi? Rivyr'in benimkini koruduğu gibi mi?"

sallıyor, gözlerindeki yeşil ışık yoğunlaşıyor.

Onu yakından inceliyorum. "Merak ediyorum... Rivyr beni korumamış olsaydı senin etrafında olmak nasıl bir şey olurdu?"

Ciaran'ın ağzında bir sırıtış iması . "Tehlikeli. Seni koruması iyi olmuş."

Bunu duyunca gözlerim biraz açıldı. Demek doğruymuş. Şüphelendiğim kadar güçlü.

Birden Rivyr'in Ciaran hakkında başka neler söylediğini hatırladım. "Gerçekten bir devrimci misin?" Babamın devrimcileri tehlikeli suçlular ve katiller olarak tanımladığını duymuştum.

Direnış, her zaman uyarıcı tonlarda, ardından Baba'nın Eliss Ana'ya Direniş'in Gardneryalılara ve Alfsigr'e karşı her baş kaldırdığında kolayca ezildiği konusunda güvence vermesiyle devam eder.

Ciaran'ın gözleri sarsılmaz bir inançla doluyor. "Evet, Sagellyn. Öyleyim."

Tatlı Kadim Olan, o. O Direniş'in bir parçası.

Ciaran uzun bir süre sessiz kalıyor, ama söze başladığında alçak sesle ve kesin konuşuyor. "Sen de bir devrimcisin."

Şaşkınlıkla kaşlarımı gererek ona bakıyorum.

"Baskıdan uzaklaştınız," diyor. "Bildiğiniz her şeye sırtınızı döndünüz, hem de büyük bir kişisel risk alarak. Bu devrimci bir hareketti."

Bunu aklımda evirip çeviriyorum, fikir karşısında afallıyorum. "Ne yapıyorsun?"

için mi savaşıyorsun?" Ona sordum. Bana devrimcilerin Magedom'u yok etmek ve topraklarımızı çalmak isteyen bir grup hırsız olduğu söylendi; hepsi de sınırlarımızdan ruhlar, pit ejderhaları, yasadışı iksirler, silahlar ve tehlikeli mülteciler geçirmeye çalışan suçlular.

Bir süre sessiz kaldı, bakışları üzerimde sabit kaldı. "Hiçbir şey muhtemelen düşündüğün gibi . Smaragdalfar suçlu ya da ahlaksız yaratıklar değil. Onlar da Za'ya gibiler ve şu anda hapsedilmiş durumdalar.

Alfsigr Elfleri tarafından madenlerde işçi olarak çalıştırılır. Na'bee kadar küçük çocuklara bile lümen taşı kotası verilir ve eğer onlarla buluşmazlarsa dövülürler ve bazen öldürülürler. İşte ben bunun için savaşıyorum. Özgürlük için."

Onun sözleri ailem tarafından bana söylenen her şeyi tamamen alt üst etti. Ama şimdi hepsiyle tanıştım, özellikle de Za'ya ile tanıştıktan sonra bana söylediği şok edici şeylere inanmaya meyilliyim.

"Haklısın," diyorum ona, her şeyden rahatsız olmuş bir halde, "bana söylenen bu değildi."

"Elbette . Büyücü Muhafızları Smaragdalfar'köleleştirilmesine yardım ediyor." Bu yeni bilgi dünyamı sarsarken zümrüt gözlerinde yorgun bir bakış var. "Gardneryalılar askeri olarak Alfsigr ile aynı safta yer alıyor çünkü Gardnerya Loncaları madenlere erişimden faydalıyor."

Za'ya'nın Alfsigr oyuncağını ateşe nasıl attığını, Rivyr'el ile tartışırken yüzündeki acıyı düşünüyorum ve anlamaya başlıyorum.

"Direniş ahlaksız suçlulardan oluşmuyor," diyor, yüz sıkıntılı farkındalık kıvılcımını okumuş gibi. "Herkesin özgür olabileceği yeni bir dünya için mücadele ediyoruz. Hayır

Hangi kültürden olursa olsun. Ya da ırk. Ya da din." Birdenbire, Gözlerinde kışkırtıcı bir ateş vardı. "En azından ben bunun için savaşıyorum."

Özgürlük. Oruç çizgilerime bakıyorum. Herkesin özgür olduğu bir yerde yaşamak nasıl olurdu?

"Herkesten bahsederken," diye sordum duraksayarak, "Gardnerilileri de mi kastediyorsun?"

Gözlerindeki sert kararlılık hiç . "Evet. Gardnerianlar bile. Eğer her grubu eşit olarak kabul edebilirlerse."

Bu mümkün olabilir mi? Bu kadar katı bir şekilde ayrı olmak yerine herkes bir arada? Za'ya, Zeymir, Wyla, Ciaran ve Na'bee'nin burada olduğu gibi birlikte? Onlar için mümkün, bu da daha fazla insan için mümkün olabileceği anlamına geliyor.

Ona doğru eğildim, bu patlayıcı düşünceyle aniden aydınlandığımı hissettim. "Bana fikirlerinden bahset."

Sonraki birkaç saati, gecenin karanlığına kadar, Diyar'ın siyaseti ve güçlenen Smaragdalfar Direnişi hakkında konuşarak geçirdik. Büyücü Muhafızların Keltanya ve Lupin sınırlarında nasıl yığınak yaptıklarını ve bir

Eğer sınır bölgelerinin büyük bir kısmını Magedom ve Alfsigr'e devretmezlerse uğrayacaklar. Bana Batı Diyarı'ndan çaresiz Urisk, Elfhollen, Smaragdalfar ve Fae mültecilerinin artan akışından bahsediyor.

Ve Direniş'ten ve onların daha iyi bir şey inşa etme hedeflerinden bahsediyoruz.

Ciaran, gözlerinde parlayan şiddetli bir ışıkla, bana şu arzusundan bahsediyor

Smaragdalfar Elflerinin Doğu alt topraklarında yeni bir yönetim türüne ve kendilerini savunma yeteneğine sahip yeni bir ülke inşa etmelerine yardım edin

Gardnerlilere, Alfsigr'e ve müttefiklerine karşı.

Sanki biri karanlık dünyama giriyor ve milyonlarca feneri aynı anda yakıyor gibi hissediyorum. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı, sanki iktidarın işleyişini incelemeye hakkım varmış gibi. Ve değişimin mümkün olabileceği fikri baş döndürücü.

Ama... ya herkesin özgür ve bir arada olabileceği bir yer olsaydı? Za'ya ve Na'bee, Zeymir ve Wyla için bir yer?

Ve oruç tutulmayan bir yer. Belki de ailesinden ve orucundan kaçan bir Gardneryalı için bile bir yer.

İhtimaller aşılamaz, ama yine de fikri bile güzel, kırılğan, kanatlı bir şey gibi.

"Ben de farklı bir dünya istiyorum," diyorum ona, göz ucuyla hızlı işaretli eller. Ona tekrar baktığımda, zümrüt gözlerindeki ani empati elle tutulur bir şeydi.

Ve ailemin beni genç adamdan tamamen farklı olduğunu fark ediyorum. Tekrar ellerime baktım.

Hayal kırıklığı beni pençeliyor.

Neden beni Tobias'a bağlamak zorundaydılar?

Birden çılgına döndüm ve umutsuzca hızlı çizgileri tenimden sıyrabilmeyi diledim.

Ama kapana kısıldım; Ciaran gibi Erthia'nın diğer tarafına kaçıp Direniş'e ama asla gerçekten özgür olamayacağım.

Ve kimi sevmek istediğimi asla seçemeyeceğim.

"Sagellyn?" Ciaran'ın bakışlarındaki bariz endişe sadece hayal kırıklığını besliyor ve arkamı dönmek zorunda kalıyorum, lanetli bir şekilde işaretlenmiş ellerimi sıkarken gözlerime yaşlar doluyor. Bana yapılanların büyüklüğü bastırırken ona bakmak acı verici.

"Koşuşları ayarlamam gerekiyor," diyor uzun bir süre sonra, sözlerinin kenarında kalıcı bir endişe var.

Başımı sallıyorum ve ondan, onun sükûnet veren çekiciliğinden ve farklı bir dünya umudundan uzaklaşıyorum.

Asla olmayacak ve asla özgür olamayacağım. Bunu benim için mahvettiler. Sonsuza kadar.

Ciaran giderken keder dolu bir yorgunlukla arkamdaki minderlere yaslanıyorum ve çok geçmeden karanlık bir uykuya dalıyorum.

* * *

Zeymir'in üçgen telli bir enstrümanda çaldığı kederli bir ezginin sesiyle uyanıyorum, alçak baritonu Ishkartça şarkı söylerken sıcak. Ciaran odada yok ve onun eksikliğini hemen hissediyorum.

Za'ya küçük sunağının önünde bağdaş kurmuş, bir heykel gibi hareketsiz, sırtı dik ve huzurlu bir şekilde oturuyor. Bir dizi küçük kandil Za'ya'nın tanrıça heykelinin önünde yarım daire şeklinde yanmakta ve yumuşak bir parıltı .

Halkımın buna nasıl bakacağını düşünüyorum. Putperestlik Gardneria'da işlenebilecek en kötü suçlar - halkımın bir gün ölümle intikamını almayı umduğu suçlar. Ama o çok sakın, kolları Avuçlarını zarıfçe yukarı kaldırmış, sanki bir hediye bekliyormuş gibi kendi dilinde sessizce ilahiler söylüyor.

Minderin daha derinlerine yerleşiyorum ve Zeymir'in zengin sesi, Za'ya'nın nazik ilahileriyle kendimi sakinleştirmeye izin veriyorum ve hepsinin burada bir yuva bulduğunu fark ediyorum. Belki istedikleri yerde bir yuva değil ama sıcak, renkli yeni bir yuva.

Gözlerim Za'ya'nın tanrıça heykeline ve heykelin dibindeki mor çiçeklerden oluşan halkaya takılıyor. Teni Za'ya'nınki gibi zümrütlerle desenli, kolları genişçe açık, yüzü dingin. Omzunda küçük, beyaz bir kuş tünemiş.

Za'ya sessizleşiyor ve dönüp bana bakıyor. Ona bakarken yakalandığım için utanarak ve yere bakıyorum.

Za'ya'nın yumuşak ayak sesleri bana doğru geliyor ve yanıma oturuyor. "Sana bakmak istememiştin," diyorum utanarak.

Za'ya elimin arkasını okşuyor. "Seni rahatsız eden ne, Sagellyn?"

"Seni dua ederken izlemek..." Sözümü kesiyorum. "Sadece... Ben de dua ederdim. Her şey zaman. Ve şimdi... Lanetlendim." Birdenbire bunun umutsuz kesinliğinin üstesinden geliyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Ben Kutsal bir oruçtan kaçıyorum ve şimdi Kadim Olan beni kovacak."

"Hayır," diyor nazikçe, uzanıp saçlarımı okşuyor. "Halkının Kadim Olan hakkındaki *hikâyeleri* seni uzaklaştırdı. Kadim Olan değil *Oo'na* değil."

Za'ya yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki kolyesini çıkarıp bana uzatıyor. Güzel beyaz bir kuş var.

kolyesi asılı. "Bu senin kuşun, değil mi?" diye sordu bana.

Anlamadığım için başımı sallıyorum. "Hayır, o senin kuşun."

"Öyle. Ve senin de. Al onu, *ti'a'lin*. Bir hediye."

Emin olamayınca aldım ve sarkan kolyeyi inceledim. Sanırım *Kadim Olan'ın beyaz kuşu. Ve Tanrıçasının da kuşu*. Burada. Bu yerde. Bu öylesine çirkin bir düşünce ki, içimde beklenmedik ve derin bir isyankâr eğlence dalgası yaratıyor

Rahatlatıcı. Kolyeyi başımın üzerinden geçirip küçük kuşu tuniğimin içine sokuyorum. Za'ya beni kendine çekip ve ben de gülümsüyorum. titreyerek ona bakıyor. Sonra mırıldanarak ayağa kalkıyor ve sunağının yanındaki dokuma tezgâhının başına oturuyor.

Zeymir'in kederli ezgileriyle tekrar uykuya daldım.

mükemmel akort edilmiş teller, Za'ya'nın dokuma tezgahının yumuşak takırtısı, benim

Fildişi ağaç dalları ve güzel beyaz kuşlar üzerine düşünceler.

"Sagellyn."

Ciaran'ın sıcak, derin sesi beni uyandırıyor, eli omzumda nazikçe duruyor.

"Vakit geldi," diyor Za'ya onun yanından bana, sesi alçak ve uyarıcı.

Başımı sallıyorum, gözlerim kamaşıyor ve Ciaran kalkmama yardım ederken elini tutuyorum,

Ama çok geçmeden kalbimi hızlandıran bir korkuyla tamamen uyanıyorum.

Nightfall.

Ciaran elini sıkıca benimkinin etrafında tutuyor ve ben ondan uzaklaşmak için hiçbir harekette bulunmuyorum, bunun yerine onu daha sıkı kavriyorum. Döndüğümde Zeymir ve Za'ya'nın kenetlenmiş ellerimize tedirginlikle baktıklarını görüyorum ama sessiz kalıyorlar, aralarında teslim olmuş, gölgeli bir bakış geçiyor Onlar.

* * *

Birkaç saat sonra koyu yeşil projektörler tarafından uyandırıldım.

Ciaran'ın odasında nabız gibi atıyor, koğuşlarda kıvılcımlar çakıyor, uyanmaya çabalarken çılgınca yönümü kaybetmiş hissediyorum.

Retta? Clover?

Çılgınca kız kardeşlerimi ararken göğsüm sıkışıyor.

Nerede olduğumu hatırlıyorum. Nefes nefese kalıp korku içime doluyor, panik hızla beni ele geçiriyor.

"Sagellyn."

Ciaran karyolamın kenarında diz çökmüş, eli kolumda, bana dün geceki aynı acılı anlayışla bakıyor. Nefes almak için mücadele ediyorum ve her şey geri geliyor - nasıl

Ailemden, halkımdan kalıcı olarak koparıldım. Kız kardeşlerimden.

Bana başka bir dilde mırıldanırken eli omzuma geliyor, başparmağı boynumu hafifçe ve *ti'a'lin* kelimesini duyuyorum.

Nefesim titriyor ve koluna tutunmak için uzanıyorum, ona sıkıca tutunuyorum, ellerim titriyor. Ciaran beni rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekiyor ve arama büyüğü nabız gibi atarken ve korku içimde kamçılanırken ona sarılıyorum.

"*Ti'a*," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşayarak. "Güvendesin." Düzensiz nefes alışım durulana ve kendime gelene kadar beni sıkıca tutuyor
Tekrar.

"Geri dönemem," diyorum boynunun kıvrımına, fısıltım isyanla sertleşiyor. "Geri dönmeyeceğim."

Ciaran'ın dudakları saçlarıma değiyor. "Buna kalmayacak, *ti'a*." Sırtımı okşuyor, beni yakın tutuyor ve bu çok doğru hissettiriyor-çok onun tarafından tutulmak tamamen doğru ve güvenlidir.

Titreyerek derin bir nefes daha alıyorum, bunu yaparken dudaklarım uzun boynuna değiyor, büyücü çizgilerim ona doğru çekiliyor. "'*Ti'a*' ne anlama geliyor?" Ona soruyorum, aniden daha da farkına varıyorum Rahatlatıcı sıcaklığı, katı erkeksi varlığı, sırtıma yayılmış eli, saçlarıma değen nefesi.

Hafifçe geri çekiliyorum ve bakışlarını tutuyorum, yeşil ışık fraktalları Ben kendimi onun büyüsüne bıraktığımda ve o da kendini benim büyüme bıraktığında, onun rune-büyüsüne karşılık olarak görüşümde kıvılcımlar çakıyor, yakınlık çizgilerim sıcak ve parlak bir şekilde karıncalanıyor.

"'Sevgili' anlamına geliyor," diyor gözlerinde tutkulu bir özlemle.

Öpücüğünü kimin başlattığını bilmiyorum ama onu kendime yaklaştırdığımda ağzı aniden benimkinin üzerinde, yumuşak ve arayış içinde. Kimin başlattığını bilmiyorum.

ikinci, üçüncü ya da dördüncü öpücüğümüzü başlatıyor. Tek bildiğim onu öpmenin özlemini her şey olduğu. İstedğim her şey. Her zaman bulmam gereken bir yere, eve gelmek gibi.

Birbirimize sarılırız ve gecenin derinliklerinde öpüşürüz, yumuşak ve nazik, uzun süreli ve dikkatli. Ve sonra, arama büyüsü etrafımızda ve çevremizdeki karanlıkta titreşirken o kadar da dikkatli değil.

Bölüm 9: Rune-Blade

Uykumdan uyandığımda Ciaran çoktan gitmişti, etrafımdaki battaniyeler onu bulamadığım için hissettiklerimi yansıtan karmakarışık bir hal almıştı. Alt dudağıma dokunuyorum, o anları hatırladıkça yüzüm ısınıyor.

Ağzının benimkine değdiğini hissediyorum, ikimiz gecenin büyük bir bölümünde birbirimize sarılmışız - üzerimde onun büyüyle ilgisi olmayan yeni bir esaret var.

Ona karşı duyduğum bu ani ve güçlü çekim, mühürlendiğim gün hızlı arkadaşşıma karşı hissetmem gereken şeydi.

Bir düşünce sarsıcı bir güçle beni sarsıyor.

Bugün.

Bugün Tobias'a mühürlenmem gereken gün. Örümcekli hızlı çizgilerime bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Mide bulantısı içimi kaplıyor ve kusacakmışım gibi hissederek yatağın kenarına tutunuyorum.

* * *

Za'ya kahvaltı sırasında bana nazikçe, "Seni yakında taşımamız gerekecek," dedi.

Herkes çalışırken Zeymir ve Za'ya benimle içeride oturuyorlar. Na'bee odasında ders yapmak üzere gönderildi. Alçak masada bir demlik dolusu kehribar rengi çay ve bir tabak kızarmış

Artık *nu'dullar*, renkli mağara mantarları, yumurta ve baharatlarla yapılan kahvaltılık kekler.

Zeymir bana "Doğu Verpacia'da güvenli bir evimiz var" dedi, çayını bıraktı. "Ciaran şu anda orada, arama büyülerine karşı koruyor."

"Kız kardeşlerim olmadan bir daha dönmek üzere gidemem," diye hatırlatıyorum ona.

"Şu anda kendini tehlikeye atmadan onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok Sagellyn," diyor Zeymir. "Ailen seni ihbar etti Verpacian Muhafızları ve Vu Trin güçlerinin yanı sıra Büyücü Konseyiniz de kayıp. Verpacian Muhafızları Beşinci

Seni bulmak için Verpacia'ya Gardnerian iz sürücülerini gönderdi. Üzerinde yüzün olan ilanlar her yere asılıyor."

Za'ya'nın eli benimkine geliyor. "Şimdi neden taşınman gerektiğini anlıyor musun, *ti'a*? Ve çabuk?"

Retta ve Clover'ı arkamda bırakma düşüncesiyle gözlerimden akan yaşları engellemek için mücadele ediyorum... ve Buradaki herkesi. Ama aynı zamanda onları riske atmak da istemiyorum, özellikle de beni korumak için bu kadar çok şey yapmışken.

Ve yeni bir hayat için bir şans istiyorum. Gerçekten benim diyebileceğim bir hayat.

Za'ya'nın zümrüt eli benimkini sıkıca kavıyor. "Sagellyn," diyor usulca. "Seni terk etmiyoruz. Yabancı bir yerde yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliriz. Gidecek hiçbir yerin yok ve gitmenin de hiçbir yolu yok. Geri. Hepimiz eninde sonunda Noi topraklarına doğru yola çıkacağız ve sizi de oraya götürmenin bir yolu olabilir, çünkü hepimiz gibi siz de çok nadir bulunan bir şeye sahipsiniz. Ve Noi ordusu için potansiyel olarak çok faydalı."

Gözyaşlarımı içiyle siliyorum. "Belki de Oldukça fazla hafif büyücülük yapıyorum," diyorum onlara. "Ailem bana büyücülük seviyemi söylemezdi ama bazı şeyler duydum. Öyle olduklarını biliyorum.

Büyücü Konseyi'nin benim güç seviyemi öğrenmesinden endişe duyuyorum." Ses tonum acı bir hal alıyor. "*Kadimlerin Kitabı'nı* takip etmenin benim bir Konsey üyesi olmamdan daha önemli olduğunu düşündüler.

Işık Büyücüsü. Çünkü *Kitap* dişilerin asa kullanmaması söylüyor."

Za'ya beni düşünceli bir şekilde değerlendiriyor. "Rivyr'el seni koruyabildi.

Bu da önemli bir güce sahip olmanız gerektiği anlamına geliyor." Başımı salladım.

"Anlamıyorum."

"Onun seni koruduğu gibi bariyer koşuuları sadece güçlü bir sihirli çekimle içeri çekilebilir. Büyü bu koşuular için bir mıknaş gibidir," diye açıklıyor. "Yani güçlü bir Işık Büyücüsü ve rune-sorcerer olmalısın."

Her zaman şüphelendiğim şeyi onaylaması tamamen içime işlerken ona göz kırpiyorum.

"Ama bizden farklı olarak," diye devam ediyor Za'ya, "herhangi bir sistemin rünlerini çalıştırabilecek ve onları yeni güçler halinde birbirine bağlayabileceksiniz,

Çünkü Işık Büyücüleri her türlü rünü üretebilir. Noi bu konuya büyük ilgi ve bu nedenle Gardneryalı olsanız bile büyük olasılıkla sizi kabul edecektir."

Zeymir, "Muhtemelen seni Wyvernguard'a kaydedeceklerdir," diyor. "O da ne?" Merakla soruyorum.

"Noi askeri akademisi," diyor Zeymir bana. "Vu Trin askerlerini eğittikleri yer."

Bu fikir içimde şok etkisi yaratıyor ve hemen ardından ani bir sıkıntı geliyor. "Kız kardeşlerimi kurtarmalıyım," diye ısrar ediyorum, çaresizlik yükseliyor. "Onlar olmadan Doğu Diyarına gidemem. Sadece yapamam."

Za'ya derin bir nefes alır ve başını hafifçe öne eğip onaylama ve anlaşma. "Onları kurtaracaksın -bir gün. Ama önce kendini kurtarmalısın."

* * *

Öğle vakti Rivyr'el ortaya çıktı, gösterişli hali biraz azalmıştı. Sanki Za'ya'nın iyiliğini yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi -ve belki de benimkini kazanmaya. Bana ışığı yakaladıkça gökkuşaklarıyla dans eden göz kamaştırıcı bir cam prizma veriyor, güzelliği nefesimi kesiyor.

"Böylece hatırlayabilirsin," diyor Rivyr alaycı bir sırıtişla, "bu dünyada siyahtan fazlası da var." Gözleri parıldayarak bana göz kırpmıyor.

Pırıl pırıl prizmaya, elmas kesimli kristale bakıyorum. Yakınlık çizgilerime bir zevk karıncalanması gönderiyor ve görüşümde büyüleyici bir gökkuşağı kıvılcımının belirmesine neden oluyor. Bir an için gökkuşaklarıyla kaplı görünen Rivyr'e bakıp gülümsüyorum. Nazik jestinden etkilenererek ona "Teşekkür ederim," diyorum.

Rivyr zarif bir başını eğiyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Rica ederim, benim tatlı büyücüm."

Za'ya kollarını kavuşturmuş Rivyr'in Na'bee'ye doğru ilerleyişini, pelerininin altından sarılı bir paket çıkarışını ve ona uzatışını izliyor. Na'bee heyecanla parşömen ambalajı açar ve siyah bir aygırı tutarken Ishkart dilinde mutlu bir şekilde bir şeyler haykırır

oyuncak ve üzerine Kelt kıyafetleri giymiş tuhaf bir pelüş ayı. Na'bee kendini Rivyr'in üzerine atar, hem genç Elf'e hem de yeni oyuncaklarına sıkıca sarılır. Rivyr yüzünde muzip bir sırıtışla Za'ya'ya yan yan bakar ve Za'ya homurdanır. Ona oturmasını işaret eder, sonra da bir kase *nu'duls'u* kabaca bir takırtıyla Elf'in önüne koyar.

Daha sonra, Rivyr ayrıldıktan sonra, buruşuk, kül lekeli, deri kaplamalı bir Wyla yiyecek almak ve Ishkart'taki Za'ya ile konuşmak için kısa bir süreliğine uğruyor. Gözleri ara sıra bana doğru kayıyor ve kulaklarım birkaç kez ismimi seçiyor. Sonunda, Wyla bana doğru adım atıyor, ateşli bir

Kalçasındaki kılıfından hançerlerinden birini çıkarıp kabzası dışarıda bana uzatırken bakış.

Kabzasının etrafına koyu menekşe rengi deri sarılmış ve bıçağın uzunluğu boyunca parlayan altın Ishkartan rünleri ile muhteşem bir şekilde işlenmiş bir Ishkartan rune-blade.

"Senin için," diyor. "Asanı kullanmayı öğreneceksin ve bu bıçağı kullanmayı öğreneceksin."

"Yapamam..." İtiraz ediyorum.

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar ediyor Wyla, bıçağı ileri doğru iterek. "Al onu. Başına gelen bu korkunç şey için çok ağladın. Ama artık ağlamayı bırakmanın vakti geldi Sagellyn." Gözlerindeki yanma alev alev yanmaya başlar. "Yakında bunun yerine onlarla savaşıma zamanı gelecek."

Bıçağı elime , Ishkartan rünleri elime aldıkça daha da parlıyor. Rün tasarımı dairesel yönleri genişliyor ve daha karmaşık rünik işaretlerle doluyor, bıçak ve kabza aniden akla gelebilecek her renkle titreşiyor. Bıçak beklediğimden daha hafif ve keskin bir kenara sahip.

Kabzasında ve bıçağında canlanan altın rünlerin bazı yönleri, onları Gwynn'in grimoires'lerinden hatırlıyor.

Doğruluk, yangın, yok etme.

* * *

Ciaran'ı gece çökmeden hemen öncesine kadar bir daha görmedim. Sessiz bir gece olur, arama büyüü yapılmaz. Yatak odasındaki rünler Pencerenin yanındaki karyolada oturmuş, Doğu Diyarı'nın tarihiyle ilgili kitaplarından birine dalmışken huzurlu ve hareketsiz.

Ciaran yatak odasına girdiğinde gözleri hemen beni buluyor ve yüzü sessiz bir sevinçle aydınlanıyor. Kalbim yavaş yavaş atmaya başlıyor, Yakınlığına ve ilgisinin yoğunluğuna karşılık olarak vurma ritmi, koyu kızıl saçlarını içen yakınlık çizgilerim, canlı gözlerinin yeşili, yüzünün yakışıklı çizgileri.

Ona soracak milyonlarca sorum var ama harika, ateşli öpüşmelerimizi hatırladıkça tüm düşüncelerim birbirine karışıyor.

Ciaran yanıma oturdu ve dizinin üzerinde avucunu açarak Davetiye. Kitabı bir kenara bırakıp elimi onun elinin içine sokuyorum ve parmakları etrafına dolandığında zevkten titriyorum. Sıcaklık çizgilerimden geçerken ona gülümsüyorum.

"Seni özledim," diyorum utangaç bir ifadeyle, başparmağını benimkinin üzerinde gezdirirken, kalp atışlarım onun okşayışına tepki olarak kendi kendine çarpıyor.

"Ben de seni özledim," diyor, gözlerindeki yeşil ışık parlıyor, büyülü çekimi beni sarıyor. "Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz ama... Artık her zaman seninle olmak istiyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum ona nefes nefese, sakinliğini severek, yansıtıcı tavrı ve beni nasıl da derin bir sessizlik içinde dinlediği. "Seninleyken artık kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum. I hissediyorum... anlaşıldım."

Bana gülümsemenin izini veriyor. "O zaman belki de hep birlikte kalmalıyız."

Ağzım kendinden geçmiş bir sırıtışla seğiriyor. "Bu fikri sevdim."

Ciaran'ın gülümsemesi genişliyor, benimkini yansıtıyor ve az önce sessiz, sarsılmaz bir açıklama yapmışız gibi hissediyorum, artık ikimiz de aynı hizadayız, bundan sonra.

Ciaran'ın bakışları şu anda karyolamın başındaki küçük masanın üzerinde duran rune-blade'e takılıyor. Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. "Artık bir rune-blade'in mi var?"

"Onu bana Wyla verdi. Onunla nasıl dövüşeceğimi öğrenmemi istiyor. Asayla birlikte." Masanın üzerinde, bıçağın yanında duran kemer kılıfını gösteriyorum. "Bana kılıç için de bir kılıf verdi."

Bunun üzerine Ciaran'ın dudağı kalkıyor. "Wyla silahlarını seviyor."

"Sizinle yaşamaya nasıl geldi?" Merakla sordum. "Zeymir'in hem Za'ya hem de Wyla ile evli olduğuna dair bir söylenti duydum. Bu da

doğru değil, değil mi?" Zeymir'in Za'ya'nın yanında babacan bir tavır takındığını fark ettim ve babası olabilecek yaşta görünüyor.

Ciaran'ın yüzüne bir gölge düşer. "Zeymir, Wyla ile evli. En azından kâğıt üzerinde. Za'ya ile birlikte Wyla'yı satıldığı genelevden kurtarabilmelerinin tek yolu buydu. On dört yaşındaydı."

İçimde bir şok patlıyor ve dehşete kapılarak derin bir nefes alıyorum.

"Onunla formalite icabı evlendi," diye açıklıyor Ciaran. "Bu evlendiği tek

onu Issani topraklarından çıkarmanın bir yoluydu. Zeymir ve Za'ya oraya gitmişlerdi çünkü evlenmelerine izin verecek tek yer orasıydı. Oradayken, onlardan yardım isteyen Wyla'ya rastladılar. Böylece Zeymir Wyla ile de evlendi ve bu da genelevin

Sonra Zeymir ve Za'ya onu yanlarına aldılar. Onlar için bir kız çocuğu gibi."

Ona yapılan bu şeyi anlıyorum. Wyla'nın ateşli sözleri aklıma geliyor ve yardımları için içimde daha da şiddetli bir minnettarlık ve Wyla'nın muhtemelen katlandığı şey için de derin bir keder kabarıyor.

"Neden büyüsüyle kendini kurtaramadı?" Ona sordum. "Onun rune-büyüsü, ölümünden birkaç yıl sonrasına kadar ortaya çıkmadı.

Kurtarma."

Bunu düşünüyorum. "Zeymir onu kurtarmasaydı ne olurdu?"

Ciaran düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Muhtemelen ayarlanmış bir büyücülüğü ortaya çıktıktan sonra bir savaş lorduyla evlendi." "Zorla bir geneleve kapatıldıktan sonra," diyorum düz bir şekilde, nasıl Kaçmamış olsaydık, Wyla ve benim hayatlarımız üzerinde çok az kontrolümüz olacaktı.

Ciaran sertçe başını sallıyor ve ben de kendi öfkemin onun yeşil gözlerine yansıdığını görebiliyorum.

"Zeymir de Za'ya'yı kurtardı mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, Za'ya kendini Alfsigr kontrolündeki alt topraklardan kurtardı. Madenlerden kaçan biriydi ve Zeymir'in ailesinin sahibi olduğu bir Ishkartalı demirci dükkânında rün dövmek için çalışmaya başladı. Onu batıya ve alt topraklara kaçırmak için silah üretirken yakaladı ama asla teslim etmedi. Za'ya onun yerine davasına katılmaya ikna etti."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attım, Za'ya'ya olan sevgim içimde parladı. "Buna inanabilirim. Za'ya ikna edici biri."

Ciaran buna gülümsüyor. "Direniş için birlikte çalışmaya başladılar ve Zeymir kısa sürede ona aşık oldu."

"Buna inanmak da kolay," diyorum, ciddileşerek, duygularım aniden beni ele geçirerek. "Za'ya çok nazik."

Ciaran bir an sessiz kalıyor ve bir sonraki konuşmasında sesi kesiliyor. "Zeymir ve Za'ya... tanıdığım en iyi insanlardan bazıları."

"Onlarla yaşamaya nasıl başladın?" Tereddütle sordum.

"Ailem öldü," diyor basitçe, gözlerinde aniden beliren keskin bir kederle. Daha fazla ayrıntı vermiyor ve o kadar bariz bir acı içinde ki onu zorlamıyorum.

El ele tutuşurken ona doğru eğiliyor, başımı geniş omzuna yaslıyorum. Tavandaki goblenlere bakıyorum.

Onu öpmek için ani bir özlem duyuyorum, dün gece yaptığımız gibi. Yanaklarımda bir kızarıklık oluşurken gözlerimle dairesel bir rünün girdabını takip ediyorum ve

Boynu, varlığının kıvılcımlandırdığı tedirgin edici sıcaklık sınırlandırılmayı ya da uzaklaştırılmayı reddediyor.

Döndüğümde Ciaran'ı bana bakarken buluyorum, yanakları kızarmış, gözleri ikimizi de ele geçirmiş gibi görünen birbirimize duyduğumuz özlemle dolu.

"Sage," diyor, sesi duygu dolu.

İlk başta, ailem ve arkadaşlarımla aynı ismi duyunca neredeyse gülümsüyorum. Ama ona tekrar baktığımda, Tobias yerine Ciaran'a bağlanmak için ani, ezici, acımasızca boş bir arzuyla sarsılıyorum.

Serbest elimi ona uzatıyorum, avuç içim yukarı bakıyor, derim hızlı çizgilerle delik . Gözünü kırpmadan onlara bakıyor. "Asla birlikte olamam

Başka kimseyle olamam," diyorum ona, gözlerimden yaşlar süzülürken sesim titriyor. "Asla kimseyle birlikte olamam ama..."

Boğazımda safra birikiyor. . Hızlı arkadaşımın adını öğürmeden söyleyemiyorum. Mide bulandırıcı bir sıcaklık enseme yakıyor.

"Bunu bilemezsin." Ciaran ses tonunu meydan okurcasına yükseltiyor. "Büyüler bozulabilir."

"Bu değil."

"*Hayır*. Her büyü bozulabilir." Elimi sıkıca kavıyor. " bile..." Kolumu uzatıyorum, zümrüt parıltısı

rune-ışığını yakalayan deri. "Ben her zaman Gardneryan olacağım." "Umurumda değil," diyor, meydan okuması değişmeden.

Ciaran elimi kaldırıyor ve dudaklarını elimin arkasına bastırarak yavaş, nazik bir öpücük konduruyor, gözleri kapanıyor, yüz ifadesi duygularla dolup taşıyor. Nefesi elimde titriyor ve ben keskin bir nefes alır. Sonra her parmağının kıvrımını kasıtlı bir yavaşlıkla, teker, sıcak ağzı nazikçe Dudakları parmak eklemlerimin üzerinde tüy gibi hafif bir çizgi oluştururken asi gözleri benimkilere dikiliyor.

Tobias'a hiç benzemiyor-gelecekteki hızlı arkadaşım ile ilgili hayallerimdeki gibi biri. Kalbim göğsümde güm güm atarken Ciaran Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip dudaklarını dudaklarıma götürmeden önce yanağımı hafifçe okşamak için uzanıyor.

Ateşli öpücüğünün içine düşüyorum, sevgi dolu, nazik dokunuşu, hızlı çizgilerimin farkındalığı kalbimi kırırsa bile kalbimi dolduruyor.

* * *

Gecenin geç saatlerinde Ciaran'ın diğer karyolada dönüp durması ve akıcı Smaragdalfar dilinde çığınca seslenmesiyle uyandım.

"*Ma'mya! Ma'mya! Ohn! Ohn!*" Yeterince

Smaragdalfar bu basit kelimeleri anlamak için son birkaç gün içinde.

Anne! Anne! Anne! Anne! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!

"Ciaran!" O inerken doğruluyorum, yüzü perişan, battaniyeler uzun uzuvlarının etrafına düzensiz bir şekilde sarılmış. Yanımdaki çarkıfeleğe dokunuyorum ve kıvılcımlar saçarak odayı yumuşak bir renge bürüyor,

Işığın onu kabusundan uyandırmasını umarak çok renkli bir parıltı.

"*Ma'mya! Fav'ya! Ohn'a'yir!*" *Anne. Baba.* Ve anlamadığım başka bir şey.

Neden akıcı Smaragdalfar dilinde rüya görüyor? Ve ailesine ne oldu?

"Ciaran." Yanına gidip omzundan tutuyorum. Ağlıyor, gözlerinden yaşlar akıyor, sanki battaniyeler ona batıyormuş gibi çırpınıyor.

Onu zapt ediyor, kaçmaya çalışıyormuş gibi tekmeliyor. Omzunu daha sıkı kavriyorum ve onu sarsıyorum, kalbim ona gidiyor. "Ciaran. Rüya görüyorsun."

Sertçe nefes alır ve irkilir, gözleri fal taşı gibi açılır, cam gibi ve kızarır. Etrafına göz kırıyor, çılgınca şaşır mış, ağzı açılıp kapanıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış. Bakışları benimkilere kilitlenirken zor nefes alıyor ve kısa bir an için her görüyorum. Nasıl kaybettiğini Herkes.

Eli sıkıca kavriyor, gözleri gözlerime dikiliyor.
Benim ona tutundu um gibi bana tutundu.

"Benimle kal," diye mırıldanıyor, hâlâ yarı yarıya kâbusun içindeymiş gibi görünüyor. "Gitme."

"Yapmayaca ım," diye söz veriyorum.

Uzun bir süre orada kaldım, ona tutundum, eli benimkini kavradı, sert nefesi titredi ve sonra daha yavaşladı normal ritim. Sonunda onun yanına uzanıyorum ve kısa süre sonra uyuyakalıyorum, kolum g  s ne dolanıyor, elleri bütün gece bana yapışıyor
Uzun.

Bölüm 10: Sırlar

Tiz bir çığlıkla uyandım, ardından kız kardeşim Clover'ın sesi geldi.

"Sage! Sage!"

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve panjurla pencere arasındaki yarıktan bakmaya çalışıyorum.

Eliss Anne, kız kardeşime öfkeyle bir şeyler tıslarken Clover'ı bekleyen bir arabaya doğru sürüklüyor. Clover'ın ayakları kaldırım taşlı sokakta sürükleniyor, ileriye doğru sürüklenirken tutunmaya çalışıyor.

"Hayır!" Clover . "Sage'i istiyorum!"

Nazik Retta handan çıkar, gözleri kızarmış ve travma geçirmiş. Babasının eli kolunda, onu da arabaya doğru sıkıca yönlendiriyor. On iki yaşında hâlâ çocuksu, onun için yaptığım bez bebeklerden birine sarılıyor.

Clover yumruklarını sıkarak Eliss Anne'den kurtuluyor ve babam Retta'yı arabaya iterken ona sertçe bakıyor, nazik kız kardeşim hızla gölgeler içinde kalıyor. Retta'nın dehşete düşmüş, perişan gözleri çok geçmeden vagonun penceresinde beliriyor, gözlerini kırıpştırarak perişan bir şekilde arıyor.

Beni arıyor, mide bulandırıcı bir şekilde fark ettim.

"Gitmeyeceğim!" Clover hem Eliss Anne'ye hem de babasına bağırır. "Sage olmadan gitmeyeceğim!"

Baba ileri atılıp Clover'ı yakalar ama Clover çığlık atmaya devam eder. Baba geri çekilir ve kızın yüzüne öyle sert bir tokat atar ki kız yere düşer. ağlayarak ve adımı haykırarak yere yığıldı. Darbenin etkisiyle sanki kendime vurulmuş gibi geriye sıçradım ve dehşet içinde ağzımı kapattım.

Eliss Ana'nın yüzü öfkeyle çarpılmış, on bir yaşındaki asi Clover'a bakıyor. Bana sırtını dönüyor en küçük kız kardeşini alıp arabaya binerken, babam da gevşek, hıçkırarak ağlayan Clover'ı kaldırır ve onu arabaya bindirerek kapıyı kapattı. Bir grup Büyücü ve Verpacian askerinin toplandığı hana doğru yürür. Gwynnifer da onlarla birlikte,

Ciddi bir endişeyle konuşuyor, yolun aşağısını, demirci dükkanını ve üniversiteyi işaret ediyordu.

Gwynn. Ciaran'ın eli dinlenmeye geldiğinde acı içimde bükülüyor Sırtımda rahatça. Arkadaşıma koşmak istiyorum. Kalbimi ona açmak ve her şeyin nasıl korkunç bir şekilde yanlış gittiğini anlatmak. Bize söylenen her şeyin nasıl yalanlarla dolu olduğunu. Ama onu çok iyi tanıyorum - o kadar sıkı Gardnerian ki, bana asla inanmazdı. Herhangi bir şüphenin ötesinde, Gwynn'in şu anda nerede olduğumu bilseydi beni tamamen reddedeceğini anladığım için ıstırap içimden geçiyor. Ciaran'ı gece boyunca nasıl tuttuğumu bilseydi. Benimkinden nasıl kaçtım Oruç.

Araba hareket eder ve uzaklaşır.

Kendimi doğrudan duvara atmak istiyorum. Peşlerinden koşmak ve kız kardeşlerimi kurtarmak. Asamı çıkarıp yoluma çıkmaya cüret eden herkesi geri püskürtmek.

"Sage..."

"Onları hapse atacaklar," diye öfkelen dim, bunun doğru olduğunu biliyordum

ezici bir kesinlikle. "İsy an ettiğinde babam kardeşim Shane'e de böyle yapmıştı. Clover da isyan edecek ve onu dövüp teslimiyet. Sonra da mümkün olan en kısa sürede ikisini de öldürecekler. Ve o canavarlar ailesinin içinde sıkışıp kalacaklar." Nazik bir görüntü Retta, sıska küçük Clover'ın Tobias'ın ailesi tarafından kontrol edilmesi . Sevgili kız kardeşlerimin saldırıya uğraması, sonra da bunun için suçlanması ve benim gibi aşağılanması ihtimali dayanılamayacak kadar korkunç.

Ciaran'a dönüyorum, umursamaz bir öfke beni ele geçiriyor. Gözlerinde derin bir endişeyle beni izliyor, saçları uykudan dağılmış.

"Onları oradan çıkarmalıyım," diyorum şiddetle, kayarak karyoladan kalkmak için etrafından dolanıyorum. Belimdeki kemer kılıfını bağladım ve rün bıçağımı içine soktum, asam çoktan botumun yan tarafına yerleştirilmişti.

Ciaran ayağa kalkıyor, eli koluma geliyor. "Sage, kurtaracaksın Onlar. Ama henüz değil. Hiç büyün yok. Eğitimin yok. Ama zaman var. Bana kız kardeşinin orucuna daha bir yıl olduğunu söylemiştin..."

Gözlerimden öfkeli yaşlar süzülürken elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Onlara davranıldığını görmek beni öldürüyor. Ve bana ne olduğunu bilmeyecekler."

"Hayır, yapmayacaklar." Ciaran omzumu okşamak için uzandı. "Özür dilerim. Direniş uzun bir oyundur. *Uzun* bir tane. Daha güvenli bir yere gideceksin.

bir grimoire bulacaksın. Hafif büyüler ve rune-sorcery öğreneceksin. Ve *sonra* onları kurtaracaksın."

Gözyaşlarımı yutarak normal nefes almak için mücadele ediyorum. Ciaran uzun bir süre beni nazikçe kollarına çekiyor ve bedenim yavaşça onun içinde eriyor, uzun formunun temasıyla rahatlıyor benimkine karşı. O sırtımı okşarken kollarımı ona doluyorum, yakınlık çizgilerimden bir ürperti geçiyor.

Gözlerim kısa bir süreliğine uzun boynuna takılıyor, tuniğinin yakası yamulmuş ve bana kaslı göğsünün gölgeli bir görüntüsünü veriyor. Kıyafetinin altındaki derinin her yerinde küçük, zümrüt rünleri tutan çok sayıda zincir dövmesi var.

Uzanıp başparmağımla yakasının kenarını okşuyorum.

"Ciaran, göğsündeki o dövmeler ne?"

Ciaran sertleşiyor ve hafifçe çekiliyor, daha önce açık olan ifadesi aniden kapanıyor.

THUD THUD THUD

Birisi demirhanenin ön giriş kapısına çarpınca ikimizin de kafası yukarı kalktı.

"Aç !" kaba bir ses talep ediyor. Tanıdığım bir ses. Yüzümdeki kan çekiliyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, Ciaran'ın gözleriyle dehşet içinde karşılaşıyorum.

Odanın dışında bir kapı çarparak açılır. Çizmeler taş ocağının içinden geçip sarmal merdivenlerden aşağı iniyor. Za'ya'nın çığlığı altımızdan geliyor. Sonra bir çarpışma.

Ciaran yatak odasının perdeli girişine doğru hızla ilerliyor ve dışarı bakıyor.

Dönüp sessiz olmamı işaret ediyor, sonra uzanıp kolumdan tutuyor ve beni perdeye, kendisine doğru çekiyor.

"yatın!" Babam alt kattaki yaşam alanından homurdanıyor. Bu talep diğer birkaç adam tarafından da yankılanır. Bir çarpışma daha oldu, ardından Za'ya'nın çığlığı geldi.

Na'bee , "*Ma'mya!*"

"Kızımı arıyoruz, Büyücü Sagellyn

Gaffney," diye gürledi babamın sesi aşağıdan. "Burada bir Kelt var. Nerede o?"

"Lütfen, Büyücüler," Zeymir'in derin sesi ikna etmeye çalışıyor, "bu kız burada değil..."

Keskin bir gümbürtü. Za'ya ve Na'bee Ishkart'ta ağılıyor.

Öfke içimde patlıyor ve *bir şeyler* yapmak için perdeyi itmek üzere harekete geçiyorum ama Ciaran beni sıkıca tutuyor.

"Büyücüler, lütfen," diye tekrar deniyor Zeymir, bu sefer kelimeleri biraz boğuk.

Tobias'ın zalim sesi, "Kapa çeneni, dinsiz," diye hırlıyor.

Her şey geri gelirken içimde bir şok patlıyor. Tobias beni tutuyor, büyüyle zapt ediyor, beni zorluyor...

Kelimeleri zar zor . "Bu o."

Ciaran'ın gözleri önce büyüyor, sonra ölümcül bir sakinlikle kısılıyor. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldıyor.

Onun zümrüt bakışlarına kilitlenip başımı sallıyorum, içimi bir korku kaplıyor.

Babam Zeymir'e, Za'ya'ya ve Na'bee'ye bağırırken beni yatak odasından, taş ocağından geçirip arka kapıdan çıkarıyor. Ciaran beni arka kapıdan dışarı çekerken bir çarpışma daha oluyor, yukarıdaki kasvetli gri gökyüzü soğuk bir yağmur püskürtüyor.

Ağır yüklü bir arabanın başında duran ve iki siyah arabanın dizginlerini tutan iri yarı, gri tenli bir Elfollen adam var.

İş atları, kaçmaya hazır görünüyorlar. Beni görünce Elfollen'in gümüş gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Öfkeli seslerin geldiği yöne bakıyor ve Ciaran'a uyarı dolu bir bakış atıyor.

"Ciaran. *Hayır.*"

Ciaran fısıltıyla, "Onu buradan çıkarmalıyız," diye bağırıyor. "Başka yolu yok Kol." Düşüncesini hızlı bir Ishkart akışıyla bitiriyor.

Arabanın arkasına ağır bir sicimle bağlanmış olan brandanın hemen altındaki çitalı bir sandığın kenarını seçebiliyorum.

Silahlar, fark ediyorum telaşla, sandığın çitaları arasından bıçakların parıltısı görünüyor. Bu sandıklardan birinin Ciaran'ın odasında, karyolasının altına gizlenmiş olduğunu gördüm, içi rün bıçaklarıyla doluydu.

Silah kaçakçılığı yapıyorlar. Bugün.

Oh, Kadim Olan.

Ciaran Kol'un cevabını beklemiyor. Beni arabanın arkasına doğru çekiyor ve kumaşın kenarını kaldırıyor. "Atla," dedi. fısıldıyor, gözleri kararlı, koyu kızıl saçları karanlıkta kızıla çalıyor. "Seni burada, demirci dükkanında bulamazlar."

Na'bee yerin altından haykırıyor. Za'ya'nın yalvarışını duyabiliyorum, ve ailem beni burada bulursa hepsinin ne kadar büyük bir tehlike altında olacağını anlıyorum.

Ciaran tarafından yarı itilerek, yarı kaldırılarak kumaşın altındaki karanlığa doğru ilerliyorum. Tuvalin kenarını daha yükseğe çekerek Bir an, kısa bir aydınlanmayla, sandıkların bu vagonun ana yükü olmadığını fark ediyorum. Sadece korunaklı alanın kenarlarında sıralanıyorlar.

Vagon, çoğu çocuk olan insanlarla doludur. Yanlarında birbirlerine sıkıca bastırılmışlardı. Za'ya gibi Smaragdalfar, derileri parıltıyan zümrütlerle desenli, gözleri yıldızlar gibi, kulakları hızlı noktalara geliyor. Hepsi sessiz ve ölüm gibi hareketsiz, gözleri kocaman ve bastırılmış dehşetle dolup taşıyor. Sıkışmış bedenlerin arasından aşağı kayıyorum ve Ciaran tuvalin yerine geçiyor. Tenimin parlayan zümrüt ışıltısı karanlık ışıktaki belirginleşirken ıslak yün ve korkunun pis kokusu içimi kaplıyor.

Yakınlık çizgilerimi çekiyorum, etrafımı aydınlatıyorum. Önümde yaşlı bir kadın var, saçları kar gibi beyaz. Kollarını altı görünen küçük bir kıza dolamış. O da

Çocuk tamamen hareketsiz, zümrüt kumaştan derisi, sivri kulakları ve saç yerine yeşil ipliği olan yıpranmış bir bez bebeği tutuyor, bebeğin gözleri gümüş iplikle parlıyor. Elindeki oyuncağa rağmen, küçük kızın korku dolu gözlerinde küçük yaşına inat bir ciddiyet var.

Omzumun üzerinden bakıyorum. genç bir Smaragdalfar kadını var. Benim yaşlarımda ve bana keskin bir nefretle bakıyor. Etrafımızda, çocukların gümüş gözleri bana göz kırpmıyor. Ormanda kamp ateşi etrafında küçük hayvanlar.

Titrememi durduramıyorum ve bu küçük çocukların başardığı gibi korkumu kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Bir anda fark ettim ki

Ciaran, Zeymir ve Za'ya tam da bu işe bulaşmışlardı. Ruh ya da pit ejderhası ya da genç kadın kaçakçılığı yapmıyorlar.

yasadışı iksirler, halkımın onları suçladığı gibi. *Onlar* Direniş için runik silah kaçakçılığı.

Ve mülteci kaçakçılığı yapıyorlar.

Araba keskin bir sarsıntı geçiriyor ve sarsıla sarsıla yola koyuluyor, genç kadının dirseği acıyla sırtıma saplanıyor, bedenlerimiz birbirine çarpıyor. Babam uzaktan anlaşılmaz bir komutla bağılıyor ve ben sesle irkiliyorum.

"Arka tarafı arayın!" Tobias'ın sert sesi bağılıyor.

Vagon sarsıla sarsıla ilerlerken bir korku dalgası içimi kaplıyor, elmacık kemiğim altımdaki sert tahtaya çarpıyor. Adamların sesleri zayıfladıkça titriyorum, ama onlara yetişebileceklerini biliyorum Biz ağır yüklü bir arabayız ve onlar da at sırtında hızla seyahat edebilen büyücüler.

Bizi bulurlarsa, beni geri götürürler. Tobias'ın ailesi tarafından esarete zorlanacağım ve kırılana kadar dövüleceğim. Asla silahımı kullanmayı öğrenemeyeceğim.

ve kız kardeşlerimi asla kurtaramayacağım.

Ve kim bilir tüm bu mültecilere ne korkunç şeyler yaparlardı.

Bağrıışmalar azalıyor, yağmur artıyor, ağır damlalar tuvale düşüyor. Çok korkuyorum, şiddetli bir şekilde titriyorum ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra nazik bir el gelip koluma dayanıyor ve yaşlı kadının yıldızlı gözlerine bakıyorum. Bana Smaragdalfar dilinde bir şeyler mırıldanıyor, sesi kaba ama tonu sıcak ve nazik.

Arkamdaki genç kadın onların dilinde bir şeyler tıslıyor ama yaşlı kadın bunu duymazdan geliyor, gümüş gözleri benimkilere kilitlenmiş. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına doğru iterken bana usulca mırıldanıyor ve onun nezaketinden çok etkileniyorum. Benim

Onun şefkatli, kaya gibi sabit bakışlarını tuttuğumda titremem azalıyor. Çocuk uzanıp küçük elini koluma koyuyor, bir kelebek kadar hafif ve gözlerim yaşıyor.

Diğer kadın durmak bilmeyen protestosunu , dirseği periyodik olarak sırtıma acı verici bir şekilde saplanıyor ve yaşlı kadının sesi kısa bir süreliğine güçlü bir kınama akışına dönüşüyor. Genç kadın nefretini sırtıma tıslayarak akıtmayı bırakmıyor ama Beni incitmeyi bırak.

Yaşlı kadın ve çocuk bana tutunarak milyonlarca yıl sürecekmış gibi gelen bir yolculuğa çıktık, ter ve kir kokusu Nemli, kokuşmuş havanın keskinleşen tadı. Sonunda çocuk uyukluyor, küçük eli aşağı kayarak benimkine düşüyor ve ben şefkatle onu kavriyorum, şimdi sabitlenmiş ve kız kardeşlerimi düşünerek ve bu küçük kızı korumak isteyerek dolup taşıyorum.

Bu çocuk neden burada? Bir arabanın içinde mi? Alfsigr'den mi kaçıyor?

Baba ve Anne Eliss yeraltından kaçan Yılan Elflerden bahsetmişlerdi, tıpkı yeryüzünün derinliklerinden sürünerek çıkan iblisler gibi. Tehlikeli Kötü Varlıklar, Kutsanmış Büyücülere savaş açmak için Gölge Asa'nın güçleriyle hizalanmaya hazırlar.

Ama bana Kötülerin, elinde yıpranmış bir bez bebek tutan küçük, korkmuş bir çocuk olacağını hiç söylemediler.

Bölüm 11: Orman İni

Yol aldıkça şehrin sesleri azalıyor. Çok geçmeden sadece yağmurun pıtırıtısı ve ara sıra geçen başka bir arabanın gıcirtısı ya da yalnız bir atın dörtnala koşuşu duyuluyor.

Sonunda Kol'un derin sesi atlara başka bir sesle ulaşır sakın ve soğukkanlı bir ses tonuyla konuşur ve vagon yavaşlayarak durur.

Küçük kız artık uyandı ama uykusundaki gibi hareketsiz duruyor. Ağır adımlar solumda, yakınımda gümbürdüyor. ve yorgunluğumu yeni bir korku dalgası alıp götürüyor, kalbim hızla çarpıyor.

Brandanın geri çekilmesiyle gri ışık vagonun içine doluyor ve hepimiz ani aydınlık karşısında gözlerimizi kırıştırıyoruz, küçük kız gözlerini ovuşturup kendini yukarı itiyor. Gözlerim kasvetli ışığa alışırken Kol'un yüzü bize bakıyor.

Kol'un arkasında ağır silahlı bir Wyla duruyor, yüzü asık ve kararlı; onu görünce içim rahatlıyor.

"Bir şeyin ," diyor Wyla, bacaklarım titrerken bana yardım ederken. Yağmur durdu ve havada bunaltıcı bir sis var. Etrafıma bakınıp yönümü bulmaya çalışıyorum, ayaklarım ıslak zemine batıyor.

Küçük, nazik bir el benimkine kayıyor ve aşağı baktığımda elinde oyuncak bebekle bana bakan küçük Smaragdalfar kızını görüyorum, yıldızlı gözler. Elimi onunkinin etrafında sıkıyorum, gülümsüyorum titriyor ve elini cesaret verici bir şekilde sıkıyor. Bebeğini bu ışıkta daha net görebiliyorum, sevgiyle işlenmiş, bir

Halkının yeşil geleneksel kıyafetlerinin küçük bir versiyonu. Etrafımda dolaşan mültecilere bakıyorum, birbirlerine Smaragdalfar dilinde mırıldanıyorlar, çevremize göz kırpıyorum, çocuklar

Kayıp. Neredeyse hepsi çocuk, dört kadınla birlikte yaklaşık on iki kişi. Mültecilerin giysileri tek tip, yıpranmış yeşil giysiler, koyu grinin sınırına kadar kirlenmiş. Çocuklardan birinde

Yüzünü çaprazlamasına kesen bir kirpik izine benziyor ve onu görünce kalbim acıyla çarpıyor.

Çok zayıflar. Çok sessizler. Hepsinin perili bir bakışı var ve bana baktıklarında çoğu dehşete düşmüş gibi görünüyor.

Kız kardeşlerimin yüzleri zihnimi dolduruyor. *Ya onlar da böyle kaçıyor olsalardı? Çocukların* -herhangi bir çocuğun- bu şekilde tehlikede düşüncesi neredeyse dayanılamayacak kadar korkunç.

Benden duydukları bariz korkunun ve içinde bulundukları durumun korkunç gerçekliğiyle yüzleşmenin şoku göğsüme öyle bir yerleşiyor ki, bir an için zar zor nefes alabiliyorum.

Yıkılmış bir halde elimi tutan küçük kıza bakıyorum ve küçük bir şaşkınlık sarsıntısı geçiriyorum. Omzuna beyaz bir kuş tünemiş, yarı saydam ve dingin. İrkilerek etrafıma baktığımda her çocuğun omzuna tünemiş beyaz kuşların tül gibi şekillerini görüyorum ama çocuklar hayalet kuşlardan habersiz görünüyor.

Hep birlikte, tüm kuşlar dönüp gözlerini bana diktiler.

"Oh," diye soluyorum, göz kırpiyorum, ama sonra kuşlar kayboluyor. Gözlerimi birkaç kez daha kırpiştiriyorum, sert bir şekilde, görüntünün etkisiyle.

Kendine *gel Sage*, kendimi uyarıyorum, kalbim küt küt atıyor. *Orada olmayan şeyler görüyorsun.*

"Sagellyn?" Wyla soruyor. "İyi misin?"

Soluk gözlerimi ovuşturup ona başımı sallıyorum, sonra bitkin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye ve durum yapmaya çalışırken etrafıma bakıyorum.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Hâlâ Verpacia'da," diyor bana. "Verpax Şehri'nin birkaç saat doğusunda."

Etrafımız sık ormanlarla çevrili, geldiğimiz dar ve çamurlu yol at arabalarının tekerlekleri ve atların toynaklarının kaldırdığı toprakla işaretlenmiş. Önümüzde alçak, kısa bir tepenin üzerinde oldukça büyük bir tepeciğin geniş, düz taş yüzü var. En sağda, ince bir çam ağacı korusunun arasından görülebilen birkaç köhne at ahır var. Tam önümüzde demir bir ateş çukuru uzanıyor ve uzun kütükler ateş çukurunun etrafına derme çatma banklar olarak dizilmiş.

Küçük kız en yakındaki kütüğün üzerine oturup bez bebeğiyle Smaragdalfar dilinde sessizce konuşurken, Wyla da rün kılıcını ateş çukurundaki kütüklere dokunduruyor. Odunlar çabucak alevlerle kaplanıyor ve ben onun rün-büyüsünü rahatça kullanmasına şaşıriyorum.

Atların nal sesleri patikadan aşağıya doğru inerken, iri Kol korkmuş, yumak yumak olmuş bir çocuğu arabanın arkasından nazikçe çıkarıyor. Herkesle birlikte benim de başım ormanla çevrili yola doğru kayıyor, içimi soğuk bir korku bıçağı kesiyor.

Za'ya vücudunun her tarafına rune-silahlarını kuşanmış bir şekilde atına binerken hava ciğerlerime doluyor. Ciaran onun arkasından geliyor ve araştıran gözleri hemen bana çevriliyor. Bakışlarımız sımsıkı kilitleniyor, sıcaklık içimde patlıyor. Na'bee, Ciaran'ın önündeki eyere oturuyor ve onun yara bere içindeki halini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, kızarmış yanağı ve beni fark ettiğinde denediği cesur gülümseme. Zeymir arkadan geliyor, sırtına iki rune-kılıç bağlı, yüzünün yan tarafı kanlı, runik kafa bandı yok, uzun siyah saçları bağlı değil ve sırtından aşağı sallanıyor.

Halkım adına duyduğum utanç içimden taşıyor. Na'bee ve Zeymir'e vurdular ve Zeymir'in kafasındaki koşu bandını koparmış olmaları, bunu biliyorum. Mide bulandırıcı bir tiksinti içimi burkuyor. Sözde namuslu, mükemmel insanlarımla böylesine yıkıcı bir şekilde aşağılık olduklarını düşünmek.

Wyla çocuğu yakalarken Ciaran Na'bee'nin inmesine yardım eder. Wyla onunla konuşmak için kısa süreliğine tek dizinin üzerine çöküyor. Na'bee başını sallıyor ve annesi onu kucaklamadan önce ben de ona karşılık vermeye çalışıyorum.

"Sage." Ciaran tek bir kıvrak hareketle atından indi. Bana doğru adım atıyor, yüz ifadesi alev alev yanıyor, duyguları tamamen açığa çıkmış durumda. Gardnerya siyahlarımla birlikte tüm ihtiyatımı da uçuruma atıyorum, Ciaran'a doğru ilerlerken eski hayatım bir kenara atılıyor.

Ciaran güçlü kollarını etrafıma doluyor ve bana Smaragdalfar dilinde mırıldanarak şiddetle sarılıyor. Ben de ona aynı sıkılıkla sarılıyorum, gözlerimden yaşlar geliyor, olanlardan dolayı yıkılmış olsam da onun sağlam ve emin gücüyle çevrelendiğim için çok mutluyum.

Ciaran bana bakmak için geri çekiliyor, sıcak elleri yüzümün kenarlarını okşuyor. Alnını alnıma bastırıyor, nefesi ağır ve düzensiz. "Oh, Sage."

Onu asla bırakmak istemiyorum. Nefes alış verişimiz yavaşlayana ve Ciaran hafifçe geri çekilene kadar alnımı onunkine yaslıyorum, ateşli bakışları duygularının derinliğini yansıtıyor.

Zeymir yaklaşırken birbirimizden uzaklaşıyoruz. Morarmış, kanlı yüzüne bakıyorum ve bir anda utancımın gözleriyle zar zor buluşabiliyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum Zeymir'e, sesim pişmanlıkla kalınlaşıyor. Hepsi benim hatam. Bütün bunlar.

Zeymir'in eli omzuma geliyor. "Aldığımız riskin . Bunu anlıyor musun, Sagellyn?"

Sessizce bizi izleyen küçük kız için kendimi tutmak isteyerek başımı sallıyorum ve gözyaşlarımla mücadele ediyorum.

"Sen misin?" Zeymir bana soruyor.

"Evet," diyorum ona, durumumun tüm bu çocukların çok daha iyi olduğunun yıkıcı bir şekilde farkında olarak. "Ben iyiyim."

Zeymir omzumu sıkıyor ve küçük kıza cesaretlendirici bir gülümseme. Sonra Ciaran'a lshkartça bir şeyler söylüyor ve ahıra doğru eliyle işaret ediyor.

Ciaran bana, "Atlar konusunda onlara yardım edeceğim," diyor, eli kısa bir süreliğine koluma geliyor ve ben de başımla onaylıyorum. Adım adım uzaklaşıyor

Wyla ve Kol ile birlikte, küçük Na'bee Zeymir'in peşinden gitmek için Za'ya'dan ayrıldı.

Za'ya tepeye tırmanıyor ve tepenin taş yüzüne çıkıyor. Bir kalem çıkarır ve büyük, parlayan yeşil bir şekil çizmeye başlar.

Yüzeyinde Smaragdalfar rünü var.

Za'ya'yı daha önce hiç rune-büyü yaparken görmediğim için şaşkınlıkla izliyorum.

Dairesel zümrüt rünler taş duvarın her yerinde canlandı, sonra büyük bir çift kapıyı ortaya çıkarmak için sis gibi dağılır. Za'ya kapıları açarak bir mağaranın içinde, sıcak altın renginde parlayan fenerler, sandalyeler, masalar, erzak sandıkları ve hatta bir sobası ile döşenmiş kaba bir barınak ortaya çıkarır. Za'ya'nın berrak sesi, yönetimi ele alıp mültecileri mağaraya ve soğuk, tüküren yağmurdan dışarı çıkarırken çınlıyor.

Beni teselli eden yaşlı kadın ahırın yanında duruyor, Ciaran'la akıcı bir şekilde Smaragdalfarca konuşuyor. Ciaran'a göz kırpyorum, ilk kez değil, dili kavrayışını merak ediyorum. Yaşlı Kadın uzanıp adamın başını aşağı çekiyor, alnını değdiriyor, ikisinin de gözleri kısa süreliğine kapanıyor.

Smaragdalfar selamlıyor. Sonra Ciaran'la birlikte bana ve küçük kıza doğru yürüdüler. Küçük kız ayağa kalkıp yaşlı kadının dağınık eteklerine yapışıyor ve hepimize merakla bakıyor.

Yaşlı kadın kurnaz ve dar bakışlarıyla uzun bir süre beni inceliyor, sonra elimi nasırlı arasına alıyor. Bana ciddi bir tonda bir şeyler söylüyor ve kelimeleri tercüme edemesem de anlıyorum. bir teselli çabası ve beni derinden etkiledi, gözlerim yaşardı. Elimi sıkıyor Sonra küçük kıza birlikte mağaraya doğru yürüyor ve bir kez dönüp küçük omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ciaran onların gidişini izliyor, yüz ifadesi asık ama sakin. *Buna alışık olduğunu fark ettim. Tüm bunları daha önce de gördü, tekrar tekrar. Buradan kaç mülteci kaçırdılar? Kaç çocuk?*

"Şehirde ne oldu?" Ona sordum.

Ciaran kaşlarını çatıyor. "Za'ya, Na'bee ve Zeymir'i tartakladılar. Evlerini aradılar. Büyü gösterisi yaptılar ve gittiler." Tüm bunları bana rahatsız edici bir gerçekçilikle anlatıyor ve halkımın zalimliğinin onlar için normal olduğunu anlıyorum. "Beni arıyorlar," diyor. "Anlaşılan arkadaşlarından biri geldiğin gün beni sana bakarken görmüş. Ve haklıydı, sana bakıyordum."

Gwynn. Anlamıyorsun, ona ray atmak istiyorum. Hiçbir şey anlamıyorsun.

Smaragdalfar mültecileri mağaranın içinde hareket ediyor. Za'ya onlara bir saklama kutusundan çıkardığı yassı ve yoğun ekmek parçalarına benzeyen şeyleri uzatıyor. İşlemler.

"Ne kadar çok çocuk var," diye gözlemliyorum.

"Kaçaklar," diyor Ciaran, kalabalık mağaraya bakarak. "Mağaradan madenler. Beş yaşına geldiklerinde onları dar lümen taşı madenlerinde çalışmaya başlatıyorlar, çünkü daha küçük tünellerden geçebiliyorlar. Birçok kişi ölür. Hem *de çok*. Madenlerin çökmesinden değilse bile hastalık." Yüzü tiksintiyle geriliyor. "Alfsigr'in umurunda değil. Smaragdalfar çocukları onlar için harcanabilir."

Utanç beni çekiyor. Verpax Şehri'ndeki malikânemizi ve Ironflower Hanı'nı aydınlatan pahalı altın lümen taşını düşünüyorum.

"Onları nereye götürüyorsun?" Ben soruyorum.

"Doğu. Noi topraklarına. Zor bir yolculuk. Çöl boyunca." Kaşları çatıldı. "Bir seferde çok fazla kişiyi taşıyamayız. Onları koruyabilecek çok fazla rehberimiz var." Kaşlarını çatıyor, sesi sertleşiyor.

"İnsanların, bir şey alıyormuş gibi davranarak mültecileri güvenli bir yere götürüyorlar. Sonra da onları kölelik ya da fuhuş için satıyorlar." "Ama... onlar çocuk!" İtiraz ediyorum, her karşısında şok olmuş durumdayım.

Ciaran sanki saflığıma şaşırılmış gibi bana düz bir bakış fırlatıyor. "Evet, Sage. Öyleler."

Mağaranın kapısından, Za'ya tarafından kendisine yiyecek ve su verilen yaşlı kadının kucağına tırmanan oyuncak bebekli küçük kıızı gördüğümde öfkem içime işliyor. Mağaradan Smaragdalfarca konuşan birden fazla insanın sesi yükseliyor.

"Sence şu küçük kızın yanındaki yaşlı kadın onun Büyükanne?" Ciaran'a sordum. "Buraya gelirken bana karşı çok nazikti."

Ciaran bana alaycı bir ifadeyle bakıyor. "Bu kadar nazik olmasına sevindim. Bu To'yir. Çocukları kurtarmak için sürekli koşturur. Giydiği o paçavraların altında yaklaşık on tane rune-bıçağı var."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Başka bir rune-büyücüsü mü?"

Başını sallıyor, dudaklarının kenarına bir gülümseme dokunuyor, gözlerinde alaycı bir bakış, sanki istemedi eğlenmeli bir şey söylemişim gibi. "Ah, evet. Öyle."

"Benden korkuyorlar," diyorum ona, mağaraya doğru bakarak. "Çoğu. To'yir ve küçük kız hariç."

Kısa bir kahkaha atıyor. "Evet, To'yir'i korkutan pek bir şey yok."

Nemli havadan titriyorum ve korkumu yenmek için kendime sarılıyorum.

soğukluk toplanıyor. Ciaran uzanıp yanağımı okşuyor. "Git biraz ateşin yanında otur. Kendini ısıt."

Bir vagon sesi daha duyulur ve Ciaran doğrulur, elini bırakır.

Gözlüklü bir Kelt adam ve bir Smaragdalfar adam büyük bir arabaya biniyor, arabayı iki güçlü beygir çekiyor. Dizginleri tutan Kelt, Zeymir'in yaşlarında, dağınık kahverengi saçlı ve zeki

İfade. Smaragdalfar erkeği gençtir, dik bir duruşu vardır, yüz hatları uzun ve zariftir, kulakları sivridir. Tertemiz giyinir, Koyu yeşil Smaragdalfar kıyafeti rün işaretleriyle kaplı ve siyah nakışlarla süslenmiş.

"Kim bunlar?" Ciaran'a endişeyle soruyorum.

"Güvendesin, Sage," diyor Ciaran, ses tonu kendinden emin. "Onlar Direniş'te aktif olan üniversite profesörleri - Jules Kristian ve Fyon Hawkyyn. Mültecileri doğuya getirmemize yardım ediyorlar."

Ciaran selamlamak için elini kaldırıyor ve onları karşılamak için adım atıyor. "Jules! Fyon!"

Jules ve Fyon arabadan inip Ciaran'ı selamlıyorlar. Smaragdalfar Elf yıldız gözlerini bana dikmiş, Smaragdalfar kıyafetlerimi incelerken belirgin bir şaşkınlıkla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Jules bana doğru işaret ediyor ve çoğunlukla duyulamayacak kadar kısık olan konuşmalarında ihtiyatlı bir "Gardnerian" duyabiliyorum ve ben Ciaran'ın benim durumumu açıkladığını hayal edin.

Jules anlayışlı gözlerle bana kısa bir süre baktıktan sonra sessizce başını salladı

Selamlıyor. Ciaran ve Fyon'la alçak sesle konuşmaya devam ediyor ve önce vagona, sonra da yola doğru eliyle işaret ediyor. Üç adam vagonun arkasını açıyor ve Jules vagonun arka kısmının altındaki iki tahtayı kaldırarak gizli bir bölmeyi ortaya çıkarıyor

Bölme, vagonun tabanının biraz altına yerleştirilmiş, insanları saklamaya yetecek büyüklükte.

Tepemden gök gürültüsü sesleri geliyor ve ben loş gökyüzüne bakıyorum. Jules ve Fyon arabaya geri dönerken Ciaran yanıma geliyor. "Ben

Ciaran beni temin ediyor. "Arkaya yüklemek için biraz tahıl alıyoruz."

Bir hile olduğunu fark ettim. Gerçek kargo aşağıda saklı. Endişeyle gökyüzüne bakıyorum. "Geç oluyor."

Ciaran öğleden sonra gökyüzüne hızlı bir bakış atıp başını sallıyor.

"Burada kaldığın sürece güvende olacaksın. Tüm koğuşları güçlendirdim. bu açıklığın etrafında. Hatta yolun yarısına kadar." Başını eğerek mağarayı işaret ediyor. "Ve orada daha sıkı korunan bir odam var."

Bu benim aklımı karıştırıyor.

Yoğun bir şekilde korunan başka bir yatak odası. Beni arıyor olabilirler ama Ciaran'ın daha da yoğun bir şekilde açık. Ama neden? Neden hepsi runik büyücüyken Ciaran gittiği her yerde tek ağır korumalı odaya sahip?

Onu avlayan ne?

"Ciaran," diye sesleniyor Jules arabanın ön koltuğunda oturduğu yerden. "Fazla zamanımız yok."

Ciaran bana kısa ve çelişkili bir bakış atıyor, pelerininin kapüşonunu koyu kırmızı saçlarının çekiyor ve Fyon ile Jules'e katılarak arabanın arkasına atlayıp onlarla birlikte gidiyor.

Arabanın ormanın içinde kayboluşunu izliyor ve kararan gökyüzüne bir kez daha bakıyorum.

Bölüm 12: Alfsigr

Ciaran'ın dönmesini beklerken, mağaraya girip çocukları ürkütmekten çekinerek dışarıdaki ateşin başında ısınmaya çalışıyorum.

Gökyüzünün yavaş yavaş daha koyu bir griye kayışını endişeyle izliyorum, ateş

kıvılcımlar saçıyor, gök gürültüsü batıda daha da ısrarlı hale geliyor.

At toynakları uzaklarda yankılanıyor ve ben yükseliyorum, toprak yoldaki viraja doğru bakarken kalbim hızlanıyor, sesin bir arabaya değil, hızlı bir şekilde hareket eden tek bir ait olduğunu fark ediyorum.

Rivyr'el nefes kesici beyaz bir kırsağın üzerinde köşeyi dönüyor, yayı ve sadağı sırtında. Ormanla çevrili yolda bir kar fırtınası gibi kükreyerek ilerliyor, savaşa giden bir savaşçı gibi doğruca bana doğru geliyor.

Rivyr tek bir kıvrak hareketle kendini kırsaktan aşağı atıyor. "Ne oldu?" Ses tonu bir bıçak kadar sert.

"Babam," diyorum ona, hikâyeyi anlatırken midemi bulandıran bir utanç kaplıyor yine. "Beni demirci dükkanına kadar takip etti ve oradaki herkesin peşine düştü. O getirdi..." Midem bir kez daha Tobias'ı düşündü. "Hızlı arkadaşımı ve diğer bazı büyücüleri getirdi ve sanırım halkım beni aramak için evlerini parçalamış olabilir..."

Rivyr gümüş gözlerindeki tehlikeyle, "Öyle oldu," diye onaylıyor.

Ve şimdi eve gidemiyorlar. Benim yüzümden. Suçluluk duygusu içimi parçalıyor.

"Na'bee nerede?" Sadece ses tonunda değil, gözlerinde de soğuk bir emir var.

"İçeride," dedim ona.

"O mi?" Rivyr talep ediyor.

Başımı sallıyorum, zar zor konuşabiliyorum. Na'bee'nin morarmış yüzünü öfkeye kapılmadan hayal edebiliyorum. "Hepsi burada," diye kekeliyorum. "Hepsi kaçtı."

Rivyr buz gibi bir sesle, "Orada olmadığım için baban şanslı," diyor.

Mağaraya dar bir bakış atıyor, kapılar yaklaşan soğuğa karşı kısmen kapalı ama lamba ışığı ve hareket var.

ince açıklıktan görülebiliyor. Bana geri döndü. "Mülteci kaçakçılığı yapıyorlar, değil mi?"

Rivyr cevabımı beklemeden mağaraya bakıyor. Figürü karanlığın içinde göz kamaştıracak kadar beyaz, göz kapaklarının üzerindeki parıltı ve

Sivri kulaklarından sarkan çok renkli halkalar şenlik ateşinin ışığını yakalıyor. Bir eli kalçasında, fethettiği bölgeyi inceliyormuş gibi etrafına bakınıyor, her zamanki kibri yüz ifadesine yeniden sızıyor. "Demek burası onların küçük saklanma yeri."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Buraya hiç gelmedin mi?"

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır. Çok gizli ve ketum olmaktan hoşlanıyorlar. Görünüşe göre kulüplerinin tam üyesi olamayacak kadar Alfsigr'im." Tek beyaz kaşını kaldırıyor. "Ama onlar Buraya bir Gardneryalı getirdi, o yüzden..." Burnunu çekiyor, yayını ve sadağını çıkarıp bir kenara koyduktan sonra omzundaki fildişi çantayı kaydırıyor.

Rivyr pelerinin kenarını zarif bir hareketle bir omzunun üzerinden atıyor ve çantasını yerleştirerek oturuyor.

Aşağı. "Size bir hediyem var, Leydi Büyücü." Çantasından ipek iplerle bağlanmış uzun, ince bir paket ve küçük, deri ciltli bir kitap çıkardı. Paketi önce bana uzattı.

Pürüzsüz, ipek ipi çözüyorum ve paket açılıyor.

"Ah, Kadim Olan," diye nefes alıyorum, elim maun asaya temas eder etmez yakınlığım ona doğru yöneliyor, Spiral sapının etrafında çok renkli ışık halkaları dalgalanıyor.

İki asa. İki asam var.

Rivyr sırtarak küçük kitabı bana uzatıyor. *Element* Büyüleri siyah deri kapak üzerine özenle işlenmiş gümüş hatlarla kabartılmıştır.

Keskin bir nefes alıyorum. "Oh, Rivyr..."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Devam et o zaman, Işık Büyücüsü. Bir göz at."

Grimoire'a göz atıp hafif arıyorum. Kitabın sonuna doğru altı tane buluyorum: Kamuflej, Renk Glamour, Color Bending, Rune-Shaping, Blinding Flash ve Light Strike adında şiddetli bir büyü.

Baş döndürücü bir şok dalgası içimde dalgalanıyor. "Bunları nasıl... nasıl ele geçirdin?" Büyücü Konseyi'nin asalar ve büyü kitapları üzerinde sıkı bir kontrol uyguladığını biliyorum.

Rivyr küçümseyen bir ses çıkarır. "Ben zenginim Sagellyn. Her şeyi bulabilirim." Sanki çökmekte olan bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi başını öne eğiyor ve soluk parmağıyla ışıkla vurma büyüsunü işaret ediyor. "Bununla şeyleri patlatabilirsin." Parmağı bir anda Kamuflej büyü. "Ve ... görünüşe göre 'Bukalemun' büyü. olarak biliniyor."

"Bukalemun mu?"

Sırıttırıyor. "Renk karışımı. Kalbinin arzusuna göre, küçük Işık Büyücüsü." Parmağını tekrar büyü kitabına doğru hareket ettiriyor. "Üzerinde çeşitlemeler var. Sıkı çalışırsan çevrene uyum sağlayabilirsin. Kendini görünmez hale getirebilirsin." Gözlerinde yaramazlık parıldıyor. "*Bu işe yarayabilir.*"

Elim ağzımı kapatmak için kalktı. *Gerçek büyüler. Ve o satın aldı Bana bir asa.* "Oh, Rivyr. Teşekkür ."

Başını eğiyor, sinsi bakışlarında bir memnuniyet parıltısı var. " ederim, sevgili Sagellyn." Kaşları gerilerek mağaraya doğru bakar. "İçeride çocuk var mı?"

Ona ayık bir bakış attım. "Yaklaşık on iki tane."

Derin bir nefes alıyor, sonra sanki karanlığı temizliyormuş gibi başını . Pelerininin cebinden küçük bir jüt çuval çıkarır. "Şekerlemelerim var. Onları Na'bee için getirdim, ama bütün küçükler paylaşabiliriz." Tek bir zarif hareketle ayağa kalkıyor ve mağaraya doğru ilerliyor.

Elim pelerinine tutunmak için acele ediyor. "Rivyr, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onları korkutabilirsin."

Rivyr önce elime, sonra bana bakıyor, yüzü kızgınlıkla geriliyor. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Ayağa kalkıyorum, onu bırakıp büyü kitabını ve asayı göğsüme bastırıyorum. "Rivyr, oraya girme. Gerçekten. Girme."

Gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, sana da bulaşmışlar. Her şey her zaman çok korkunç." Süpürme hareketiyle yakışıklı halini gösteriyor. "Sana korkutucu mu görünüyorum?"

"Sen Alfsigr'sin," diye vurguladım. "Onlar madenden kaçanlar. Bu çocuklar muhtemelen sadece Alfsigr askerleriyle karşılaşmışlardır."

Rivyr bana asi bir şekilde bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor ve mağaraya doğru ilerliyor.

"Rivyr, *bekle!*" Uzun adımlarını ederek mağaraya doğru ilerlerken ona yetişmek için koşuyorum.

Rivyr kapılara ulaşır, onları iterek açar ve odaya . "Selamlar! Acaba-"

Mülteciler Rivyr'i görür görmez kaos patlak veriyor. Kadınlar ve çocuklar ayağa fırlıyor, sandalyeler devriliyor, yiyecek ve içecekler yere dökülüyor ve çocuklar beceriksizce geriye, Rivyr'den uzağa kaçıyor. Yetişkinler ustalıklı rün bıçaklarını çekiyor ve Rivyr'in göğsünün her yerinde yeşil rün hedefleri parlayarak canlanıyor. Oda büyüyle dolup taşarken yeşil bir ışık parlaması beni zıplatıyor, enerji tenimi karıncalandırıyor.

To'yir, yaşlı büyücü, ellerini kaldırmış duruyor, iki özenli, dönen zümrüt rün hemen önünde asılı duruyor- işaretli avuç içleri. Gözlerini Rivyr'den ayırmadan Smaragdalfar dilinde bir cümle kurar ve altı parlayan bıçak belirir. her bir rün çemberi.

Za'ya kendini Rivyr ve tüm rün bıçaklarının arasına atıyor, kollarını açmış, rün hedefleri artık göğsünde. Acilen Smaragdalfar söylemeye çalışıyormuş gibi ateşli bir şekilde Smaragdalfar söylemeye başlıyor. Rivyr'in hayatı için bir dava açıyor. To'yir, gözlerini ölümcül bir sakinlikle Rivyr'e dikmiş onu dinliyor.

Çocuklar ölüm sessizliğine bürünmüş, yetişkinlere sarıldıklarında gümüş rengi gözleri dehşetle parlıyor. En küçük çocuklardan biri, Kol'un arabadan çıkarmak için ikna etmek zorunda kaldığı küçük çocuk nefes nefese hıçkırığa hıçkırığa ağlar. Elinde oyuncak bebek olan küçük kız sessizce ama çırpınarak ağlamaya başlar, sanki nefes almak için mücadele ediyormuş gibi.

Rivyr olduğu yerde donup kaldı. Sanki sersemlemiş ve hareket edemiyor, ağzı açık, gözleri yüzünde kırbaç izi olan küçük kıza dikilmiş.

Za'ya omzunun üzerinden ona "*Çık dışarı,*" diye emrediyor. Adam hareket etmiyor.

"*Rivyr!*" diye gıcırdatıyor dişlerini sıkarak. "*Git buradan. Şimdi.*"

Kadınlar Za'ya'ya sert bir soruyla bakarken Rivyr ona dönüyor, yüzünde saf bir şok ifadesi var, silahlarını dikkatle tutuyorlar amaçlanan.

Za'ya Rivyr'in bakışlarını bir anlığına tutuyor. Tekrar konuştuğunda sesi kararlı. "Rivyr'el. Gitmelisin."

Rivyr yaralı yüzlü küçük kıza son bir kez bakar, sonra aniden dönüyor ve havada bir yıkım izi bırakarak yanımdan kaçıyor.

Bir an için olduğum yerde çakılı kaldım, ona verdikleri tepkinin gücüyle sersemledim. Alfsigr ordusunun bölge halkına karşı ne kadar kabusvari bir canavarlık içinde olduğunu daha da net bir şekilde anlıyorum.

Sublands.

Kadınlar silahlarını indirirken ve To'yir ortadan kaybolurken Za'ya bir her yerde Smaragdalfar dilinde konuşmaya başlar. ellerinin bir hareketiyle rune-bıçakları askıya aldı. Çocuklar ağlarken ve kadınlar onunla tartışırken Za'ya'nın sesi sert ve ölçülü bir şekilde Rivyr'in gittiği yere doğru tekrar tekrar hareket ediyor. Za'ya muhtemelen Rivyr'in hayatını desteklemek için To'yir'e bir dava açmaya devam ediyor. To'yir dinliyor ve sonunda başını eğip Za'ya'ya sanki temkinli bir şekilde başını sallıyor
İkna oldum.

Vagonda beni bıçaklayan kadın bana doğru karanlık bir bakış fırlatıyor, rün kılıcının ucunu bana doğrultuyor ve Za'ya'ya öfkeli bir Smaragdalfar seliyle salınıyor. Benim de gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Mağaradan çıkıp tepeden aşağı koşuyorum, midem düğüm düğüm. Gözlerim her yerde Rivyr'el'i arıyor, ama o kayboldu. Ağlayan, travma geçirmiş çocukların ve şiddetli bir tartışmaya kilitlenmiş kadınların sesleri uzaklaşırken ateşin yanından geçiyorum.

"Rivyr?" Etraftaki bulutlarla kararmış Rivyr'e dair bir iz arıyorum. Sonunda ormanın içinde, at ahırlarının hemen ötesinde bir fildişi parıltısı yakalıyorum.

Küçük açıklığa girdiğimde Wyla ve Kol'u buluyorum, devasa Elfollen, Kol'un geniş elinde bir fenerle Rivyr'i ciddiyetle izliyor.

Rivyr'in sırtı bize dönük. Yüzü sık ormana dönük, başı Aşağı. Ben yaklaşırken Wyla bana endişeyle bakıyor ve beni uyarmak için havaya vuruyor. Durmak için yavaşlıyorum.

"Za'ya haklıydı," diyor Rivyr arkasını dönmeden, sesi alçak ve donuk. "Her şey hakkında." Alfsigr dilinde bir şeyler mırıldanıyor,

sesi hırçın. Sonra uzanıp kemerinden bir döner bıçağı çıkarıyor ve uzun, özenle örülmüş ve mücevherlerle süslenmiş saçlarını sessiz bir öfkeyle kesmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Kendimi onlara muhafız olarak sunacağım. Sonra da o Smaragdalfar çocuklarına çöl boyunca eşlik edeceğim." Rivyr'in sesi alçak ve tehlikeli, bir kilidi daha kesip atarken. Bana dönüyor, gümüş gözleri parlıyor, yumruğu rün işaretli bıçağının etrafında sıkılı.

"Ve onlara zarar vermeye çalışan herkesi keseceğim."

Geriye kısa, düzensiz beyaz dikenlerden başka bir şey kalmayana kadar, saçının geri kalanını, yüzünde acımasız bir kararlılık maskesiyle, tutam tutam şiddetle kesmesini izliyoruz.

Rivyr'in gözleri parlayarak beyaz tüniğini çıkarıp yere atmasını sessizce izliyoruz. Teninin beyazı ürkütücü, öyle solgun ki, yeni yağmış kar gibi. Bir an için gözlerimi kaçırıyorum. Çıplak göğsünü, açıkta duran meme uçlarını, aralarına delinmiş gümüş halkaları görünce yüzü kızardı. Erkekler asla Gardneria'da bu şekilde soyunmak, özellikle de genç kadınların önünde.

Küpelerini er çıkaran Rivyr'i yan gözle izliyorum. Kolyeleri, bilezikleri, bütün yüzükleri, küçük bir serveti

Yerde. İşi bittiğinde eğilip onları alıyor ve Wyla'ya uzatıyor.

"Bunların hepsini al," der ona, sesi serttir. "Hepsini sat ve parayı çocukların kurtulmasına yardım etmesi için Zeymir'e ver."

"Onlarla gidemezsin," diye nazikçe ikna ediyorum. "Alfsigr Elflerini onlara doğru çekeceksin!"

Bakışları beni delip geçiyor. "Hayır. Yapmayacağım. Rengimi parlatacağın."

Wyla ve Kol'un kafaları bana doğru dönüyor. "Elindeki bir büyü kitabı mı?" Wyla soruyor, sesi şoktan pürüzlü.

Ben onun kısmi çıplaklığına alışmaya çalışırken Rivyr bana doğru ilerliyor. "Beni büyüle, Sagellyn Gaffney," diyor gümüş gözleri parlayarak.

"Rengimi değiştir."

Rivyr'e bakakaldım. "Gerçek rengini değiştirmek mi?" İnanamayarak kekeledim. "Hiç asa bile kullanmadım-"

"O zaman *şimdi başla*." Her kelimeyi ısırarak söylüyor, bakışları acımasız. "Güçsüz olmaya devam mı edeceksin?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Yoksa bir *Işık Büyücüsü mü* olacaksın?"

Bakışlarını tutuyorum, sanki tehlikeli ve öngörülemez bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

Rivyr atılmış tuniğini avucunun içine alıyor ve bir meydan okuma gibi bana uzatıyor. "*Şimdi başla Işık Büyücüsü. Renk Büyüsü büyüsünü bunun üzerinde dene.*"

Bakışlarını uzun bir üzerimde tutuyorum, sonra elimdeki karanlık asaya ve büyü kitabına bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. I

Grimoire'ı açıp Renk Büyüsü büyüsünü bulana kadar çeviriyorum. Bir efsun ve ben onu okurken çizgilerimden bir renk çekmem için talimatlar var.

"Bu büyüü nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum," diyorum Rivyr'e. "O zaman pratik yap," diyor bana.

Dudağımı ısırarak yutkunuyorum ve tek dizimin üzerine çöküyorum. Rivyr tuniğini önüme bırakıyor ve ben de büyü kitabını yere koyuyorum, Kol fenerini koyarken kapıyı açık tutuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yakınlık çizgilerimden benim için en kolay olan rengi çekiyorum.

Mor.

Sonra asamın ucunu Rivyr'in soluk tuniğinin üzerine yerleştiriyorum ve Kadim Dil'den hazırlanmış büyüünün bilmediğim kelimelerini karıştırıyorum.

Hiçbir şey.

Aklıma gelen her türlü çekimi ve telaffuzu deniyorum, metodik olarak her olasılığı gözden geçiriyorum.

"Etrafınızdaki her şeyi unutun," diyor Rivyr. "Bir renge odaklan."

Derin bir nefes alıyorum, sonra gözlerimi kapatıp tüm gücümle konsantre olurken bir nefes daha alıyorum, ama hala... hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığına uğradım, ayak bileğime karşı sıcak bir vızıltı gibi sinirli bir nefes aldım. Şaşkınlıkla düzeliyorum - Gwynn'in babasının cephaneliğinden çaldığı asadan bir şey hissettiğimden beri yıllar geçti.

Eteklerimin altına uzanıyorum ve botumdan beyaz asayı çıkarıyorum, ondan hafif bir titreşim yayılıyor. Zar zor algılanabilir. Yeni uyanmıştım.

Maun asayı rune-blade'imin kemer kılıfına yerleştirdim, arkama yaslandım ve Rivyr'in tebeşir beyazı tuniğini kucağımda yeniden dñzenledim.

Wyla elimdeki beyaz asaya şüpheyle bakıyor. "O asanın işe yaramaz olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bana söylenen buydu," diyorum asanın spiralini kavrayarak idare et. "Ama denemeye değer." Derin bir nefes alıyorum ve beyaz asanın ucunu Rivyr'in tuniğinin üzerine koyuyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum ve Konsantre.

Zihnimin arkasını dolduran lüks mor, büyüñün kelimelerini seslendirirken kaslarımı gevşetiyor.

Hiçbir şey.

Hayal kırıklığımı geri iterek üç kelimeyi birkaç kez daha telaffuz etmeye çalışıyorum ama sonuç alamıyorum, sonra büyüñü söylüyormuşum gibi farklı tonlar .

Hiçbir şey.

İnatçı bir kararlılıkla, oruç büyüñünü, Kadim Dil'in sükûnet veren seslerini düşünüyorum. Yumuşatıyorum büyüñün sessiz harflerini bir yumru haline getirip tekrar deneyin. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonra büyüñün her kelimesinin ilk hecesini vurgulamayı denerim ve tüm sessiz harfleri düşürürüm, hafızamı taklit ederek oruç büyülerinin temposu.

Asanın sapı avucumda karıncalanıyor ve ılık suyun zahmetsiz akışı gibi, menekşe içimden, kolumdan aşağıya ve asaya doğru kayıyor.

Wyla'nın nefesi kesiliyor ve gözlerimi açtığımda asanın ucundan tuniğe akan rengi görüyorum. Kalbim göğsümde sıcak bir şekilde çarpıyor.

"Kutsal Kadim Kişi," *diye* hayret ediyorum bir kıvılcımla

Heyecan. "Yüce Tanrım, Rivyr. Gerçek ışık büyüñülüęü yapıyorum."

Rivyr'in gözleri kararlılıkla parlıyor. " bu, Işık Büyücüsü. İt *tüm* sihrini ona ver."

Titreyerek birkaç nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çizgilerimi menekşe rengiyle dolduruyorum ve asanın neredeyse görkemli bir şekilde çekildiğini hissedebiliyorum, Yasak renk işledi.

Gözlerimi tekrar açtığımda Rivyr'in tuniğinin tamamının koyu mor olduğunu görüyorum. Wyla gözlerini kocaman açarak, "Kutsal cehennemler," diye tükürüyor. "*Tüm cehennemlerin* kutsallığı."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve Rivyr sırtıyor. "Bir de tersine çevirme büyüsü var," diyor parmağını büyü doğru sallayarak. "Bak bakalım işe yarıyor mu?"

Tersine çevirme büyüsünü bulmak için sayfaya göz gezdiriyorum. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra doğru telaffuza ulaşıyorum ve asanın rengi kendi içine ve içime doğru sıcak bir şekilde çektiğini hissedebiliyorum,

Tunik orijinal fildişi rengine dönerken tatmin edici bir telaş. Refleks olarak derin nefes alıyorum, kendimi titreşen menekşe rengiyle dolduruyorum, etrafımdaki her şey bir anlığına mor renge bürünüyor.

Herkesin gözleri kocaman oldu.

"Oh, Sagellyn," diye nefes alıyor Wyla ve ben de kendimden geçiyorum. Hepsi bana korkunç bir şekilde baktığı için şehvetli bir renk bulanıklığı. Endişeyle aşağı baktığımda normal Gardner zümrüt ışıltımın kaybolduğunu görüyorum... yerini parlak, mor bir parıltı almış.

"Kutsal Kadim Kişi... Ben mor muyum?" Sersemlemiş bir halde soruyorum, soruya eşlik eden bir korku var.

"Oldukça mor," diyor Wyla, azımsanmayacak bir endişeyle. Titreyen ellerimle saçlarımı öne doğru çekiyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

O da mor. "Oh, hayır." Wyla'ya dönüyorum. "Gözlerim mi?" Wyla endişeyle yutkunuyor. "Mor."

Rün bıçağımı kınından çıkarıyorum, parıldayan, yansıtıcı yüzeyine bakıyorum ve sert bir başlangıç yapıyorum.

Ben tamamen morum. Canlı mor bir ten, mor gözler ve morun her tonunda saçlar.

Çılgınca tersine çevirme büyüsünü kendi üzerimde deniyorum, ancak renk kıpırdamayı reddediyor, bu da sadece endişemi artırıyor.

Ağzım açık, benden habersiz görünen Rivyr'e bakıyorum.

Çılgılık atan saflık. Kol, Ishkart'ta onunla alçak sesle konuşmaya başladı ve Rivyr'in kafasında bir fikrin ışığı tutuşur gibi oldu gözleri, çenesi yenilenmiş bir kararlılıkla geriliyor. Dönüyor ve ön kolunu bana uzatıyor.

"Sagellyn," diyor sakince. "Beni griye boyayın. Kol gibi. Bir Elfhollen gibi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Emin misin Rivyr? Bir tunik bir şey, ama seni kalıcı olarak griye çevirebilirim. Bak kendime ne yaptım!"

"Anlamıyor musun?" Rivyr ısrar ediyor. "Eğer beni büyölürsen, Alfsigr'i üzerimize çekmeden çocukları koruyabilirim."

Şaşırmış bir halde Kol'a bakıyorum. Elfollen adam bir ağaca yaslanmış, kaslı kollarını önünde kavuşturmuş, gümüş gözlerini Rivyr'el'e dikmiş. O ve Rivyr'el yine kısa bir süre Ishkartça konuşuyorlar, Wyla da katılıyor, kaşları gergin. Wyla bana bakıyor, sonra tekrar Kol'a bakar ve dikkatle düşünülmüş bir onaylamayla başını sallar.

Kol kolunu yukarı çekip sert ön kolunu gösterirken hepsi bana dönüyor. "Bu renge uy, Işık Büyücüsü," diyor, sesi ağır ve derin.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kol'a sordum. Başını sallıyor, ifadesinden hiç şüphe duymuyorum. Rivyr'e dönüyorum, kalbim küt küt atıyor. "Ya seni geri dönüştüremezsem?"

"değil," diyor buzbir meydan okumayla.

Sarsılmış bir halde tunik üzerinde birkaç kez daha çalışıyorum, grinin birkaç farklı tonuna çeviriyorum, sonra rengi çekip çıkarıyorum, yarı yarıya tenimin gümüşü gri parıldamaya başlamasını bekliyorum, ama üzerimdeki menekşe rengi endişe verici bir şekilde yapışıp kalıyor.

Rivyr gergin kolunu bana doğru uzatıyor. Ona baktım, emin değildim. Vücudumdan geçen hafif titremeye karşı kendimi gererken kalbim küt küt atıyor.

Asanın ucunu Rivyr'in tenine yerleştiriyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum, zihnimi arduvaz grisiyle dolduruyorum ve yeniden düşünemediğim büyüü seslendiriyorum.

İçimde sisli bir gri canlanırken, asanın sapı boyunca sıcak bir titreşim yükseliyor, tıpkı toplanan sis gibi, yükseliyor ve yükseliyor. Bu kül rengi asadan sızar ve Rivyr'in ön kolunun üzerinde duman gibi kıvrılır, koluna, göğsüne, yüzüne, kulaklarına, saçlarına - Rivyr'el Talonir'in tamamı fırtına grisi rengine bürünene kadar ve katılaşıyor.

Ona bir serapmış gibi göz kırptıyorum, bu büyüü gerçekten başarabildiğime hayret ediyorum.

Rivyr elini kaldırıyor ve ön kolunu çevirip inceliyor, çenesi gergin. Nefes almayı bırakmış gibi görünüyor. Bana dönüyor, gözleri artık soluk gri, teni koyu fırtına bulutlarının renginde. O

Yumruğunu göğsüne vuruyor, başını eğiyor ve Yüksek Alfsigr dilinde resmi bir minnettarlık gösterisine benzeyen bir mırıldanıyor.

Onun şiddetli minnettarlığının üstesinden geldim. Ve benim tomurcuklanan gücümle. "Sagellyn," diyor Wyla heyecanla, gözlerinde ani bir kıvılcım, sanki

cesur bir fikirle yanıp tutuşuyor ve onu zar zor zapt edebiliyor.

Ona soru sorarcasına bakıyorum ve o da bana anlamlı bir bakış atıyor. "Çocukları büyüleyebilirsin."

Gözlerim büyüdü. "Ne? Yani... onları griye mi boyayacaksın?"

Rivyr ve Kol, bunun sonuçlarını sessizce düşünerek birbirlerine bakarken başını sallıyor.

Wyla, "Onları Elf görünümüne büründürebilirsin," diyor, sesi bu cesur fikirle ateşleniyor. "Böylece Alfsigr Elflerinin dikkatinden de kaçmış olurlar."

"Çocuklar Elfollen gibi görünselerdi hayatta kalma şansları kesinlikle daha yüksek olur muydu?" Onlara sordum. "Yetişkinler de mi?"

Wyla şaşkın bakışlarımı yakalıyor. "Evet," diyor, bu olasılık karşısında neredeyse nefesi kesiliyor. "Evet, Sagellyn, çok daha iyi bir hayatta kalma şansı."

"Kutsal Kadim Kişi," diye nefes alıyorum.

Wyla Kol'a döndü. "Za'ya'yı getir."

Bölüm 13: Işık Büyücüsü

Za'ya ve To'yir orman açıklığına doğru adım atıyor, Kol da arkalarından geliyor. Rivyr onları görünce doğruldu, Za'ya'yı karşılamak için ilerlerken yüzündeki ifade kararlıydı ve önünde durdu.

Uzun bir süre ona bakar, havada gerilim artmaktadır aralarında. Rivyr onun önünde diz çöküp yumruğunu kalbinin üzerine indirip alnını resmi bir yalvarma duruşuyla eğdikten sonra alçak sesle yalvaran Alfsigr'lerini sıralayınca şaşkınlıkla irkiliyorum.

Za'ya kıpırdamadan durur ve Rivyr'in durmaksızın resmi bir ritimle devam etmesini dinler. Sanki bir suçun kefareti ödüyormuş gibi sert, acımasız bir niteliği var.

"Rivyr'el," diyor Za'ya sonunda, araya girerek. "Bu kadar yeter."

Rivyr pişmanlığını tekrarlarlarken yerinden kıpırdamıyor. Sonra sesi kesiliyor ve hıçkırmaya başlıyor, alçak sesle ve boğulurcasına.

Za'ya kendini onun seviyesine indiriyor, eli omzuna geliyor. "Rivyr'el," diyor, "seni affediyorum."

Rivyr sessizleşiyor, cam gibi gözlerini onunkilere kaldırırken zor nefes alıyor. "Kendimi sana adıyorum, Za'yalor Shi'mar Nyvor. Hayatımı sana adıyorum. Sana ve halkının savunmasına." Alfsigr'e geri dönüyor, başı bir kez aşağı düşüyor.

"Rivyr'el," diye ısrar ediyor Za'ya, elleri iki omzunda şimdi.

"Hatalıydım," diyor ona, sesi duygusallıktan pürüzlü. "."

Za'ya ayağa kalkıp uzun bir süre ona bakıyor, elleri kalçalarında, sanki ölçüsünü alıyormuş gibi. Sonunda Rivyr kolunu indiriyor ve yanakları gözyaşlarıyla kayganlaşmış bir şekilde ona bakıyor.

Za'ya elini ona doğru uzatıyor, kolu sert bir şekilde düz. "Seni affediyorum ve sadakat yeminini kabul ediyorum. Şimdi benim yardımcım olarak ayağa kalkacaksın Rivyr'el Talonir."

Rivyr onun elini tutuyor ve tam atların nal sesleri duyulurken ayağa kalkıyor. Ciaran'ın kızıl saçlarının arasından

Jules ve Fyon'un olmadığı bir arabaya binerken ağaçları seyrediyor. Onu gördüğümde içimi baş döndürücü bir beklenti kaplıyor.

Za'ya'nın elleri Rivyr'omuzlarında, gözlerinin içine derin derin bakıyor. "Sonunda sana layık bir hayat buldun, değil mi?" Ona şöyle bir bakıyor. "Demek Elfollen gibi görünmek için büyülendin." Bana dönüyor. "Sen ne yapıyorsun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Belli ki öyle, çünkü artık menekşe rengindesin."

Kalbim çarparak başımı sallıyorum, beyaz asayı ve büyü kitabını terli avuçlarımda tutuyorum.

Za'ya'nın gözleri asaya ve büyü kitabına doğru kayıyor. Başını sallar ve asasının üzerine kutsama işareti gibi görünen bir şey yapar.

Kalbini. Yumruğunu öpüyor, kısa bir süre gökyüzüne bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Oo'na gizemli yollarla çalışır, *ti'a'lin'el*."

Ciaran açıklığa doğru adım atıyor ve gözlerimiz birbirimize kayıyor, kalbim hızlanıyor. Ağzım bir karışık açık kaldı. değişmiş renk tonu. Önce gri Rivyr'e, sonra da bana baktı. "Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım, üstesinden geldim. "Ve... belki daha fazlası."

Rivyr, Ciaran'a "Onlarla birlikte doğuya gidiyorum," dedi. çenesiyle mağaraya vurdu, sesinde bir duygu fırtınası vardı. "Silahlı bir eskort olarak. Çöl boyunca."

Ciaran kaba bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, bakışları bir an için Rivyr'e kilitleniyor. Sonra Elf'in omzunu sıkıca kavradı, eğildi ve alnını Rivyr'inkine değdirerek mırıldandı

Smaragdalfar'da duygusal olarak. Ciaran uzaklaştığında Rivyr'in sert, gri yüzünden yaşlar süzülmemektedir.

Wyla'nın sesi patladı. "Çocuklar da Elf görünümlü olsalardı kaçmaları daha kolay olurdu." Herkes sessizleşir ve ona doğru döner.

Za'ya ona çatışma dolu keskin bir bakış atıyor ve ben de hemen Wyla'nın planından emin olamıyorum. Za'ya'nın Smaragdalfar'ın olduğu gibi var olabileceği bir dünya istediğini biliyorum - göz kamaştırıcı değil, saklanarak değil, kim olduklarını kutlayabilecekleri ve yeni bir vatan kurabilecekleri bir dünya. Ve bir parçam da bu dünyayı değiştirmeye dahil olmak istemiyor. Smaragdalfar'ın hiçbirini.

Za'ya keskin bakışlarını dikeyyor. "Bu büyü tersine çevrilebilir mi?" diye soruyor.

Grimoire'u zayıf bir teklif gibi tutuyorum. "Evet. Olabilir."

"Göster ona," diyor Rivyr, bir adım öne çıkıp kolunu uzatarak.

Grimoire'a göz atıyorum ve aceleyle tersine çevirme büyüsünü buluyorum.

Asanın ucunu Rivyr'in ön kolunun gergin derisine bastırarak derin nefes alıyorum, konsantre oluyorum ve griyi kendime doğru çekiyorum, dumanlı rengi

Rivyr'in teni parıldayan bir renge dönerken görüşüm kısa süreliğine bulanıklaşıyor.

mermer beyazı. İkimiz de yüzünde çatışma dolu bir ifade olan Za'ya'ya dönüp bakıyoruz.

"Onu geri çevir," diye emrediyor Za'ya, sesi gergin. "Bunu birçok kez yapabileceğini göster bana."

Rengi geri itiyorum, Rivyr'i bir kez daha çelik tonuyla yıkıyorum. Sonra Rivyr sabırla beklerken onu fildişi rengine ve griye döndürüyorum, gözleri Za'ya'da sakinleşiyor.

"Kendini Gardnerya yeşiline geri döndür," meydan okuyor Za'ya, kollarını önünde kavuşturmuş.

"Şey... mor biraz... yapıştı," diyorum, kendimi gerçeküstü bir rüyadaymışım gibi hissederek. "Yakınlık çizgilerim ona yapıştı." Za'ya'nın kaşları biraz endişeyle kalkıyor. "Ama gri kolay görünüyor."

Za'ya bir an beni inceliyor, sonra To'yir'e dönüyor ve yaşlı adamla konuşurken keskin zekasının çarklarının döndüğünü görebiliyorum. Smaragdalfar dilinde bir kadın. To'yir bana bakıyor, gözleri değerlendirmek için kısılmış.

To'yir bana doğru yürüyor ve ellerimden birini kendi ellerinin arasına alıyor,

Kaba, zümrüt desenli başparmağını siyah izlerden birinin üzerinde gezdirerek hızlı çizgileri inceliyor. Onun dokunuşuyla irkiliyorum, Tobias'a olan bağımlı hatırladıkça utanç ve çaresizlik içimde alevleniyor.

Rahatsızlığıma rağmen To'yir dayanıyor, sanki satırlarda hayat hikâyemi okuyormuş gibi kendi kendine başını sallıyor.

Benimle Smaragdalfar dilinde konuşuyor, Za'ya'nın tercüme edebilmesi için ara sıra duraklıyor.

"Eğer seni bulurlarsa," diye tercüme ediyor Za'ya, "seni ona geri gönderecekler, değil mi?"

Ham öfke içime işliyor ve sertçe başımı sallıyorum.

To'yir'in yaşlı eli gelip omzuma dayanıyor. Konuşurken dikkatle bana bakıyor.

"Sana söylüyor," diyor Za'ya, "Işık büyücülüğü nadir bir büyüdür. Eğer Smaragdalfar için bu şeyi yaparsan ve halkın bunu öğrenirse hem Gardneryalılar hem de Alfsigr orduları tarafından başınıza ölüm emri çıkarılacak. Daha güçlü büyülerle sizi takip edecekler. Daha önce hiç görmediğiniz kadar. Ve eğer sizi bulurlarsa, sizi sorgulayacaklar ve işkence edecekler. Eğer şanslıysanız, sizi öldürecekler."

Sözleri çok kesin ve bir an için To'yir'in affetmeyen bakışları tarafından kısıtıldım, bunun korkunç tehlikesine bakmaya zorlandım.

göz. Ama sonra bebeğini kucaklayan küçük Smaragdalfar kızının görüntüsü zihnimi dolduruyor, ardından diğerlerinin dehşete düşmüş yüzleri

Çocuklar.

To'yir'in vahşi bakışına karşılık veriyorum. "Bu doğru mu? Çocuklar Elf görünümlü olsalardı hayatta kalmaları daha mı kolay olurdu?"

To'yir'in yoğun ifadesi hiç . "Evet," diyor ağır aksanlı Ortak Dilde.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. *Bunun ne anlama geldiğini* anladım. *Gerçekten Galliana gibi olmak, adalet ve özgürlük için savaşmak bu demektir.*

"Sage." Ciaran şimdi yanımda, eli sırtımın alt kısmına geliyor. "Emin olmadıkça bunu yapmak zorunda değilsin."

Ateş yeşili gözlerine bakıyorum. Korkumun tiz sesi zihnimin gerisinde alarm zillerini ve korkunç uyarıları haykırıyor, Ama vagondaki küçük kızın düşüncesi bir kez daha ağır basıyor.

"Eminim," diyorum ona, sesim kesinlik dolu. Bir çizgi gibi sessizce üzerinden geçti, çizginin arkasındaki zemin unutulmaya yüz tuttu.

Ciaran bir an için kendini kaybetmiş gibi görünüyor, sonra beni sıkıca kucaklıyor, dudakları şakağıma yapıyor. Yakınıma eğiliyor, alnını alnıma dayıyor, elleri yanaklarımı okşuyor ve mırıldanıyor Smaragdalfar'da öyle coşkulu bir şey var ki, çeviri olmadan bile minnettarlığını anlıyorum. Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, dünyanın geri kalanı bir an için bulanıklaşıyor, ikimiz mükemmel bir şekilde aynı

hizad

a.

Müttetf

ik.

"Asanın ucunu bu taşın üzerine koy," diye tercüme ediyor Za'ya To'yir için. Ciaran'dan geri çekilip yaşlı kadına bakıyorum; siyah, yuvarlak bir taş uzatıyor, yüzeyinde parlak yeşil renkte parlayan karmaşık, ilmekli bir koğuş var. To'yir'in işaretlerini dikkatle takip ediyorum. talimatıyla asamı taşa bastırıyorum, o da tuniğinin cebinden zümrüt bir rune-stylus çıkarıp ucunu beyaz asaya değdiriyor.

"Taş tersine çevirme büyüsünü tutacak," diye açıklıyor Za'ya. "Eğer bunu yaparsan Sagellyn, To'yir bu büyüyü biz buraya geldiğimizde kaldırabilir. güvenlik."

Başımı salladım, içim .

"Şimdi büyüyü seslendir," diye tercüme ediyor Za'ya ve ben de itaat ediyorum, taşın parlayan yeşil rünü bir an için altın yeşiline dönüşüyor. To'yir rune-stylus'unu çekiyor, memnun görünüyor, sonra taşı cebine koyuyor ve bana hesapçı bir gülümseme veriyor. Tepeye doğru ilerlerken ona eşlik etmemi işaret ediyor.

Za'ya ve To'yir'i mağaraya kadar takip ediyorum.

* * *

Mültecileri teker teker büyülüyorum, kıyafetlerini fırtınalı gri bir tona dönüştürüyorum ve onlara kayrak renkli bir cilt, saç ve göz görünümü veriyorum. Bana yaklaştıklarında, her biri Çocuklar yeni mor rengimi hem korkuyla hem de hayranlıkla izliyor.

Za'ya Na'bee'yi öne çıkardı ve ikisi de önüme oturdu.

Za'ya'nın dudakları titriyor, yüzü gergin, sanki gözyaşlarına karşı savaşıyor.

Na'bee endişeyle annesine bakar. "Bu sadece bir cazibe, *Ma'mya*," diye onu teselli eder. "Kim olduğumuzu değiştirmeyecek. Ve sadece kısa bir süre için."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken Za'ya'dan sert, acı bir kahkaha patlıyor. Zor düşüncelerle boğuşuyormuş gibi dudakları kıpırdıyor ama sonra derin bir nefes alıyor ve ifadesi hafifliyor. Na'bee'ye dipsiz bir şefkatle gülümsüyor ve ön kolunu bana doğru uzatıyor.

"Sadece , Sagellyn," diyor, ifadesi kırılmanlaşıyor. "Buna bir daha *asla* ihtiyaç duyulmayacak bir dünya inşa edeceğiz."

nce Za'ya'yı, sonra Na'bee'yi bylyorum. Za'ya bir an için yıkılmış görünüyor.

-Neredeyse mesafeli bir merakla kabul ettiği kendi gri koluna baktığında değil, gri tenli oğlunu gördüğünde. Zeymir yanına gelir ve onu nazikçe elleriyle, onunla yumuşak bir şekilde konuşuyor. Za'ya yutkunuyor, ona bakmayı reddediyor, sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. Ayağa kalkıyor ve onunla birlikte

Zeymir, bir eliyle Za'ya'yı kucaklarken diğer eliyle Na'bee'nin başını okşayarak onunla alçak sesle, yatıştırıcı Smaragdalfar dilinde konuşmaya devam eder; ocuk, Zeymir sanki ayakta duran bir ağamış gibi babasına yaslanmıştır

Kırbalanan bir fırtınada kararlılıkla kök salmış.

Beni vagonda bıçaklayan saldırgan kadın gözlerinde öfkeyle ne çıkıyor. Oturmakla uğraşmıyor, sadece bir şeye vuruyormuş gibi elini uzatıyor. O sırada

Kül rengi zümrüt tenini yıkıyor, aynı hem büyük bir suç işliyor hem de ona yardım ediyormuşum gibi hissediyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde kadın kolunu çekip onu yakmışım gibi bana bakıyor, sonra da uzaklaşıyor. Tepkisi acı veriyor ama öfkesini anlamaya çalışıyorum. Kimse güvende olmak için gerçek benliğini saklamak zorunda kalmamalı.

Adının Nil'ya olduğunu öğrendiğim oyuncak bebekli kk kız en son biri. Rengini griye çevirmeyi bitirdiğimde kolunu bir o yana bir yana çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Sürpriz. Nil'ya tereddütle bebeğini bana uzattı ve sordu

Smaragdalfar'da bir şey, kk sesi ancak bir fısıltı. Benden ne yapmamı istediğini anladığımda umutsuzluk içimi sıkıyor. Zorla bir

Gülümsüyorum, asamı bebeğin kaba kumaşına yerleştiriyorum ve bebeği tek tip bir fırtına grisine dönüştürüyorum.

* * *

"Demek onlarla gidiyorsun?" Yoğun seyahat ekmeği paketlerini arabaya yüklerken Wyla'ya soruyorum.

Tüm mlteçiler akşam olmadan ayrılacaklar. Doğru değil.

Dinlenmek için bir şans. Za'ya, Zeymir, Na'bee ve Wyla da onlarla birlikte gidiyor,

ve hepsini kaybetme düşüncesi kalbimi burkuyor.

Wyla küçük bir sandığı hemen ötesindeki bir diğeriyle aynı hizaya itiyor ve ellerini temizliyor.

"Ne yaptığına bir bak," diyor Wyla, belki de o anki ruh halini hissederek düşüncelerimin karanlık dönüşü. Elini açık havada yanan ateşin etrafında oturmuş, siyah ekmek ve peynirden oluşan hızlı bir yemek yiyen, artık gri olan mültecilere doğru uzatıyor. "Daha önce, şanslar..." Wyla başını sallıyor

ve bana ayık bir bakış attı. "Pek iyi değil." Başını eğiyor ve dilini şaklatıyor. "Şimdi mi? Belki. Belki de başarırız."

Etrafımızda bir hareketlilik var. Kol, bir şeyler hazırlıyor.

Atlar. Jules ve Fyon ek bir vagon ve Jules'un Za'ya'ya uzattığı bir yığın belgeyle geri döndüler. Çocuklar battaniyelere sarılıp vagonlara götürülüyor ve orada oturup geniş, beklenti dolu gözlerle bekleyin.

Ciaran arabaların yan taraflarına runik silah sandıkları yüklüyor. İkimiz geride kalacağız, böylece Ciaran

Daha fazla rune-silahlı yaratın ve Batı Diyarındaki Direniş için bir yeraltı cephaneliği hazırlayın. Ondan sonra, kız kardeşlerimi kurtarmanın bir yolunu bulacağız, böylece hep birlikte Doğu Diyarı.

Rivyr yolculuk için fildişi kısırağını hazırlıyor, bir Heybesi sıkı, yayı ve sadağı sırtına bağlı. Gözlerimi yakalıyor, dudaklarında yayvan bir gülümseme beliriyor ve o an için işini bırakıp yanıma geliyor. Abartılı bir takdirle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, koyu gri kaşlarından biri kalkık. "Düşündüm ki "Daha önce de çok güzeldin," diyor, "ama sana yapışan bu mor renge bayılıyorum."

Boyun eğmiş bir kahkaha atıyorum. Hızlı bir samimiyet doğdu ve onun gittiğini görmek istemediğimi fark ederek şaşıyorum. "Seni gri görmek çok tuhaf," diyorum ona gülümseyerek. "Daha da garibi Seni bu kadar mücevher ve parıltı olmadan görmek."

Rivyr bana çapkın bir bakış atıyor ve gülüyor. "Noi topraklarında bana katıldığında, beni gökkuşağı renginde muhteşem bir şeye dönüştürebilirsin."

Bu çirkin fikir karşısında benden bir kahkaha daha yükseldi ve Rivyr Gülüyor da, bakışları şefkatle ısınıyor. "Dört gözle bekliyorum

Birbirimizi daha iyi tanımaya başladık, Sagellyn." Rakishly sırtıyor, ama sonra ifadesi dalgınlaşıyor. Elini cebine atıp *Zalyn'or* kolyesini çıkarıyor, Alfsigr kolyesi yakındaki ateş ışığının parıltısını yakalıyor.

"Buna ihtiyacım olmayacak," diyor bana çenesini meydan okurcasına kaldırarak ve mültecilere doğru bakarak. "Asi olmayı seviyorum." Bana dönüp bakıyor, gülümsemesi genişliyor ve ben de bundan güç alıyorum. "Ama *sen*. Belki de korkuyu ya da başka bir duyguyu bastırmanın işe yarayacağı bir zaman gelebilir."

Onu alıyorum, ateş ışığında dönüp parıldamasını izliyorum. Duygularımı kontrol etmekte zorlanarak cebime sokuyorum. Her şey çok hızlı değişiyor.

Rivyr fırtına grisi parmaklarıyla menekşe rengi saçlarımdan bir tutam alıyor. "Siyahın senin rengin olmadığını biliyordum, *ti'a*." Bunun üzerine sırtıyorum ve o da daha geniş bir gülümsemeye boğuluyor, hala saçlarımla oynuyor. "Biz bir çiftiz kültürel dışlanmışlarız, değil mi?"

Başımı sallıyorum, aynı hem ağlıyor hem de gülüyorum.

"Öyleyiz." "Yine de her şeyi geride bırakmak güzel, *ti'a'lin*."

Eğiliyor

Bana doğru yaklaştı ve alnını hafifçe alnıma değdirdi, geleneksel Smaragdalfar vedasında beni nazikçe kendine çekti, elleri Yüzümün kenarlarını okşayarak. "Kız kardeşlerini kurtaracaksın, Sagellyn. Bundan eminim. Ve sen ve Ciaran..." Geri çekiliyor ve bana hınzırca bir bakış fırlatırken bilmiş gözlerini Ciaran'ın arabayı yüklediği yere diyor. "Belki o da peşime takılır?"

Bunun üzerine yanaklarım kızarıyor ama beliren To'yir dikkatimi dağıtıyor. Rivyr'e bakıyor ve Alfsigr dilinde kesin bir yönlendirmeye benzeyen bir şeyler söylüyor. Ciddiyetle başını sallıyor ve Alfsigr rune-stylus'unu çıkarıp ona gösteriyor.

Küçük Nil'ya To'yir'in arkasına saklanıyor, çocuk Rivyr'e bariz bir korkuyla bakıyor. Onun sıkıntısını fark eden Rivyr kendini çocuğun seviyesine indiriyor ve Ciaran bize katılırken Smaragdalfar dilinde kesik kesik bir şeyler söylüyor.

Nil'ya Rivyr'e göz kırpmıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"*Silhe'lk* 'korkutmak' demek," diye düzeltiyor Ciaran Rivyr'i.

Smaragdalfar eğlenmiş görünerek boğazının derinliklerinde bir şeyler geveledi. "*Sile'lk* dedin." Kelimeler kulağıma aynı gibi geliyor. "Az önce ona küçük bir balık verdiğin için üzgün olduğunu söyledin."

Rivyr hüsrân dolu bir sesle öksürür, derin bir nefes alır ve tekrar dener. Nil'ya'nın gözleri açılıyor ve önce Ciaran'a, sonra da To'yir'e bakıyor. Yaşlı kadının ağzı bir sırtışa dönüşüyor.

"Şimdi ne dedim ben?" Rivyr topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken teslim olmuş bir iç çekişle soruyor.

"Ona eski bir balık için çok üzgünsün," diyor Ciaran, kollarını kavuşturmuş, kendi gülümsemesiyle savaşıarak ayakta dururken.

Rivyr derin bir nefes alıyor ve tamamen yeni bir cümle deniyor. Çocuk bir süre ona bakıyor, sonra küçük, fokurdayan bir kıkırdama çıkarıyor ve hemen bastırıyor.

"Şimdi ne olacak?" Rivyr inliyor.

"Bilmek istemezsin," diyor Ciaran ve ben onun Smaragdalfar dilini bu kadar akıcı konuşmasına ilk kez şaşırmıyorum.

Ama çocuk şimdi gülümsüyor ve utangaç bir şekilde Rivyr'e bakıyor. Elf cebinden küçük bir şeker çuvalı çıkarır, açar ve çocuğa uzatır Nil'ya. Ona endişeyle bakıyor ama sonra eli çantaya dalıyor ve bir şeker çıkarıyor. Şekeri ağzına atıyor, yeni arduvaz grisi gözleri parlak lezzet karşısında parlıyor. Rivyr'e genişçe sırıtıyor.

Rivyr öksürerek bir kahkaha atar ve bir süreliğine kendini kaybetmiş gibi görünür.

Koyu gri gözlerinde yaşlar parlıyordu. Sonra bana baktı, kendi gülümsemesi gökyüzü kadar genişledi.

* * *

Diğer çocukların en büyük vagonun gizli bölmesine tırmanışını izlerken Na'bee bana doğru koşuyor. Bana ulaştığında diz çöküyorum ve kollarımızı birbirimize doluyoruz.

"Çok üzgünüm Na'bee," diyorum ona, sesim . "Benim yüzümden incindiğin için üzgünüm."

Geri çekiliyor ve bana ciddiyetle bakıyor, küçük elleri omuzlarımda sıkıca duruyor. "Ben bir rün savaşçısıyım, Sagellyn Gaffney. Seni korumak büyük bir *nis'vir*." İki elini yanaklarıma koyup Smaragdalfar dilinde mırıldanıyor, sonra alnını benimkine bastırıyor. O benim alnımı öpüyor, ben onunkini öpüyorum.

"Kendine dikkat et Na'bee," diyorum ona, içim burkularak.

Gözleri parlıyor ve gülümsüyor. "Seninle ejderha topraklarında görüşeceğiz. Kız kardeşlerinle de!"

İçimden bir kahkaha patlıyor, Na'bee'nin coşkusu bir an için her ürkütücü şeyi mümkün kılıyor. "Kız kardeşlerim seni sevecek," diyorum ona, göğsümde kırılğan bir zemin kazanan umutla.

Zeymir ve Kol yaklaşırken ayağa kalkıyorum, Na'bee mutlu bir şekilde onların arasına kaçıyor.

Zeymir kolumu sıcak bir şekilde sıkıyor. "Tekrar buluşacağız Sagellyn," diyor, ve asla istemediğim sarsılmaz bir güven ifadesiyle. Ona teşekkür ediyorum, o da başımı öpüyor ve Ishkartça veda mırıldanıyor. Koca Kol elini uzatıyor ve elimi kavıyor. Sanırım Elfhollen usulü.

Wyla, Zeymir'in yanına yanaşıyor ve benekli bir aygıra liderlik ediyor. Parmağını, yanımda kınında duran ve bana verdiği rün kılıcının kabzasına sokuyor.

"Evet, Işık Büyücüsü," diyor alaycı bir gülümsemeyle, kılıca ve yanındaki kılıfa sıkıştırılmış iki asaya bakarak. "Artık oldukça silahlanmışsın." Gözleri onaylayarak parlıyor. "Böylesi daha iyi. İlk tanıştığımız zamandan daha iyi."

Başımı sallayıp bakışlarını tutuyorum, gidişinden dolayı göğsüm düğümleniyor ama ona sarılıp vedalaşmak için hareket etmiyorum. Wyla'nın dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum.

"Atına binerken sırtarak, "Ağlamayı bırakıp düşmanlarını nasıl kazığa oturtacağını planlamaya başlaman iyi bir ilk adım," diyor. Alaycı bir vahşilikle beni işaret ediyor. "Noi topraklarında karşılaştığımızda o Işık Vuruşu büyüsünü görmek istiyorum, Sagellyn Gaffney." O Şeytani bir şekilde sırtıyor ve bir kahkaha atıyor, ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sonra To'yir bana veda etti. Başımı kendine doğru çekiyor, alnını benimkine bastırarak bir an Smaragdalfar dilinde ciddi ciddi mırıldanıyor. "Cesur ol Sagellyn," diyor durgun bir Ortak dille Dil. Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum, o da yanağımı okşuyor ve onaylar gibi bir ses çıkarıyor.

Ve sonra Za'ya karşıma çıkıyor ve kalbim sert bir şekilde , ikimiz de ağlıyoruz.

Tuniğinin cebine uzanıyor ve bana Smaragdalfar tanrıçası *Oo'na'nın* ince heykelini uzatıyor - sunağından *bir* heykel.

"Hayır," diyorum, hediyeyle elimle sallayarak, bu jestten çok etkilenmiş bir halde. "Yapamam. Bu senin için çok önemli."

Israrla tutmaya devam ediyor. "İşte bu yüzden onu sana veriyorum, *ti'a*."

Onun nezaketinden etkilenerek yumuşuyorum ve yumruğumu sıkarak ondan alıyorum. Za'ya'nın elleri yumruğumu kavıyor ve ben gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"*El'iyon sier'vir'en*, Sagellyn," diyor Za'ya bana gülümseyerek. "Hayat Direniş'tir, değil mi? Direniriz ve çalışırız. Ve yeni bir dünya yaratırız, hm?" Kollarımı ona doluyorum, o da yanağımı öpüyor, sonra başparmağıyla gözlerimdeki yaşları siliyor. Onu çekiyor alnını benimkine yaklaştırdı, eliyle başımın arkasını kavradı. Smaragdalfar kutsaması gibi bir şey mırıldanıyor, sonra alnımdan öpüyor.

Za'ya ve Ciaran son mültecilerin de vagonun taban altındaki gizli bölmeye girmesine yardım ederken ürpertici bir nefes alıyorum ve *Oo'na* heykeline bir tılsım gibi sarılıp onların güvenliği için Kadim Olan'a dua ediyorum.

Küçük Nil'ya en son tırmananlardan biri ve veda etmek için elimi ona doğru kaldırıyorum. Çocuk gri bebeğini tutarak döndü ve bana İçeride kaybolmadan önce son bir kez uzun uzun bakıyor.

Ayrılışlarını izliyorum; Za'ya, Zeymir ve Na'bee bir arabayı, To'yir, Fyon ve Jules diğerini sürüyor. Rivyr fildişi kırsığının üzerinde kervana önderlik ediyor ve Wyla arkadan geliyor, arabalar dönerken ve hepsi orman tarafından yutulurken son bir selam için rune-blade'ini bana doğru kaldırıyor.

Sessizliğe gömülen atların seslerini dinlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Ciaran'ın eli hafifçe omzuma dokunuyor ve ben dönüyorum. Şimdi çok sessiz, tek ses çıtırdayan, tüküren ateş ve ormanın yumuşak gece sesleri.

Ciaran gökyüzüne bakarak, "İçeri girmeliyiz, Sage," diyor. "Neredeyse akşam olmak üzere."

Bölüm 14: Koşuşlar

Ciaran'ı mağaranın ağzındaki ortak alana kadar takip ediyorum. Kalabalığın hayalet izleri hâlâ duruyor; dağılmış kupalar, kırıntılar alçak masayı ve taş tezgahları kaplıyor. Parlayan zümrüt rünlerle aydınlatılmış dar bir koridorda ilerliyoruz. Yürüdükçe hava serinliyor, temiz, suyla yıkanmış taş kokusuyla doluyor.

Mağaralar ağının her yerinde, taş duvarları yeşil, altın ve mavinin parlayan tonlarıyla işaretleyen rünler asılı. Bazıları hareketsizken, diğerleri tembelce dönüyor. Bazıları böcek kadar küçük, bazıları ise değirmen taşı kadar büyük.

Ciaran'ı takip ederek mağaranın içine doğru inşa edilmiş bir demirci ocağının yanından geçiyorum. Uzun, geniş demir borular demirci ocaklarından mağaranın tavanına doğru yükselerek ısıyı tahliye ediyor. Üç sobanın alevleri yanan odunlardan değil, merkezlerinde alevler bulunan dişliler gibi birbirlerine karşı çalışan yeşil rünlerden üretiliyor. Onların

Geçerken sıcaktan kavruluyorum.

Bir masanın üzerinde, görünüşleriyle nefes kesen üç rün-kılıç duruyor. Kılıçları küçük zümrüt rünlerden oluşuyor ve parlayan işaretlerin dönüyor.

"Bu kılıçlar da ne?" Ciaran'a sordum.

"Varg kılıçları," diyor bana. "İblisleri öldürebilen tek kılıçlar.

Ve sadece Smaragdalfar tarafından kullanılabilirler."

Bir rün laboratuvarı görünen bir yere açılan kemerli bir yan giriş daha var. Grimoire'lar masaların üzerine serpiştirilmiş ve rünik diyagramlar dikkatli bir el tarafından yarı sarılmış kağıt parçalarına basılmış. parşömen. Her yüzeye her şekil ve boyutta styluslar serpiştirilmiş ve raflarda sıra sıra parlayan rune taşları var

Odanın etrafında yine yeşil, altın ve mavinin bir karışımı. Mavi rünler Noi rünleri, yani bir Noi rün büyücüsüyle bağlantıları olmalı. *Vu Trin askerleriyle mi çalışıyorlar?*

Çok sayıda silah zulasının yanından geçiyoruz; kılıçlar ve akla gelebilecek her türlü kesici alet kayalığın içindeki büyük mahzenlere sıkıştırılmış.

Rune büyüü parlayan silahlara işlenmiş. Burada tam teşekküllü bir silah fabrikaları olduğunu fark ettim ve büyük bir orduya yetecek kadar silahları var.

Mağaralarda ilerlemeye devam ediyoruz, ta ki duvarın içine yerleştirilmiş bir rune-perdeye gelene kadar.

Ciaran kapıyı kaydırarak açıyor ve ben de onun oteldeki odasından bile daha muhteşem olan karanlık, uhrevi bir alana adım atıyorum. smithery.

Perde arkamızdan kapanıyor ve sanki bir kez daha bir rün takımyıldızı tarafından sarılıyorum. Etrafımda dönüyor, koyu renkli duvar halılarının üzerindeki, ayaklarımın altındaki halının üzerindeki ve tutuklanmış yağmur damlaları gibi havada asılı duran muhteşem runik desenlere bakıyorum.

Ciaran uzun ve kaslı vücudunu goblen kaplı bir duvara yaslıyor, birden fazla asılı rün tam içinden geçip ışık saçıyor, yeşil parıltı yüzünün sert düzlemlerini vurguluyor. Sessiz ve kısıtlı ama gözlerinden okuyabiliyorum - Zeymir, Za'ya ve diğerlerine veda ederken neleri kontrol altında tuttuğunu.

"Onlar için endişeleniyorsun, değil mi?" Rahatsız edici bir önsezi duygusuyla soruyorum.

Karanlık ifadesi hiç . "Alfsigr çok güçlüdür ve Zalyn'or kolyeleri hiyerarşilerine tam kontrol sağlar.

Çöl topraklarının her yerinde casusları ve müttefikleri var. Eğer birileri onların çoğunun büyülenmiş olduğundan şüphelenirse Smaragdalfar..."

"Rivyr onlarla birlikte," diye hatırlatıyorum ona.

Ciaran sertçe başını sallıyor, yay kirişini sabit tutuyor. Bana dokunaklı bir bakış atıyor, sanki bana söylemediği her şeyi kederli bakışlarıyla aktarmaya çalışıyor.

"Ciaran..." Onu kucaklamak için çekiyorum ve kolları beni sıkıca sarıyor, alını omzuma düşüyor.

"Veda etmekten yoruldum," diye mırıldanıyor Ciaran, uzun bir süre bana yapışıyor ve ben onun ıstırabını anlıyorum, kalbim onun için burkuluyor.

"Ben buradayım," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bu sefer yalnız değilsin."

Sonunda beni kavrayışı gevşiyor ama başını omzuma yaslariken elleri sırtımda kalıyor, dudakları boynumun dibine değiyor. Sıcak nefesi tenimin hemen üzerinde gezinirken aramızdaki gerilim değişiyor, rahatlıktan

başka bir şeye. Rünler kadar yüklü bir şey.

"Gerçekten yalnızız," diyor Ciaran alçak bir fısıltıyla, sanki aramızdaki bu an cam gibi asılı ve kırılğanmış gibi, benim nefesim ve onunki içimdeki her şey parıldayan bir arzu parçasına dönüşürken mağaranın durgunluğu ile vurgulanıyor.

Ciaran yumuşak dudaklarını boynuma bastırarak beni ürpertiyor. Geri çekiliyor, gözleri ani bir istekle parlıyor, bu da onun güzelliğine dair farkındalığımı artırıyor - gözlerinin ürkütücü yeşili, kızıl saçları yemyeşil ışıktaki simsiyah parlıyor.

"Neredeyse kadar güzelsin," diyor bana, saçımın bir tutamını okşayarak. Aşağıya baktığımda tenimin parıldadığını görüyorum. Yeşil ışıktaki bile parlak menekşe rengi, sanki içimden aydınlatılıyor. Parmağını tuniğimin yakasının kenarındaki deride , dokunuşu beni ürpertiyor. "Sanki mücevher tozuyla kaplanmış gibisin. Önceden de çok güzeldin ama... bu renk sana çok yakışmış."

"Benim ilgim mora çok çekiliyor." Ona alaycı bir bakış attım. "Tüm renkler arasında en yasak olanı."

Bunun üzerine gülümsüyor ve dudaklarını boynumun dibine getirip beni tekrar öpüyor. "*Sana* karşı bir yakınlığım var." Öpücüklerini boynumda, çenemde gezdiriyor, dudakları şimdi benimkinden çok az uzakta. "*Sen* benim Yasak renk."

Keyifli bir kahkaha atıyorum ve bu kahkaha onun öpücüğüyle sarmalanıyor; boğucu ve uzun süren bir öpücükle başlayıp kısa sürede daha

dili benimkinin etrafında kıvrılırken öz kontrolümüz hızla parçalanıyor. Sert vücudunu okşuyorum, tüm hatlarımda parlak bir heyecan tutuşuyor, ellerimiz tanıdık ve sonra heyecan verici keşfediyor, Birbirimize yabancı bölgeler, aramızdaki tüm sınırlar yıpranmaya başladıkça nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor.

"Seni istiyorum," diyor Ciaran, yeşil gözleri akkor halinde, büyü çizgilerimi aydınlatıyor ve beni içine çekiyor. "Seni hiç Senden önce kimseyi öpmedim." Sanki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi çenesi kayıyor. "Her şey bir mücadele oldu. *Yıllardır*.

Ve şimdi... tek istediğim... sana sahip olmak." Yutkunuyor, gözleri geriliyor. "Ve sen oruç tutmuş bir Gardneryalısın."

Ciaran geri adım , sanki bir büyüü bozuyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Tüm vücudu bastırılmış bir arzu yayıyor ve bu benim onu daha da çok istememe neden oluyor.

"Durmak zorundayız," diyor.

"Biliyorum," diyorum, durmasını istemeyerek.

Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra kısa bir süre için gözlerini kapatıyor ve teni kızarmış bir halde başını sallıyor. "Hızlı hatlar... senin için güvenli değil.

Ve... durmak için bundan daha fazla neden var."

Haklı olduğunu, durmamız gerektiğini biliyorum. Bu yüzden birkaç adım geri atıyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ciaran yatakta oturuyor - odadaki tek yatak. Bana bakıyor, sert bir nefes alıp ensesini ovuştururken gözleri bastırılmış arzuyla titriyor.

"Artık burada kalmam gerekiyor," diyor bana, odanın içinde gevşekçe dolaşarak. "Artık gece oldu,

Buradan ayrılamam. Yine de burada biraz özgürlüğünüz var, çünkü mülk ve mağaralar korunuyor. Bu korumalar, adamlarınızın gönderebileceği her türlü aramanın icabına ."

"Ama burada kalmak zorundasın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Başını sallıyor, ifadesi aniden temkinli bir hal alıyor.

"Odalarınız neden bu kadar sıkı korunuyor?" Tanıştığımızdan beri içimde biriken tüm soruların cevaplarını isteyerek soruyorum. "Ve neden birdenbire kendinizi yüksek dereceli askeri korumaların arkasına saklamaya ihtiyaç duydunuz?"

Bakışlarımı tutarken çenesi titriyor, sessizliği sözlerime karşı bir duvar gibi.

"Hepiniz runik büyücüsünüz," diyorum, çalışarak. "Za'ya.

Na'bee. Zeymir. Wyla. Ve sen. Yine de bir tek sen

korunmalı oda. Ve sadece bir iblis ordusuna karşı korunmuş değil."

Ciaran'ın bakışları kararıyor. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Askeri büyü kitapları okudum. Oldukça fazla. Bende bir tane var. babası Mage Guard cephaneliği işleten bir arkadaş." Ona doğru bir adım attım. "Ciaran. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Ama o sadece başını sallıyor. "Sana söyleyemem, Sage. İstiyorum ama . Gerçekten. Doğuya gidene kadar olmaz. Olur da..."

"Ne olursa diye?"

Ciaran'ın yüz ifadesi acıya dönüşür. "Bizi bulurlarsa diye. Bilmemeniz daha güvenli."

"Neyi biliyorsun?"

Sessizliğini koruyor.

İnatçı meydan okuma sesime yansıyor. "Alt topraklardan mülteci kaçırdığını biliyorum. savaş rünleri olan silahlar kaçırdığını biliyorum. İblis öldüren rünler. Ve biliyorum ki

Smaragdalfar'ı ve belki de Direniş'teki diğerlerini silahlandırmak için burada büyük bir cephanelik inşa ediyor. Rün-büyülerine sahip olduğunu biliyorum, her ne kadar sahip gerekse de, çünkü sen bir Kelt'sin. *Bunların hepsini* zaten biliyorum Ciaran. Peki neden saklanıyorsun? Seni avlayan ne?"

Ciaran'ın gözleri aniden sertleşiyor, ağzı sıkı, inatçı bir çizgiye dönüşüyor.

"Ben Direniş'e katıldım," diyorum, onun yoğunluğuna ayak uydurarak. "Benim için geri dönüş yok." Soluk mor bir ışıltıyla parlayan bir kolumu kaldırıyorum. "Artık Gardnerya'ya *benzemiyorum* bile."

"Sen Gardnerialısın." Sanki aramıza bir sınır koymaya çalışıyormuş da başaramıyormuş gibi sıkıca söylüyor. "Rengini değiştirebilirsin ama bunu değiştiremezsin."

Onun sözleri sarsıcı bir darbe ve halkımın - kendi ebeveynlerimin - bana yaptıkları yüzünden hala ne kadar kapana kısılmış olduğumu hatırlatıyor.

Parmaklarımı karmakarışık saçlarımda gezdiriyorum, sanki duvarlar sarıyormuş gibi hissediyorum. "Havaya ihtiyacım var," diyorum ona, gözyaşlarımı boş yere kırıştıtararak. "Şu anda burada seninle olamam."

Ciaran ayağa kalkar, gözlerinde pişmanlık vardır. "Sage, özür dilerim..."

Başımı sallıyorum, arkamı dönüp kaçarken gözyaşlarım akıyor. odaya, mağaralara, ortak alana. Gecenin içine daldım, nemli hava yüzümü serinletti.

Bacaklarım ağrıyana ve göğsüm kesilmiş camla doluymuş gibi hissedene kadar ormanla çevrili yolda koşmaya devam ediyorum. Ta ki rune işaretli mağara girişi görüş alanımın dışında ve etrafım karanlıkla çevrili.

Bölüm 15: Unwarded

Ellerim , zor nefes alıyorum,
Ağır nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Havada yaklaşan bir sonbahar soğuğu ve karanlık ormanda bunaltıcı bir sessizlik var ve acı verici bir yalnızlık duygusu beni ele geçiriyor. Aklım kalbimde-
İçim Ciaran'la, hızlı ve derin bağımızla, onun varlığının merhemiyile dolu.
O benim için bir bağ oldu, beni tamamen umutsuzluğa kapılmaktan alıkoydu.

Sert bir nefes alıyorum, gerçek içime işliyor, geri dönülmez bir şekilde.

Onu istiyorum.

Onu çok az tanıyor olmam umurumda değil. Tamamen farklı dünyalardan olmamız umurumda değil. *Onu istiyorum.*

Baldırıma çarpan hafif bir titreşim dikkatimi çalkantılı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Gözlerimi ovuşturup aşağı bakıyorum. *Asa.*

Sonra beyaz bir çizgi gözüme çarpıyor ve yukarı bakıyorum. Tam görüş alanımdaki ağaçta beyaz bir kuş var, gümüş gözleri beni uyarıyor. Ve sonra kayboldu - görüntü o kadar hızlı parladı ki gözümü kırıştırdı ve doğruldum ve kuşu aramak için arkamı döndüm... ama Hiçbir şey.

Sadece karanlık toplanıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Geldiğim yöne doğru dönüyorum ve gözlerim yolun epey gerisindeki geniş bir ağaca yerleştirilmiş parlayan zümrüt bir koğuşa kilitleniyor. İçime parlak bir korku saplanıyor.

Çok ileri gittim. Koğuşları geçtim.

bir alarmla dolu olarak, koğuşun arkasına geçene kadar güvenli bir yere doğru hızla ilerliyorum. Uzun bir rahatlama nefesi alıyorum, nefesim artık normal bir tempoya yakın.

Rune-ward ateş kırmızısı bir renkte yanıp söner ve dönmeye başlar, içinden karanlık gölge dalları akar.

Bir korku seli kalbime hücum ediyor. Ormanın karanlık gölgelerini ve yolun aşağısını görmek için mücadele ederek etrafımda dönüyorum. I

R n bı a ımı kınından çıkarıyor, kabzasını sıkıca kavrarken mağaranın olduğu yöne doğru bakıyorum. Kavisli yolun a a ısında, r n işaretli kapıyı se emeyecek kadar uzaktayım.

Bir şey beni izliyor. Bunu ensemdeki tüyleri diken diken eden ani ve korkunç bir güvenle hissediyorum. I

Yava  a dönüp yola bakıyorum ve nefesim bo azımda tıkanıyor.

Orada aniden iki karanlık figür beliriyor, dönen r n tarafından kırmızıya boyanmışlar. Ger ekdi ılık hissi üzerimde gezinirken zaman uzuyor gibi görünüyor.

Konsey elçileri. Valgard'da yıllar önce. Gwynn'in bana söylediği adamlar glamoured iblislerdi. Onların formları, benim ka t  ım gece Verpax şehrinde beni gören iki Kelt adamına kayıyor. oruç tutan, gözlerinde kırmızı parıltılar olan adamlar. Onlar aynı adamlardı.

Kutsal Kadim Kişi. Gerçek bana acımasız bir güçle çarptı. * blisler gerçek ve Asa'nın bende olduğunu biliyorlar.*

Uzun boylu adamın ağzı bir hareketle kalkarken iki adamın da gözleri kıpkırmızı oldu.

kaba bir gülümseme. Bile i dışarı fırladı ında ve parlayan kırmızı çizgilerden oluşan bir a , bir gibi yolun üzerinde yayıldı ında irkiliyorum. De  et yırtılıyor

Ben dönüp koşarken, çizgiler etrafımda titre iyor ve ormanı kan kırmızısı bir ı ıltıya b r nd r yor.

Bir ip kırbaç gibi bir acıyla ayak bile ime temas ediyor ve baca ımın etrafına sıkıca sarılıyor. Ba lı baca ım kabaca geriye doğru çekilirken  ı lık atıyor ve  ne doğru yuvarlanıyorum. Dirseklerim sertçe yere çarpıyor, avu larımla çarpıyor, d  erken baca ım kalça  ukurumda burkuluyor.

Bir anlığına nefes nefese kaldım, arkamda yatan şeyin korkusuyla sakat kaldım. Sonra ayak bile imdeki ba  gev iyor.

Orman sessiz ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Başımı çeviriyorum ve de  et dolu bir iniltiyle geri çekiliyorum.

 ki iblis yolun üzerinde süzülüyor, güçlü bedenleri kıpkırmızı parlayan bir buluttan yavaşça cisimle iyor.

Biri hariç, o da bana ba lı. Ate ten yapılmış zalim yüzler bana bakıyor, gözleri alev alev yanıyor.

Kıpkırmızı bir alev, titreyen yüz hatları, dumanı dalgalandıran spiral gölge boynuzları.

Pyrr iblisleri.

"Beyaz Asa'yı bize ver Işık Büyücüsü," diyor uzun boylu iblis, çok tonlu bir sesle, sanki bütün bir lejyon tarafından seslendiriliyormuş gibi şeytanlar.

Ses içimde hissedilir bir gümbürtüye yol açıyor ve kendimi bir efsanenin içine itilmiş hissederken tüm dünya eğiliyor. Efsanenin içine. Dünyanın kaderine. Yanımda kılıfladığım bir kadere.

Beyaz Asa.

Sert bir çığlıkla rün bıçağımı uzun iblisin üzerine fırlatıyorum. Şok oldum, bıçak tam gözüne isabet etti ve parlak sarı bir alev patlaması yaydı.

Sırıtarak yukarı uzanıyor, kılıcı çekip çıkarıyor ve yere saplayarak aşağı fırlatıyor. "Sadece Varg kılıçları bizi yok edebilir," tıslıyor iblis, ağzı hırıltıya. "Ve onları sadece Smaragdalfar kullanabilir."

Arkamda ağır botlar gümbürdüyor ve Ciaran'ın bana doğru koştuğunu gördüğümde panikle başımı çeviriyorum.

"Yerde kal, Sage," diye homurdanıyor, öfkeli gözleri iblislerin üzerinde geziniyor.

Gwynn'in bana söylediği her şey, yıllar önce yazdığı her şey aklımda umutsuzca yanıp sönüyor. *Eğer büyülendilerse, ne olduklarını göremeyecek. Çünkü Beyaz Asaya sahip değil.*

"Ciaran! Hayır!" O yaklaştıkça ben haykırıyorum. "Düşündüğün gibi değiller!"

"*Tam* da düşündüğüm gibiler," diye hırlıyor, gözlerini onlara dikmiş.

Ciaran yavaşlıyor, iki elini tuniğinin ceplerine sokuyor, iki silindirik rün taşı çıkarıyor ve bileklerini birbirine vuruyor.

Taşlardan parlayan, kavisli bıçaklar fırlıyor, çeşitli boyut ve şekillerde sayısız rünlerden oluşuyor, hepsi dönüyor ve derin, çatırdayan bir yeşil tükürüyor.

İblisler pençeli ellerini sallayıp parlayan Renkleri ve rune-işaretleri dışında Ciaran'inkilerle neredeyse aynı olan kırmızı kılıçlar.

"Bir Varg kılıcı mı kullanmak istiyorsun, Kelt?" diye acımasızca alay ediyor uzun boylu olan.

Ciaran, boğazının dibinden yükselen bir hırıltıyla, çıldırmış bir öfkeyle iblislerin üzerine atılıyor. Bir kesik
Sağır edici bir çınlama ve yeşil ve kırmızı kıvılcımlardan oluşan bir patlamayla kılıcını her iki kılıcın üzerinden geçirirken yeşil ateş patlıyor. Geri çekiliyorum, kılıçlar birbirlerine güçlü bir şekilde çarpıyor ve o kadar hızlı hareket ediyorlar ki onları zar zor görebiliyorum.

Uzun boylu iblis geri çekiliyor, ateş saçan gözlerinde ölümcül bir şaşkınlık var ve ayak bileğimdeki bağlar siyah bir dumana dönüşüyor.
|

Ciaran'ın bıçağı kısa boylu iblisin boynunu keserken aceleyle geriye doğru kaçıyor. İblisin kafası parlak bir alev topuna dönüşerek yere düşüyor ve ağaçlara doğru yuvarlanıyor, ateş
Ciaran'ın tuniğinin koluna takılıyor.

Uzun iblis yeri sarsan bir ses kakofonisi çıkarıyor, havaya yükselip geri uçarken bacakları dumana dönüşüyor,
sonra raptor hızıyla geri dönüyor. Ciaran geri çekiliyor, iblisin dönen bıçağından sıyrılıyor ve yarattığın tam ortasına bir bıçak darbesi indiriyor. İblis kulakları patlatan bir çığlıkla parlak sarı bir aleve dönüşüyor, sonra da kararmış bir yığın halinde yere yığılıyor.

Ciaran kısa bir an için orada duruyor, alevler tuniğini hızla tüketirken sırtı bana dönük. Telaşla haykırıyorum ama o aldırıyor ve yangından şaşırtıcı bir şekilde etkilenmemiş görünüyor. İnce altın zincir çizgileri Tuniği parçalandıkça dövmeleri ortaya çıkıyor, zümrüt rünler
Altın halkalara bağlı, göğsünü boydan boya geçen bir tasarım.
Öldürülen iblislere bakıyor, zor nefes alıyor, parlıyor.
Ellerinde yeşil kılıçlar, çevredeki tüm orman yansıyan rün-kılıç ışığından yeşil renkte aydınlandı.

Destek için arkamdaki ağaca tutunuyorum, zihnim bir anda karmaşaya sürükleniyor.

Ciaran bana dönüyor. "Mağaralara geri dönmeliyiz. *Hemen.*"

Kılıçları tekrar rün taşlarının içine sokup pantolonunun cebine sokuyor, sonra da alev alev yanan tuniğinin kalıntılarını yırtıp yere atıyor. Yanıma geliyor ve kolumu tutuyor. Koşuşları geçip mağaralara geri dönüyoruz, tüm rünlerin döndüğü ve yayıldığı koşuşlu odaya geri dönüyoruz.
karanlık gölgenin yılan gibi kıvrılan çizgileri.

Ciaran perdeyi yerine öyle sert çekiyor ki, yırtıp atacak diye korkuyorum.

"Neden senin peşindeydiler, Sage?" Yeşil gözleri aciliyetle parlıyor. "Onlar sıradan pyrr iblisleri değildi. Senin peşinden *Varg* iblislerini gönderdiler. Gardnerianlar neden senin peşine seçkin şeytani suikastçılar gönderiyor?"

Sözleri zar zor anlaşılıyor. "Nasıl... nasıl Varg kılıçları kullanıyorsun?" Sersemlemiş bir halde zorluyorum. "Bunu sadece Smaragdalfar'ın yapabildiğini sanıyordum!"

"Sage," diye ısrar ediyor Ciaran, sorumu duymazdan gelerek. "*Elinde* ne var?"

Elinizde onların istediği ne var?"

Dehşetim yavaş yavaş vahşi bir kafa karışıklığına dönüşüyor. "Neden her yerinde bu rune zinciri dövmeleleri var?"

"Elinde ne olduğunu söyle, Sage!" diye ısrar ediyor.

"Asa bu!" Bağırıyorum, onun aceleciliği şaşkınlığımı kırıyor. "*Değnek* istiyorlar! Gwynn'in bana anlattığı hikayeler..." Benim Başım dönüyor. Asayı kılıfından çıkarıp havaya kaldırıyorum. "*Yıllardır* onu takip ediyorlardı..."

"Neden *bu* asa, Bilge? Bir sürü asa var."

"Bu *herhangi bir* asa değil Ciaran! Bu Asa! *Oo'na'nın* parçası! *Zhilin'in* dişi!" Asanın spiral şeklindeki sapını sıkıca kavriyorum. "İşte bu Ciaran. *Beyaz Asa!*"

Gözleri büyür. "Sage, bu . Bunlar sadece hikaye. Dini mitler-"

"Efsanelerin hepsi *doğru.*"

"Ama eğer öyleyse..." Bir an sessiz kalıyor, bakışları şaşkın bir dehşetle dolu.

Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü bildiğim için titreyerek başımı sallıyorum. "Karanlık bir alet var demek. Bir Gölge Asa. Birisi onu uyandırmış. Ve bunu takip ediyor."

"Neden bir güç parçası... güç parçası... *sana gelsin* ki?"

Biliyorum, kaya gibi sağlam. "Saklanmak için. Bunca yıl boyunca. Gölge Asa'dan saklanmak için."

Ciaran öfkeli ifadesini bırakıyor ve tamamen hareketsizleşiyor.

"Smaragdalfar'ı nasıl bu kadar akıcı konuşabiliyorsun?" Bastırıyorum.

"Yeterince

yorgunken bir aksanın var mı? Hayal kuracak kadar ve

Lanet mi?"

Gözleri aniden parlıyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

"O kadar ateşten neden yanmadın?" Derin bir nefes alıyorum ve sesimi daha sakın olmaya zorluyorum. "Nesin sen Ciaran?"

"Bu değil," diyor, sesi alçak ve sert.

"Sonra ne olacak?" Parmağımı narin zincirlerden birine dokunduruyorum

Göğsünün her tarafına dövme yapılmış, onu bir ağ gibi çaprazlama sarıyor. Her bir zincir boyunca küçük rune diskleri iliştilmiş ve üzerlerine minik

Soluk, yemyeşil bir parıltı yayan Smaragdalfar rünleri. "Bunlar da ne?" Nefes alıyorum, başım şaşkınlıktan dönüyor.

"Runik bir cazibe," diyor.

Farkına varmaya başlar. "Bana ne sakladığını göster."

Derin bir nefes alıyor, sonra cebinden bir rune-stylus çıkarıp zincirlerden birine bastırıyor ve Smaragdalfar dilinde mırıldanıyor. Tasarım gözlerimin önünde düz dövmelerden üç boyutlu zincirlere ve rune-disklere dönüşüyor. Ciaran bir zincirin kancasını açıp kulakları hızlı noktalara dönüşüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, elim ağzımı kapatmak için havalanıyor.

Çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri benimkilere kilitlenmiş olan Ciaran kaslarını esneterek bir zinciri daha çözüyor ve çekip çıkarıyor. Saçları koyu kıızıdan daha koyu elaya dönüyor. Duraklıyor, gözleri fırlıyor.

"Göster bana," diye ısrar ediyorum, çelikleşmiş bir şekilde.

Başka bir zinciri çözüyor ve yatağın başucundaki masanın üzerine koyuyor. Tekrar bana baktığında gözleri gümüş rengi, siyah gözbebekleri ise ejderha gözleri gibi şaşırtıcı bir şekilde yarık.

Ciaran'ın büyük ölçüde değiştiğini fark ettiğimde elim ağzımdan aşağı .

Ciaran yutkunuyor ve bir zincir daha , koyu ela saçları canlı bir yeşile dönüyor.

Bir tane daha çıkarıyor ve teni hafif bir yeşil renk alıyor. Zincirleri çıkarmaya devam ettikçe kollarında, göğsünde, yüzünde belli belirsiz geometrik desenler belirliyor ve teninin açık yeşili canlı bir zümrüde doğru ilerliyor.

Ciaran son zinciri kaydırarak ve ben büyülenmiş bir şekilde onun desenli tenim, zümrüt güzelliğinin çarpıcı bir parlaklığına dönüşüyor. Benim

Gözlerim karşımda duran güçlü Smaragdalfar Elf'ine dikildi.

"Oh, Ciaran," diyorum nefes nefese.

"Bu benim adım değil," diyor, sesi coşkulu.

"Ne ?" Kalbim küt küt atarak soruyorum. Ama o konuşmadan önce ne olacağını biliyorum. İçimin derinliklerinde biliyorum, tüm parçalar bir araya geliyor

Arananlar posterindeki yüz onun yüzü.

"Benim adım Ra'Ven Za'Nor." Kalın aksanını gizlemek için gösterdiği tüm çabalar boşa gitti. "Smaragdalfar kraliyet soyunun hayatta kalan son üyesiyim."

Bölüm 16: Ra'Ven

Ciaran'a bakıyorum. *Ra'Ven'e...* dramatik dönüşümü karşısında sersemlemiş bir halde. Ra'Ven bir elini dikenli yeşil saçlarında gezdiriyor, büyüleyici gümüş gözlerini bana dikmiş. "Birinin benden daha fazla tehlikede olabileceğini hiç düşünmemiştim," diyor, artık belirgin olan aksanını gizleme zahmetine girmeden.

"Sence peşimde o... *şeylerden* daha fazlası mı var?" Hem vertigo hem de onun göz kamaştırıcı *yeşili* beni silip süpürüyor, nefesimi kesiyor.

Ra'Ven dudaklarını büzüyor - rün ışığında neredeyse siyah görünen yeşil dudaklar. Gözleri etrafı tarıyor, dönüşleri yavaşlayan tüm rünleri içine çekiyor. "Hayır," diyor, kaslı vücudu hâlâ gergin, sanki savaşmaya hazır. "Onlardan daha fazla olduğunu sanmıyorum. Çoktan burada olurlardı. Ve rünler yavaşlamıyor olurdu."

Elimde tuttuğum Asa'yı işaret ediyor. "Eğer düşündüğümüz şey buysa ve bunu biliyorlarsa, çoktan kapımıza dayanmışlardır." Yutkunuyor ve bana bakıyor, koluma hafifçe dokunmak için uzandığında ifadesi yumuşuyor. "Sen iyi misin?"

Birkaç nefes alıp veriyorum ve başımı sallayarak onu da süzüyorum. Güzelliğinin yarattığı şok, yakınlık çizgilerimi kaçınılmaz bir şekilde çekiyor.

Yeşilin birçok tonu onun genişliğinin her yerinde parıldıyor. Işık çizgilerim ona doğru geriliyor, asa elim dirseğime kadar karıncalanıyor.

"Elin," diyor Ra'Ven, ağzı bir parça eğlenceyle yukarı kalkıyor, gümüş gözlerinde memnun bir kıvılcım var. "Koyu yeşile döndü."

Yeşil ışıklar yanaklarımı aydınlatırken yanaklarımda bir sıcaklık hissi belirliyor.

vizyon. "Çok etkileyicisin." Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, bir an için utanıyorum. "Çok... çok *güzel* yeşilsin. Yakınlık çizgilerimi tamamen tahrip ediyor." Ona bir bakış atmayı göze alıyorum, üstesinden geliyorum

Gerçek halini görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. "Göz bebeklerin neden yarık?"

Gözleri geriliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diyorum hemen, şu anda onu ne kadar kolay yaralayabileceğimi hissederek. "Hayır. Sen biraz farklısın ama... çok güzelsin, ve... sen hala sensin."

Dudağı seğiriyor, gözleri bana dikilmiş. "Bende wyvern kanı var," diyor bana. "Baba tarafından iki nesil öncesine dayanıyor. Bu yüzden Varg iblisleri beni yakamadı." Ra'Ven kafası karışmış bir şekilde alnımdaki düğüm. "Halkımın wyvern şekil değiştirenlerle her zaman yakın bağları olmuştur. Bir zamanlar yakın müttefiktik. Beni özgür bırakmaya çalıştılar.

Krallık Savaşı sırasında Alfsigr'den gelen insanlar başarısız oldu. Çoğu öldürüldü ve bazıları hala bizimle birlikte alt topraklarda hapsedilmiş durumda."

"Ama eğer wyvern'e ," diyorum şaşırarak, "ejderhaya dönüşüp Alfsigr'le savaşamazlar mı?"

Yüz ifadesi öfkeyle sertleşiyor. "Alfsigr'ler bileklerine ve ayak bileklerine Elfin çeliğinden bantlar yerleştirir. Kaydırmak sakat bırakır Bu yüzden insan biçiminde bağlanmışlardır."

"Bu korkunç bir şey." Şakaklarıma masaj yapıyorum ve uzun bir süre onun ateşli bakışlarını üzerimde tutuyorum. Olan biten her şeyin imkânsızlığı.

Gözlerimi kapatıyorum, duygu dalgaları beni ele geçiriyor. "Oturmam gerek

Aşağı." Yatağın kenarına yığılıp öne doğru oturuyorum, dirseklerim dizlerimde, başım ellerimde. Ciaran... *Ra'Ven...* yanıma oturdu.

Ra'Ven. Smaragdalfar'ın hükümdarı. Za'ya'nın daha iyi bir gelecek için umudu.

Eli tereddütle ön koluma geliyor, parmakları nazikçe aşağıya doğru . Doğruluyorum ve elimi izin veriyorum, parmaklarımız birbirine dolanıyor. Elimi kaldırıyor ve öpüyor, şimdi iki eliyle kavırıyor, gözleri sorguluyor - sanki artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğim için nerede durduğumuzdan emin değilmiş gibi.

Umut dolu sevgi gösterisinden hem etkilendim hem de sakinleştim.

"Ra'Ven." Gerçek adının sesini duymanın ve onu hissetmenin tadını çıkarıyorum.

güçlü elini benimkine doladı. "Gerçek adını seviyorum. Sana yakışıyor." Dudakları kalktı. "Morun sana yakıştığı gibi."

Ona gülümsüyorum ama elimi okşarken yüz ifadesi ciddileşiyor.

"Ne oldu sana böyle?" Kol kola, omuz omuza ona yaslanarak soruyorum. "Geçmişteki aranıyor ilanlarını hatırlıyorum.

On üç yaşımdayken. Yıllar önce ailemle birlikte Valgard'a seyahat ettiğimde." Hızlıca damgalanmış bir elimi kaldırıyorum, acı yükseliyor. "Bunun için."

İfadesinin üzerinden karanlık bir gölge geçiyor. "Benim ailem halkımdan küçük bir toplulukla birlikte tüm hayatım boyunca saklandım. Doğu çölünün alt bölgelerinde yaşıyorduk. Hepsini öldürdüler. Alfsigr'e on üç yaşımdayken gittim." Duraklıyor, gözlerini hiçbir şeye dikmiyor, bana tutunurken çenesi gerginleşiyor. "Annemle babam o runik büyüye sahip olmak." Masanın üzerindeki zincir yığınının işaret ediyor. "Türünün tek örneği. Babamın kullanması içindi... hükümdarımızın. Hükümdarımız. Ama..." Kelimeleri zorlayarak söylüyor, sesi sert ve boş. "Beni kurtarmak için kullandılar. yerine."

Ona tutunurken boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Oh, Ra'Ven. Çok üzgünüm."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi incelerken kaşları çatılıyor. "Onlar öldürülmeden önce ailem beni Keltania'daki Direniş'i bulmaya teşvik etti. Valgard'a ve oradan da Keltania'ya seyahat eden bazı tüccarların arasına düştüm. Benim için çok tehlikeliydi, cazibeye tamamen tutunmakta . Çok gençtim ve büyücülüğüm yeterince güçlü değildi. Günün çoğunda büyüyü tutuyordum ve sonra aniden kaybediyordum."

"Demek fark edildin." Her şey zihnimde bir araya gelmeye başladı. "Ve bütün o aranıyor ilanlarını astılar."

Sertçe başını sallıyor. "Birkaç kez neredeyse öldürülüyordum.

Sonunda

Verpacia'ya kaçtım ve neredeyse orada yakalanıyordum. Umutsuzluğa düştüm. Bir gece, daha fazla dayanamadım. Seni bulduğum o köprüden kendimi atacaktım."

"Ve sonra... Zeymir?"

"O beni buldu." Ra'Ven uzun bir süre sessiz kalıyor, sanki düşünceleriyle boğuşuyormuş gibi, eli benimkinde kaskatı. Hala yeşil olan asalı elimi kenetlenmiş ellerimize doluyorum ve derin, titrek bir nefes alıyor

Nefes al. "Za'ya ve Zeymir beni yanlarına aldılar ve Keltania'da bir ailenin yanına yerleştirdiler. Direniş'te aktif olan bir aile. On beş yaşıma geldiğimde ve rune-büyücülüğüm üzerinde tam kontrol sahibi olduğumda buraya geri döndüm. Verpacia'ya. Za'ya ve Zeymir'in yanında demirci çırağı olmak için."

"Direniş için silah yapmak için mi?" Araya girdim, hikâye artık netleşmeye başlamıştı.

Başını salladı ve bana kararlı bir bakış attı. "Halkımı Alfsigr'den kurtarmaya çalışıyorum. Doğudaki topraklarımızın bir kısmı Alfsigr'in elinden çıkmış durumda. Onu geri almak istiyorum." Onun sesi sertleşiyor. "Vu Trin'in yardımıyla bir ordu kuruyoruz. Birkaç hafta içinde birkaç Smaragdalfar ve birkaç Vu Trin büyücüsü daha buraya gelecek. Sonunda Alfsigr ve bizi yeraltında köleleştirmek için kullandıkları iblislerle savaşmak için cephaneliğimizi oluşturuyorum."

Uzanıp Beyaz Asa'yı kılıfından çıkarıyorum ve tutuyorum. "Belki bu da o cephaneliğin bir parçası olmak istiyordur."

Ra'Ven Asa'ya kurnaz bir bakıyor. "Eğer bu gerçekten *Eyil'lynorin* ise, o zaman alt topraklardan bile daha büyük bir şey tehlikede demektir." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Eğer Gölge Asa serbest bırakılırsa, yaklaşan savaş sadece alt topraklar için olmayacak. Tüm Erthia için olacak."

Uzun, titrek bir nefes alıyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

"O asayı Noi topraklarına götürmeliyiz." Eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Bu *her şeyi* değiştirir. Eğer bu gerçekten *Eyil'lynorin* ve sen onun taşıyıcısıysın, Asa'yı korumana yardım edecek bir orduya ihtiyacın olacak."

Bölüm 17: Çizgiler

Ra'Ven demirci atölyesinde neredeyse hiç durmadan çalışarak Smaragdalfar özgürlüğü tarafından kullanılmak üzere karmaşık varg kılıçları üretiyor.

Savaşçılar. Etrafımızdaki rünler kutsanmış bir şekilde hareketsiz ve durağan renklerini koruyor, üzerimizde yeni bir arama yapılmıyor.

Birbirimize olan sevgimiz her geçen gün artıyor -küçük dokunuşlar, çalınan öpücükler ve ardından birbirimizin kollarında geçirilen geceler, ancak ikimiz de çok fazla sınırı aşmamaya dikkat ediyoruz.

Ve ışık büyücülüğümü denemeye başladım.

Mağaraların yüzeye yakın, tavanı kısmen gökyüzüne açık bir bölümünü keşfettim. Burada, Smaragdalfar rünik grimoireleri ve Rivyr'in bana verdiği büyü kitabıyla çevrili olarak çalışıyorum, sadece iki asaya değil, aynı zamanda yeraltı topraklarının kendi parçasına ve yukarıdaki cennetin bir dilimine sahip olduğumu hissediyorum.

Maun asayla büyü pratiği yaptığımda ya da onu bir rune-stylus olarak kullanmaya çalıştığımda, asanın ucunu hangi taş parçasına koyarsam koyayım, üzerinde küçük bir mor lekeden başka bir şey çağıramıyorum.

Ama Beyaz Asa'yı kullandığımda, sanki Asa benim sihrimi çekiyor ve onu benim için kullanıyor gibi oluyor. Ve kısa bir süre sonra, sanki Asa bana nasıl bir Işık Büyücüsü olacağımı nazikçe ve sabırla öğretiyor.

Ve hayatım görkemli, yasak, asi renklerden oluşan bir kaleydoskopla aydınlanıyor.

İlk olarak, mağaranın küçük bir bölümünü derin, ışıltılı mor renge boyamayı öğreniyorum. Göz kamaştırıcı renkle aydınlanan ışığım Büyü hızlanıyor ve çok geçmeden mağaranın duvarlarını morun her tonuyla kaplıyorum; leylak, erik, menekşe ve ışıltılı ametist. Sonra dallanıp budaklanıyorum, mağaranın duvarlarına, tavanına ve zeminine her güzel renkten kocaman parçalar çiziyorum. Değneğimin ucunu tüm

Sarkıtlar ve dikitler, kadife sarısından parlak mandalinaya ve gece mavisine kadar her birini farklı bir renge dönüştürüyordu - kendi göz kamaştırıcı taş bahçe.

Ra'Ven'i demirci dükkanından çıkarıp ona güzel mağaramı gösterdim. ve gökkuşağı yıldızları gibi havada asılı bıraktığım parlak renk pufları. Gülümsüyor ve yarattığım renk takımıyıldızının altında beni öpüyor, her görkemli renk tonunun yansımaları onunkinde parlıyor yanardöner zümrüt ten.

İlk kez başarılı bir şekilde kullandığımda şok oldum. Kamuflej büyü, önce elimi, sonra tüm vücudumu kamufle ederek arkamdaki gül duvarıyla mükemmel bir uyum sağladı ve Tamamen yok olduğum yanılsaması.

Kendimi bu şekilde nasıl görünmez kılğösterdiğimde Ra'Ven'in gümüş gözleri açılıyor ama sonra muzipçe sırtıyor ve beni sadece dokunarak bulmanın keyfini çıkarıyor, beni öpmek için kendine çekiyor tutkuyla, ikimiz de arkamızdaki duvarın renklerinde kaybolurken kamuflejim kaçınılmaz olarak onun üzerinde yıkanıyor.

Ve Işık Vuruşu büyüsunü çalışıyorum, Beyaz Asa bana önce sıcak, parlak beyaz ışık huzmeleriyle sert kayaya nasıl ince çizgiler oyacağımı, sonra da büyük bir delik açmanın şok edici yeteneğini öğretiyor doğruca taştan bir duvara çarptı.

Yakında, yeni keşfettiğim gücümün farkındalığı içime yerleştikçe, sihrimin her bir parçasını kullanabileceğimi ve gerçek bir Işık Büyücüsü olmak.

* * *

"Bir gece ayak parmaklarımı mağaralar ağının derinliklerindeki bir yeraltı kaplıcasına daldırdığımda Ra'Ven'e "Alfsigr iktidara gelmeden önce ?" diye sordum.

Ra'Ven mağara duvarına yaslanmış oturuyor, yeşil dalgalar zümrüt teninin üzerinde parlıyor. Suyu üç tane parlayan rune taşı atarak tüm pınarı aydınlattı.

akkor zümrüt. Batık rünler, tüm mağarayı su altındaymış gibi gösteren dalgalı yeşil ışık çizgileri yayıyor.

Ra'Ven'in uzun bacaklarından biri düz bir şekilde açılmış, diğeri ise rahatça bükülmüş ve bir tarafa doğru eğilmiş, ayakları çıplak. Tuniğini çıkarıyor ve çökmekte olan bir sıcaklık boynuma doğru kayarken ona çok açık bir şekilde bakmamaya çalışıyorum. Vücudunu giderek daha fazla merak ediyorum - altında ne saklı

kıyafetleri, gizemini koruyan sert kısımları. Bunun yerine, o cevap verirken suya odaklanıyorum.

"Sadece hikâyeler duydum," diyor Ra'Ven. Buhar, lüks ve sıcak havayı buğulandırıyor. "Mağara kayalarından yontulmuş büyük şehirler. Yer altı su yolları ve gemiler. Lümen taşıyla aydınlatılan geniş çiftlikler. Kendi üniversitemiz. Büyük pazarlar. Güneş topraklarından insanlar tatil için buraya gelirdi.

Alfsigr Savaşı'ndan önce." Gözleri kararıyor. "Alfsigr şehirleri yok etti ve üzerimizde kontrol kurmak, bizi yeraltında esir tutmak için iblis yaratıkları kullandı. Onların loncaları madenlerimizi, çiftliklerimizi ele geçirdi. Her şeyi." İsyankâr bir ateş bakışlarını ısıtıyor ve Varg iblislerine karşı koyan ve onları vuran Ra'Ven'den bir parça görüyorum aşağı. "Onları yeniden inşa edeceğiz," diyor yılmaz bir kesinlikle. "Alt toprakların büyük şehirlerini."

Ra'Ven kendini ileri doğru iter ve uzun bedenini suya kaydırarak memnun bir iniltiyle tamamen suyun altına girer. Kaslı gövdesi anında dalgalı, zümrüt rengi bir bulanıklığa dönüşür. Başı zümrüt rengi saçları ıslak bir şekilde tekrar bana yaklaşıyor. Omuzları taş duvara dayanana kadar geriye doğru yüzüyor ve bana davetkâr, yarı gözleri kapalı bir bakış atıyor. "İçeri gelmelisin."

Kalbim birkaç kez .

Sıcak suyun içine kayıyorum, sıcaklık boğucu bir okşayış. Benim gevşek

Altın tunik küçük dalgalar halinde yukarı doğru süzölmeye çalışıyor, ben de pantolonumun ince kumaşı bacaklarımın etrafında süzölürken aşağı doğru bastırıyorum. Ra'Ven uzanıp elimi tutuyor ve beni nazikçe kendine çekiyor. Suyun içinde süzölüyorum, zümrüt bakışlarının sıcaklığında kayboluyorum, ta ki

kaygan göğsüne yaslanmıştı, dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı ve benimkinden bir inç kadar uzaktaydı.

Ra'Ven bana gülümseyip uzun, kalıcı bir öpücük için beni çektiğinde aramızdaki gerilim ateşleniyor, giysilerimiz su tarafından maddesiz hale getiriliyor, teninin büyük bir kısmının benimkine bu kadar yakın olması hatlarımın sıcak ve parlak yanmasına neden oluyor.

Öpüşmelerimiz hızla açlık içinde büyürken ona yapışıyorum, sonra neredeyse erimiş hale geliyor.

Ra'Ven, bedenlerimiz suyun içinde birbirine benim yeni, ateşli acelemi memnuniyetle karşılıyor. Birbirimizi doyumsuzca öperken, vücudunu benimkine bastırarak şaşırtıcı sertliğini hissetmeme izin veriyor

Onu acımasızca kendime doğru çekerken. Tehlikeli hissettiriyor. Heyecan verici derecede tehlikeli.

Hız çizgilerimde keskin bir sızı , sanki bir iğnenin ucu her çizgide sürükleniyormuş gibi ve korku içimde hızla ilerliyor.

Kendimi Ra'Ve'n'den uzaklaştırıyorum, zor nefes alıyorum, vahşi bir hayal kırıklığı alevleniyor. Rune-ışık dalgaları yüzünün düzlemleri boyunca kayar ve şimdi ciddi olan gözlerindeki gümüşü aydınlatır, kendi düzensiz nefes alıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, gözleri sıktığım ellerime kayıyor.

"Çizgiler... acıtmaya başlamıştı."

Bana artan bir endişeyle bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Kapana kısıldım," diye öfkeleniyorum, acıyan ellerimi bükerek. "Beni tuzağa düşürdüler. Sevmek istediğim kişiyi sevemiyorum."

Ra'Ve'n suyun içinde bana doğru ilerliyor ve ellerimi avuçlarının arasına alarak yumruklarımı gevşetmem için beni ikna ediyor.

"Dokunduğumda acıyor mu?"

Sen?"

"Hayır," ısırdım, "artık değil."

Başparmakları avuçlarımın üzerinde yavaş, dairesel bir okşayış izliyor. "Sage, beni dinle. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaksın ve bu seni sevmek istediğin kişiyi sevmekten alıkoymayacak."

"Keşke senin yerine ben oruç tutsaydım." Onu istemekten sesim titriyor. Bu oruç hapishanesinden çıkmayı istemekten.

Ra'Ve'n sallıyor, dokunuşu dururken ifadesi sertleşiyor. "Hayır. Sen kimseye bağlı olmamalıydın. Kendine sahip olmalısın."

Az önce söylediklerinin akıl almaz cüretkârlığı beni sersemletip susturuyor. Bana şimdiye kadar söylenen her şeyle tamamen çelişiyor. Bu devrimci fikrin etkisiyle titrek bir nefes alıyorum.

Sonunda sesimi buldum. "Seni seviyorum, Ra'Ve'n."

Gözlerini kapatıyor ve keskin bir nefes alıyor. Sonra gözlerini açıyor ve derin derin benimkilere bakıyor, bakışlarında ham bir tutku var.

"*Ti'a'elon*. Ben de seni seviyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken ellerimden birini onunkinden çekip havaya kaldırıyorum. "Bundan asla kurtulamama ihtimalim var."

Ra'Ven elimi çekmeden yakalıyor ve dudaklarına bastırıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Yapacaksın, *ti'a*. Bir yolunu bulacağız ve sen de bulacaksın."

Zihnimde bir fikir parlıyor, olasılıklarıyla çarpıcı. "Bu çizgileri ellerimden çıkarmak için sihrimi kullanacağım."

Ra'Ven'in ifadesi uyarıcı bir hal alır. "Bilge... dikkatli ol."

Ama dikkatli olmaktan bıktım. Öfkeliyim. Ve bu kafesten çıkmak istiyorum.

* * *

Birkaç gün sonra, Ra'Ven'e demirci dükkanında yaklaştım.

Parlayan, zümrüt rengi bir rune'u yaptığı bir Varg kılıcına işliyor.

Yüzümdeki ağır ifadeyi anlıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Çizgileri hafiflettim," diyorum ona, içimde bir heyecan kabarıyor.

Gümüş gözleri şaşkınlıkla parlıyor, bakışları göğsümde sıkıca kavuşturduğum ellerime kayıyor. "*Oruç* çizgileri mi?"

Başımı sallıyorum ve ellerimden birini ona doğru uzatıyorum, şimdi havada önemli bir titreşim var. Ra'Ven demir maşasını bırakıyor ve elimi avucunun içine alıyor.

Siyah oruç çizgilerim soluk bir griye dönüştü. "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor merakla.

Dudağımı ısıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Ben... Ben Işık Vuruşu büyüsünü hatların içine ittim."

"*Işık Vuruşu* büyüsü mü?"

"Asayı çok gevşek tuttum, bu da büyünün gücünü azaltıyor gibi görünüyor," diye onu rahatlatıyorum. "İlk başta beni korkuttu. Hatları aydınlattı ve biraz acıttı. Ama sonra, hatlarda birkaç kez gezdirdikten sonra... bu."

Sanki lekeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi başparmağını bir çizgi boyunca ovuşturuyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Tamamen kırabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı sallıyorum, içimde baş döndürücü bir beklenti kıvılcımlanıyor. "Belki." Ona başka bir şey söylemek için cesaretimi toplarken tereddüt ediyorum.

yanaklarımı ısıtıyor. "Za'ya'nın ilaçlarıyla ilgili bir şey buldum. Ben de Apothecarium kitabına baktım." O kadar çok şey yaşadım ki

Ama bu yasak konu hakkında onunla açık konuşmayı inanılmaz derecede ürkütücü buluyorum.

"Ne , Sage?" diye soruyor nazikçe.

Yüzüm . Elimi onunkinden çekip cebime uzanıyorum ve içinde koyu renkli iplikçik kökü bulunan küçük bir şişe çıkarıyorum, sonra bir an konuşamayacak kadar telaşlanmış bir halde ona uzatıyorum.

Ra'Ven onu benden alıyor ve ters çevirip üzerindeki etiketi okuyor, yeşil kaşlarından biri kalkıyor. Başını kaldırıp beni inceliyor, sanki onunla bu konuda konuşurken yaşadığım bariz zorluğun nedenini anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bu Sanjire kökü," diyor sakince, sanki hamileliği önleyebilen bu kök, nihai isyanla bağlantılı bir şey değil de onun için bilinen ve oldukça sıradan bir şeymiş gibi. Za'ya'nın tanrıça heykelini küçük, parlak renk küreleriyle çevrili yatağımızın yanına koymamdan bile daha büyük bir isyan.

"Bundan hiç haberim yoktu," diyorum, daha önce hiç konuşmama izin verilmeyen bir konu hakkında konuşmakta zorlanarak.

"şüpheleniyorum. Gardneria'da bu yasadışı."

Bakışlarını tutuyorum, öfkem yükseliyor çünkü bu beni güçsüz bırakmalarının bir başka yolu. "Bu kök hakkında bana bilgi verilmeliydi."

"Evet, Sage. Bu konuda sana bilgi verilmeliydi." Ra'Ven beni düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı, ona ne teklif ettiğim açıktı.

"Bilge," diyor şişeyi hafifçe yukarı kaldırırken dikkatli bir tereddütle. "Artık bu konuda endişelenmeden çiftleşebilirsek bile, oruç büyüsunü bozma riskini alamayız."

İçimden isyan fışkırıyor. "Buna gerek kalmayacak. Çünkü onu yok edeceğim."

Başını iki yana sallar. "Sage..."

"bu kadar etkili olmalarını istemiyorum," diyorum aniden öfkelenerek. "*Artık istemiyorum.*" Alnındaki sıkıntılı örgü, şiddetimi azaltıyor. "Ra'Ven," diye mantık yürütmeye çalışıyorum, "belki hepsi yalandır."

"o? Oruç bozmanın sonuçları mı?" Başımı salladım.

Şaşkınlıkla başını eğiyor. "Hiç orucu bozulmuş birini görmedin mi?"

"Hayır. Sadece hikayelerini duydum. Tıpkı her türlü masalı duyduğum gibi

Smaragdalfar hakkında, Ishkart hakkında. Hepsi yalan ya da büyük ölçüde

Şaşkınlık içinde cebimden Sanjire şişesini çıkarıp kapağını açıyorum ve acı kökten bir parça yiyorum. Sonra ayağa kalkıp Ra'Ve'nle paylaştığım runik korumalı odaya geri dönüyorum.

* * *

Yatak odamız boş, rün takımyıldızı sakın ve hareketsiz. Çizmelerimi ve tuniğimi çıkarıp yatağa oturdum, giyinmişim sadece ince kaşkorse'm ve pantolonumla. İşaretsiz mor ellerime bakıyorum ve bekliyorum.

Sonunda Ra'Ve'n beni bulmaya geldi.

"Sage?" diyor, perde arkasından kapanırken yatak odasının girişinde duraklıyor, gözleri kısmi soyunmuş halime takılıyor.

"Gitti," diyorum ona, hâlâ sersemlemiş bir halde. Ellerimi kaldırıp bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

Ra'Ve'n keskin bir nefes alıyor, sonra sessizce oturuyor.

Dışarıdan sakın görünüyorum ama içimde tepki veremeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım. "Özgürüm." Ra'Ve'n'in kolları beni sarıp içine çekerken uzun, ürpertici bir nefes alıyorum. Ona sarılıyorum, sanki bir felaketi atlatmışım gibi hissediyorum. ezici, ölümcül fırtına.

Bana uzun süre sarıldı. Sonra sözsüzce yatağa uzanıp birbirimize sarılıyoruz.

Ra'Ve'n dudaklarını şefkatle alnıma bastırıyor. Uzanıp avucumu göğsünün ortasına bastırıyorum, kalp atışları sabit ve güçlü. İlk başta ona rahatlamak için dokunuyorum, onu okşamanın beni rahatlatması ve sakinleştirmesi için. Avucumu sert göğsünün, geniş , uzun kolunun üzerinde kaydırıyorum ve sonra, çekingen bir şekilde, tuniğinin hemen altına ve sert karnına doğru ilerliyorum.

Ra'Ve'n küçük bir inilti çıkardı ve ben durakladım, parmak uçlarım içimde ani ve sert bir özlem kıvılcımı çakarken teninde asılı kalıyorum. Ra'Ve'n'in bakışlarına yansıyor, saf bir şefkatten gece ve aç bir şeye dönüşen bir bakış.

Onu nazik bir öpücükle başlayan ama hızla hararetilenen bir öpücüğe çekiyorum.

Parmaklarım titreyerek kaşkorsemin düğmelerini açıyorum ve omuzlarımı bükerek cesurca omuz silkiyorum.

Ra'Ven'in nefesi kesiliyor. "Ah, Sage," diyor, gözleri üzerimde geziniyor.

Parmaklarını nazikçe göğsümün kenarında , tüy ışığı. Nefesim kesiliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, emin değil ama yer değiştiriyorum ve bedenimi eline bastırıyorum. Cesaretleterek parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor, keşfediyor, sonra beni kendine çekiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak ağzını benimkine yaklaştırıyor. Vücutlarımız kısa sürede Birbirimize karşı kabaran bir ritimle hareket ediyoruz ve o vücudunu benimkine sertçe bastırırken onu üstüme çekiyorum.

"Durmak zorunda değiliz," diyorum ona, sözcükler onun her şeyini hissetmek için yanıp tutuşan bir arzuyla dolu. "Ve ben zaten Sanjire kökünü aldım." Pek çok geceyi birbirimize dolanarak geçirdik. Orucun sınırlarını zorluyorum. Onu neredeyse tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Onunla ilgili her şeyi. Onun içimde olmasının nasıl bir şey olacağı dışında her şey.

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye soruyor tereddütle.

"Evet," diyorum, bastırılmış bir özlemle dudağımı ısırarak. "İstersen dururum, Sage."

Başımı sallıyorum, bu jest onun sert ve derin öpücüğüyle kesiliyor. Sonra Ra'Ven son giysilerini ve benimkileri çözüp atıyor.

İpeksi dudakları boynumda, köprücük kemiğimde. Her yerde. A Vücudunu benimkine doğru okşarken ve ben ona doğru eğilirken, sıcaklığın çılgınca akıntısı tereddütlerin son parçasını da yakıp yok ediyor. Birlikte hareket ediyoruz, çılgınca mükemmel bir ritme geri dönüyoruz.

Ve sonra kendini itti. Sonuna kadar içime.

Bu his ve kısa, sıkı sızısı karşısında nefesim kesiliyor. Ona sımsıkı sarıldığımda onunkilere karşı geriliyor. Şok edici derecede iyi hissettiriyor.

Ra'Ven tüm hareketlerini durduruyor, sırtındaki kaslar ellerimin altında kaya gibi sertleşiyor. "Sage," diye soruyor, dikkatle ve güçlükle kontrolünü koruyarak. Gözlerimin içine bakabilmek için bir parça geri çekiliyor. "İyi misin?"

Elimi sırtından kaldırıp baktım. *Hiçbir şey yoktu.* Çizgi yok. Acı yok.

"Evet," dedim ona nefes nefese. "Evet."

Eli yüzümün yan tarafını okşamak için , sesi arzuyla kısılıyor. "Kesinlikle emin misin?"

"Evet. Eminim."

Gölümsüyor ve Smaragdalfar dilinde tutkuyla mırıldanıyor, sonra dudakları benimkilere iniyor. Ve bu sefer durmayacağız. Alıyoruz Birbirimize dikkat etmeden, artık dikkatli olmadan, birbirimizin her bir parçasını kendimize aitmiş gibi sahiplenerek.

Bölüm 18: Yangın

O gece rüyalarım rahatlık ve mutluluk üzerineydi. Ra'Ve'n ve ben koruyucu karanlıkta asılı yatıyoruz, etrafımızda beyaz dallar oluşuyor ve bizi destekliyor.

Ve ben özgürüm. Sonunda özgürüm.

Sonra, rahatlatıcı rüya yerini bırakmaya başlar.

Siyah kanatların aniden parlaması. Ani bir ateş patlaması.

Kanatlar çırpınıyor, ateşi körüklüyor, ısı sarıyor. Benim rahatlık ve güvenlik duygusu paramparça olur, yükselen alevler tarafından yakılarak yere düşer.

Bir başlangıçla uyanıyorum, rünlerin oluşturduğu takımyıldızı kafamı karıştırıyor. Kalbim hızla çarpıyor, ter derime yapışıyor, nefes alışım sertleşiyor. Ra'Ve'n'in kolu üzerimde, zümrüt teni rune ışığını yakalıyor ve parlak zümrüt ışık yıldızlarını yansıtıyor. Onun erkeksi nefesini içime çekiyorum.

kokusu alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, onun yatıştırıcı yeşilini çekiyorum.

Sonra kabus tekrar üzerime çöküyor. Merkezimde bir ateş patlıyor ve yakınlık çizgilerimi tutuşturuyor, çizgilerimdeki tüm renkler yanarak beyaz-sıcak hale geliyor.

Çaresizlik içinde Ra'Ve'n'e doğru döndüm. Durgun bir şekilde nefes alıyor,

Huzurlu bir mutluluk içinde kaybolmuş gibiydi, vücudu ateş gibi yanan tenime karşı çok serindi.

Gümüş gözlerini açıyor ve yüz inceliyor. "Sage, sorun nedir?"

"Bilmiyorum," diyorum, içimi saran sıcaklık beni tüketiyor, yakınlık çizgilerimin alev alma tehlikesiyle karşı karşıya kalmasından korkuyorum.

Ra'Ve'n üst kolumu tutuyor, kaşları çatılıyor. "Çok ateşlisin. Tenin..."

Alevler ve siyah kanatlar tekrar görüş alanıma girerken görüşümü bulanıklaştırıyor. Terleyerek ve titreyerek , battaniyeyi göğsüme bastırarak.

Ellerimde karıncalanma hissi canlanıyor ve avuçlarımı açıyorum.
Midem panikle daralıyor.

Hızlı çizgiler. Silikler ama geri döndüler. Ve siyah değiller.

Kırmızılar.

"Oh, hayır. *Hayır...*" Acı hızla daha belirgin hale gelir, hafif bir yanık gibi.

"Bilge!" Ra'Ven , yüz ifadesi sert. "Ne ? Bunu nasıl durdurabiliriz?"

Başımı sallıyorum, sıcak gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor, korku beni ele geçiriyor. "Bilmiyorum." Sızı daha keskin bir acıya dönüşüyor ve yumruklarımı sıkıyorum, yakınlık çizgilerimden ateş fışkırıyor. Ra'Ven hızla pantolonunu giyip rune-stylus'unu alırken ben de titreyen ellerimle tuniğimi ve pantolonumu kapıp üzerime geçiriyorum.

"Bana ellerini ver," diyor Ra'Ven. "Derinin etrafına serinletici bir rün saracağım."

Onu zar zor duyabiliyorum; zihnim hararetli bir sersemliğe kapılmış durumda. I

Gözlerimi kırıştırarak, görüşümü çarpıtan siyah kanatların görüntüsünü azaltmaya çalışıyorum.

"Sage." Zihnimin gerilerinde bir yerlerde Ra'Ven'in sesini duyuyorum ve kolumun üst kısmındaki soğuk elinin belli belirsiz farkındayım.

Beyaz Asa'yı almak için çabalıyorum ve onu elime aldığımda irkiliyorum, spiral şeklindeki beyaz sapı kesilmiş cam gibi hızlı çizgilerime sürtünüyor. Kolumu Ra'Ven'den çekip kapıya doğru ilerliyorum.

Ra'Ven beni tekrar yakaladı. "Sage, bekle-"

"*Hayır!*" Israrla söylüyorum. "Ateş var. Ateşin içimde yükseldiğini hissedebiliyorum. Çok sıcak. Bu mağaradaki her şeyi yok edeceğim..." Ellerimin üzerinde parlak acı çizgileri belirliyor ve . Kolumu tekrar Ra'Ven'den ayırdım, perdeli kapıdan geçerken tökezledim. ve mağaranın geçitlerinden geçerek geniş ortak alana doğru koşmaya başlar ve dışarı fırlar.

Neredeyse tökezleyerek, şafak öncesi serin havada, tepeden aşağı ormana doğru koşuyorum. Ateş görüşümü bozuyor ve beni tamamen tüketmekle tehdit eden bir cehenneme dönüşüyor. Geniş ağaçların önünde tek dizimin üzerine çöküyorum, Beyaz Asa'yı avucumun içinde sıkıca kavriyorum ve

Işık Saldırısı büyüsünü umutsuzca söylerken asa kolumu fırlatıyorum.

Altın ateş iplerimi yakıyor ve Asa'dan patlıyor. Geriye doğru itiliyorum, ateş ormana doğru patlayıp Karaağaç Meşeleri'ni tutuştururken kuyruk sokumum çıkıntılı bir köke çarpıyor.

Ra'Ven yanımda dizlerinin üzerine çökmüş, formu bir ateş perdesiyle gizlenmiş durumda. Bileğimden tutuyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Smaragdalfar dilinde sert bir şeyler söylüyor ve beni bırakmıyor. Kalemimi elime bastırıyor ve avucuma bir rün çizmeye çalışıyor, parlayan yeşil çizgiler çizildikleri hızla soluyor Aşağı.

"Ayarlanmıyor," diyor hayal kırıklığı içinde. "Oruç büyüsü benim rune-sorcery'mi engelliyor." Ormandaki cehenneme bakıyor, büyük ağaçlar ateşim tarafından hızla tüketiliyor.

Acı ellerime vuruyor ve kollarımı yeni bir güçle temizliyor.

"Hayır. Ah, Kadim Olan, *hayır!*" Ellerime bakıyorum, kırmızı hızlı çizgiler yaralar açıp kan kırmızısına dönüşürken dehşete kapılıyorum.

Beni cezalandırıyorlar. Beni hapishanelerinde tutuyorlar.

"Augghh!" . Kesik kesik acı dalgaları şaşırtıcı, Sanki biri derimi yüzüyor ve sonra yaralarımı ateşe veriyordu. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı, patlama üstüne patlama Korkunç bir acı.

Toprağın üzerine düşüyorum, kıvranıyorum, yanağım yere yapışıyor, çakıllar tenimi ısıyor.

"Yardım getireceğim." Ra'Ven'in sesi meydan , sanki oruca meydan okuyor gibi. İkimizden de güçlü olan oruç. "Yardım çağıracağım. Bunu kırabilecek kadar güçlü biri," diyor dişlerini sıkarak, ama yakıcı, işkence edici acı beni tamamen tüketirken gözlerindeki çaresizliği görebiliyorum.

Dünya alevli bir acı sarmalına dönüşür. Ve sonra siyaha döner.

Bölüm 19: Vu Trin

Uyandığımda çığlık atıyorum, acıyı durdurmak için ellerimi kesmek istiyorum. Sanki avuçlarıma mızraklar saplanıyor. kollarımın arasından. Tekrar ve tekrar ve tekrar...

"Sage! Sana yardım etmeye çalışıyorlar!" Ra'Ve'n'in elleri kenetlendi kollarımdan aşağıya doğru inerken, ben onun tutuşuna karşı şiddetle çırpınıyorum. Ateş dalgaları yakarken acı ellerimi kesiyor, karanlık kanatlar

zihnimde asılı kaldı. Ritmik olarak kanat çırpıyor.

Çığlık atıyorum, kıvranıyorum, kâbusun dişleri arasında sıkışıp kalıyorum. Acı bıçak gibi kesilirken Ra'Ve'n'in harap olmuş yüzü bir görünüp bir kayboluyor.

Senden nefret ediyorum! Ellerim yüzülürken, derim yüzülürken ve tekrar yüzülürken halkıma ve Kadim Olan'a bağıriyorum. Sayıklayarak Ra'Ve'n'e dönüyorum,

Bedenim yanarken dünya bulanıklaşıyor. "*Seni* istiyorum!" Halkımın zalimliğine inat, Ra'Ve'n'e hıçkırarak ağlıyorum, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Beni yakaladın, *ti'a'lin*," diyor Ra'Ve'n, sesi kırılarak. Bırakıyor

Bana yapışırken coşkulu bir Smaragdalfar akışı ile gevşedi.

Acı tekrar ellerime saplanıyor ve ben azap içinde haykırıyorum. Ve öfkeyle. Bu korkunç, güçlü, affetmeyen büyüye.

Acı dalgalarında küçük bir kırılma oldu ve gri saçlı Noi adında bir kadın olduğunu fark etmem için yeterli odaklanma geri geldi

Ra'Ve'n'in yanında duruyor, siyah tüniğine beyaz bir ejderha işlenmiş, alnının etrafında parlayan mavi rünlerle işaretlenmiş siyah metal bir halka var. Kahverengi, pörsümüş yüzü yuvarlak ve nazik görünüyor ve yanımdaki masanın üzerine rün taşları diziyor.

Arkasında üç tane asık suratlı Vu Trin askeri duruyor; bunlardan biri uzun, rune işaretli bir asa taşıyan, eğilmiş, beyaz saçlı bir kocakarı. Kocakarının elinde bir

Sorgusuz sualsiz bir otorite havası vardı ve acıyla karışık zihnim onu güçlü biri olarak işaretliyordu.

Diğer iki asker daha genç ve asker gibi duruyorlar. Benzer keskin yüz hatlarına, kömür karası gözlere, kahverengi

tenli ve düz siyah saçları birbirine dolanmış. İki genç kadından biraz daha kısa ve ince olanın yüzünün yarısı korkunç bir şekilde yanmış, kulaklarından biri kısmen erimiş, üst kısmı başının etrafına bağlanmış siyah bir bezle gizlenmiş.

"Neden buradalar?" Noi ordusunun varlığı karşısında telaşa kapılarak Ra'Ven'e sesleniyorum.

"Sana yardım etmek için, *ti'a'lin*," diyor, bana tutunurken gözlerinde çaresizlik var.

Elinde rün asası olan beyaz saçlı büyücü kadın sakın ve soğukkanlı bakışlarıyla beni yakından izliyor. Diğer elinde Beyaz Asa'yı tuttuğunu fark ediyorum ve onu gördüğümde içimi bir özlem dalgası kaplıyor.

Asam.

Büyücü kadın asamı kaldırıyor ve parlayan Gözlerini kapatıp büyüye benzer bir şeyler mırıldanırken rün asası boyunca mavi rünler çiziyor.

Asadan mavi ışık huzmeleri fışkırıyor ve odadaki herkes irkiliyor. Beyaz saçlı kocakarının gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıkla bana baktı. "O gerçekten de *Zhilin*'in taşıyıcısı."

"İki varg iblisi onun için geldi," diyor Ra'Ven .

"O zaman Gölge Asa da uyandı," der , sesi ön uyarılarla doludur. Toplanan büyücüler kendi dillerinde alçak sesle ve acilen konuşmaya başlarlar.

Hızlı çizgiler beyaz-sıcak yanmaya devam ediyor ve sırtım kırılma noktasına kadar gergin bir sertlikle yaylanıyor. Ra'Ven'yanındaki kır saçlı, nazik yüzlü kadın yüzümün iki yanına serin rune taşları bastırıyor, taşlardan ve her şeyden akan uğultulu bir enerji

Acı ellerimde ritmik dalgalar halinde ilerlerken, yakınlık çizgilerimden geçiyor.

Uzun bir süre sonra, ağır aksanıyla, "Bunu bozamam," diyor. "Büyü affedilemeyecek kadar güçlü." Taşları yüzümden kaldırıyor ve iki tane yeni taş alıyor. Onları da yanaklarıma götürüyor ve tenime karşı buz gibi sert ve soğuklar.

Ellerinden mavi bir ışık yayılırken nefesim kesiliyor ve kollarımdan doğru serinletici bir akım akıyor, hem acı hem de içimdeki korkunç ateş hızla bastırılıyor.

Nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Kimsin sen?"

"Ben Sang Loi," diyor gri saçlı kadın bana. "Rün büyücüsü ve Vu Trin'in şifacısı."

"Oruç," diye mırıldandım ona. "Beni ateşle dolduruyor."

"Hayır, *toiya*," diyor büyük bir şefkatle, elini sallarken Başını. "İçindeki ateş oruç büyüsünden kaynaklanmıyor. Sen hamilesin, *Toiya*. Ve bebeğin bir Icaral."

Dünya eğilir, tehdit eder. "*Hayır...*" Nefes nefese kaldım.

"Evet, *toiya*. Ateşi okuyabiliyorum. karanlık kanatları gördüm."

Başka bir acı dalgası gelip beni çözme tehdidinde bulunurken acı içinde haykırıyorum. Sang Loi serinletici büyülerinden daha fazlasını gönderiyor, sanki buzlu su doğrudan yakınlığıma dökülüyor Çizgiler. Parmaklarımı büküyorum ve inliyorum, hareket sadece acının yeniden artmasına neden oluyor, sanki cam parçaları derimi oyuyormuş gibi. Ellerimi sabit tutuyorum ve derin bir nefes almak için çabalıyorum.

Sang Loi rune taşlarını yanaklarımdan çekip alıyor ve bir tanesini dikkatlice avucuma yerleştiriyor. Acının haykırıyorum, ama acı hızla elime ve koluma doğru akan serinletici rahatlama dalgalarına dönüşüyor. Sarsıcı acıya karşı kendimi destekliyorum.

Sang Loi diğer avucuma bir rune-taşı bastırıyor, sonra her iki taşı da uzun, siyah kumaş şeritlerle ellerime sabitliyor. Ra'Ven kollarımı bırakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

Ellerimde bir başka soğuk dalgası dalgalanıyor ve acı bir parça geri çekiliyor, paniğimi durdurmaya yetecek kadar. Zorlu, titreyen bir nefes alıyorum.

Vücudumdan ateş fışkırırken Sang Loi'ye "Hamile olamam," diyorum. "Sanjire kökü kullandık."

Sang Loi parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru tarıyor, bu hareket son derece nazik. "Sanjire kökü ışığa duyarlıdır. Sanjire'ı aldığında hatlarında bir Işık Saldırısı büyüsü dolaşıyordu ve bu da kökün gücünü bastırdı."

Bir an için nefes alamıyorum.

O . *Hamile olamam. Ve bir Icaral ile!*

"Sagellyn," diyor Sang Loi ısrarla, gözleri şefkat dolu. "Korkmayın. Bu çocuk sadece wyvern kanı taşıyan bir çocuk,

İblis değil. İnsanların İkarallar hakkında yalanlar söylüyor. Ve bu çocuk Uzun Zamandır Beklenen Kişi olabilir. Kehanetin İcaral'ı."

Büyük İcaral. Bir sonraki Kara Cadı'yla Gardneria'yı yok etmekle görevlendirildi.

Başımı sallıyorum, panik beni ele geçiriyor. "*Hayır...*"

"Çocuğunuz tek umudumuz olabilir," diye ısrar ediyor. "Gölge Asa yükseldi. Ve çocuğunuz onun şeytani gücüyle savaşacak."

Yanılıyor. Yanılıyor, diye içimden , başımı geriye doğru sallayarak. ve ileri. İcaral iblisleri karanlık güçler tarafından yaratıldı. Gölge Asa'nın gölge canavarları.

Acı onun büyüünü yarıp tekrar içime saplandığında çığlık atıyorum ve aniden acıdan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sang Loi aceleyle bir kalem çekip kollarımı yukarı iterken etrafındakileri Noi dilinde acilen yönlendiriyor. İçinde kıvranıyorum

Sang Loi kollarımın her tarafına rünler çizerken, Ra'Ve'n'in kollarımı bir kez daha sıkıca tuttuğunun zar zor farkındayım, enerjileri vızıldıyor içimden. Ama bu sefer, büyüü acıya karşı bir baraj oluşturmıyor.

Ra'Ve'n, "Sage," diye mırıldanıyor, suçluluk duygusu yüzüne vurmuş.

Ve sonra çığlık atıyorum ve bir kabusun içine düşüyorum.

Ateşin, karanlık kanatların, iblislerin ve kan nehirlerinin manzarası.

Karanlık noktalar görüş alanıma giriyor ve Ra'Ve'n'in uzaklarda bir yerde adımı çağırıldığını duyuyorum, sesi perişan. Elleri bana yapıyor.

Karanlığın uçurumu beni ele geçirirken çok uzaklardayım.

Bölüm 20: Kehanet

Ateş ve kâbus denizinde kayboldum. Sarmal gölge boynuzları olan kızıl alevden yapılmış iblisler Asa'yı arıyor, arıyor, arıyor. Beni izliyorlar. Ama artık sadece

Asayı arıyorum.

Icaral çocuğumu da istiyorlar.

Onu bize verin, diye tıslıyorlar sivri dişlerinin arasından, ben yıkılmış bir Erthia'nın gölgelerine sinmişken. Kararmış ağaçlar, kan kırmızısı gökyüzüne doğru kıvrılan dallarıyla toprağı kaplıyor. Korku içinde büzülüyorum ve iblislerin parlayan, ateşli formlarının yanımdan geçişini izliyorum. Çocuğumu avlıyorlar. Asa için avlanıyorum.

Koşuyorum, ölü ormanın etrafında dolanıyorum ve başka bir iblis kalabalığının yaklaştığını duyduğumda yanmış bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıyorum. Ve sonra, yeni bir şey belirliyor.

Genç bir Gardner rahibi.

Tuniğinin üzerindeki kuş, karanlığın içinde göz kamaştıracak kadar beyaz, teni ise Gardnerya yeşili gibi parıldıyor.

"Onu bulun," diyor şeytani sürüye, sesi alçak ve zarif, soluk yeşil gözleri kontrollü bir zalimlikle parlıyor. "Onu bulun ve çocuğu rahminden söküp alın."

Kendimi aşağıya ve içeri çekiyorum, nefes almak için mücadele , hala dua edecek bir tanrım diliyorum. Dehşet beni yakaladığında gözyaşlarım yüzümden sıcak bir şekilde akıyor. tutun.

* * *

Kabuslar sona eriyor ve ben ateşli, yarı bilinçli bir acı sisi içinde kıvrılmak zorunda kalıyorum. Ama Ra'Ve'nin orada olduğunun farkındayım. Her zaman orada.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, Sage. *Tief'lia'lin...*"

Kısmi netlik dayanılmaz sıcaklığı kırıyor. Kenarları çarpıtılmış, bulanık ışık huzmeleri olarak atılmış. İçinde gözyaşları var

gözleri. Bir Vu Trin askerinin sertçe çıkardığı bozuk sesi duyuyorum. onunla kendi dilinde konuşması, ardından Ra'Ve'n'in sert cevabı ve yerinden kımıldamayı reddetmesi.

Acı dolu bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Hararetle dilediği özür Smaragdalfar'a dönüşüyor. "Ra'Ve'n," diye .

Ra'Ve'n'in şok olmuş yüzü ,
Ateşle sarmalanmış olsa bile. İçimdeki sıcaklık, amansız bir öfkeyle birlikte kamçılanıyor. Kocaman, hak eden bir hedefe karşı öfke.

Halkım. Ve bu şeytani, affetmeyen büyü.

"Bunun suçlusu sen değilsin," diye bağıriyorum, sesim sanki yukarıdan geliyormuş gibi çıkıyor. "Öyle. Noi'ye gideceğim topraklar. Ve tüm gücümü kullanmayı öğreneceğim. Ve sonra bu asa büyüsünün peşinden geleceğim. Ve onu *yok* edeceğim."

Şimdi iki eli de üzerimde, ateşten kızarmış yanaklarımı kucaklıyor, yüzü yakın ama sanki alevden görünüyormuş gibi titriyor.

"Seninle birlikte Noi topraklarında olacağım," diye yemin eder. "Ve her toprakta her şekilde sana söz vereceğim."

Ve sonra ateşten başka bir şey yok ve onun sesi alevlerin kükremesiyle yarışır. Noi'de sert bir şey söylendi. Ra'Ve'n'in kırbaçlı Smaragdalfar cevabı. Alnı benimkine değdi.

"Ti'a'lin. Ti'a'lin. Tief'lia'lin..."

Ve sonra ateşten başka bir şey yok.

* * *

Sonunda kendime geldiğimde, başka bir yabancı odadaydım, ellerim bağlı ve ağırdı, acım günlerce süren yanıklara dönüşmüştü.

Üstümdeki ahşap paneller koyu renkli kirişlerle desteklenen geometrik kubbeli bir tavan oluşturuyor, paneller derin bir cila ile kaplanmış. Kıpırmızı ve beyaz ejderhaların zarif desenleriyle oyulmuş. Rune alevleri içeren kehribar rengi cam küreler duvarlara yapıştırılmıştır. odayı kızıl bir ışıkla aydınlatıyordu.

Aşağıya baktığımda, küçük, parlayan kızıl rünler taşıyan ince zincirlerin her bir elimin etrafına sarıldığını görüyorum, o kadar sıkı ki parmaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum. Sarsılmış ve ateşten kızarmış bir halde kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum.

Yaşlı, yuvarlak yüzlü Noi kadını, Sang Loi, yatağımın yanında oturuyor. Bana Noi dilinde gıdıklıyor ve elini nazikçe kaydırıyor. arkamda, oturmama yardım ediyor. Hareket ellerimde yeni bir acıya yol açtığında irkiliyorum.

"Neredeyim ben?" Ona titreyerek sordum.

"Amaz topraklarındayız, *Toiya*. Burada tuttuğumuz askeri karakolda."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, başım hala ritmik bir şekilde üzerime gelen dolayı dönüyor. Ellerime bakıyorum ve birini kaldırmaya çalışıyorum, acının kesik cam parıltısından irkiliyorum, rune zincirleri çarpıyor.

Sang Loi'ye bakıyorum, dudağım titriyor. "Ra'Ven nerede? Onu görmek istiyorum."

Cevap vermeden önce duraksıyor. "*Toiya*, o gitti."

Merkez içimden düşüyor. "*Gitti mi?* Hayır..."

Sang Loi koluma teselli edici bir el koydu. "O burada olamaz, *Toiya*. Seninle kalmak için savaştı ama Amaz topraklarında bir erkeğin bulunmasına izin vermiyor. Ve şu anda senin için tek güvenli yer burası." Yüz ifadesi kararıyor. "Icaral çocuğunuzu bilen sadece biz değiliz. Gardnerliler ve Alfsigrler de biliyor, Ishkart topraklarındaki halklar da."

Korku işledi. "Nasıl?"

"Ağaçlar senin onlara attığın ateşten onun suretini okudular ve bu bilgiyi her iki Diyarın ormanlarına gönderdiler. Ve şimdi her ırkın kahinleri kehanetlerinde bu görüntüyü okuyabiliyor." bir şekilde karnıma bakıyor. "Alfsigroth'un tahta kalıpçıları. Benim gibi ağaç yaprağı okuyucuları. Ishkart topraklarının çubuk kahinleri. Gardneria'nın Toprak Büyücüleri. Hepsi bu çocuğu biliyor. Ve hepsi arıyor."

Donup kaldım, dehşete düştüm.

"Güçlü bir kalbin olsun, *Toiya*," diye beni temin ediyor. "*Zhilin* ya da senin deyimle Beyaz Asa yükseldi. Seni korumak için yükseldi. Ve Büyük Icaral'ı korumak için."

İçimde bir kafa karışıklığı fırtınası kopuyor. "Amazakaran neden bir erkek bebeği barındırmayı kabul etsin ki?"

"Amaz'ın Vu Trin'e bir savaş borcu var. Ve bunun geri ödenmesini istiyoruz. Bu, Amazlar'ın Vu Trin'e izin verdiği tek zaman olacak. bir erkeğin onların topraklarında var olabilmesi için." Sang Loi'nin ifadesi değişir

sempatik. "Üzgünüm *toiya* ama Ra'Ven Za'Nor'un burada olmasına izin vermezler. Yetişkin bir erkeği kendi sınırları içinde barındırmak onlar için çok fazla."

"Nerede o?" Sesim sefaletle kabalaşmış bir halde soruyorum.

"Noi topraklarına gidiyor. Doğum yaptıktan sonra orada ona katılacaksın. Biz seni doğuya göndermek için runik bir portal oluşturana kadar Amazakaran sana barınak sağlayacak. Ancak bu kadar geniş bir mesafeyi kapsayan bir portal inşa etmek zaman alır ve büyü karmaşıktır."

Sang Loi'ye "Önce kız kardeşlerimi kurtarmalıyım," diyorum, içimde şiddetli bir çaresizlik yükseliyor. "Başları büyük belada..."

"*Kendini* kurtarmalısın," diye uyarıyor Sang Loi. "Ve Kehanetin Çocuğu'nu. Senin de *Zhilin*'i kurtarman gerek."

Perişan bir halde, yatağımın başucunda huzurla duran Asa'ya bakıyorum. Çok sessiz. Çok sessiz.

Bana yardım et, sessizce ona yalvarıyorum. Ona dua et. Dua edecek başka kimsem kalmadığı için.

Lütfen, bana yardım edin.

* * *

Sonraki birkaç ayı ateşin sayıklamalarına girip çıkarak geçiriyorum, kendimi uzun süre uykunun unutkanlığına kaptırıyorum, Asa . Ama yavaş yavaş kâbuslar kaybolmaya başladı.

Onların yerine yeni bir rüya gelir.

Beyaz dallar etrafımı sarıyor ve çoğalıyor. Kuşlar yıldız ışığı, kabusları kovmak için oyuklarında şekilleniyor. Ve zihnimde yeni bir manzara oluşuyor; gür, karanlık bir orman, havada ağır bir balçıklı toprak kokusu.

Ormanın kalbinde bir figür belirir. Canlı dallardan yapılmış genç bir kadın, dudaklarında dingin bir gülümseme. İnce elini bana uzattı.

Bu rüya manzarasında korku yok. Ölü, kararmış ağaçlar yok, sadece yaşamın tatlı nabzı var. Yosun yatağının üzerinde , Demirçiçeklerin ışıltısı ormanın yemyeşil zeminini kaplıyor.

Sonra işaretlenmemiş elimi uzatıp ağaç-kadına Beyaz Asa'yı veriyorum.

Bölüm 21: Özgürlük

Zaman geçmeye devam ediyor ve ben ama orada değilim. Sürekli yükselen ateş ve dinmeyen acıyla hararetli bir hezeyan içindeyim, rüyalarım puslu gerçekliğimden daha gerçek.

"Çünkü bir ejderha-çocuk taşıyorsun," dedi Sang bana.

Nadir berraklık anlarımdan birinde, sürekli yanan ateşi söndürmek için alnımı serin bir bezle sıvazlarken. "Sen

Kendin ejderha derisisin, bu yüzden senin için zor olacak, *toiya*."

Asa bir köşesinde beliriyor ve yanımdaki masanın üzerindeki hareketsiz varlığına doğru dönüyorum. Parıldayan, spiral çizen Asa, görüşümde sürekli net olan tek şey,

Diğer her şey bir görünüp bir kayboluyor ve dalgalı bir sıcaklık sisi tarafından gizleniyor.

Ve benimle konuşmaya başladı.

Durmaksızın, kısık sesle, zihnimin arkasında , Uyanık düşüncelerimin hemen altında, tutarsız, fısıltılı bir şarkı gibi. Tonlamasının kenarlarında tanıdık bir şey...

Ama anlamı kaybolur, her zaman kaybolur, ateşin ve yakıcı ateşin akılsızlığı karşısında.

Ve sonra bebek içimde hızlanırken bir şeyler değişiyor, karnımı yuvarlıyor. Ateş içimde kırbaçlanıyor ve yoğunlaşıyor, eski beni silip süpürüyor. İçimdeki alevler bir cehennemden ziyade tutuşturulmuş bir meşaleye dönüştükçe ortaya çıkma hissim güçleniyor. Ateş kendini yakınlık çizgilerime katlamaya başlıyor, sıcak, Altın iplikler kendilerini içimde dokuyor ve sonra, bir zamanlar içimde sadece bir yakınlık çizgisi varken, şimdi iki tane var.

Işık... ve ateş.

Ve çok geçmeden, bedenime bir saldırı olarak başlayan şey, gücün yükselmesi gibi hissettirmeye başladı.

Bulanık ısı sisi bir yıldızın parlayan berraklığına doğru dönmeye başladığında sersemlemiş bir halde fark ediyorum ki ejderha derisine dönüşüyorum.

* * *

Yavaş yavaş toparlanıyorum. Hâlâ sürekli ateşim var ama artık yatalak ve ateşten bunalmış değilim. Bunun yerine, yavaş yavaş güçleniyorum. Ve bir Amaz şifacısının kollarıma parlayan bir çizgi halinde çizdiği kırmızı rünler ve ellerime gevşekçe tutturduğu rünlerle dolu zincirler sayesinde artık ellerimi kullanabiliyorum.

Ancak daha güçlü ve daha tutarlı hale gelsem bile, benim Ra'Ven'le birlikte olma özlemi giderek büyüyor ve içimde giderek genişleyen bir yarık açıyor. Ondandır kalmak kalbimi ikiye bölüyor ve onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek bana daha da acı veriyor. Ve umutsuzluğumun karanlığında fark ediyorum ki benim için ne anlama geldiğini daha da iyi anladım. Ve sadece Ra'Ven-Za'ya ve Zeymir, Wyla, Na'bee ve hatta Rivyr değil. Onların yüzlerini her düşündüğümde, kalbim hepsiyle birlikte olmak için acı dolu bir özlemle daralıyor.

Ve tüm mülteciler - bez bebeğiyle küçük Nil'ya, yüzünde kirpik izi olan çocuk, inleyen küçük çocuk... şimdi neredeler? Güvendeler mi? Onlardan birini bir daha görebilecek miyim?

Kız kardeşlerimle birlikte Noi topraklarına gidebilecek miyim?

İçinde bulunduğum durumun muazzamlığı altında ezilirken, askeri karakolun ve insanların ritmine kapılmaya başlıyorum.

Sabahın erken saatlerinde büyük seslerinin derin yankısıyla uyanmak Meditasyon çanı, katı bir şekilde belirlenmiş saatlerde yemek yiyor, gece muhafızlarının nöbetinin başladığını işaret eden mavi sınır rünlerinin yanıp söndüğünü görünce gece ışıklarını söndürüyordu.

Ebem ve neredeyse daimi yoldaşım Sang Loi, giderek ıssızlığa sürüklendiğimi fark etmiş olacak ki, bir sabah beni şafak öncesi meditasyonlarına davet ediyor. Merak ve Za'ya'nın meditasyon yaparkenki dingin gülümsemesini hatırlamanın cazibesine kapılarak Sang'ın davetini kabul edip dairesel meditasyon salonlarında onlara katılıyorum. Hepimiz, ortadaki bir sütunun etrafına sarılmış beyaz bir ejderha heykeliyle karşı karşıyayız; oyma, bulutlar ve küçük zarif beyaz kuşlardan oluşan bir tasarım halinde salonun çatısına doğru akıyor.

İlk başta sessizliği zor buluyorum, çünkü zihnim bir çatışma fırtınasına ve Kadim Olan'dan bu kadar uzaklaştığım için dini kınama refleksine dönüşüyor. Ancak Sang, odaklanmam için askıya alınmış, sakinleştirici bir rune yaratarak zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor ve giderek daha fazla, onların ortak sessizliğine, beyaz kuşların, fildişi dalların ve ağaç dallarından yapılmış kadının düşüncelerine yavaşça dalıyorum

çalkantılı duygularımın yerini alıyor.

Ve karanlık bir hüznün girdabı zaman zaman beni yutmakla tehdit etse de, burada beni sessizce koruyan askerlerle teselli bulmaya başlıyorum.

Onlarla birlikte yemek yiyorum, zengin güveçlerle eşleştirilmiş narin buharda pişmiş ekmeklerinin tadına varıyorum. Onlarla birlikte çay içiyorum, çiçek ve baharatla değil, yanma noktasına kadar kızarmış tahılın cesur tadıyla tatlandırılmış çaya alışıyorum. Onların dilinden izler almaya başladım. Açık havada, derin küvetlerde boğazıma kadar yıkanmayı öğreniyorum.

Büyük ahşap fıçılardan yapılmış, mahremiyet ve tepedeki yıldızları görebilmek için çivit bezi perdeler kurulmuş.

Onların hayatlarının askeri rutini beni sabitliyor ve ben de onların alaycı geleneklerini kendi etrafımda sarıyorum.

daha iyi yollar. İçimde büyüyen çocuk hakkında haklı olmalarını istiyordum. Tiksinilen bir iblis çocuk değil, güzel bir wyvern bebek. Bu dünyada saygın bir yeri var.

* * *

Akşam çöküyor ve ben altında mavi mavi parlayan düz rune-diskinin üzerinde sıçrayan çıplak aleve bakıyorum. Kehribar rengi cam küreyi yatağımın başucundaki rune lambasından çıkardım, ateşe doğru çekildim.

Giderek daha fazla ateşe çekiliyor.

Alevleri bütün olarak tüketmek istiyorum.

Arzuyla kızarıyor, parmağım aleve doğru gidiyor. Flört ediyorum onunla birlikte. Yakıcı sıcaklığına doğru yanaşıyorum. Ateşi yükselmiş yakınlık çizgilerim geriliyor, alevin zengin, tereyağımsı altın rengi tarafından büyüleniyorum.

Parmağımı alevin içine sokup geri çekiyorum, kalbim güm güm atıyor.

Acı yok.

Ateş beni çağırıyor, çekimi çizgilerimi okşuyor.

Sanki şakacı meydan okumasına cevap verircesine, aleve tekrar dokunuyorum, daha da cesaretleniyorum. Yine acı yok. Keşfimle başım dönüyor, parmağımı doğrudan ateşe sokuyorum, lezzetli sıcaklık sıvı tereyağı gibi tenimi kaplıyor.

"Ahhh..."

"Sagellyn!" Sang, okuduğu kitaptan başını kaldırıp parmağımın alevde döndüğünü hayretle görünce kabaca nefes alıyor.

Sang'a bakıyorum, içimden şaşkın ve sevinçli bir kahkaha yükseliyor, avucum şimdi alevin tam üstünde.

"Ah, Sagellyn," diyor merakla, kitabı artık kucağında unutulmuş.
"Gerçekten bir ejderhaya dönüşüyorsun."

Cesaretlenen Sang kitabı bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve odanın uzun demir mangalını yatağımın yanına çekti. Onu sallayarak kalemi, kaseye benzeyen iç kısmının demir yüzeyini işaretleyen rünleri yakıyor ve güçlü bir alev yükseliyor. Bana olasılıkla çatırdayan bir bakış gönderiyor.

Önce bir parmağımı, sonra tüm elimi ateşin içine sokuyorum, üzerime lezzetli bir sıcaklık yayılıyor. Sonra iki elimi birden, doğruca Ön kollarım. Gözlerimi kapatıyorum ve ateş kırılan bağlarımın acısını kutsanmış bir rahatlamayla iç çekiyorum.

"Sanki hızlı yanmalarım gibi," diye hayret ediyorum, Gözlerimden yaşlar süzülürken Sang'a derin bir minnettarlıkla bakıyorum.

Sang derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor, kısa bir kahkaha atarken kendini kaybetmiş gibi görünüyor.

"Bana neler oluyor?"

Kafasını sallıyor, şaşkın görünüyor. "Bilmiyorum, *Toiya*. İcaral bir çocuk taşıyan bir Işık Büyücüsüne hiç ebelik yapmadım." Durumun absürtlüğü karşısında karşılıklı gülümsüyoruz. "Görünüşe göre bebeğiniz size ateş gücü veriyor. Bunun sende nasıl tezahür edeceğini göreceğiz."

"Artık yangın çizgilerim var," diyorum ona. "Sadece hafif çizgiler değil. Onları içimde alev alev yanarken hissedebiliyorum."

Sang'ın hemen üstündeki ve arkasındaki kirislerde parıldayan bir beyazlık gözüme çarpıyor ve artık tanıdık gelen şu görüntüyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum

Üç beyaz kuş oraya tünemiş, yıldız ışığı bedenleri yarı saydam. Göründükleri kadar hızlı bir şekilde gözden kayboluyorlar.

"Kuşlar gördüm," diyorum Sang'a, bakışlarımla girişleri işaret ederek. "Orada. Girişlerin üzerinde. Onları görebiliyor musun?"

Sang gözlerini kısarak girişlere bakıyor, sonra bana dönüyor, yüz ifadesi birden ciddileşiyor. "Hayır, *Toiya*. Bugün olmaz."

Bugün değil. O zaman onları daha önce görmüş.

"Nedir onlar?" Ona sordum. "Rahiplerimizin kıyafetlerine dikilirler. -Kadim Olan'ın kuşu."

"Halkım onlara *Ahnxiller*, Gözcüler der. Onlar Işığın habercileri. Ve *Zhilin*'in sahibi *olan* *Vhion*'a karşı açıklar." İfadesi kasvetli bir hal alıyor. "Büyük karanlık zamanlarında ortaya çıkarlar, *toiya*."

Za'ya'nın bana hediye ettiği beyaz kuş kolyesine bakıyorum ve Gwynn'in kitaplarını hatırlıyorum. Yıllar önce yabancı dini hikayelerle nasıl da alay etmiştik. Bir pişmanlık acısı beni çekiyor ve diğer kültürler, dinler ve alemlerin büyüleri sistemleri hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için yeni bir kararlılık kök salıyor.

ve bir zamanlar bana öğretildiği gibi yabancı ve bilinmeyen her şeye öğreniyorum.

"Tüm runik sistemleri öğrenmek istiyorum," diyorum Sang'a. "Wyvernguard'a katılmak ve büyülerimle yapabileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Zaten birkaç hafif büyü öğrendim."

Sang bunu düşünerek başını eğiyor. "Erişiminiz olacak bir Işık Büyücüsü olarak tüm runik sistemler, *toiya*, ve bu nadir bir güçtür. Sadece birden fazla runik-büyücü soyundan gelen runik-büyücüler sizin gücünüze rakip olmaya yaklaşabilir."

"Sence bu büyüü bozacak gücüm var mı?" Hızlıca işaretlediğim elimi ateşe tutarken soruyorum. Elim hafifçe alevin dışına kaydırdığım anda, acı yeniden beni ele geçirmeye başlıyor.

Sang derin bir nefes alır. "Bu oruç büyüünü yapmak zor olacak. Mola, *Toiya*. Ama sen bir Işık Büyücüsüsün, bu yüzden belki de yıllarca süren eğitimden sonra biraz umut olabilir. Tamamen eğitildikten sonra, birçok büyüü bozma ve yenilerini yaratma gücüne sahip olacaksınız. Büyüler

daha önce hiç görülmemişti, çünkü şimdiye kadar Gardnerya Büyücüleri diğer kültürlerin runik sistemlerinden kaçındı. Hatta şunları bile yapabileceksiniz

Smaragdalfar r nlerinde ustalaşacaksın, yani iblis öldürme gücüne sahip olacaksın."

Ra'Ven'in Varg iblislerini yere serdiği bir görüntü zihnimi dolduruyor. Güçlü formu, kavisli r n kılıçlarını kıvrak bir zarafetle zahmetsizce kullanıyor. Onu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bir kez daha varlığımın her zerresiyle onu  zl yorum. Kollarının beni sarması, yıldız gözlerine bakmak ve onun sessiz anlayışı ve sevgisiyle sarmalanmak için güçlü, acı veren bir arzu alevleniyor.

Ra'Ven. Seni bir daha görebilecek miyim?

* * *

Her gece uykuya dalmadan önce zihnim Ra'Ven'le doluyor, ama gecenin derinliği yaklaştıkk  onun sevgili görüntüsü kalmıyor. Artık her gece, Ağ  , Gözcüler ve dallardan yapılmış genç kadının huzurlu rüyaları gibi o da kayboluyor. Karanlığın gelgiti geri gelirken bu güzel görüntüler zihnimde giderek daha az tutunabiliyor.

R yalarımdeki yemyeşil ormanı çınlatan iblis şekilleri artık k busa dönüşüyor. İblisler toplanıyor ve hem güçleri hem de sayıları artıyordu. Karanlık ormana kırmızı, titrek ışıldaklar gönderiyorlar. Yaklaşıyorlar...yaklaşıyorlar...ben bir ağacın arkasına saklanırken daha da yaklaşıyorlar.

Ve sonra süzülerek görüş alanıma giriyorlar. Zulpine gözler bana doğru bakıyor, sesleri zihnimi tırmalarken ellerinde vermilyon kılıçlar.

Icaral bizim.

Bir uyandım, ter içinde kalmıştım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. nefes alıyorum, dehşete kapılıyorum. Parmaklarımın acısına aldırmadan uzanıp şişmiş karnıma dokunuyorum.

Küçük bir kanadın kenarı içimde çırpınıyor.

* * *

Bebeğim nihayet bu dünyaya geldiğinde, onu görmeme izin vermekte tereddüt ediyorlar.

İcaral çocuğum.

Sang onu koyu renkli bir battaniyeye sardı ve bana endişeyle bakarken kanatlarını gözlerden saklayarak ona sıkıca sarılıyor.

"Onu bana ver," diyorum, sesim titreyerek. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, zorlu bir doğumun teri sırtımı kaplıyor, saçlarım ıslak dallar halinde başıma yapışmış, doğumun acısı hala vücudumda yankılanıyor. "Ona sarılmak istiyorum."

Sang ve Vu Trin büyücüleri, güçlü rune-büyücüleri Chi Nam'a bakarlar.

Benim bakışlarım da ona kayıyor. "O sadece bir bebek," diye . "Bir silah değil. Ve o benim çocuğum. Senin değil."

Chi Nam rune işaretli esasına ağır bir şekilde yaslanıp bana ciddi ve düşünceli bir bakış attıktan sonra hızlı bir baş hareketiyle Sang'a işaret ediyor. Şifacı battaniyeyi geriye katlıyor ve küçük, sıcak bohçayı kollarıma .

O görünür görünmez nefesim kesildi.

Gözleri gümüşü yeşil, yuvarlak var ve içlerinde altın ateşi dans ediyor. Derisi Ra'Ven'inkine benziyor, birbirine kenetlenmiş altıgen şekiller, ama zümrüt gibi parlamak yerine, parlak, ezici bir şekilde parlıyorlar güzel ametist. Morun her tonu, kendi tenimin yeni, inatçı parıltısı gibi. Saçları Gardnerya siyahından küçük tutamlar halinde ve narin kulakları hafifçe sivri. Kağıt inceliğindeki siyah kanatları sırtından yayılmaya çalışıyor.

Kıvranıyor ve gurulduyor, küçük elini parmağıma doluyor ve gözlerimin içine bakıyor, masum, yumuşak ve yeni, bir yavru kuşun çaresiz güveniyle.

Sersemletici bir sevinç beni görkemli bir dalga gibi vuruyor ve hemen ardından şiddetli bir koruma arzusu geliyor. Sevgi kalbimde güçlü bir şekilde kabarıken, o tek bakışla beni çocuğuma bağlayan şefkat şimşekleri çıkıyor.

"Fyn'ir," diyorum onlara çocuğumun minik yüzünü okşarken, bana güvenle bakarken rahatlamış bir sevinçle gözyaşlarına boğuluyorum. "Bu onun isim."

Özgürlük için Smaragdalfar.

"Çok güzel bir isim," diyor Sang, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken, yüzü sevgi dolu bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Saçlarımı okşuyor ve öpüyor

Başım. Mutluluk kalbimi ele geçirirken hem Sang hem de ben gülüyor ve ağlıyoruz.

Benim çocuğum. Benim değerli, güzel, tatlı, küçük kanatlı çocuğum.

Beyaz Asa yanımdaki masanın üzerinde kıpırdanıyor ve Zihnimin arkasındaki tanıdık, fısıldayan çağrı, sadece daha ısrarcı ve aniden bana açık.

Asaya doğru dönüp Fyn'ir'i koruyucu bir şekilde kucağıma alırken gözlerim açılıyor.

Prizmatik ışıktan oluşan bir takımyıldızı Asa'nın sapının etrafında beliriyor ve Beyaz Ağaç zihnimin gerisinde titreşmeye başlarken Asa'nın etrafında dönüyor.

Farkındalık bir fırtına şiddetiyle içime çökerken sevgili Fyn'ir'imın gözlerine bakıyorum. Ve sonunda Asanın bunca zamandır bana ne anlatmaya çalıştığını şaşırtıcı bir netlikle anladım.

Bir isim. Bir ismin durmaksızın mırıldanması. Beyaz Asa'nın bir sonraki taşıyıcısı, *Zhilin*'in koruyucusu.

En isim. Elloren Gardner.

Bölüm 22: Gözcüler

O gece bana geldi.

Dallardan, tahtadan yapılmış, şekli gizlenmiş bir kadın.

Etrafımızdaki orman yemyeşil ve güzel kokulu, kutsanmış bir vaha.

Ama kötü niyetli güçlerin yeşil, canlı ve

Sınırlar. Gölge güçleri toplanıyor. Boşluğu getiriyorlar. Genç, pelerinli rahip bir yırtıcı kuş gibi, arıyor ve arıyor...

Dal kadın bana elini uzatıyor. Daldan bacakları yere doğru akıyor ve onu ormanın zeminine kökleyerek yayılıyor. Asa elimde titriyor ve ışıktan yapılmış beyaz kuşlar yukarıda parıldıyor.

Yüz hatları belirginleştikçe panik çizgilerimi sıkıyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum Asa'ya, ormana, ağaçlardaki Gözetmenlere. "Bir yanlışlık oldu. *Onu* kastetmiş olamazsın. *Onu* nasıl seçebilirsin ki? Sen *beni* seçtin."

Orman ve kuşlar sessiz ve hareketsiz kalır, dal kadının eli hâlâ uzanmıştır.

"Hayır." Geri çekiliyorum ve Asa'yı koruyucu bir şekilde yakınımnda tutuyorum.

Dalcı kadın kapüşonunu geri çekiyor ve içimde bir korku birikiyor. Asa'nın seçimi Doğu Yıldızı kadar net.

Onun yüzü Kara Cadı'nın yüzü.

"Asa yeni bir taşıyıcı seçti," diyorum büyücü kadınlara,

Beyaz Asa'yı büyük yuvarlak masanın üzerine bıraktım.

İleri karakolun üst zincirindeki dokuz büyücü

komutu oturmuş, temkinli bir şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Fyn'ir göğsüme geniş bir bezle bağlanmış, mutlu bir şekilde uyuyor. Minik, kanatlı bebeğime olan sevgim, giderek artan panik duygumu yenmeme yardımcı oluyor.

Rüyalarımındaki şeytani güçler artık yemyeşil ormanın etrafında toplanmıyor. Bebeğimin ve benim etrafımda toplandılar.

Geliyorlar.

İçimde çatırdayan keskin korku vızıltısını durdurmak için derin bir nefes alıyorum.

Fildişi ejderha tanrıçası Vo'nun tüm tavanı kaplayan oymasına bakıyorum. Şefkatli Vo. Beyaz Diş'in Taşıyıcısı - *Zhilin*. Kutsal Diş. Beyaz Asa. Minik beyaz kuşlar büyük ejderhanın formunun etrafında kolye şeklinde uçuyor.

"*Zhilin*, Beyaz Asa," diyorum onlara, "Elloren Gardner'a gitmek istiyor."

Şok odaya yayılıyor, sadece Chi Nam sessiz kalıyor, crone-büyücüsünün gözleri bana dikiliyor, rün asası arkasındaki duvarda duruyor. Bakışlarının gücünü odanın diğer ucundan hissedebiliyorum. Sırtı bükülmüş ve yürürken asasına çok güveniyor ve yüzünde ilerlemiş yaşın çizgileri derin bir şekilde kazınmış, ancak en güçlü büyücüleri olduğu açık. Fark ettim ki

genç, güçlü askerler - hatta seçkin Kin Hoang askerleri ve daha yüksek rütbeli askerler bile - rün işaretli asasına hoyratça yaslanan Chi Nam karşısında saygılı bir duruş sergiliyor.

"." Kam Vin'in sesi kesilmiş cam gibi keskin. Genç Vu Trin komutanı bana ters ters bakıyor, kaşları kuşkuyla gerilmiş. "Sen Kara Cadı' torunu anlamına gelemes." "Ona gitmek istiyor," diye ısrar ediyorum. "*Şimdi*."

"*Toiya*," diyor Sang yanımda oturduğu yerden, koluma nazik bir el koyarak. "Asa Gardneria'dan kaçtı. Senin yardımınla.

Şimdi de onu esir alanlara geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?"

Ona dönüyorum, ayağa fırlayıp Gardneria'ya doğru koşmak istiyorum.

Elloren Gardner'a doğru. Gölgele önce...

"Hayır, Sang Loi," diye ısrar ediyorum, bu resmi toplantıda adetleri olduğu üzere onun tam adını kullanıyorum. "Cephaneliğe geri dönmek yok. Ne Büyücü Konseyi'ne ne de ordularına. Elloren Gardner'a. Saklanmak için."

"Yirmi yıl," diye ısrar ediyor Kam Vin, sesi sert, gözleri parlıyor, "*Zhilin* Gardneria esaretinde yatıyordu. Ve şimdi *Zhilin*'in, Kehanet Icaral'ının yok etmek için yükseleceği aynı kötü topraklara geri dönmek istediğine mi inanıyorsunuz?"

İçten içe irkiliyorum. *Kehanetin Icaral'ı*. Her zaman böyle konuşuyorlar ve ben bundan nefret ediyorum. Sanki benim Fyn'ir'im bir çocuk değil de bir silahmış gibi.

Sanki Kehanet'in kölesiymiş gibi.

Oğluma sıkıca sarılıyorum. "Gölge Asa gözünü Fyn'ir'e ve bana dikmiş durumda ve burası onun için gittikçe daha da netleşiyor." şiddetle ısrar ediyor. "Gölge geliyor. *Zhilin*'i *hemen* Elloren Gardner'a götürmeliyim."

Sang Loi beni çok yakından inceliyor, bir kış gölü gibi durgun. Çaresizlik içinde ona .

"Eğer o Asayı *o ailenin* eline *verirsen*-" Kam Vin'in sesi bir kırbaç darbesi gibi. "-*Jhilin*'i bir sonraki Kara Cadı'nın ellerine teslim etmiş olursun." Chi Nam'a dönüyor, öfkesi zar zor dizginleniyor. "Elloren Gardner'ın büyükannesinin halkıma ne yaptığını unuttun mu? Kız kardeşime?"

Ni Vin'e bakıyorum. Genç askerin ifadesi soğukkanlı ve Her zaman olduğu gibi duygusuz. Ni'nin yüzünün ve vücudunun yarısı yanmış.

tanınmayacak haldeydi. Başının bir tarafındaki saç ve kulak gitmişti. Eli erimiş bir kütüğe dönüşmüştü. Şekil bozukluğunu gizlemek için başına siyah bir bez sarmıştı ama onu daha önce de görmüştüm.

banyo yaparken, yıkıcı yaralarının tamamını gördü.

Ben de onun küçük, sessiz nezaketine maruz kaldım.

Etli meyveler sözsüz bir şekilde önüme kondu.

Mırıldandığım teşekkürlerime karşılık küçük, sıkı bir baş sallama.

Ellerimdeki acı dayanılamayacak kadar çok olduğunda, bebeğin kirli bezlerini değiştirmeye pragmatik bir yardım. Bedeninin eridiği gün Kam Vin dışında tüm ailesini kaybettiğini biliyorum. Tüm köyünün yanışını izlediğini ve hayatta kalan birkaç kişiyle birlikte çığlıklar atarak suya doğru koştuğunu.

Ölen çocuklar, yanarak yere düşmüş annelerine sarılıyordu.

Bazen yaşadığı travmanın kelimelerinin çoğunu silip süpürüp süpürmediğini merak ediyorum.

Kam Vin ve Chi Nam Noi'de alçak sesle tartışmaya başladılar Dil. Chi Nam, avucunu sakın bir şekilde bana doğru uzatmış, sakın bir şekilde çağırımı değerlendiriyor gibi görünüyor.

Üç beyaz kuş yanıp sönerken karmaşık, kiremitli tavana bakıyorum, beyaz dallar zihnimin arkasında destekleyici bir iskele gibi şekilleniyor ve beni baş döndürücü bir hisle dolduruyor

Amaç. Ayağa kalkıyorum ve büyücüler susuyor, bana dönüp soruyorlar.

"Varg iblislerini gönderdiler," diye hatırlatıyorum onlara uğursuzca, bebeğime sımsıkı sarılırken sesim duyguyla titriyor. "Bu sadece başlangıçtı. Neyin geldiğini anlamıyorsunuz."

"Asa neden bir Işık Büyücüsünü terk etmek istesin ki?" Ölümcül Kin Hoang'ın lideri Tu Jyn bana dürüst bir şaşkınlıkla soruyor. "Tehlikeli bir aileden gelen güçsüz bir kıza gitmek için mi?"

Gölge'nin tüm gücünü ona aktaracak tutarlı bir cevap oluşturmakta zorlanıyorum. "Bilmiyorum."

Tu Jyn kaşlarını çatarak arkasına yaslanır. Diğer büyücü kadınlara bakar. "Aynı zamanda, bir büyücüye inanmak da delilik olurdu."

Zhilin bir Valgard cephaneliğinden iki genç Gardneryalı kız aracılığıyla kaçabilir." Pırıl pırıl parlayan Asa'ya bakıyor. "Burada hepimizden daha büyük güçler var. *Zhilin*'in iradesini takip etmek akıllıca olacaktır."

"Ama bu gerçekten onun isteği mi?" Kam Vin meydan okuyor. Bir kez daha Noi dilinde alçak sesle, hararetli bir sohbeta dalıyorlar. Sang elini koluma koyarak beni rahatlatıyor.

Chi Nam doğrulur ve büyücü kadınlara resmen hitap eder. "*Vu Trin Noi'khin*. Bu konuda oylama yapacağız." Masanın ortasındaki cilalı siyah ve çivit rengi taş yığınının işaret ediyor. "Kim Sagellyn Gaffney'in kendi bildiğini okumasına izin verilmesi gerektiğini kabul ediyor?"

Zhilin'in gerçek iradesinin ne olduğuna inanıyor musunuz?" Siyah bir taş tutuyor. "Ve kim kahinlerimizin daha fazla bilgiye sahip olmasını beklememiz gerektiğine inanıyor?"

rehberlik?" Elinde çivit rengi bir taş tutuyor. "Unutma *Noi'khin*, Sagellyn Gaffney karşında bir Gardneryalı olarak değil, bir *Vhion*, *Zhilin*'in gerçek bir koruyucusu."

Herkes uzun bir sessiz kalır, sessizlik kulakları sağır eder.

İlk hareket eden Kam Vin oldu. Çivit rengi bir taş ve gözlerinde sert bir meydan okumayla diğer büyücülere bakar.

Sang Loi sakince siyah bir taş kendine doğru çekiyor. Chi Nam da siyah bir taş seçiyor, ardından Tu Jyn dudaklarını büzüyor. Titrek bir nefes alıp rahatlıyorum.

Kalan tüm büyücüler çivit taşlarını alıyor. Umut göğsümde titriyor ve kararıyor.

Bölüm 23: Kaçış

Sang şafak öncesi karanlığında yanıma geldi, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmam için beni uyardı, elinde küçük bir fener vardı. Bütün gece ayaktaydım, uyuyamadım, gitme düşünceleriyle boğuştum. Kırılmaz bir rune bariyeriyle çevrili Vu Trin askeri karakolundan kaçmanın bir yolunu bulmak için çaresiz.

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyor Sang, kirişlere doğru bakarak. "Çocuk için gelen Gölge güçleri hakkında." Bakışları alışılmadık bir şekilde korkuya dönüşüyor. "Vo bana bir rüya gönderdi. Ve ben Gölge şeylerini gördüm."

Yukarı baktığımda üç Gözcü'nün yukarıdaki kirişlerde oturduğunu görüyorum, Fildişi güzellikleriyle baş döndürücüdürler. Kısa bir an için ışık saçarlar ve hemen ardından kaybolurlar.

"Uyandığımda üzerimde *Anhxil*'leri gördüm," diyor Sang, göğsünün üzerinde ayrıntılı bir Noi kutsaması yaparak. "Ve senin yüzünü gördüm

Arkadaş. Kara Cadı ile aynı yüze sahipti. Söylediklerinizin doğru olduğunu biliyorum." Ayağa kalktı ve yaşlı elini bana uzattı.

"Gel. Ve çabuk ol. Sana yardım edeceğim."

* * *

Kalbim boğazımda düğümleniyor, aceleyle giyiniyor ve Fyn'ir'in üstünü değiştiriyorum.

Sang, Ra'Ven'in rune zincirlerini küçük bedeninin her tarafına sarıyor. Menekşe desenli teninin soluk bir Kelt tonuna dönüşmesini, kulaklarının hafifçe yuvarlaklaşmasını izliyorum. Rivyr'in *Zalyn'or*'unu Fyn'ir'in başının üzerine kaydırıyorum ve

hemen telaşlanmayı bırakır, yüzü kararır ve Onu nazikçe kucağıma alıp bez bir askıyla vücuduma bağlarken huzursuz edici bir şekilde duygusuzdu.

"Kolye onu sakinleştirecektir," diyorum ona.

Onu yanımda götürmek riskli olsa da Fyn'ir'i burada bırakamam. Vu Trin bana karşı nazik davrandı, ancak bebeğime nasıl baktıkları konusunda hiçbir yanılsamam yok. Fyn'ir'in burada kalamayacağı bir yerde

Onu önce bir silah, sonra da bir çocuk olarak görüyorum ve ondan ayrılmaya dayanamıyorum.

Her iki asamı ve rün bıçağımı belime kılıflayıp Sang'ı ahıra kadar takip ediyorum. Ahırın en iyi siyahlarından biri onda.

kısrakları Halfix'e dönüş yolculuğum için hazırladım. Ahırın arkasından gizlice çıkıyoruz ve Sang'in rune-stylus'unu ormanın kenarında havada asılı duran ışıldayan mavi bariyer rünlerinden birine bastırmasını izliyorum. Yüzen rün varlığını yitiriyor, havaya yanardöner mavi bir duman püskürüyor.

Sang'ı ormanın derinliklerine, dar ve kıvrımlı bir patikaya kadar takip ediyorum, Fyn'ir'i göğsüme yakın bir şekilde kucaklıyorum, Sang'ın fenerinin mavi ışığı üzerimizde sallanıyor. Kısrak sessizce yanımızda tırıs gidiyor, Sang onun ipini tutuyor.

Sonunda küçük bir açıklıkta durduk ve bana baktı. "İşte burada ayrılıyorz, *Toiya*." Sang kalemını çıkarır ve birbirine bitişik iki büyük ağacı, gövdelerinde yukarı ve aşağı doğru parlayan safir kordonlarla işaretlemeye başlar. Sonra cebini karıştırıyor ve bir Mavi bir rünle işaretlenmiş siyah bir taş. Gıcırdayarak alçalır ve taşı en alt gövdeye doğru bastırır ve alçalmaya başlar, monoton ilahi.

Mavi ateş, rünlerin çizgileri boyunca çatırdayan, durağan bir yol ağaca doğru hızla yayılır. Mavi şimşek ve rünleri o ağacın gövdesi boyunca çizerek eksiksiz, kaotik bir şekilde aydınlatılmış bir kemer oluşturur.

Şaşkınlıkla Sang'a döndüm. "Bir portal mı inşa ediyorsun?"

Ağzı sinsi bir yarım gülümsemeye dönüşüyor.

"Ama... nasıl?" Şaşkınlıkla sordum. "Yapımı aylar sürüyor sanıyordum?"

"Yapabilirler," diye onaylıyor. Cebinden karmaşık bir Noi rune'u ile işaretlenmiş düz, altıgen siyah bir taş çıkarıyor. Geometrik taşı mavi bir ışık sisi kaplıyor. "Bu bir döküm taşı Belirli bir mesafeye kalibre edilmiş," diyor bana. "Bunu Halfix yakınlarındaki vahşi doğada bir alıcı portal açmak için kullanabilirim."

Taşa bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıktan çatılırken her şeyi çözmeye çalışıyorum. "Madem portallar açabiliyorsun, neden Ra'Ven'i ve ben ve Fyn'ir'i Noi topraklarına götüreceksin?"

"Çok uzak, *Toiya*," diye nazikçe açıklıyor. "Ve bu taşların şarj olması aylar sürer. Ama bunun içinde yeterince rune büyüğü var. Kuzey Gardneria'ya ulaşmak için." Sang cebinden bir pusula çıkarır, rune-taşının en parlak bölümünü kuzeye doğru yönlendirir ve rune-taşını portala bastırır.

Altın ışığın kör edici parıltısı taştan patlayıp tüm portalın etrafında cızırdarken irkiliyorum, mavi şimşek ışınları yanlardan dışarı doğru titreşiyor. Portalın içindeki hava bir göldeki dalgacıklar gibi titreşmeye başlıyor, orman görüntüsü şekil değiştirip başka bir görüntüye dönüşüyor

karanlık manzara. Gözlerimin etrafındaki yakınlık çizgilerini sıkılaştırıyorum ve gece manzarasını aydınlatıyorum. Portal girişinden önümde küçük bir çayır beliriyor, ötesindeki sık orman Kuzeydoğu Kaledonya Sıradağları'nın tanıdık zirveleri.

Şaşkınlıkla bakıyorum.

Halfix.

"Halkın ne diyor?" Sang gözleri memnuniyetle parlayarak soruyor. "Kolumda hilelerim var."

"Yani, sadece içinden mi geçeceğim?" Geçidin kat ettiği fantastik mesafe karşısında şaşkınlıktan nefesim kesilmiş bir halde soruyorum. "Sonra ne olacak?"

Bana pusulayı uzattı. "Batıya doğru sür. Kuzey Yolunu bulacaksın."

Bu da doğruca Halfix'teki izole evime götürüyor.

"Oraya varmanız sadece birkaç saatinizi alır," diyor Sang, ben kırağa binerken Fyn'ir'i bir anlığına kucağına alıyor, sonra oğlumu bana geri veriyor. "Tu Jyn yarın şafak vakti seninle orada buluşacak. Onu senin peşinden göndereceğim. *Zhilin*'i Elloren Gardner'a verdikten sonra Vu Trin'in yardımına ihtiyacın olacak."

Şimdi uyumakta olan Fyn'ir'e sıkıca sarılıyorum, nabzım endişeli bir bekleyişle hızla atıyor.

"Hızlı sür, *toiya*," diye uyarıyor Sang geriye dönüp bakarak askeri karakol, gözlerinde uyarı. "Gölge geliyor. Rüzgar gibi sür."

Atı geçide doğru itiyorum ve geçide doğru sürüyorum.

Bölüm 24: Elloren Gardner

Ağaçların arasından ailemin arazisine bakarken kalbim sıkışıyor.

Arazi şafağın derin mavi ışığıyla yıkanıyor ve bir anlığına yeniden bir kız oluyorum. Genç bir kız. Clover ve Retta ile çiçeklerin arasında koşarken, masum ve güven dolu, umutsuzca Baba ve Anne Eliss'in gözüne girmek isteyen - imkansız bir oyun
İnanılmaz derecede yüksek risklerle.

Beceriksizce attan iniyorum ve dizginleri vahşi doğanın içindeki bir ağaca bağlıyorum. Elimdeki Beyaz Asa ile ormanın kenarına doğru ilerliyor, kendimi ve Fyn'ir'i kamufle etmek için büyüler mırıldanıyor, kız kardeşlerimin yatak odasının kemerli penceresine gelene kadar ormanın içine karışıyorum. Bir büyü daha mırıldanıp kamuflejimi çözüyorum ve tenimi geçici olarak yeşil Gardnerya ışıltısına geri döndürmek için üzerime bir Renk Büyüsü yapıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve korkuyla omzumun üzerinden bakıyorum, takip edildiğimize dair bir işaret var mı diye kulak kabartıyorum,
Fyn'ir ve benim Gölge güçleri tarafından takip edildiğimiz hissinden kurtulamıyorum.

Ve zamanımız tükeniyor.

Kız kardeşlerimin yatak odasının pencerelerine bakıyorum ve içimde şiddetli bir öfke yükseliyor. Onları kapatan yeni demir parmaklıklar var. Kız kardeşlerimi hapsediyorlar. Onları bir eşya gibi kafesliyorlar.

Yaklaşıp pencereden içeri bakıyorum.

Onları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Retta yatağında top gibi kıvrılmış yatıyor, parmağı altındaki yorganın üzerinde bir desen çizerken kayıtsızca hiçbir şeye bakmıyor. Clover ayakta duruyor ve 'yla konuşuyor. Onu görünce içimdeki öfke .

Clover'ın yüzü yara bere içinde ve hırpalanmış, öfkesi yüz ifadesine sert bir şekilde kazınmış.

Kararlılığım tazelendi, pencere camına vurdum.

Clover'ın yüzü pencereye doğru sarsıldı, sonra Retta'nınki. Her iki kız kardeşimin de gözleri, onları bir an için oldukları yerde donduran bir şokla irileşiyor.

Ve sonra Clover pencereye koşarken Retta gözyaşlarına boğulur ve onu takip eder.

Pencereleri açabildikleri kadar açıyorlar, elmas camlı bölmeler demir parmaklıklara çarpmadan önce sadece biraz açılıyor.

"Ah, Sage," diye fısıldıyor Retta, kızının vahşetinden hıçkırarak Gözyaşları içinde parmaklarını benimkilerle buluşmak için uzattı. "Öldüğünü sanmıştık."

Retta'nın parmaklarına dokunuyorum, sonra Clover'ınkilere, ben de gözyaşlarına boğulurken, asi Clover parmakları benimkilere yapışırken yıkımını göstermesine izin veriyor. Hızlı yaralarımı gördüğünde tüm morarmış yüzü geriliyor ve dehşet içinde bana bakıyor.

"Fazla zamanımız yok," diyorum gözyaşlarımı yutkunarak. "Botlarınızı giyin ve pencereden uzaklaşın."

Clover ve Retta geri çekilirken, elimi delik deşik eden öfkeli acı darbelerini görmezden gelerek Asa'yı daha sıkı kavriyorum. Fyn'ir'i pelerininin altından göğsüme sıkıca tutarak pencereden uzaklaşıyorum ve Fyn'ir'i yana çeviriyorum, böylece onu bedenimle koruyabiliyorum. Sonra Beyaz Asa'yı kaldırıyorum ve Işık Saldırısı büyüsünün sözlerini seslendiriyorum.

Asa'nın ucundan kör edici beyazlıkta bir ışık huzmesi fırlar ve demir parmaklıkların çerçevesi boyunca cızırdar. Parmaklıklar kırmızı bir parlıtyla ısıyor ve o kadar sıcak yanıyor ki, pencerenin demir ahşap camının etrafında siyah, dumanlı bir oyuk açıyor. Clover bir kitabın kenarını

Demir parmaklıklara doğru yönelir ve parmaklıklar ağır bir gümbürtüyle çimenli zemine düşer.

Clover pencereyi sonuna kadar açıyor ve sızlanan Retta'nın yanıma tırmanmasına yardım ediyor. Nazik Retta hıçkırarak bana sıkıca sarılıyor, Rivyr'in *Zalyn'or'u* tarafından sakinleştirilen ve hala sersemlemiş bir halde kıpırdanan küçük Fyn'ir'e doğru bastırırken bakışlarını renklendiren soru Kolye. Clover pencereden inerken Retta geri çekiliyor ve geniş, endişeli gözlerle bana bakıyor, bakışları etrafta geziniyor, köşeli, morarmış yüzünde şiddetli bir kararlılık var.

"Bir bebeğim var," diyorum ikisine de, ses tonumda kesin bir güvenceyle. "O da bizimle geliyor."

Retta tereddüt ediyor, Fyn'ir'in sarılmış haline bakıyor, sonra pelerinimi tutarken kararlı şekilde başını sallıyor.

"İkiniz de bana tutunmalısınız," diyorum ve Clover pelerinimi tutuyor. "Sakın ." Asayı çıkarıyorum ve Kamuflej büyüsü sayesinde hepimiz bir anda önümüzde uzanan Demirağaç ormanının renklerine büründük.

Ormanın içine girene kadar koşuyoruz. Evden uzaklaştığımızda, kamufleji bırakıyorum, ama kendimi Gardnerya yeşili parıldıyor, mor derimin hemen altında akıyor ve kendini yeniden ortaya koymak için zorlanıyor.

"Çok fazla sihrin var, Sage!" Clover hayret ediyor.

Retta ağzı açık, yüzü gözyaşlarıyla dolu bir halde Asa'ya hayretle bakar.

"Burada kalın ve beni bekleyin," diyorum onlara. "Yapmam gereken son bir şey var. Ve eğer büyücüler gelirse korkmayın-"

"Büyücüler mi?" Retta korkuyla araya giriyor.

Omzunu okşuyorum, bunu yapmak elimi yaksa da. "Bana güvenmen gerek. Bize kötü oldukları söylenen pek çok iyi insan var ama değiller. Ve bize yardım edecekler. Şimdi çömel ve biraz bekle, mı?"

Clover hiç tereddüt etmeden itaat ediyor, yüzünde sert bir ifade var. Retta uzun, kederli bir bakış gönderir ve kafasındaki çatışmayı hayal edebiliyorum.

Onların evi. Ailelerimiz. Evcil hayvanlarımız. Sahip oldukları her şey. Geride bıraktıkları.

"Orada kalmana izin vermezler," diye hatırlatıyorum ona acımasızca. "Benimle gelmesen bile. Bunu biliyorsun. "Benimle gelmesen bile Vasillis evi." Bu iğrenç soyadını duyunca içim cız etti.

Retta'nın yüzü acıyla buruşuyor ama sonra başını sallayıp titrek bir nefes alıyor ve gözyaşlarını kabaca siliyor.

Fyn'ir'i ve kendimi yeniden kamufle ediyorum, kapüşonumu başıma geçiriyorum ve Elloren Gardner'ın kulübesine doğru uzun ağaç sırasını takip ediyorum.

Şafak öncesi ışık ruhani bir maviye dönüşüyor, alçak bir sis Yerde. Bir Gözcü tepemden uçuyor, kanatları hışırdıyor, sakın ve zarif. İki Gözcü daha önümde uçuyor, küçük bir ağaçların arasında. Dallara tünüyorlar, dönüyorlar ve sakın gözlerini bana dikiyorlar.

Cesaretimi toplayıp yanlarına gidiyorum ve Beyaz Asa'yı pelerininim iç cebine koyduktan sonra iki mülkü ayıran çite yaslanıyorum.

Ve bekliyorum.

Birkaç dakika sonra üçüncü beyaz kuş geri uçuyor ve üstümdeki diğer ikisinin arasına tünüyor.

Elloren Gardner, eteğinin üzerine atılmış bir gece tuniği giymişti, geçici olarak görüş alanına giriyor. İlk başta bana ya da Gözetmenlere değil, vahşi doğaya doğru bakıyor. Sonra dönüyor ve önce Gözcüleri, sonra da beni görünce donup kalıyor, gözleri korkuyla açılıyor.

"Elloren," diyorum, kaçmasını engellemek için.

Yüzünü şok edici bir farkındalık kaplıyor. "Sage?" Temkinli bir şekilde bana doğru ilerliyor, gözleri yukarıdaki Gözetmenlere kayıyor.

Onları görüyor.

Uzaktaki yola doğru bakarken korkum artıyor, yaklaştığını hissettiğim Gölge'yi arıyorum.

"Neredeydin?" Elloren kekeliyor, alnı endişeyle geriliyor. "Ailen *her yerde* seni arıyor..."

"Sesini alçalt, Elloren." Gözlerim arazimize, yola doğru kayıyor. *Acele et, Sage. Acele et.* Fyn'ir pelerininim altında kıpırdıyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Pelerininin altında ne var?" Elloren şaşkın bir ifadeyle soruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Oğlum." *"Oğlum.*

Icaral of Prophecy.

"Senin ve Tobias'ın bir oğlu mu var?"

"Hayır," diye , lanetli hızlı arkadaşımın adından tiksinierek, "o *değil* Tobias'ın."

Elloren yüzünü buruşturuyor, patlamamdan telaşlanmış gibi görünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı, Sage?" diye soruyor, kendini sakın olmaya zorladığı belli, sesi ölçülü ve nazik.

"Sana bir şey vermem gerek." Pelerininin içine uzandım ve Elim titreyerek Beyaz Asa'nın spiral şeklindeki sapına sarılıyor ve ona doğru uzatıyorum, elimde acı parlıyor.

Elloren'in kafası kanlı hızlı çizgilerimi görünce dehşet içinde geriye doğru sarsıldı. "Kutsal Kadim Kişi, ne oldu?"

Yüzüm acıyla buruşurken içimden meydan okuma kükrüyor. "Dilek tutma törenimi onurlandırmadım." Onun yanından kulübesine doğru bakıyorum,

ve sisin içinden zarif bir arabaya bakarken, Büyücü Konseyi Yan tarafına *M* yazılmış.

Kutsal Kadim Kişi, teyzesi. Vyvian Damon. Burada olmalı.

"Elloren." Asayı ona doğru itiyorum, umutsuzca al. "*Lütfen*. Fazla zamanımız yok! Onu sana vermem gerekiyor. Sana gitmek *istiyor*."

"Ne demek istiyorsun, bana mı gitmek *istiyor*?" Kaşları gergin bir şekilde Asa'ya bakıyor ve almak için hareket etmiyor. "Sage, bunu nereden buldun?"

"Sadece *al*!" Kalbim hızla çarpıyor. *Vyvian Damon ve askerleri çoktan buradalar. Daha fazla zaman yok.* "İnanılmaz derecede güçlü. Ve bunu almalarına izin veremezsiniz!"

Elloren sanki kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Kim *onlar*?"

"Gardnerianlar!" Çok yüksek sesle söylüyorum. Keşke onu Anlıyorum.

İnançsız bir nefes almaya zorluyor. "Sage, *biz* Gardnerliyiz."

Umutsuzluk yükseliyor. "*Lütfen*," diye yalvarıyorum ona. "*Lütfen* al onu."

"Ah, Sage," diyor hayıflanarak ve başını sallıyor. "Bir asaya sahip olmam için hiçbir neden yok. Benim sihrim yok..."

Kadim Bir, çok inatçı! "Fark etmez! Senin istiyorlar!" Asayla Gözcülere doğru bir işaret yapıyorum.

Gözcülere bakıyor ve şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor. "Kuşlar mı?"

"Onlar sadece kuş değil. Onlar *Gözcüler*. Büyük karanlık zamanlarında ortaya çıkarlar."

Yüzünden acıma akıyor. Bana inanmadığı çok açık.

"Sage, benimle içeri gel," diyor Elloren, sesi alçak ve nazik. "Amcamla konuşacağız..."

"Hayır!" Güçlü teyzesinin farkında olarak şiddetle karşı çıktım. o kulübede bir yerlerde gizleniyor. "Sana söyledim, o sadece *seni* istiyor! Bu *Beyaz Asa*, Elloren."

Gözlerinde bir kez daha acıma parıldıyor. "Oh, Sage, bu bir çocuk hikayesi."

Tanrılar, Elloren. "Bu sadece bir hikâye değil," diye ısrar ediyorum, dişlerimi sıkarak. "Bana inanmak zorundasınız. Bu *Beyaz Asa*." Tekrar ona doğru itiyorum. *Al onu, Elloren. Al onu.*

Ve sonra, benim büyük şaşkınlığım ve inanılmaz rahatlamamla...o yaptı. Uzandı ve Beyaz Asa'yı eline aldı. Sonra onu pelerininin altına, gözden uzak bir yere, iç cebine soktu.

Gözcülerin görüntüsü zihnimin arkasında yanıp sönüyor ve bakmama gerek kalmadan onların yukarıdaki dallardan kaybolduğunu biliyorum.

Göz ucuyla, vahşi doğada bir hareket görüyorum; at sırtında iki siyah giyimli Vu Trin. Hızla ormanın içinde kayboluyorlar.

bir rahatlama kapladı. *Buradalar. Silahlı korumamız var.*

Elloren ağaçları tarıyor, köşeli yüzü şaşkınlıktan gerilmiş.

"Gittiler, Elloren." Kolunu tuttum, ona anlayacağı bir şekilde bu son talimatı vermek için çaresizce . Ve kulak ver.

"Bunu gizli tut, Elloren! Söz ver bana!"

"Tamam," diye kabul ediyor. "Söz veriyorum." Gözleri çelikleşmiş ve bu kez bana bir zamanlar baktığı gibi bakıyor, bir arkadaş gibi, acıyarak bir anlığına silinip gitti. *O çeliği geliştir bence. Ona ihtiyacın olacak, Elloren Gardner.*

Derin bir iç çekiyorum ve onu serbest bırakıyorum. "Teşekkür ," diyorum ona minnetle. Teyzesinin arabasına doğru bakıyorum.

"Gitmem gerekiyor."

"Bekle," diye yalvardı bana. "Gitme. Her ne oluyorsa... Sana yardım etmek istiyorum."

Bana yardım edemezsin. "Bebeğimi istiyorlar, Elloren," diyorum ona, sesim çatlayarak.

"Bebeğini *kim* istiyor?" diye sorar, sesi şoktan tizleşmiştir.

Öfkeli bir gözyaşını kabaca siliyorum ve tekrar Büyücü Konseyi arabasına doğru bakıyorum. "Öyle." Fyn'ir'i kalbime yakın bir şekilde kucaklıyorum ve ailemin malikânesine dönüp bakıyorum.

Onu asla tutamayacaklar, pişmanım. Benim güzel bebeğim. Babam Ona asla gülümsemeyin, onunla oynamayın ve ona gurur ve sevgiyle bakmayın.

"Keşke..." Uzaktan söylüyorum. "Keşke aileme açıklayabilseydim gerçekte neler olup bittiğini. *Görmelerini* sağlamak için. Ama onlar *inanıyor.*" Ona dönüyorum, yüz ifadem sertleşiyor. "Konsey onu, Elloren. Onun şeytan olduğunu düşünüyorlar. Teyzen bu yüzden burada." "Hayır, Sage," diyor başını sallayarak. "O benimle konuşmak için burada. ..hakkında."

Kendi başımı şiddetle sallıyorum. "*Hayır.* Bebeğim için geliyorlar. Ve onlar gelmeden buradan gitmeliyim." Derin bir nefes alıyorum ve Fyn'ir'e sıkıca sarılıyorum. Gitme vaktimiz geldi.

Ailemin evini bir daha asla göremeyeceğim.

Za'ya'nın sonsuz nazik sözleri zihnimde yankılanıyor. *Bazen yeni bir yuva kurmanız gerekir. Ve... bu iyi olabilir, hmm? Bunun inancına tutunmalısın.*

Elloren'in eli nazikçe kolumun üzerine geliyor. "Bütün bunları hayal ediyorsun, Sage. Kimsenin bebeğine zarar vermek istemesine imkan yok."

Hayal kırıklığı bir an için içimde yükseliyor ve Elloren'in olaylara iyi huylu, pembe bakışını kıskanıyorum. Bu olacak parçalandığında, ezici bir kesinlikle fark ettim ki, bu naiflik Onun. "Hoşça kal Elloren," diyorum ona, birbirimizi bir daha görüp görmeyeceğimizi merak ederek. "İyi şanslar."

Elloren Gardner'a son bir kez bakıyorum, sonra dönüp vahşi doğaya doğru ilerliyorum.

"Bekle!" Elloren sesleniyor ama kendimi onu duymazdan gelmeye zorluyorum. Artık her şey ona bağlı. Ona öğretilen her şeyi unutmak, böylece hepimiz için Galliana gibi olabilir.

* * *

Kız kardeşlerime ulaştığımda Tu Jyn ve bir başka büyücü Kon Yi yakınlarda duruyorlar, benim atım ve onların iki aygırı ağaçlara bağlanmış.

Retta ve Clover bana doğru koşuyor, eteklerime yapışıyor ve büyücülere açık bir korkuyla bakıyorlar.

"Haklıydın," diyor Tu Jyn bana ağırbaşlı bir şekilde. "Gardnerianlar sen ayrıldıktan kısa bir süre sonra karakolumuza seni aramaya geldiler."

"Beni nasıl buldular?" Telaşla soruyorum. Tu Jyn başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Kız kardeşlerime bakıyorum, sonra Tu Jyn'e düzgün bir bakış atıyorum. "Onları da yanımda getiriyorum. Onlarsız gitmeyeceğim."

Tu Jyn sırtıyor. "Peki o zaman. Gelmek zorundalar, değil mi?" "Ah, Tu," diye nefes alıyorum, gözlerim . "*Khuy lon.*" *Teşekkür* .

Tuniğimin kenarında küçük bir çekiştirme hissediyorum. "Bizi koruyacaklar mı?" Retta bana küçük, korkak bir sesle soruyor, büyücülere belirsizlikle bakıyor.

"Seni koruyacağım," diyorum ona, Rivyr'in bana verdiği asayı kınından . "Ben bir Işık Büyücüsüyüm. Güçlü ."

Hem Retta hem de Clover bu cesur açıklamam karşısında yüreklenmiş görünüyorlar ve ben de onların işaretlenmemiş ellerini görünce yürekleniyorum.

Ellerin bu şekilde kalacak, yemin ederim.

Fyn'ir'i pelerinin altına sabitliyorum, kanatları kundaklanmış ve gizlenmiş, ellerim artık serbest. Sonra Tu Jyn atıma binerken bana yardım ediyor ve Kon Yi de kız kardeşlerimi büyücülerin kısıraklarına bindiriyor.

Büyücüler göğüslerine takılı yıldız silahlarını zarifçe sırtlarından atıyor ve kız kardeşlerimin arkasına oturmak için kendilerini yukarı çekiyorlar. Retta ve Clover gözlerini kocaman açmış ve sessiz bir şekilde bana bakıyorlar.

"Hazır mısın, Gardnerian?" Tu Jyn alaycı bir gülümsemeyle bana soruyor, sıska Clover ölümcül gri formuyla sarılmış.

Gardnerian.

Bu kelimenin artık bana tam uymadığını fark ettim. Ben Gardneryyalıyım, evet, ama bu kelime artık kim olduğumu tam olarak anlatmıyor. Artık halkımın "saf" anlayışına hiçbir şekilde uymuyorum.

Ama saflık Fyn'ir'in olmaması demek. Ra'Ven yok. Asa yok, güç yok.

Dudaklarımda beklenmedik bir gülümseme beliriyor ve fark ediyorum ki, dizginleri tutarken ellerim yansa da, belirsiz bir gelecek için bildiğim her şeyi geride bırakıyor olsam da...

Bir daha asla saf olmak istemiyorum.

"Ben hazırım," diyorum ona. Tu Jyn yere küçük bir rune-taşı atıyor, izlerimizi Beşinci Bölük'ten bile gizleyecek bir rune İz sürücüler. Taş mavi bir parıltı yayar ve bu parıltı kısa bir süre içinde göz alabildiğine uzanan orman zemininde çatırdayan bir enerji ağına dönüşür.

Soluk altın rengi güneş ışığının ilk huzmeleri ağaçların arasından süzülürken.

Tu Jyn elini kaldırıp yere atıyor ve yola koyuluyoruz, ormanın içinden hızla geçiyoruz, yeşil bir bulanıklık heyecan verici bir şekilde yanımdan akıp gidiyor

Amazakaran topraklarına doğru geri dönerken hızlanacağız.

Oğlumu saklamak için mükemmel bir yer.

* * * * *

Laurie Forest'ın Kara Cadı'sında Elloren'in Beyaz Asa ile maceralarının başlangıcı için okumaya devam edin

Teşekkür

Her şeyden önce, eşim Walter'a yılmaz ve coşkulu desteği için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Destansı kızlarım Alex, Willow, Taylor ve Schuyler'a bu yazarlık işinde beni destekledikleri ve her yönden harika oldukları için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Merhum annem Mary Jane Sexton'a ve yakın arkadaşım Diane Dexter'a sunuyorum. En zor görünen anlarda İkinizin de bana ve bu seriye ne kadar inandığınızı hatırladım. Cesur mirasınız bana ilham vermeye devam ediyor.

Kayınvalidem Gail Kamaras'a, baldızım Jessica Bowers'a ve Keith Marcum'a tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar.

Harika yazar kardeşim Bay Beanbag'e her zaman harika olduğu ve beni her zaman desteklediği için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Desteğin ve mizahın için yeğenim Noah'a da teşekkürler. Harikasın!

Uluslararası yazı grubu arkadaşlarım yazarlar Cam M. Sato ve Kimberly Ann Hunt'a her hafta inanılmaz yeteneklerinizi ve dostluğunuzu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. İkinizle birlikte bu yazma yolculuğunda olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Yazar/editör Dian Parker'a, inanılmaz yeteneğini benimle paylaştığı için ve yazar Eva Gumprecht'e

Vermont'un merkezindeki tüm yazar topluluğuna ilham veriyor.

Liz Zundel'e yazma yeteneğini ve dostluğunu paylaştığı için teşekkür ederim. Seni seviyorum Liz. Ve teşekkürler Betty - sana da çok sevgiler.

Teşekkürler Suzanne. Geçtiğimiz yılki desteğiniz her şeydi.

Harlequin TEEN'deki yazar arkadaşlarıma milyonlarca teşekkürler. Hepinize ve yeteneklerinize hayran olmakla kalmadım, aynı zamanda desteğiniz ve dostluğunuz için de minnettarım.

Utah'ın yazarlarına (yeni favori yerim) ve Teksas'ın kütüphanecilerine (bana hepinizin harika olduğu söylenmişti ve şimdi bu övgünün yerinde olduğunu biliyorum)

tanıdığım için çok mutluyum. Tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

YALSA'ya ve beni ve serimi destekleyen tüm kütüphanecilere - siz muhteşemin tanımısınız.

Jessie'ye teşekkür ederim. Ve geçtiğimiz yıl boyunca beni destekleyen tüm yazarlara teşekkür ederim. Sizi tanıdığım ve olağanüstü kitaplarınızı okuma ayrıcalığına sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum!

Lorraine'e bu kadar olumlu destek için teşekkürler. Seni seviyorum, üniversiteli oda arkadaşım :)

Burlington Yazarlar Atölyesi'ne ve 2017 yazarlarına teşekkür ederiz. Tüm desteğiniz ve sonsuz yetenek ve yaratıcılığınızı benimle paylaştığınız için ilk grup.

Mike Marcotte, web sitemle ilgili tüm teknik destek için teşekkür ederim.

Yerel yazarlar Rickey, Kane ve Ryan'a ve geçen yıl boyunca bana ve serime destek olan diğer tüm Vermont yazarlarına (sizler bir ordusunuz) teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım. Ayrıca Vermont Güzel Sanatlar Koleji'ne yıl boyunca verdiği tüm destek için teşekkür ederim. Siz büyülmüş bir ilham kaynağısınız ve yetenekli ve destansı insanlar.

Dan ve Bronwyn'e teşekkür ederim (sizi seviyorum çocuklar) ve sana da desteğin ve dostluğun için teşekkür ederim John.

Kellogg Hubbard Kütüphanesi'ndeki tüm kütüphanecilere serime gösterdikleri heves ve destek için kocaman bir teşekkür. Ve kütüphaneci Loona'ya tüm desteği için teşekkür ederim.

Burlington, Vermont'taki Phoenix Books; Montpelier, Vermont'taki Bear Pond Books ve Barre, Vermont'taki Next Chapter Bookstore da dahil olmak üzere bu seriye ilgi gösteren tüm kitapçılara teşekkür ederiz.

Ayrıca, kitapçılara da teşekkür ederiz

Burlington, Vermont, Barnes & Noble'da YA bölümünde çalışıyorum, sınırsız coşkunuz için.

İnternette bana destek olan tüm blog yazarlarına ve okuyuculara - hepiniz çok eğlenceli ve harikasınız. Burada olmaktan keyif alıyorum

dizi yolculuğu hepinizle birlikte! Tüm notlar, mektuplar ve harika fikirler için teşekkür ederim!

Duyarlı beta okuyucularıma: Anlayışlı önerileriniz ve kapsayıcı vizyonunuzla bu kitabı çok daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Kalan kusurlar tamamen bana .

En sevdiğim iki yazar olan Tamora Pierce ve Robin Hobb'a destekleri ve övgüleri için teşekkür ederim. Size asla teşekkür edemeyeceğim. Yeterince.

Olağanüstü yetenekli ses okuyucum Amy McFadden'a teşekkür ederim.

Ve Harlequin TEEN'deki herkese kocaman bir teşekkür ve Hem beni hem de bu seriyi destekleyen HarperCollins'e. Sizin kalibrenizdeki insanlarla çalışabildiğime inanamıyorum.

Harlequin TEEN'in yayın yönetmeni Natashya Wilson'a her şey için teşekkür ederim. Ve olağanüstü editörüm Lauren Smulski'ye her bir kitabımı kilometrelerce daha iyi hale getirdiği için teşekkür ederim. Gabrielle Vicedomini'ye de yardımları ve detaylara gösterdiği büyük özen için teşekkürler.

Harlequin alt haklar ekibinden Reka Rubin ve Christine Tsai'ye Kara Cadı'nın büyük hayranları oldukları için teşekkür ederiz Chronicles'a ve kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurlarla buluşturma çabalarınıza teşekkür ederim.

Shara Alexander, Laura Gianino ve Megan Beatie'ye teşekkür ederiz, Linette Kim, Evan Brown, Amy Jones, Bryn Collier, Aurora Ruiz, Krista Mitchell ve bu serinin tanıtımına yardımcı olan pazarlama ve tanıtım alanındaki diğer herkes.

Harlequin'in yetenekli sanat departmanından Kathleen Oudit ve Mary Luna'ya muhteşem kapaklarım ve haritam için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Destekleri için satış ekibine ve özellikle Kara Cadı Günlükleri'ne olan sınırsız hevesiniz için Gillian Wise'a çok teşekkürler.

Harlequin TEEN'in dijital tanıtımcılarına/sosyal medya ekibine çok teşekkür ederiz: Eleanor Elliott, Larissa Walker, Monika Rola ve Olivia Gissing.

Son olarak, harika menajerim Carrie Hannigan'a ve HSG Ajans'taki diğer herkese tüm destekleri için teşekkür ederim.

Kara Cadı Günlükleri'ne yıllarca inandım. Hepinize sevgilerimi sunuyorum.

* * * * *

*Laurie Forest'in Kara Cadı'sında Elloren'in Beyaz Asa ile maceralarının
başlangıcı için okumaya devam edin*

Kara Cadı

tarafından Laurie Forest

Önsöz

Orman çok güzel.

Onlar benim arkadaşlarım, ağaçlar ve bana gülümsediklerini hissedebiliyorum.

Kuru çam iğnelerini tekmeleyerek, kendi kendime şarkı söyleyerek ilerliyorum,

Arada bir dönüp gülümseyen ve beni takip etmem için cesaretlendiren sevgili amcam Edwin'in peşinden gidiyorum.

Üç .

Ormanda hiç bu kadar uzağa yürümemiştik.

Macera içimi aydınlatıyor. Aslında, ormana neredeyse *hiç* gitmiyoruz. Ve Edwin Amca *sadece* beni getirdi. Kardeşlerimi evde, uzakta bıraktı.

Ona yetişmek için çabalıyorum, kıvrımlı köklerin üzerinden atlıyor, sarkan dallardan kaçıyorum.

Sonunda ormanın derinliklerinde güneşli bir açıklıkta duruyoruz.

"Al, Elloren," dedi amcam. "Senin için bir şeyim var." Bir dizinin üzerine eğiliyor, pelerininin cebinden bir sopa çıkarıyor ve küçük yumruğuma bastırıyor.

Bir hediye!

Bu özel bir çubuk, hafif ve havadar. Gözlerimi kapatıyorum, ve bir görüntü

Çubuğun çıktığı ağacın görüntüsü aklıma geliyor; büyük, dallı budaklı, güneş ışığıyla ıslanmış ve kuma demir atmış bir ağaç. Gözlerimi açıyorum ve

çubuğu elimde aşağı yukarı zıplatıyorum. Bir tüy kadar hafif.

Amcam pantolonunun cebinden bir mum çıkarıyor, ayağa kalkıyor ve bana dönmeden önce mumu yakındaki bir kütüğün üzerine koyuyor. "Tut şunu

yapış Elloren," diyor eğilip elini benimkinin etrafında tutarken nazikçe.

Ona hafif bir endişeyle bakıyorum.

Eli neden titriyor?

Sopayı daha sıkı kavlıyor, istediğini yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu kadar Elloren," diyor sabırla. "Şimdi senden şunu yapmanı isteyeceğim

bazı komik kelimeler söyle. Bunu yapabilir misin?"

Kesinlikle başımı sallıyorum. Tabii ki yapabilirim. Edwin amcam için her şeyi yaparım.

O kelimeleri söylüyor. Sadece birkaç tane var ve ben yine gururlu ve mutlu hissediyorum. Başka bir dilde olmalarına rağmen Kulağıma garip gelse de söylemesi kolay. İyi bir iş çıkaracağım ve o da bana sarılacak, hatta belki evden ayrılmadan önce yeleğinin içine sakladığını gördüğüm pekmezli kurabiyelerden biraz verecek.

Kolumu düz ve doğru bir şekilde uzatıyorum ve tıpkı bana söylediği gibi tüy çubuğumu muma . Onu tam hissedebiliyorum, Beni yakından izliyordu, ne kadar iyi dinlediğimi görmeye hazırды.

Ağzımı açtım ve saçma sapan kelimeler söylemeye başladım.

Tuhaf kelimeler dilimden dökülürken, sıcak bir şey Gümbürtü ayaklarımın altındaki zeminden bacaklarıma doğru yükseliyor.

Ağaçlardan bir şey.

İçimden güçlü bir enerji fışkırıyor ve

Sopa. Elim sertçe sarsıldı ve kör edici bir parıltı oldu. Bir patlama.

Sopanın ucundan ateş fışkırdı. Etrafımızdaki ağaçlar birden alevler içinde kaldı. Her yerde ateş var. Kendi sesim

Çığlık atıyor. Ağaçlar kafamın içinde çığlık atıyor. Ateşin korkunç kükremesi. Sopa kabaca ellerimden çekiliyor ve hızla bir kenara atılıyor. Amcam beni tutup kaldırıyor, göğsüne sıkıca bastırıyor ve orman etrafımızda parçalanırken yangından hızla uzaklaşıyor.

* * *

Ondan sonra ormanda işler benim için değişti.

Ağaçların uzaklaştığını ve beni huzursuz ettiğini hissedebiliyorum. Ve vahşi yerlerden kaçınmaya başlıyorum.

Zamanla çocukluk anıları bulanıklaşıyor.

"Bu sadece bir rüya," diyor amcam, uykunun karanlığında yanma sahnesi geri döndüğünde beni teselli ederek. "O zaman hakkında

ormanda dolaşıyordu. O şimşekli fırtına sırasında. Güzel şeyler düşünün ve uykunuza geri dönün."

Bu yüzden ona inanıyorum, çünkü beni önemsiyor ve bana için hiçbir neden vermedi.

Orman bile onun sözlerini yankılıyormuş gibi görünüyor. *Uyumaya* devam et, yapraklar rüzgarda hışırdıyor. Ve zamanla anılar, derin ve karanlık bir kuyunun dibine düşen bir taş gibi kaybolur.

* * *

Karanlık kabuslar alemine.

On dört yıl sonra.

Bölüm 1: Halfix

"Al bakalım, seni aptal lcaral!"

Genç komşularıma eğlenerek bakıyorum, taze toplanmış sebze ve otlardan oluşan bir sepet kalçamda dengede duruyor, sonbahara yakın hafif bir soğuk ılık güneş ışığında kendini belli etmek için mücadele ediyor.

Emmet ve Brennan Gaffney, siyah saçları, orman yeşili gözleri ve halkım Gardnerya Büyücüleri tarafından çok değerli görülen hafif ışıltılı tenleriyle altı yaşında ikizler.

İki çocuk gürültülü oyunlarına ara verip umutla bana bakıyorlar. Serin, güneşli çimenlere oturmuşlar, oyuncakları etrafa saçılmış.

Parlak boyalı ahşap figürler arasında tüm geleneksel karakterler yer alıyor. Siyah saçlı Gardnerya askerleri, koyu renk tunikleri parlak gümüş kürelerle işaretlenmiş, ellerinde asaları ya da kılıçlarıyla yiğitçe duruyorlar. Çocuklar askerleri geniş, düz bir taşın üzerine askeri düzende dizmişler.

Ayrıca her zamanki baş kötüler de var: parlayan gözleri, geniş, kötü niyetli sırtışlara bürünmüş yüzleri, korkutmak için tam boyutlarına kadar gerilmiş siyah kanatları, yumruklarında ateş topları olan şeytani lcaral iblisleri. Çocuklar bunları bir kütüğün üzerine dizmiş, sopa ve iplerden yaptıkları bir mancınıkla askerlerin bulunduğu yönden onlara taş fırlatmaya çalışıyorlar.

Çeşitli yan karakterler de var: uzun siyah saçlarıyla güzel Gardnerya bakireleri; kötü Lupin şekil değiştiricileri- yarı insan, yarı kurt; yeşil pullu Yılan Elfler; ve gizemli Vu Trin büyücüleri. Onlar çocukluğumun hikaye kitaplarından ve şarkılarından karakterler, bana eski kırkyama yorgan kadar tanıdıklar yatağımda yatan.

"Neden buradasınız?" Çocuklara vadinin aşağısına, Gaffney'lerin malikânesine ve geniş plantasyonuna doğru bakarak soruyorum. Eliss Gaffney genellikle ikizleri eve yakın bir yerde tutuyor.

"Annem ağlamayı kesmiyor." Emmet kaşlarını ve bir kurt yaratığının kafasını yere vurur.

"Sakin söyleme!" Brennan azarlıyor, sesi tizleşiyor. "Babam seni bunun için kırbaçlayacak! Söyleme dedi!"

Brennan'ın korkusuna şaşırmadım. Mage Warren Gaffney'nin hızlı arkadaşı ve çocukları tarafından korkulan sert bir adam olduğu biliniyor. Ve on dokuz yaşındaki kızı Sage'in ürkütücü bir şekilde ortadan kaybolması onu daha da sertleştirdi.

Gaffney'lerin malikânesine yine yıpranmış bir endişeyle bakıyorum. , Sage? Mutsuzca merak ediyorum. Bir yıldan uzun süredir iz bırakmadan kayıp. *Ne olmuş olabilir ki?*

Sana ne oldu?

Sıkıntılı bir iç çekiyorum ve çocuklara dönüyorum. "Her şey ,," diyorum, onları rahatlatmaya çalışarak. "Bir süre burada kalabilirsiniz. Hatta akşam yemeğine bile kalabilirsiniz."

Çocuklar neşelenir ve biraz rahatlamış görünürler.

"Gel bizimle oyna, Ellore," diye yalvarıyor Brennan şakacı bir şekilde tuniğimin kenarından tutarken.

Kıkırdıyorum ve Brennan'ın saçlarını karıştırmak için uzanıyorum. "Belki daha sonra. Akşam yemeğini hazırlamaya yardım etmeliyim, ."

"İcaral'ları yeniyoruz!" Emmett haykırır. Göstermek için İkarallerden birine bir taş fırlatır. Taş küçük iblisle çarpışır ve onu çimlerin üzerine savurur. "İkaralleri yenip yenemeyeceğimizi görmek ister misin? kanatlarını mı ?"

Küçük figürü elime alıyorum ve başparmağımı boyanmamış tabanında gezdiriyorum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve sık taçlı, kıvrımlı dalları ve narin beyaz çiçekleri olan büyük bir ağacın görüntüsü zihnimi dolduruyor.

Buzlu Hawthorne. Bir çocuk oyuncağı için ne kadar zarif bir ahşap.

Gözlerimi açıyorum, görüntüyü çözüyorum, tekrar ona odaklanıyorum. iblis oyuncağın turuncu gözleri. Ağacı bir kez daha hayal etme dürtüsüyle savaşıyorum, ama bu tuhaf eğlendirmekten daha iyisini biliyorum.

Çoğu zaman, bir tahta parçasını tutarken gözlerimi kapatırsam, ağacın kaynağını tam olarak hissedebiliyorum. Şaşırtıcı detaylarla. Ağacın doğduğu yeri görebilir, köklerinin altındaki zengin, balçıklı halının kokusunu alabilir, uzanmış yapraklarına vuran güneşi hissedebilirim.

Tabii ki bu hayalleri kendime saklamayı öğrendim.

Böyle garip bir doğa saplantısı Fae-kanını çağrıştırıyor ve Edwin Amca bundan asla bahsetmemem konusunda beni uyardı. Biz Gardnerianlar safkan bir ırkız, putperest ırkların lekelerinden arınmışız. bizi çevreliyor. Ve benim aile soyum en güçlü, en saf Büyücü kanına sahip.

Ama sık sık endişeleniyorum. Eğer bu doğruysa, o zaman neden böyle şeyler görüyorum? "Oyuncaklarına daha dikkat etmelisin," diye nazikçe azarlıyorum

Ağacın aklımdan çıkmayan görüntüsünü silkeleyip figürü yere bıraktığımda çocuklar.

Edwin Amca ve iki oğlumla paylaştığım küçük kulübeye yaklaştığımda çocukların büyük savaşlarının sesi uzaklara doğru kayboluyor. Kardeşlerim. Geniş araziden at ahırlarımıza doğru bakıyorum ve irkiliyorum.

Büyük, zarif bir araba oraya park edilmiş. Gardneria'nın en yüksek yönetim kademesi olan Büyücü Konseyi'nin arması arabanın yan tarafına ustalıkla resmedilmiş; zarif, kıvrımlı bir hatla işlenmiş altın bir *M* harfi.

Emmet ve Brennan'ın oyuncaklarının gerçek hayattaki versiyonları olan dört askeri muhafız oturmuş yemek yemektedir. Asker gibi giyinmişler.

Göğüslerinde gümüş küreler olan siyah tunikler, yanlarında asalar ve kılıçlar.

Teyzemin arabası olmalı, başkolması mümkün değil. Teyzem iktidardaki Yüksek Büyücü Konseyimizin bir üyesidir ve her zaman silahlı bir maiyetle seyahat eder.

İçimi bir heyecan kaplıyor ve adımlarımı hızlandırıyorum, Erthia'nın her yerinden beni buraya neyin getirmiş olabileceğini merak ediyorum.

güçlü teyzesini uzak Halfix'e .

Onu beş yaşımdan beri görmedim.

* * *

O zamanlar onun yakınında, Gardneria'nın hareketli liman kenti ve başkenti Valgard'da yaşıyorduk. Ama onu neredeyse hiç görmüyorduk.

Bir gün, hiç beklenmedik bir anda, teyzem amcamın keman dükkanının ön odasında belirdi.

"Çocuklara istek testi yaptırdınız mı?" diye sordu, sesi hafifti ama gözleri buz gibi keskindi.

Edwin Amca'nın arkasına saklanmaya çalıştığımı, tuniğine yapıştığımı, zarif yaratık karşısında nasıl büyülendiğimi hatırlıyorum.

"Elbette, Vyvian," diye cevap verdi amcam kız kardeşine duraksayarak. "Hem de birkaç kez."

Şaşkınlıkla amcama baktım. Her ne kadar tüm Gardnerya'lıların bu teste tabi tutulduğunu bilsem de çocukları vardı.

"Peki ne buldun?" diye sordu araştırarak.

"Rafe ve Elloren güçsüz," dedi hafifçe kayarak Vyvian Teyze'yi görmemi engellerken ve beni gölgeler içinde bırakırken. "Ama Trystan. Çocuğun biraz büyü var." "Emin misin?"

"Evet, Vyvian, oldukça."

İşte o zaman bizi ziyaret etmeye başladı.

Kısa bir süre sonra amcam beklenmedik bir şekilde şehir hayatından soğudu. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ve kardeşlerimi şu anda yaşadığımız yere götürdü. Küçük Halifax'e. Gardneria'nın en kuzeydoğu ucunda.

Hiçliğin tam ortasında.

* * *

Kulübemizin köşesini döndüğümde mutfak penceresinden adımın sesini duyuyorum ve kayarak duruyorum.

"Elloren artık çocuk *değil*, Edwin." Teyzemin sesi .

Sebze ve otlardan oluşan sepetimi yere koyup çömeliyorum.

Amcamın sert bir cevap verme çabası, sesinde bir gerginlik titremesiyle, "O daha çok genç," dedi.

Wandfasting mi? Kalbim hızlanıyor. Benim yaşımdaki Gardnerya kızlarının çoğunun çoktan evlendiğini biliyorum - genç erkeklere ömür boyu büyümlü bir şekilde bağlılar. Ama biz burada çok izole durumdayız, etrafımız dağlarla çevrili.

Oruç tuttuğunu bildiğim tek kız Sage, o da kalktı ve ortadan kayboldu.

"On yedi geleneksel yaşıdır." Teyzemin sesi biraz sinirli geliyor.

"Geleneksel yaş olması umurumda değil," diye ısrar ediyor amcam, ses tonu güven kazanıyor. "Daha *çok genç*. O *muhtemelen* bilemez Bu yaşta ne istediğini. Dünyaya dair hiçbir şey görmedi..." "Çünkü sen onun hiçbir şey görmesine *izin* vermiyorsun."

Amcam itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama yengem onun sözünü kesiyor. "Hayır, Edwin. Sage Gaffney'nin başına gelenler hepimiz için bir uyanış çağrısı olmalı. İzin ver Elloren'i kanatlarımın altına alayım. Onu en iyi genç erkeklerle tanıştıracayım. Ve onlardan birine güvenli bir şekilde sonra, onu Büyücü Konseyi'ne çırak olarak vereceğim. Onun geleceğini ciddiye almaya başlamalısınız."

"Onun geleceğini ciddiye alıyorum, Vyvian, ama o hala çok fazla karar vermek *için* genç."

"Edwin." Teyzemin yumuşak sesinde bir meydan okuma notası var. "Beni meseleyi kendi ellerime almaya zorlayacaksın."

"Unutuyorsun Vyvian," diye karşı çıkıyor amcam, "ailenin en büyük erkeği benim ve bu nedenle Elloren'le ilgili her konuda son sözü ben söylerim ve ben öldüğümde son sözü sen değil Rafe söyleyecek."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. Amcamın *bu* argümana başvurmaya karar verdiğine göre ince buz üzerinde yürüdüğünü - aslında aynı fikirde olmadığını bildiğim bir argüman. Her zaman Gardnerya güç yapısının kadınlara karşı ne kadar adaletsiz olduğundan yakınıyor ve haklıdır da. Çok az Gardneryalı kadının asa büyü vardır, benim güçlü büyükanm nadir bir istisnadır. Güçlü Büyücülerimizin neredeyse tamamı erkek, sihrimiz erkeklerden daha kolay geçiyor.

Bu da erkeklerimizi evde ve toprakta hükümdar yapar.

Ancak Edwin Amca, halkımızın bunu çok ileri götürdüğünü düşünüyor: Konsey onayı dışında kadınlara asa yok; bir ailenin nihai kontrolü her zaman en büyük erkeğe verilir; ve en yüksek mevkiimiz hükümet, Yüksek Büyücülük makamı, sadece bir erkek tarafından tutulabilir.

Bir de amcamın en büyük sorunu var: Kadınlarımızın giderek daha genç yaşta evlilik bağıyla .

"Onu sonsuza kadar koruyamayacaksın," diye ısrar ediyor teyzem. "Bir gün sen gittiğinde ne olacak ve tüm uygun erkekler

çoktan evlendiniz mi?"

"*Olacak* olan şu ki, dünyada kendi yolunu çizmek için gerekli araçlara sahip olacak."

Teyzem buna gülüyor. Gülüşü bile zarif. Bana güzel bir şelaleyi düşündürüyor. Keşke ben de gülebilsen. "Peki tam olarak nasıl 'dünyada kendi yolunu çizecek?'"

"Onu üniversiteye göndermeye karar verdim."

İstemsizce içime çekebildiğim kadar hava çekiyorum ve orada tutuyorum, nefes alamıyorum, hareket edemeyecek kadar şoktayım. Aralarındaki duraklama

Konuşma bana teyzemin de muhtemelen aynı tepkiyi verdiğini söylüyor.

Verpax Üniversitesi. Kardeşlerimle birlikte. Başka bir ülkede Hep birlikte. Gerçekleşebileceğini hiç hayal etmediğim bir rüya. "Onu oraya *ne* için gönderdin?" diye soruyor teyzem, dehşete düşmüş bir halde.

"Eczacılık mesleğini öğrenmek için."

İçimde sersemlemiş bir sevinç kabarıyor. Yıllardır Edwin Amca'ya beni göndermesi için yalvarıyorum. Bizimkinden daha fazlasına açtım. küçük bir kütüphane ve evde yetiştirilen bitkiler. Orada okuyan Trystan ve Rafe'i tutkuyla kıskanıyorum.

Verpax Üniversitesi. Verpacia'nın hareketli . Onunla eczacı laboratuvarları ve seralar. Meşhur Gardnerya Athenaeum'u kitaplarla dolup taşıyor. Eczacılık malzemeleri Verpacia'nın pazarlarına Doğu'dan ve Batı'dan akıyor, ülke merkezi bir ticaret yolu.

Zihnim heyecan verici olasılıklarla dönüyor.

"Hadi Vyvian," diye amcam. "Bu kadar sinirli görünme. Eczacılık bilimleri kadınlar için saygın bir meslektir ve Elloren'in sessiz, kitapsever doğasına Büyücü Konseyi'nden daha çok uymaktadır hiç . Elloren bahçelerini, ilaç yapmayı ve benzeri şeyleri çok sever. Bu konuda oldukça iyidir."

Rahatsız edici bir sessizlik oluşur.

"Bana bu konuda kesin bir tavır almaktan başka çare bırakmadınız," diyor teyzem, sesi alçalmış ve sertleşmiş. "Elloren'in Üniversite ondalık vergisine bir guldenden bile ekleyemeyeceğimin farkındasınızdır."

"Ben de öyle bekliyordum," diyor amcam soğukkanlılıkla. "İşte bu yüzden Elloren'in ondalık vergisini mutfak işçiliğiyle ödemesini ayarladım."

"Bu *duyulmamış* bir şey!" diye haykırıyor teyzem. Sesi gergin ve öfkeli bir hal alıyor. "Bu çocukları Kelt köylüleri gibi yetiştirmişsin," çıkışıyor, "ve açıkçası, Edwin, bu utanç verici. Kim olduğumuzu unuttun. *Daha önce hiç* Gardnerili bir kız duymadım, özellikle de Elloren'in konumu, böylesine seçkin bir aileden gelmesi ve *Mutfak*. Bu Urisk ve Keltler için bir iş, Elloren gibi bir kız için *değil*. Üniversitedeki akranları *şok* olacak."

Büyük bir şey bana çarptığında korkuyla sıçırıyorum. Döndüğümde ağabeyim Rafe yanıma çökmüş, kocaman sırtıyordu.

"Seni şaşırttı mı, abla?"

Bu kadar uzun boylu ve iri yapılı birinin bir kedi kadar sessiz hareket edebilmesi beni aşıyor. Olağanüstü gizliliğinin vahşi doğada dolaşarak ve avlanarak geçirdiği onca zamandan kaynaklandığını düşünüyorum. Belli ki

Avdan yeni dönmüştü, yayı ve sadağı bir omzuna asılmıştı, diğer omzunda ise baş aşağı duran ölü bir kaz vardı.

Kardeşıme sert bir bakış attım ve onu susturmak için parmağımı kaldırdım.

Vyvian Teyze ve Edwin Amca dilek tutma tartışmalarına yeniden başladılar.

Rafe merakla kaşlarını kaldırıyor, hâlâ gülümsüyor ve başını pencereye doğru eğiyor. "Ah," diye fısıldar, omzunu

benimkini dostluk içinde. "Senin romantik geleceğin hakkında

konuşuyorlar." "En iyi kısmı kaçırдың," fısıldıyorum. "Daha önce Edwin Amca öldüğünde benim efendim ve efendimiz olacağından bahsediyordum."

Rafe kıkırdar. "Evet, demir yumruklu kurallarına benim için bütün ev işlerimi yapmanı sağlayarak başlayacağım. *Özellikle* de bulaşık."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ve seni Gareth ile evlendireceğim." Beni yemlemeye devam ediyor.

Gözlerim ve ağzım açık kaldı. Gareth, iyi arkadaşımız çocukluk, benim için bir kardeş gibidir. Ona karşı hiçbir romantik ilgim yok.

"Ne?" Rafe güler. "Çok daha kötüsünü yapabilirdin, biliyorsun." Omzumun hemen üzerinden bir şey gözüne çarpıyor ve gülümsüyor

genişler. "Bakın kimler . Merhaba, Gareth, Trystan."

Trystan ve Gareth kulübenin köşesini döndüler ve bize doğru yaklaşıyorlar. Gareth'la göz göze geliyorum ve hemen yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve utangaç bir ifade takınıyor.

Çok utandım. Belli ki Rafe'in alay ettiğini duymuş.

Gareth benden birkaç yaş büyük, yirmi yaşında, iri yarı, sağlam yapılı, koyu yeşil gözlü ve hepimiz gibi siyah saçlı. Ama dikkate değer bir fark var: Gareth'in siyah saçlarında bir parça gümüş var.

Gardnerianlar için alışılmadık bir durumdu ve pek çok kişi tarafından onun saf olmayan kanının bir işareti olarak yorumlandı. Bu, Gardnerianlar için

hayatı boyunca alay konusu oldu. "Mongrel", "Elfling" ve "Fae-blood" diğer çocukların ona taktığı isimlerden sadece birkaçı. Bir gemi kaptanının oğlu olan Gareth, alaylara metanetle katlandı ve çoğu zaman babasıyla birlikte denizde teselli buldu. Ya da burada, bizimle.

Rahatsız edici bir kızarıklık yüzümü ısıtıyor. Gareth'ı kardeşim gibi seviyorum.

Ama kesinlikle ona oruç tutmak istemiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor küçük kardeşim Trystan, Rafe ve beni pencerenin altında çömelmiş görünce şaşırdı. "Kulak misafiri oluyoruz," diye fısıldıyor Rafe neşeyle.

"Neden?"

Rafe, "Ren oruç üzere," diye cevap verir.

"Değilim," diye karşı çıkıyorum, yüzümü buruşturarak Rafe'ye bakıyorum, sonra tekrar başımı kaldırıp

Trystan, baş döndürücü bir mutlulukla taşıyor. Sırıtmaya başladım. "Ama ben

Üniversiteye gidiyorum."

Trystan şaşkınlıkla bir kaşını kaldırır. "Şaka yapıyorsun." Rafe neşeyle, "Hayır," diye cevap verir.

Trystan bana onaylayarak bakıyor. Sessiz, çalışkan küçük kardeşimin üniversiteyi sevdiğini biliyorum. Trystan aramızdaki tek Büyülü bir güce sahip ama aynı zamanda yetenekli bir yay yapımcısı ve fletcher. Henüz on altı yaşındayken Gardner Silah Loncası'na kabul edilmiş ve orduda çıraklık yapmaya başlamıştır.

"Bu harika Ren," diyor Trystan. "Yemekleri birlikte yiyebiliriz."

Rafe, Trystan'ı sahte bir ciddiyetle susturur ve pencereye doğru ilerler.

Bizimle dalga geçen Trystan, sıırım gibi gövdesini çömeliyor.

Rahatsız görünen Gareth da aynısını yapar.

"Yanılıyorsun Edwin. Onu önce biriyle evlendirmeden üniversiteye gönderemezsin." Teyzemin otoriter sesi kenarlarından yıpranmaya başlıyor.

"Neden?" diye soruyor amcam ona. "Kardeşleri çözüldü. Ve Elloren aptal değil."

"Sage Gaffney aptal değildi," diye uyarıyor teyzem, sesi karanlık. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, her türden uygun olmayan türler: Kelts, Elfhollen... Hatta bu yıl iki tane Icaral var. Evet, Edwin, *İkarallar*."

Gözlerim fal gibi açıldı. Icaral iblisleri! Üniversiteye mi gidiyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir? Kelt köylüleri ve Elfollen yarım ırkları neyse de, İkarallar! Telaşla Rafe'e bakıyorum. sadece omuz silkiyor.

"Şaşırtıcı değil, gerçekten," diyor teyzem, sesi tiksindim. "Verpacian Konseyi melezlerle dolu. Üniversite hiyerarşisinin gibi. *Saçma sapan* bir seviyede ve açıkçası bu çok tehlikeli." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Marcus Vogel Yüksek Büyücü seçildikten sonra durumu düzeltecektir."

"*Eğer*, Vyvian," diye karşı çıkıyor amcam. "Vogel kazanamayabilir." "Oh, kazanacak," diye bağılıyor teyzem.

"Desteği giderek artıyor."

"Bunların Elloren'le ne alakası var gerçekten anlamıyorum," diye araya giriyor amcam, alışılmadık bir sertlikle.

"Bu Elloren'le *ilgili* çünkü onun geleceğini mahvedebilecek ve tüm aileye kötü yansıyabilecek, hiç de uygun olmayan bir romantik birlikteliğe sürüklenme potansiyeli var. Şimdi, onun yaşındaki neredeyse tüm Gardnerya kızları gibi o da *evlendirilirse*, güvenle üniversiteye gidebilir-"

"Vyvian," diye ısrar ediyor amcam, "ben bu konuda kararımı verdim. Bunu değiştirmeyeceğim."

Sessizlik.

"," Teyzem derin bir onaylamazlıkla iç geçiriyor. "Şu anda oldukça kararlı olduğunuzu görebiliyorum, ama en azından bir sonraki bir hafta kadar benimle kalacak. Valgard buradan Üniversite'ye giderken bu çok mantıklı."

"," diye teslim oluyor bıkkınlıkla.

"Pekâlâ," dedi, sesi parlayarak, "*bu meselenin* hallolduğuna sevindim. Şimdi, yeğenlerim pencerenin altında  melmeyi bırakıp içeri gelir ve bize katılırlarsa, onları görmek çok güzel olur. herkes."

Gareth, Trystan ve ben küçük bir başlangıç yaptık.
Rafe bana dönüyor, kaşlarını kaldırıyor ve sırtıyor.

Bölüm 2: Vyvian Teyze

Ben mutfağa doğru ilerlerken Gaffney ikizleri vızıldayarak yanımdan geçip gidiyorlar; mutfak artık dostça ve gürültülü bir sesle dolu.

Teyzem, Rafe'yi selamlamak için iki yanağından öperken sırtı bana dönük bir şekilde duruyor. Amcam Gareth ile tokalaşıyor ve ikizler oyuncaklarını onun incelemesi için kaldırırken neredeyse Trystan'dan sarkıyorlar.

Teyzem Rafe'i serbest bırakıyor, boyunun ne kadar hayranlıkla bakmayı bırakıyor ve tek bir akıcı, zarif hareketle bana doğru dönüyor.

Bakışları üzerimde parlıyor ve donup kalıyor, gözleri sanki bir hayaletle yüz yüze gelmiş gibi irileşiyor.

Herkes neyin yanlış gittiğini merak ederek dikkatini bize yöneltince oda sessizleşiyor. Sadece amcam şaşkın görünmüyor; yüz ifadesi tuhaf bir şekilde karanlık ve endişeli.

"Elloren," diye nefes Vyvian Teyze, "sen mutlak bir büyükannenin görüntüsü."

Bu büyük bir iltifat ve buna inanmak istiyorum. Büyükannem sadece halkımın en güçlü Büyücülerinden biri değildi, aynı zamanda çok güzel olduğu da düşünülürdü.

"Teşekkür ederim," diyorum utanarak.

Gözleri sade, ev yapımı kıyafetlerime doğru kayıyor.

Küçükçük dünyamızda yeri olmayan biri varsa o da mutfak, teyzem. Orada duruyor, hırpalanmış ahşap mobilyaların, ocağımızda kaynayan çorba ve güveç tencerelerinin ve tavandan sarkan kuru ot demetlerinin arasında beni inceliyor.

Bir çiftçinin pazar tezgahında asılı güzel bir tablo gibi.

Göz kamaştırıcı, siyah, vücuda oturan tünığine bakıyorum. uzun, koyu renk etek, narin, kıvrımlı sarmaşıklarla işlenmiş ipek. Teyzem, Gardnerya kadınının tam bir örneğidir.

Beline kadar uzanan siyah saçları, koyu yeşil gözleri ve ellerini işaretleyen kıvrımlı siyah değnek çizgileri gibi görünmesi gerekiyordu.

Birdenbire kendi üzücü durumumun farkına vardım. Görünüşüm. On yedi yaşındayım, uzun ve inceyim, siyah saçlarım ve orman yeşili gözlerim halamla aynı, ama benzerlik burada bitiyor. Biçimsiz kahverengi yün bir tunik ve etek giymişim, makyajım yok (hiç makyajım yok), saçlarım her zamanki dağınık topuzuna bağlanmış ve yüzüm teyzeminki gibi pürüzsüz, güzel hatlara değil, keskin, sert açılara sahip.

Teyzem öne atılıyor ve beni kucaklıyor, belli ki benim kadar dehşete düşmemiş. Her iki yanağımı da öpüyor ve geri çekiliyor, elleri hâlâ kollarımın üst kısmını kavıyor. "Ben sadece *Ona bu* kadar benzediğine *inanamıyorum*," diyor hayranlıkla. Gözleri hüznle büyüyor. "Keşke onu tanıyabilseydin, Elloren."

"Ben de öyle," diyorum ona, teyzemin onayı içimi ısıtıyor.

Vyvian Teyze'nin gözleri duyguyla parlıyor. "O *harika* bir Büyücüydü. *Şimdiye kadarkilerin* en iyisi. Bu gurur duyulacak bir miras."

Amcam mutfakta koşuşturmaya, çay fincanlarını ve tabakları yerleştirmeye, onları biraz fazla yüksek sesle masaya vurmaya başladı. Telaşlanırken bana bakmıyor ve onun bu tuhaf davranışı karşısında kafam karışıyor. Gareth odun sobasının yanında duruyor, kaslı kollarını kavuşturmuş, teyzemi ve beni dikkatle izliyor.

"Yolculuktan sonra yorulmuş olmalısın," diyorum teyzeme. gergin ve onun yüce huzurunda olmaktan heyecanlıydı. "Neden oturup dinlenmiyorsun? Ben de çayın yanına bisküvi getireyim."

Ben yiyecekleri getirirken Vyvian Teyze de Rafe ve Trystan'a masada katılıyor ve Edwin Amca herkese çay koyuyor.

"Elloren." Yengem çayını yudumlamak için duraksıyor. "Amcanla konuşmama kulak misafiri olduğumu biliyorum ve iyi ki de olmuşsun. Üniversiteye gitmeden önce oruç tutmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şimdi, Vyvian," diye araya giriyor amcam, neredeyse çaydanlığı düşürerek, "bu açmanın bir anlamı yok. Sana kararımın kesin olduğunu söylemiştim."

"Evet, evet, Edwin, ama kızın fikrini almanın bir zararı yok, değil mi? Sen ne dersin, Elloren? Senin yaşındaki genç kızların çoğunun çoktan evlendiğini ya da evlenmek üzere olduğunu biliyorsun."

Yanaklarım ısındı. "Ben, şey... bu konu hakkında hiç konuşmadık." Trystan ve Rafe oturmuş ikizlerle ve oyuncaklarıyla oynarken onlara imreniyorum. Neden bu konuşma Rafe hakkında değil? O on dokuz yaşında!

"Şey-" teyzem amcama onaylamayan bir bakış fırlattı "-bu konuyu konuşmanızın tam zamanı. Kulak misafiri olduğun gibi, yarın ayrılırken seni de yanımda götürreceğim. Önümüzdeki birkaç haftayı birlikte geçireceğiz ve sana dilek tutma hakkında her şeyi ve bildiklerimi anlatacağım.

Üniversite hakkında. Ayrıca Valgard'dayken sana yeni bir gardırop alacağız ve kardeşlerin bir iki günlüğüne bizimle buluşabilir. Buna ne dersin?"

Yarın yola çıkıyorum. Valgard ve Üniversite için! İzole Halifax'ten dışarı çıkma düşüncesi içimde heyecan dalgaları yaratıyor. Yüzünde tedirgin bir ifade olan amcama bakıyorum, dudakları sımsıkı büzülmüş.

"Bu hoşuma gider Vyvian Teyze," diye kibarca cevap veriyorum, heyecanımı bastırmaya çalışarak.

Gareth bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve ben de başımı soru sorarcasına ona doğru eğiyorum.

Teyzem gözlerini Gareth'a diyor. "Gareth," diyor hoş bir şekilde, "Denizcilik Loncası başkanlığından emekli olmadan önce babanla birlikte çalışma ayrıcalığına sahip oldum."

"Emekli olmadı," diye düzeltiyor Gareth, ses tonunda sert bir meydan okuma var. "İstifa etmek zorunda kaldı."

Mutfak sessizleşiyor, ikizler bile havadaki ani gerginliği hissediyor. Amcam Gareth'la göz göze geliyor ve sanki temkinliymiş gibi başını hafifçe iki yana sallıyor.

"Şey," dedi teyzem, hala gülümseyerek, "kesinlikle aklından geçenleri çok açık konuşuyorsun. Belki de politika konuşmak en iyisi eğitimi tamamlamış olan bizlere bırakılmalı."

"Gitmem gerekiyor," diye anons ediyor Gareth, sesi kısık. Bana döndü. "Ren, Valgard'a gittiğinde seni görmeye geleceğim. Belki seni yelkene çıkarabilirim."

Teyzem beni dikkatle inceliyor. Gareth ile ilişkimin doğası hakkında kafasında nasıl bir sonuç oluşturduğunu fark ederek kızarıyorum. Çok hevesli bir cevap verip yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum. Ama Gareth'ın duygularını da incitmek istemiyorum.

", orada görüşürüz," diyorum Gareth'a, "ama yelken için zamanım ."

Gareth teyzeme kırıgın bir bakış fırlatıyor. "Sorun değil Ren. Belki seni en azından aileme merhaba demen için getirebilirim. Babamın seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

Teyzeme bakıyorum. Sakince çayını yudumluyor ama Gareth'ın babasından bahsedince dudağının kenarı seğiriyor.

"Bu hoşuma gider," diyorum temkinli bir şekilde. "Onu uzun zamandır görmedim." "Peki o zaman," diyor Gareth, yüzü gergin, "ben ."

Rafe onu için ayağa kalkar, masadan iterken sandalyesinin ayakları ahşap zemine çarparak gıcırda.

Trystan da ayağa kalkıyor, onu amcam ve ikizler takip ediyor ve tüm erkekler mutfaktan çıkıyorlar. Oturdum, kendimi bilinçli hissediyordum.

Teyzem ve ben yalnızız.

Sakin sakın çayını yudumluyor ve beni inceliyor, zeki gözlerle bakıyor. "Gareth sana *oldukça* ilgi duyuyor gibi görünüyor, canım," diye düşünüyor.

Yüzüm tekrar ısınıyor. "Hayır... değil," diye kekeliyorum. "O sadece bir arkadaş."

Teyzem öne doğru eğiliyor ve güzel, kaymaktaşıdan elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Artık bir çocuk değilsin, Elloren. Gittikçe daha fazla, geleceğinizi tuttuğunuz arkadaşlarınız belirleyecek." Bana bakıyor. Sonra anlamlı bir şekilde arkasına yaslandı ve yüz ifadesi aydınlandı. "Amcanın sonunda aklının başına gelmesine ve seninle vakit geçirmesine izin vermesine *çok* sevindim.

benimle biraz zaman geçir. Tanışmanı *çok* istediğim birkaç genç adam var."

* * *

Akşam yemeğini yedikten sonra, yemekten arta kalanları beslediğimiz birkaç domuza götürmek için dışarı çıkıyorum. Günler kısılıyor, gölgeler uzuyor ve bir soğukluk giderek artıyor. sürünüyor, güneşin onunla gücü gittikçe azalıyor.

Önceleri, gün ışığında, üniversiteye gitme fikri heyecan verici bir macera gibi görünüyordu, ancak gecenin gelgiti yavaşça içeri girerken, onunla birlikte gelen endişeyi hissetmeye başladım.

Daha geniş bir dünyayı görmeye ne kadar hevesli olsam da, bir yanımda burada amcamla birlikte sakin bir hayat sürmeyi, bahçelerle ve hayvanlarla ilgilenmeyi, basit ilaçlar yapmayı, keman yapmayı, okumayı, dikiş dikmeyi *seviyor*.

Çok sessiz. Çok güvenli.

Uzaklara bakıyorum, ikizlerin oynadığı bahçeyi geçiyorum, Gaffney'lerin çiftliklerini ve malikanelerini geçiyorum, yayılan vahşi doğayı geçiyorum, ötedeki dağlara bakıyorum - dağlar ve güneş arkalarından batarken her şeyin üzerine koyu gölgeler düşürüyor.

Ve orman, vahşi orman.

Gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum ve şu ilginç şekilleri seçiyorum Birkaç büyük beyaz kuş vahşi doğadan uçarak geldi. Daha önce gördüğüm tüm kuşlardan farklılar, kocaman, kanat çırpıyorlar, o kadar hafifler ki yanardöner gibi görünüyorlar.

Onları izlerken garip bir önsezi duygusuna kapılıyorum, sanki yeryüzü ayaklarımın altından kayıyormuş gibi.

Bir an için kalçamda dengelediğim domuz dışkısı sepetini unutuyorum ve bazı büyük sebze kalıntıları yere düşüyor donuk bir gümbürtüyle. Aşağı bakıyorum ve onları sepete geri toplamak için eğiliyorum.

Tekrar doğrulup garip beyaz kuşları aradığımda gitmişlerdi.

Bölüm 3: Vedalar

O gece sessiz yatak odamdayım, masamdaki fenerin yumuşak ışığıyla hafifçe aydınlanıyorum. Toplanırken elim bir gölgenin içinden geçiyor ve durup ona bakıyorum.

Tüm Gardnerililer gibi benim tenim de karanlıkta belli belirsiz parıldar. Bu İlk Çocuklar'ın işareti, yukarıdaki Kadim Olan tarafından üzerimize konuldu ve bizi Erthia'nın gerçek sahipleri olarak işaretledi.

En azından kutsal kitabımız *Kadimlerin Kitabı* bize böyle söylüyor.

Vyvian Teyze'nin benim için getirdiği seyahat sandığı yatağın üzerinde açık duruyor. Annem ve babam Diyar Savaşı'nda öldükten sonra üç yaşındayken kardeşlerimle birlikte amcamın yanına geldiğimizden beri amcamdan bir günden fazla ayrı kalmadığımı fark ediyorum.

Bu, on üç yıl boyunca süren kanlı bir çatışmaydı ve büyükannemin savaşta ölümüyle sona erdi. Ama bu gerekli bir savaştı, kuşatılmış ülkem savaşın başında acımasızca saldırıya uğradı ve yağmalandı. Savaş sona erdiğinde, Gardneria Alfsigr Elfleri, orijinal büyüklüğünün on katı ve bölgedeki yeni, büyük güç.

Hepsi büyükannem Kara Cadı sayesinde.

Babam Vale, yüksek rütbeli bir Gardnerya askeriydi ve annem Tesla, Kelt kuvvetleri saldırdığında onu ziyaret ediyordu. Birlikte öldüler ve kısa süre sonra amcam bizi yanına aldı.

Küçük beyaz kedim Isabel, sandığıma atlıyor ve eski kırkyama yorganımdan bir ip çekmeye çalışıyor. Bu annemin bana hamileyken yaptığı yorgan ve onunla ilgili sahip olduğum tek canlı anıyla bağlantılı. Kendimi ona sardığımda, annemin bana ninni söyleyen sesini hafifçe duyabiliyor ve neredeyse kollarının beni sardığını hissedebiliyorum. Ne kadar kötü bir gün geçirmiş olursam olayım, sadece sarılmak

Bu yorganın içinde olmak beni başka hiçbir şeyin rahatlatamadığı kadar rahatlatıyor.

Sanki sevgisini yumuşak kumaşın içine dikmiş gibi.

Sandığımın yanında eczacı çantam duruyor, şişeler düzgünce istiflenmiş, aletler sabitlenmiş, ilaçlar titizlikle hazırlanmış. Ben Şifalı bitkilere ve otlara olan bu ilgim annemden bana miras kaldı. Kendisi yetenekli bir eczacıydı ve geliştirdiği birçok yaratıcı tonik ve iksirle tanınırdı.

Eczacı malzemelerimin yanında kemanım duruyor, kılıfı açık, kehribar rengi, lake ahşabı fener ışığını yansıtıyor. Parmaklarımı kemanımın üzerinde gezdiriyorum.

Kemanın pürüzsüz yüzeyi.

Bu enstrümanı ben yaptım ve ondan ayrılmamın imkanı yok. Keman yapmayı bilmemem *gerekıyor*, çünkü kadınlar müzik zanaatkârları loncalarına girmeme izin verildi. Amcam bana öğretmekte tereddüt etti, ancak zaman geçtikçe doğal yeteneğimin farkına vardı ve yumuşadı.

Keman yapımıyla ilgili her şeyi seviyorum. Ellerim her zaman ahşaba çekilmiştir, tarafından rahatlatılmıştır ve sadece dokunarak ne tür olduğunu, ağacın sağlıklı olup olmadığını, ne tür bir sesi destekleyeceğini söyleyebilirim. Saatlerce kendimi oymaya, zımparalamaya verebilirim,

Ham ahşabı keman parçalarının zarif şekillerine dönüştürüyor.

Bazen birlikte oynuyoruz, amcam ve ben, özellikle kış akşamları ocağın ışığında.

Kapının kibarca çalınması hayallerimi yıkıyor ve amcamın açık kapı aralığında durduğunu görmek için dönüyorum.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Amcamın yüzü loş, sıcak ışıktaki her zamankinden daha yumuşak ve nazik. Ancak sözlerinde rahatsız edici bir endişe var.

"Hayır," diye cevap veriyorum tereddütle. "Toplanmayı bitirmek üzereyim."

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, tereddüt ederek. Başımı sallıyorum ve yorgansız, kimsesiz ve yabancı görünen yatağıma oturuyorum. Amcam yanıma oturuyor.

"Kafanın oldukça karışık olduğunu tahmin ediyorum," diyor. "Teyzen birkaç ay önce senin geleceğini konuşmak üzere bizi ziyaret edebileceğini söyledi. Ben de ayarlamaları yapmaya başladım. Üniversite ile. Her ihtimale karşı. Bir gün senin için gelmesinin mümkün olduğunu biliyordum ama bunun en azından birkaç yıl daha sürmeyeceğini umuyordum."

"Neden?" diye sordum. Vyvian Teyze'nin bana neden bu kadar ani bir ilgi duyduğunu ve Edwin Amca'nın bundan neden bu kadar rahatsız olduğunu inanılmaz merak ediyorum.

Amcam kenetlenmiş ellerini sıkıyor. "Çünkü ben inanmıyorum Teyzenin geleceğin için istediği şey mutlaka senin için en iyisidir." Duraklıyor ve derin bir iç çekiyor. "Seni ve kardeşlerini kendi çocuklarımmışsınız gibi sevdiğimi biliyorsun."

Omzuna doğru eğildim. Yün yeleği kaşındırıyor. Kolunu bana doluyor ve dağınık sakalından kopan birkaç tüy yanağımı gıdıklıyor.

"barındırmaya ve korumaya çalıştım," diye devam ediyor, "ve umarım ailen burada olsaydı, neden böyle kararlar aldığımı anlardı."

"Ben de seni seviyorum," diyorum, sesim çatlıyor, gözlerim yaşlarla doluyor.

Uzun zamandır dışarı çıkmak istiyordum ama aniden aklıma geldi. -Amcamı ve sevgili evimi uzun bir süre göremeyeceğim. Belki bahara kadar.

"Peki, şimdi, bu nedir?" diye soruyor ve beni rahatlatmak için omzumu ovuyor.

"Her şey çok *hızlı gelişti*." Gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Gitmek istiyorum ama... Seni özleyeceğim. Ve Isabel de." Isabel, belki de bu ihtiyacımı hissederek rahatlıyor, kucağıma atlıyor, mırlıyor ve beni yoğuruyor.

Ve ben gidince yalnız kalmanı istemiyorum.

"Oh, böyle," diyor amcam bana daha sıkı sarılırken. "Ağlama. Isabel'e iyi bakacağım ve yakında onu göreceksin. Sen farkına bile varmadan *dönmüş* olacaksın. maceralar."

Gözyaşlarımı siliyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Ben bakmıyorum.

Aciliyeti anlıyorum. Bir yere gitmeme izin verme konusunda hep çok isteksizdi, beni hep burada, evde tutmak istiyordu. Neden sonunda gitmeme izin vermek için bu kadar çabuk karar verdi?

Belki de gözlerimdeki soruları gören amcam derin bir iç geçiriyor. "Teyzen, Rafe ve ben burada olduğumuz sürece kız isteme konusunu zorlayamaz ama okul konusunu zorlayabilir.

Önce seç. O yüzden ben . Üniversite'nin eczacılık okulunda bazı bağlantılarım var, bu yüzden sana orada bir yer bulmak hiç de zor olmadı."

"Neden Yüksek Büyücü Konseyi'nde Vyvian Teyze'nin yanında çıraklık yapmamı istemiyorsun?"

"Bu sana uymuyor," diye açıklıyor başını sallayarak. "Bir şeyin peşinden gitmeni istiyorum..." Bir an tereddüt ediyor. "Daha *huzurlu* bir şey."

Bana anlamlı anlamlı bakıyor, sanki bir sırrı iletmeye çalışıyormuş gibi Umut ve belki de dile getirilmemiş bir tehlike... Sonra başını ona doğru iten Isabel'i sevmek için uzanıyor ve memnuniyetle mırıldanıyor.

Tuhaf vurgusuyla kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Eğer sana sorarlarsa," diyor kediye odaklanarak, "seni zaten test ettim ve sende büyü yok."

"Biliyorum, ama... Hatırlamıyorum."

"Şaşırtıcı değil," diyor dalgın bir şekilde, okşamaya devam ederken Kedi. "Çok gençtiniz ve sihriniz olmadığı için pek akılda kalıcı değildi."

Büyüsü olmayan ya da en iyi ihtimalle zayıf büyü olan çoğu Gardnerlinin aksine sadece Trystan'ın büyüü vardır. Trystan'ın *bir sürü büyüü* var. Ve özellikle tehlikeli olan silah büyüü konusunda eğitilmiş. Ama amcam evde asa ya da büyü kitaplarına izin vermediği için Trystan'ın bana neler yapabileceğini hiç gösteremedi.

Edwin Amca'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, ifadesi kararıyor. "Bana söz vermeni istiyorum, Elloren," diyor, ses tonu alışılmadık derecede acil. "Teyzen sana ne kadar baskı yaparsa yapsın, Büyücü Konseyi'ne çırak olmak için okulu bırakmayacağına dair bana söz ver."

Bu konuda neden bu kadar ciddi olduğunu anlamıyorum. Annem gibi eczacı olmak istiyorum, bizimkilerin yanında çırak değil. yönetim konseyi. Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ve eğer bana bir şey olursa, birine bağlanmak için bekleyeceksin. Önce eğitimini bitireceksin."

"Ama sana hiçbir şey olmayacak."

"Hayır, hayır, değil," diyor güven verici bir şekilde. "Ama yine de bana söz ver."

İçimde tanıdık bir endişe mantarları. Hepimiz amcamın bir süredir hastalıklarla mücadele ettiğini, yorgunluk ve halsizliğe yatkın olduğunu biliyoruz.

eklemlerinde ve akciğerlerinde sorunlar var. Kardeşlerim ve ben

bunu konuşmak için. O bizim için çok uzun zamandır bir ebeveyndi - gerçekten hatırlayabildiğimiz tek ebeveyn. Onu kaybetmeyi düşünmek bile çok korkunç.

"Tamam," diyorum. "Söz veriyorum. Bekleyeceğim."

Bu sözleri duyunca amcamın yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboluyor. Onaylayarak omzuma vuruyor ve ayağa kalkıyor, ayağa kalkarken eklemleri çatırdıyor. Duraklıyor ve elini şefkatle başıma koyuyor. "Git

Üniversiteye." diyor. "Eczacılık mesleğini öğren. Sonra Halfix'e geri dönün ve burada mesleğinizi icra edin."

Sürünen endişenin bir kısmı soğuk ellerini geri çeker.

Kulağa hoş geliyor. Belki genç bir adamla tanışırım. Bir gün oruç tutmak istiyorum. Belki oruç tuttuktan sonra, hızlı arkadaşım ve ben buraya, Halfix'e yerleşebiliriz.

"," diye kabul ediyorum, olarak.

Tüm bunlar ani ve beklenmedik oldu ama tam da istediğim şeydi. Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak.

"Biraz uyu," dedi bana. "Yarın önünde uzun bir yolculuk var."

"Tamam," dedim. "Sabah görüşürüz." "İyi geceler. İyi uykular."

Gidişini izliyorum, kapıyı nazikçe kapatmadan önce gördüğüm son şey utangaç, dostça gülümsemesi.

Bölüm 4: Beyaz Asa

Penceremden gelen keskin bir tıkırtıyla uyandım. Yatağımdan sıçrayıp pencereye doğru bakıyorum ve dışarıda bir dalın üzerinde oturmuş, dikkatle bana bakan kocaman beyaz bir kuşun görüntüsüyle irkiliyorum.

Dağlardan uçarken gördüğüm kuşlardan biri.

Kanatları şafağın mavi ışığına karşı o kadar beyaz ki, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyorlar.

Kuşa ne kadar yaklaşabileceğimi görmek için yataktan sürünerek çıkıyorum.

Ürkütüyorum ama fazla uzaklaşamıyorum. Yatakla bağlantımı kaybettiğim anda kuş sessizce kocaman kanatlarını açıyor ve uçarak gözden kayboluyor. I

büyülenmiş bir şekilde pencereye koştu.

Orada, onu hala görebiliyorum, sanki beni takip etmem için çağırıyormuş gibi sabit bir şekilde bana bakıyor.

Tarlanın karşısında, bizim arazimizi Gaffney'lerin arazisinden ayıran uzun çitin yanında.

Gelişigüzel giyinip dışarı koşuyorum, her şeyi kaplayan ve tanıdık manzarayı uhrevi bir şeye dönüştüren garip mavi ışık tarafından anında tüketiliyorum.

Kuş hala bana bakıyor.

Ona doğru yürüyorum, tuhaf renkli manzara bana bir rüyadaymışım gibi hissettiriyor.

Tekrar uçup gittiğinde yaratığa oldukça yaklaşmıştım, bahçenin yanından geçerken solumdaki çit kısa bir süreliğine kayboldu. sık çalılar ve ağaçlar.

Saklambaç oynayan bir çocuk gibi içimde bir heyecan hissederek takip ediyorum. Köşeyi dönüp küçük bir açıklığa ulaşıyorum ve orada ne olduğunu görünce korkuyla sıçrayıp neredeyse ters yöne doğru fırlıyorum.

Beyaz kuş, diğer iki kuşla birlikte uzun bir ağaç dalının üzerinde oturuyor.

Hemen aşağıda, yüzü sarkan bir kapüşonun gölgesinde saklı, siyah pelerinli hayalet bir figür duruyor.

"Elloren." Ses tanıdık geliyor ve koşmaya başlamadan önce beni durduruyor. Bunun kim olduğunun farkına varmak içime çöküyor.

"Sage?" Aynı hem şaşırdım hem de kafam karıştı, kalbim korkudan yerinden fırlayacak gibi oldu.

Çitin hemen ötesinde duruyor. Sage Gaffney, komşumuzun büyük kızı.

Dikkatli bir şekilde, onun hareketsiz figürüne doğru ilerliyorum. Yukarıdaki dikkatli kuşlar. Yaklařtıķça, mavi ışıkta yüzünü seçmeye başlıyorum, zayıf, dehşete düşmüş ifadesi beni ürkütüyor. Her zaman hoş, sağlıklı görünen bir kızdı, bir üniversite öğrencisi ve Gardneria'nın en zengin adamlarından birinin kızıydı. Dindar ailesi onu on üç yaşındayken, Gardnerya'nın saygın ailelerinden birinin oğlu olan Tobias Vassilis ile evlendirmiştir. Sage her şeye sahipti.

Gardner'lı bir kızın hayal bir şey.

Ancak üniversiteye başladıktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Ailesi bir yıldan fazla bir süre onu aradı ama boşuna.

Ama yine burada, sanki ölümden dirilmiş gibi.

"?" Kekeliyorum. "Ailen *her yerde* seni arıyordu..."

"Sesini alçalt, Elloren," diye emrediyor, gözleri korku dolu ve huzursuzca etrafta geziniyor. Kaçmak için hazır ve nazır görünüyor, sırtından büyük bir seyahat çuvalı sarkıyor. Pelerininin altında bir şey hareket ediyor, taşıdığı bir şey.

"Pelerininin altında ne var?" şaşkınlıkla sordum.

"Oğlum," diyor çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Senin ve Tobias'ın bir oğlu mu var?"

"Hayır," diye düzeltiyor beni sertçe, "o Tobias'ın *değil*." Tobias'ın adını öylesine saf bir nefretle söylüyor ki irkiliyorum. Ve çocuğu saklıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Sage?" Sesimi alçak tutuyorum, onu zaten olduğundan daha fazla ürkütmek istemiyorum.

"Sana bir şey vermem gerekiyor," diye fısıldıyor ve titreyen eliyle pelerininin altına sakladığı bir şeye uzanıyor. Zarif bir şekilde oyulmuş sapından yukarı doğru spiraller çizen uzun, beyaz bir asa çıkarıyor, ucu o kadar beyaz ki bana kuşların kanatlarını hatırlatıyor. Ama gözlerim asadan hızla uzaklaşarak eline doğru çekildi.

Bileğinden yukarı doğru devam eden ve pelerininin kolunun altında kaybolan derin, kanlı kırbaç izleriyle kaplı.

Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. "Kutsal Kadim Kişi, ne oldu?"

Gözleri tekrar sertleşmeden önce kısa bir süreliğine umutsuzlukla doluyor, ağzında acı bir gülümseme oluşuyor. "Arzu yeminime sadık kalmadım," diye fısıldıyor acı acı.

Oruç tutmamanın kötü sonuçlarına dair hikayeler duymuştum.

Bak.

"Elloren," diye yalvarıyor, dehşet dolu bakışları geri dönüyor. Sanki asayı almamı istiyormuş gibi asayı bana doğru itiyor. "*Lütfen*. Fazla zamanımız yok! Onu sana vermem gerekiyor. Sana gitmek *istiyor*."

"Bana gitmek istiyor da ne demek?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Sage, bunu nereden buldun?"

"Sadece *a!*" diye ısrar ediyor. "İnanılmaz derecede güçlü. Ve *almalarına* izin veremezsin!"

"*Onlar* kim?"

"Gardnerianlar!"

İnançsız bir nefes almaya zorluyorum. "Sage, *biz* Gardnerlıyız."

"*Lütfen*," diye yalvarıyor. "*Lütfen* al onu."

"Ah, Sage," diyorum başımı sallayarak. "Bir asaya sahip olmam için hiçbir neden yok. Benim sihrim yok..."

"Önemli değil! Senin istiyorlar!" Elindeki asayla yukarıdaki ağaca doğru bir işaret yapıyor.

"Kuşlar mı?"

"Onlar sadece kuş değil! Onlar *Gözcüler*. Büyük karanlık zamanlarında ortaya çıkarlar."

Bunların hiçbiri mantıklı değil. "Sage, benimle içeri gel." Elimden geldiğince yatıştırıcı olmaya çalışıyorum. "Amcamla konuşacağız..."

"Hayır!" diye hırlıyor, geri çekiliyor. "Sana söyledim, o sadece *seni* istiyor!" Yüz ifadesi çaresizleşiyor. "Bu *Beyaz Asa*, Elloren."

İçimde bir acıma duygusu belirdi. "Oh, Sage, bu bir çocuk hikayesi."

Her Gardneryalı çocuğa anlatılan dini bir efsane. İyilik Kötülüğe karşı - Beyaz Asa, Karanlık Asa'ya karşı. Beyaz Asa, ezilenlerin yardımına koşan ve şeytani güçlere karşı kadim, ilkel savaşlarda kullanılan, iyilik için saf bir güç. Karşı Karanlık Asa'nın gücü.

"Bu sadece bir hikâye değil," diye karşı çıkıyor Sage, dişleri gıcırıyor, gözleri çılgına dönmüş. "Bana inanmak zorundasınız. Bu *Beyaz Asa*." Asayı tekrar kaldırıyor ve bana doğru itiyor.

Kızgın, tamamen kızgın. Ama çok tedirgin ve ben onun korkularını yatıştırmak istiyorum. Rahatlıyorum, uzanıp asayı alıyorum.

Sapının soluk ahşabı pürüzsüz ve dokunulduğunda serin, garip bir şekilde kaynağının ağaç olduğuna dair hiçbir his vermiyor. Onu pelerinin altına ve cebime sokuyorum.

Sage sanki ağır bir kurtulmuş gibi anında rahatlamış görünüyor.

Vahşi doğanın başladığı yerin hemen içinde, uzaktaki bir hareket çarpıyor. At sırtında iki karanlık figür belirdi ve kayboldu.

Yine kadar hızlı ki, ışığın bir oyunu mu diye merak ediyorum. Sabahın bu saatinde çok fazla tuhaf, karanlık gölge var. Yukarı bakıyorum

ve beyaz kuşları arıyorum ve bir şeyler görmediğimden emin olmak için iki kez göz kırpmam gerekiyor.

Gittiler. Giderken hiç ses çıkarmadılar. Topuklarımın üzerinde dönüp onları arıyorum. Görünürde yoklar.

"Gittiler, Elloren," diyor Sage, gözleri bir kez daha yaklaşan bir kıyameti sezmiş gibi endişeyle etrafı tarıyor. Kolumu sertçe kavırıyor, tırnakları derimi ısırtıyor.

"Bunu gizli tut, Elloren! Söz ver bana!"

"Tamam," diye kabul ediyorum, onu rahatlatmak istiyorum. "Söz veriyorum."

Sage derin bir iç çekti ve beni serbest bıraktı. "Teşekkür ." Kulübemin olduğu yöne baktı. "Gitmem gerekiyor."

"Bekle," diye yalvardım ona. "Gitme. Her ne ... Sana yardım istiyorum."

Bana ürkütücü derecede safmışım gibi kederli bir şekilde bakıyor. "Bebeğimi istiyorlar, Elloren," diyor, sesi çatlıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Bebeği mi? "Bebeğini kim istiyor?"

Sage titreyen, şekli bozulmuş elinin tersiyle gözlerini siliyor ve kulübeme yan gözle bakıyor. "Öyle!" Omzunun üzerinden bakıyor ve kendi evine acılı bir bakış atıyor. "Keşke... Keşke aileme gerçekte olduğunu açıklayabilseydim. *Görmelerini* sağlamak için. Ama *inanıyorlar*." Kaşları daha da çatılıyor ve

bakışlarını bana dikti. "Konsey onun için geliyor, Elloren. Onun Şeytan olduğunu düşünüyorlar. Teyzen bu yüzden burada."

"Hayır, Sage," diye ısrar ediyorum. "Buraya benimle bekârlığa veda hakkında konuşmaya geldi."

Başını sertçe sallıyor. "Hayır. Benim için geliyorlar. Bebeğim. Ve onlar gelmeden gitmem gerekiyor." Umutsuzca kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir an uzaklara bakıyor. Elini tekrar pelerinin altına saklıyor ve küçük bebeği kucağına . Neden onu görmeme izin vermediğini merak ediyorum.

Koluna dokunmak için uzandım. "Bütün bunları hayal ediyorsun, Sage. Kimsenin bebeğinize zarar vermek istemesine imkan yok."

Bana kızgın bir hayal kırıklığıyla bakıyor, sonra da deliliğe teslim olmuş gibi başını sallıyor. "Hoşçakal, Elloren," diyor sanki acıyormuş gibi Ben. "İyi şanslar."

"Bekle..." Çit hattı boyunca büyük vahşi doğaya doğru yürümeye başladığında yalvarıyorum. Onun hızlı adımlarını takip ediyorum, çit bizi ayırıyor, o uzaklaşırken ona ulaşmak için çitin üzerinden eğiliyorum. karanlık, hayalet gibi bir figür sabahın son sisinin arasından ilerliyordu.

Tam güneş doğarken ağaçlar onu karanlıklarına çeker ve sabahın erken saatlerindeki ürkütücü mavi rüya dünyasını günün berrak, güneşli dünyasına dönüştürür.

Parmaklarım pelerinin altına asayı arıyor, yarı yarıya kaybolmasını bekliyorum, uyurgezer olduğumu ve tüm bunları hayal ettiğimi bulmayı umuyorum. Ama sonra onu hissediyorum - pürüzsüz ve düz ve çok fazla Gerçek.

* * *

Eve geri dönmek için acele ediyorum, güneş ışığı giderek güçleniyor.

Sarsılmış bir halde Edwin Amca'yı bulmaya çalışıyorum. Eminim o ne yapılacağını biliyordur.

Ağaçların etrafından dolanırken, Vyvian Teyze'nin kapıda durmuş beni izlediğini görünce şaşırıyorum, yüz ifadesi okunmuyor.

Onu gördüğümde içimi küçük bir endişe dalgası kaplıyor ve yüz ifademi değiştirmeye çalışarak hemen adımlarımı yavaşlatıyorum

sanki olaysız bir sabah gezintisinden dönüyormuş gibi boş. Ama zihnim karmakarışık.

Sage'in ellerindeki o izler çok korkunçtu. Belki de Sage haklıydı. Belki de Konsey bebeğini almayı planlıyordur.

Ben yaklaşırken Vyvian Teyze başını eğiyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Toplanman bitti mi?" diye soruyor. "Gitmeye hazırız."

Önünde beceriksizce duruyorum, kapıyı kapattığı için ilerleyemiyorum. "Evet, işim bitti." Asanın farkındayım, elim istemsizce ona doğru çekiliyor.

Teyzemin gözleri Gaffney'lerin çiftliğine doğru kayıyor. "Sage Gaffney'i ziyaret ettiniz mi?" Yüzü açık, beni karşılıyor ona güven.

Şok . Sage'in burada olduğunu nereden biliyor?

Kalbim göğsümde güm güm atarken vahşi doğaya doğru bakıyorum.

Sage haklıydı. Vyvian Teyze sadece benim için burada değil. Belli Sage için de burada. Ama bir bebeğe asla zarar vermez, değil mi?

Vyvian Teyze iç geçirir. "Sorun değil, Elloren. Burada olduğunu biliyorum ve onu görmenin çok üzücü olduğunun farkındayım. O... çok sorunlu. Ona yardım etmeye çalışıyoruz ama..." Üzüntüyle başını sallıyor. "O nasıl?" Ses tonu bir anne endişesi gibi. Gerginliğimin bir kısmı hafifler.

"Çok korkmuş." Kelimeler aceleyle döküldü. "Bebek. Birinin ona zarar vermek istediğini düşünüyor. Konsey'den birinin gelip onu kendisinden alacağını düşünüyor."

Teyzem buna şaşırmış görünmüyor. Yetişkinlerin bir çocuğa açıklamak üzereyken kullandıkları türden bir bakışla beni düzeltiyor hayatın bazı talihsiz, rahatsız edici gerçekleri. "Konsey bebeğin velayetini almaya geliyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Vyvian Teyze omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Çocuk deforme olmuş, Elloren. Bir doktorun bakımına ve çok daha fazlasına ihtiyacı var."

"Nesi var bunun?" Nefes alıyorum, neredeyse bilmek istemiyorum.

Vyvian Teyze gözlerime bakıyor, korkunç bir şey olacağını bildiğim şeyi bana söylemekte tereddüt ediyor. "Elloren," diye açıklıyor ciddiyetle, "Sage bir lıcaral doğurdu."

Bu kelimeyi duyunca geri çekiliyorum. *Hayır! Hayır!* . Hayal etmesi bile çok korkunç.

Kötü Kanatlılardan biri, grotesk bir iblis doğurmuş gibi. Sage'in çocuğunu görmeme izin vermemesine şaşmamalı.

Uzaktan atların nal sesleri geliyor ve tepeleri aşip vadiye, Gaffney'lerin malikânesine doğru ilerleyen bir başka Büyücü Konseyi arabası görüyorum. Onu takip eden

At sırtında sekiz Gardner askeri.

"Çocuğa yardım edilebilir mi?" Arabanın ve askerlerin kulübeye yaklaşmasını izlerken sesim şok olmuş bir fısıltıyla çıkıyor.

"Konsey deneyecektir, Elloren." Teyzem bana güvence veriyor. "Kanatları çıkarılacak ve bir Büyücü Rahip çocuğun çarpık ruhunu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacak." Duraklıyor ve bana bakıyor

merakla. "Sage sana başka ne söyledi?"

Bu yeterince basit bir soru ama bir şey beni durduruyor, şekilsiz bir korku. Ve Sage'in zaten yeterince sorunu var.

Belli ki bu asayı çalmış. Hayal ettiği gibi efsanevi bir asa olması mümkün değil ama belli ki pahalı bir asa. Muhtemelen Tobias'a ait.

Tüm bunlar yatışana kadar bekleyip ona geri vermenin bir yolunu bulacağım. Ve Sage'in ormana kaçtığından bahsetmeyeceğim - Konsey'in onu yakında kendi başlarına bulacağından eminim.

"Başka bir şey söylemedi," diye yalan söyledim. "Sadece sana söylediklerimi."

Teyzem onaylarcasına başını sallıyor ve küçük bir iç geçiriyor. "Peki o zaman, bu kadar yeter. Önümüzde büyük bir yolculuk var."

Karşılığında küçük, teslimiyetçi bir gülümsemeyi deniyorum ve Sage'in sırrını ve onu saklamaktan duyduğum suçluluğu içime gömüyorum.

Özel bir ön bakış için okumaya devam edin

Demir Çiçek,

Kara Cadı Günlükleri'nin bir sonraki kitabı!

Telif Hakkı© 2017 yazan Laurie Forest

Demir Çiçek

tarafından Laurie Forest

Önsöz

Direnışe hoş geldiniz.

Başımı sert esen rüzgara karşı eğip meşalelerle aydınlatılmış Üniversite sokaklarında hızla ilerlerken Rektör Yardımcısı Quillen'in sözleri zihnimde yankılanıyor. Pelerinimi gergin bir şekilde çekiyorum, şehrin dört bir yanına asılmış aranıyor posterleri artık gözümü korkutmuyor. Bunun yerine, içimde bir yenilenmiş bir aciliyet ve amaç duygusu.

Yvan'ı bulmam lazım.

Ona Profesör Kristian ve Şansölye Yardımcısı Quillen'in Tierney ve ailesinin Doğu Diyarına kaçmasına yardım edeceklerini söylemeliyim. Profesör Kristian'a gitmemi öneren Yvan'dı, bu yüzden onun Direniş'le bağlantısını biliyor olmalı.

Tierney gibi Yvan'da da Fae kanı olduğu açık. Onun da Batı Diyarı'ndan çıkması gerekiyor.

Yvan'ın bir daha dönmek üzere gideceğini düşününce içimi ani bir duygu seli kaplıyor. Adımlarım yavaşlıyor ve gözlerim yaşıyor. bir meşale direğinin yanında durdum ve kendimi ona dayadım. Zifiri karanlık gökyüzünden kar taneleri düşüyor, buzlu noktaları yüzümün ve ellerimin açıkta kalan derisini iğneliyor, meşale ise donmuş havaya çatırdayan kıvılcımlar saçıyor.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, Gardneria'nın tüm gücü aniden ve sevdiğim herkesi yutmakla tehdit ediyor.

Alfsigr Elfin bilginlerinden oluşan bir küme sessizce yanlarından geçip gider.

Fildişi pelerinlerini sımsıkı sarmış, yağın karın tül perdesinde hayalet gibi süzülürken bana doğru üstünkörü bir bakış atıyorlar. Onları izliyorum Kendimi derin nefesler almaya ve gözyaşlarımı bastırmaya zorlarken soluk şekiller bulanıklaşıyor, sonra puslu beyaza karışıyor.

Kendimi harekete geçirerek karla kaplı sokaklarda ilerlemeye devam ediyorum. Sonunda, ana mutfağın arka girişine giden dolambaçlı yola geliyorum ve bir kutsanmışlık dalgası

İçeri adımımı attığım anda sıcaklık beni sarıyor. Yvan'ı bulma umuduyla etrafıma bakıyorum ama orada sadece Fernyllia'yı buluyorum.

uzun mutfak masalarından birinden yapışkan ekmek hamuru kalıntıları.

"Ah, Elloren." Fernyllia beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, soluk gül Yüzü ışıltılı, beyaz saçları topuzundan kurtuldu. "Bu geç saatte sizi buraya getiren nedir?"

Onun sakin tavrı benim çalkantılı duygularımla o kadar çelişiyor ki düşüncelerim bir an için karmakarışık oluyor. "Yvan'ı arıyorum."

Fernyllia kıllı fırçasıyla arka kapıya doğru işaret ediyor. "Ondan domuzlara biraz atık getirmesini istedim. Birkaç tane daha var. Kovalar dışarı çıkacak. Sanırım ikimiz de bir ya da iki tane alırsak, işi bitirebilir ve onu birkaç seferden kurtarabiliriz?"

"Elbette," diye hevesle kabul ediyorum.

"Sen önden git, ben hemen arkanda olacağım."

Ağır kovalardan ikisini kaldırıyorum, kollarımdaki kaslar kolayca Aylarca mutfakta çalıştıktan sonra ağırlığı emiyor. Arka kapıyı omuzlarımla açıp tepeye, çiftlik hayvanlarına doğru ilerliyorum. ahır, soğuk bir rüzgar ışıltılı karı döndürüyordu.

Ahırın kapısından içeri adımımı attığımda, boğuk bir konuşma sesi kulaklarıma ulaşıyor. Temkinli bir şekilde seslere doğru ilerliyorum ve tırmıkların, çapaların ve küreklerin tahta saplarının arasından bakıyorum. İki tanıdık yüz beliriyor ve donup kalıyorum.

Yvan ve Iris.

Yvan'ın ifadesi ciddi, tıpkı onunki gibi, gözleri birbirlerine odaklanmış. Ve birbirlerine *çok* yakın duruyorlar.

"Herkese demir testi yapmaya başlayacaklar," diyor Iris titreyen bir sesle Yvan'a. "Yapacaklarını biliyorsun. Buradan gerek. *Hemen* çıkmalıyım."

Sözlerinin anlamı içimde dolaşırken düşüncelerim karmaşaya dönüşüyor.

Iris... Fae mi?

Iris'in mutfakta ütüye dokunduğunu gördüğüm tek bir anı bile hatırlamakta zorlanıyorum ve Yvan'ın aksine onun ütüye hiç yaklaşmadığını fark ediyorum.

demir tencereler ya da soba. Her zaman hamur işleri ve ekmek hazırlar.
Her zaman.

Eğer demir testine tabi tutulmaktan bu kadar korkuyorsa. Iris tam kanlı bir Fae olabilir. *Büyüleyici, tıpkı Tierney gibi.*

Iris yalvarırcasına Yvan'a bakarken ağlamaya başlar. Yvan onu nazikçe kucaklar ve güçlü kollarıyla ona yumuşak bir şekilde mırıldanır. Başını omzuna eğerek onu kendine yakın tuttu, karmakarışık kahverengi saçları kızın altın rengi saç tellerine karıştı.

Yvan'ın kolları tarafından sarılan kişi olmak için duyduğum yasak ve tamamen bencilce arzusun yanı sıra, lanetli büyükanneme tıpatıp benzememek için duyduğum ani ve şiddetli arzuyla birlikte, içimi acıtan bir sızı kaplıyor. Belki o zaman Yvan onun yerine beni isterdi.

hissetmeye hakkın yok, kendime karşı öfkeliyim. O senin değil.

Iris başını eğiyor ve Yvan'ın boynunu öpüyor, yumuşak bir iniltiyle ona sokuluyor.

Yvan kaskatı kesiliyor, dudakları belirgin bir şaşkınlıkla aralanırken gözleri açılıyor. "Iris..." Ona karşı duyduğum, canımı acıtacak kadar çığ bir özlem içimde patlarken hafifçe ondan uzaklaşıyor.

Aniden, sanki duygu selimi hissetmiş gibi, Yvan doğrudan bana bakıyor, ateş yeşili gözleri alev alev yanarak benimkilere kilitleniyor tanıma. Ve biliyorum ki, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, bir şekilde ona olan hislerimin tüm yoğunluğunu okuyabiliyor.

Dehşet ve aşağılanma içime işliyor. Hurda kovalarını bırakıp ahırdan karlı geceye doğru koşmaya başladım, koşarken neredeyse çok şaşırmış bir Fernyllia'yı , neredeyse kendimi kaybediyordum Karlı tepeye ayak basmak.

Mutfağa ve boş yemek salonuna doğru koşarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, koridorlarda koşarken nefesim kesiliyor ve sonunda ıssız bir konferans giriyorum, Karanlık alandaki çok sayıdaki sandalyeden birine yığılıyorum. Başımı kollarımın arasına gömüyorum ve kaburgalarımı acıyla zorlayan ve ciğerlerimdeki havayı boğan büyük, titrek hıçkırıklara boğuluyorum.

Ona aşık olmama izin verdim. Ve o beni asla istemeyecek.

Yvan'ın devam eden reddinin acısı gök gürültüsü gibi bir sızı ve ben bunun gücüne tamamen hazırlıksızım.

Acı içinde kaybolmuşken Fernyllia'nın sessiz varlığının farkında değilim, ta ki onu göz ucuyla görüp nasırlı elini omzumda hissedene kadar. O yanıma otururken yanımdaki sandalye taş zemine sürtünüyor.

"Ona değer veriyorsun, değil mi çocuğum?" Fernyllia soruyor, sesi nazik.

Gözlerimi sıkıca yumuyorum ve sertçe başımı sallıyorum. Sırtımı hafifçe ovuyor ve Uriskal dilinde mırıldanıyor.

Sonunda içimden "Gardneryan olmak istemiyorum," diye geçirdim. Siyah Gardner kıyafetlerimi bir daha giymek istemediğim için öfkeliydim. Kolumda iğrenç Vogel kol bandını istemedim. İstemiyorum. Halkımın diğerlerine uyguladığı zalim zulmün bir parçası olmak istemiyorum.

Tüm bunlardan özgür olmayı istemek. Yvan'ı istemek.

Fernyllia bir an sessiz kalıyor. "Ne olacağımızı seçme şansımız yok," diyor sonunda, sesi alçak. "Ama *kim olduğumuzu* seçme şansımız var."

Başımı kaldırdığımda bana dikkatle baktığını görüyorum. "Bir zamanlar evli olduğumu biliyor muydun?" Fernyllia hafif, nostalgik bir gülümsemeyle soruyor. "Diyar Savaş'ından önce ." Yüzü sıkıntılı bir hal alıyor, kırıksıklıklar gözlerinin etrafı sıkılaştı. "Sonra senin halkın geldi ve hepsini öldürdü. adamları. Her şey bittikten sonra hayatta kalanları topladılar ve bizi Gardnerianlar için çalıştırdılar."

Fernyllia bir an sessizleşir. Sonra fısıltıyla ekliyor: "Küçük oğlumu da götürdüler."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Hayat çok adaletsiz olabiliyor," diyor sesi gergin bir şekilde.

Utanç içimde dalgalanıyor. Benim sorunlarım Fernyllia'nınkilerin yanında soluk kalıyor. O çok şey yaşadı ama hâlâ güçlü, hâlâ başkalarına yardım etmek için çalışıyor. Ve ben buradayım, kendim için üzülüyorum.

Sakinleşerek gözyaşlarımı yuttum, doğruldum ve kendimi toparlamak için çabaladım.

" bu, Elloren Gardner," diyor Fernyllia, yüz ifadesi kararlı, ama kaba değil. "Neşelen. Torunum Fern. Onun için daha fazlasını istiyorum. Gardnerianların hizmetkârı olmaktan ve ona hiçbir şeyden daha değersiz olduğunu söylemekten daha fazlası. Ben onun

Zihin ve beden özgürlüğü, birincisi hepimiz için en zor kısmı. Yine de senin aklın onlarda değil, değil mi Elloren?"

Bakışlarıyla yüzleşıyorum ve başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor memnun bir şekilde. "Bu şekilde kalmasını sağla. Yapılması gereken çok iş var. Fern'imın iyi bir hayata sahip olabilmesi için çok şeyin değişmesi gerekiyor."

Telif Hakkı© 2018 yazan Laurie Forest

ISBN-13: 9781488099380

Işık Büyücüsü

Telif Hakkı© 2018 yazan Laurie Forest

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40. Kat, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. İle gösterilen ticari markalar
® Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

